

எம் டிராபெ

கோடாயிதக் கூரி

எம்பட்டியுபு கோடாயிதக்கூர்

Salai Pasumai

ஆதியே துணை

எம்படரடிப்பு கொடாயி தக்கூர்

யக இறுதி ஸ்தித் தீர்ப்புக்
கர்த்தர்
மிரம்மோதய சாலை ஆண்டவர்கள்
அருளிச் செய்தது

வையகத்தையும் வானகத்தையும் சர்வ கால
காலங்களையும் சர்வ காலத்திற்குள் அடங்கிய
அழிவிலை னித்திய பூரண மேம்பாடுகளைனத்
தையும் கையில் வரவழைத்துத் தரும் கிரயத்தை
யுடையது இந்நத்

திருவருட் கொரல்

[இந்நக் கிரந்நத்தில் செயலில்லாத வாசகமே கிடையாது]

இந்ந னாலில்

அங்கம்	-	அங்கி	-	அங்கு	-	அங்கே
அங்ஙம்	-	அங்ஙி	-	அங்ஙு	-	அங்ஙே
அந்த	-	அந்தி	-	அந்தோ	-	சந்தை
அந்த	-	அந்தி	-	அந்தோ	-	சந்தை
அஞ்ச	-	அஞ்சா	-	அஞ்சி	-	அஞ்சா - அஞ்சே
அஞ்ஞ	-	அஞ்ஞா	-	அஞ்ஞி	-	அஞ்ஞா - அஞ்ஞே

மேல்வரி - எழுத்துவாசகமா யிருந்நதைக் கீழ்வரி-
சாய்ந்த எழுத்திலிருக்கும் - அச்சர வாசகமாய் எழுதி
யிருப்பதைப் பிடியா யிருக்கிறதென்று எண்ணதீர்கள்.

மொழிக்கு முதலில் ன - எழுத்திருக்கும்.
பார்த்துப் படித்துக் கொள்ளுங்கள்.

◆◆◆

அச்சர மமைத்தோன் அறுந்துபோ னதுகண்
டமைந்ததை யமைத்து அறைந்நதிக் கிரந்தம்
அறிவினை யறிந்தோர் அறிவரிவ் வாய்மை
பாமரர் அறியார் பண்டிதர் அறிவர்
இதனை உணர்ந்துபின் எடுத்தோதிக் கிரந்தம்.

மெய்வழிச் சபையார்

•
ஆதியே துணை

மெய்க்கல்விக் கலாசாலை

சதுர்யுகங்களும் கண்ட மெய்யை!

இறைவன் மனுக்களுக்கு வயது தந்நதின்
பிரயோசனமாகியது-மெய்ப்பால்நியவே!

ஊலறிவினர் இந்நக்காலத்து இது ஏது! என்பார்களே-
அதுவானதா இருக்கும்!

அரிக்கு முந்தின - அவ்வெழுத்துக்கு அப்பாலாய-
ஞகர அச்சரபீடத்துக் கோடாலங்கிர்தம்-பிறங்குவதற்கு,
இன்னது இன்னதென-இன்னதுக்கு இன்னதென- ஓர்
வகை-மூவகை-ஐவகை-என்வகைப் பொறுப்பும் உள்
எத்துள் உரிமையற- மெய்ப்பயன் மெய்யாக மெய்யா
கவே-எதிர் முகத்தில் வைத்துப் போதிக்கும்-எவக்சீரகக்
கோளர் வாளரசிய எதார்த்த ஓர் தேவகுரு இல்லாது-
கல்வி வீடுபதம் காண முடியாது.

நம் தமிழ் குட்டின் கண்ணே-அம் மெய்ப்பாலறி
மெய்க்கல்விக்குத் தேவபேரதஞ்சாரியர் இல்லாத குறை
வால்-மங்கிப்போயிருந்ந மெய்க்கல்விக் கலாசாலை, இது
காலம்-ஆசியாக் கண்டம் தமிழ்த் தொண்டமான் சிமை
யின் ஊறல்மலைச் சாரல் வனுந்நரத்திடை விளங்கும்
மெய்வழிச் சாலையில்- மெய்க்கல்விக் கலாசாலை உதய
னெரும் கொடி தூக்கி-யேற்றப்பெற் றிருக்கின்றது.

என்றும் பொய்யகத் துறைந்துள மனத்தை
மெள்ள மெள்ள மெய்யறிவு உதயம் காட்டுக் காட்டி,

அகவிளைவு குடியேற்றி, உள்ளும் புறம்பும் சிறக்கச் செவ்வீட்டைய வைப்பனவாகிய - ஏரரை மக்களாக்கிமக்களைத் தேவர்களாக ஆக்கும் - தடையற்ற முழு திரத்தை உடையதே மெய்க்கல்வி.

மெய்க்கல்விக் கலாசாலையில் சர்வ வேதங்களின் உட்பொருள் ஆதார உயிர்ப் பதிப்பும், ஒற்றுமை வேற்றுமைத் துலக்கமும், செயற்கரி பகாப்பதத் துள்ளுலாவும் - பகுபதப் பிரத்தியட்சக் காட்சி கோடாகோடு கணம்-வீட்டைக் கூர்ப்பு விழிப்பு ஞேக்கும், இவை - ஆதி தலைப்பாடமாகக்-குறிப்பு உணர்ந்து-ரூபில் விருப்பித்து, விருப்பித்துப்-போதிக்கப்பெறும்.

இப் போதனைக்குள் புகுதும்போது - தடுமாறும் திகைப்புத் தந்து தடுப்பனவான - அழியும் தொழிலா பரணத் தன்மைத்தாகிய - பொய்க்கல்வியின் முரண்திற னும், பொய்ச்செயல்-பொய்யெண்ணம்-போலினூனம்-சந்நேகப் பொதுப் புலமையும், இவை போன்ற-மலி வணத்தும்-மாறுபடக்-களைந்தெறி போதகம் இடையிடையே உலாவிக்கொண் டேறும். இவை யெல்லா மாகிய அணைத்தும் வீரம் மலிந்து-வெற்றித் தமிழிலையே செழித்து வளரும்.

இதுகாலம் உலகுக்கு ஒரே மேய்ப்பரென னூடை வில் விளங்குத் தெரிபவராகிய - இந்நக் கலாசாலையின் போதனு சுக்தித் தலைவர், கரைகானு அறிவுக் கடலி னுடைய முகடேறி-முழுப் பேற்றுக் குன்றேறி விற்கும் மெய்வழிச் சுபையை உண்டுபண்ணிய பூரி வித்து முயகம் அவர்களாகவே இருப்பார்கள்; அதற்குரிய சட்ட ஆம்பிளைகள் இடையிடையே அவர்கள் ஆக்கினைப் படிக் காணப் பெறுவார்கள்.

னில்லாத னீர்சடைமேல் னிற்க வைப்பன வாகிய அறிவுக்கு-ஆகாரப் பொருளுணவு வேண்டுகின்ற-வயது வந்ந-இச்சையுடைய ஆகில மனுக்கள் யாவற்றிரானுக்கும்- மேற்படித் தெய்வப்புலமைக் கல்விக் கலாசாலையில்- மெய்க்கல்வி முதற் போதனுப் பதிப்பு- தினந்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் னடைபெறும்.

இக் கலாசாலையிற் கற்க வருகின்ற-ஏழை முதல் பணக்காரர் வரையுள்ள யாவற்றிரானுக்கும்- இப் பழ மைப் புதுக் கல்விக்குப் பிரவேசக் கட்டணமோ- சம்பளமோ யாதொன்றும் இல்லை; னிர்ணயமாகத் தினந்தோறும் வரவேண்டுமென்ற னிபந்தனையும் இல்லை.

இப் போதனையைப் பெறுவான்வேண்டி இக் கலாசாலைக்குத்-தங்கற்ற ஒழுக்கமும் ஆர்வ சித்தமும் உடைய உலகீர் எல்லோரும் அருகதையரொ-எதார்த்த மேடேறிக் கூவிக்கொண்டிருக்கும் மெய்க்கல்விக் கலாசாலை.

குறிப்பு:-

1. கல்லாரும் கற்றேரும். அறியவேண்டிய கடமைக்கல்வி இது.
2. உழவு கைத்தொழில். உத்தியோகம் முதலிய தொழிலாபரண ருக்கு உலகப்புகழ் சம்பத்து வேலைகளைத் தடைப்படுத்தி விடுமோ னேரம் குறைந்து விடுமோ என்று தமக்குள்ளே ஊசாடும் ஒரு லேசான னினைவு வரலாம். ஆனால், ஜனகர் முதலாகிய எண்ணற்ற அரசரவர்களின் அராசாட்சி அபார வேலைகளையே ஒரு சிறிதும் தடுக்க வில்லையே - அற்ப னமது வேலையா தடைப்படப் போகிறது - என்று அவர்களை மெய்யாக மெய்யாகவே அது னேரம் னினையுங்கள்.

உங்கள் அறிவில் சண சணப்பு வந்தபின், ஆறு ரூபு வருடம் படிக்கப் பாடுபட்டிருப்பிர்கள்லவா? ஆம்.

ஆதியில் விளையாட்டைக் கருதியோ, தாய் தகப்பன் கட்டாயத்தினாலோ படித்திருப்பீர்கள். போகப் போக, பிறரைப் பார்த்து விளையாட் டெல்லாம் மறந்து, படிப் பில் ஒரு தோய்வு வருகிறது; ஒரு முயற்சி கலந்து ஒடு கிறது. அப்படிப் படித்த படிப்பே உங்கள் படிப்பு. னும் அப்படிப் படித்தத்தில்லை. ஆனால் னும் கல்வியைப் பழகி வந்திருக்கிறோம்.

வேதத்தை எழுத்தெழுத்தாய்ப் படிக்கிறவனுக்கும், ஒரு கடையிலுள்ள சாமான்ங்களின் பெயர்களை மட்டும் எழுதி எழுதிப் படிக்கிறவனுக்கும் ஏதாவது வித்தியாச முண்டா? இல்லை. அந்நக்கடைக்கே அவளைக்கொண்டு போய் விட்டாலும், கண் முன் அங்குள்ள சாமான்ங்களை எடுத்துக் காட்டினாலும், அந்நச் சாமான்ங்களில் ஒன்று வது தெரியுமா? தெரியாது. அந்நனிலையில்தான் வேத சாஸ்திரம் படித்திருக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். எந்ந வேதத்தை எடுத்துப் பேசினாலும், னும் னம் கையிலுள்ள பழக்கத் தையே வைத்துப் பேசுகிறோம். அப்போது எல்லாம் தானே வந்து பொருந்திக்கொள்கிறது. ஆகவே, வேதத் தைப் பழகியவரிடத்திலே படிப்பது கலபம் என்று தெரிகிறதல்லவா?

ஒரு இரவிற்குள் னீங்கள் எம்மிடம் படிக்கும் படிப்பு, வேறு எங்கும் எவ்வளவு காலம் இருந்து படித்தாலும் வரக்கூடியதாக இல்லை. உன் வயதையே னீட்டி, முன்சென்ற வயதையெல்லாம் புகுத்தி, கோடி கோடி காலப் படிப்பு படிக்கவைக்கப் பெறுகிறது. இந்நப் படிப்பைப் படிப்பிக்கும் னம் கலாசாலைக்கு “மெய்க்

கல்விக் கலாசாலை' என்று பெயர் வைத்திருக்கிறோம். மூம் அதற்கு ஒரு உபாத்தியாயர்.

உன் வயது என்ன விலைபெறும்? பல கோடி ரூபாய் தருகிறோம் என்றாலும் ஒரு னள் வயதைத் தருவாயா? தரமாட்டாய். பலகோடி ரூபாய் ஒரு னள் வயதிற்கு நிகராகவாவது ஆகுமா? ஆகாது. அவ்வளவு அரிதிலும் அரிது, அருமையிலும் அருமையான தல்லவா வயது? அந்ந வயதினை, இறைவன் கிரயம் வாங்கிக்கொண்டா உனக்குத் தந்நான்? இல்லை. இனமாகத் தந்நான். இதைப்பற்றி ஒரு னள் கூட னீ நினைத்துப் பேசினதுண்டா? இல்லை. அவ்வளவு அலட்சியமாக இருந்துவிட்டாய். ஆகையினால்தான், உன் வயதைக் கொண்டுபோய் இன்னெருவனுக்கு உத்தியோகம் என்ற பெயரில் அடகு வைத்துவிடுகிறோம்.

இந்ந உலகத்தில் ஒரு படிப்பு-வீரம் மேன்மேலும் வீறிட்டு எழுகிறபடிப்பு-ஓன்று இருக்கிறது. ஹெடிங்கை (தலைப்பை)ப் பார்த்தவுடனேயே அந்ந னாலீ எழுதிய வர்கள் இன்ன செய்வுடையவர்கள்தான், அதிலுள்ள பொருள் இன்னதுதான் என்று தெரிகிற படிப்பு இருக்கிறது. இந்ந மெய்க் கல்வித்திறன் வேறு குட்டில் இல்லை. அப் படிப்பை மூம் படித்துப் பழகி வந்நிருக்கிறோம். னம்மிடம் வருகிறவர்களுக்குப் பழக்கியும் வருகிறோம்.

“கற்றதன லாய பயனென்கொல் வாலறிவன் னற்றுள் தொழுஅர் எனின்’ என்று அன்று உபாத்தியாயர் சொல்லிக்கொடுத்தார். னீயும் அதே மிரகாரம் படித்தாய். அதே மாதிரி மிறரிடம் பேச

வும் பழகிக் கொண்டாய். ஆனால் “நற்றுள்” என்றால் என்ன என்றுதான் தெரியவில்லை. “நற்றுள்” என் பதைக் காட்டியன்றே கற்பிக்கவேண்டும். தானே கற்றுக் கொள்ளாததற்கு முன் பிறருக்குக் கற்பிக்க வந்து விட்டார்கள். “நற்றுளை” ஒருவன் காணவில்லை யென்றால், அவன் கற்கவில்லை என்றுதா கூகிறது. நற்றுளைன் இலட்சணம் இன்னதென்று எம் முன்னவர்களும் னுழும் சொல்லி இருக்கிறோம்.

கொழுமுனையாம் கதிர்முனையில் ஆடும் பாதம்

கோடானு கோடிமறை புகழும் பாதம்
தளிரிலைபூங் நாய்ப்பழாய்ச் சொரிந்ந பாதம்

சகலவுயிர்ச் சீவனிலும் ஆடும் பாதம்
பழுதனுகா தாலயத்தி னடன் பாதம்

பக்தருள்ளீக் ஷோஸிலுளம் பூத்த பாதம்
எழுகுமனத் தவர்க்கதுவே ஞச பாதம்

எம்பினவர் குடிதிருவங் ஞேறும் வாழ்வே!
(ஆதிமெய் உதயழூரண வேதாந்நம்)

உனக்கு எல்லா உதவியும் வல்லமையும் தந்துகொண் டிருக்கிற அழியாத யெளவனத்தோடும் பெருமையோடும் விளங்கும் நற்றுளாகிய அத் திருப்பாதத்தினைத் தெரிசிக்கவில்லை யென்றால் கல்வியின் பயனை யடையாதவனே ஆவாய!

இதை னும் ஏன் பேசுகிறோம்? அது எம் கையிலுள்ள சரக்கு, எம்முடைய சொந்ந வியாபாரப் பேச்சு, எம் வியாபாரம் மிக ஸாபகரமான வியாபாரம்; இரு உலக வியாபாரம்; கால காலமாக இன்னில் வுகிற்குப் பாரவான்களால் கொண்டு வரப்பெற்ற வியாபாரம்.

இதையெல்லாம் யாராவது னின்று கவனிக்கிற துண்டா? இல்லை. அந்நக் திருப் பாதம் இவர்கட்குத் தேவையில்லை போல் தோன்றுகிறது. திருப் பாதத்தைப் போலிருந்தால் போதுமென்றால், பணத்தைப் போலிருந்தால் போது மென்றிருந்துவிடலாமே?

கற்பதற்குமுன் கற்றுவிட்டோம் என்று சொல்லித் திரிபவர்களைக் கேட்க இதுவரை ஆள் வாவில்லை. இப் போது கல்விக்குச் சொந்நக்காரர் வந்துவிட்டார்கள். ஆகவே, இனி அந்நப் பருவராட்டுச் செல்லாது. இவர்கள் படித்த முதல் எழுத்தே அதாவது ஊமை எழுத்தாகிய மின்னையார் சுழியே மொட்டை எழுத்தாய்ப் போச்சு. குழந்தைக்கு முதல் எழுத்துத் தெரியுமா? தெரியாது; அதற்கு அது சரி. அது போகட்டும். வயது வந்த உனக்கு, அது இன்னதென்று தெரியுமா? தெரியாது என்கிறுய். பிறகு, என் எதற்குப் படித்தாய்?

“அறியோம் னற்றுள்கள், குருவாழ்க, குருவே துணை”. இதனை, “அ, ஆ” படிப்பதற்கு முன்பே ஏன் படிக்கவேண்டும் என்று அந்ந. வாத்தியாரைக் கேட்டால் தெரியுமா? தெரியாது. ஆனால், இந்ந ஊறல் மலைக் காட்டிற்குள் வந்நிருக்கிற இந்ந. வாத்தியார் அதை உனக்குக் கற்பிப்பார்.

சர்வத்திலும் னின்று ஆமும் குஞ்சித் பாதத்தை, ஏழ் னிலைக் கம்பமாய் முன்றுலகத்திலும் ணஞ்சுருவி னிற்கும் அந்நக் திருப் பாதத்தைத்தான் ‘னற்றுள்’ என்றார்கள்.

இருளைச் சங்காரம்செய்து ஜீவ கிரனேதயத்தை உன் உளத்தில் ஏற்றி வைக்கின்ற ஒரு அகமிய குருவினுடைய - மெய்க் குருவினுடைய துணைகொண்டு,

அதாவது உதவி கொண்டேயல்லாமல், ஊமை எழுத்தாகிய அந்ந மெய்யறிவு னற்றுனை, ஸீ. காண முடியாது. அத் திருப்பாதத்தைத் தரிசனியாக உன்மேல் ஏற்ற வைக்கின்ற “குருவாழ்க! குருவே துணை”என்று முதற் குறியாக அங்கு எழுதி வைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. ஆதி யிலே விட்டு வந்ந அதைத்தான் இப்பொழுது ‘னற்றுள்’ என்று திருவள்ளுவ ணயனுர் அவர்கள் கூட்டுகின்றார்கள். அது (அந்ந ஊமை எழுத்து) உன்னுடைய ஜீவாதார ஆட்டமாக இருக்கிறது. உன் னெஞ்னை இரண்டாக்கக் கிழித்து, இதோபார் என்று உன் இதயாசனத்திற் குக் கூட்டிப் போய்க் காட்டினால்தான் அது உனக்குத் தெரியும். அதை உனக்கு அறிவிக்கவே இந்நக் கலாசாலை வந்துள்ளது. ஆனால், மக்களோ அந்ந னற்றுள் தெரியவில்லையே என்ற எண்ணங்கூட இல்லாத தூரத் திற்குப் போய்விட்டார்கள்.

அந்ந னற்றுனைக் கற்பிக்கின்றவர்கள் தூலத்தி விருக்கும்போது, அவர்களைப் பெரியோர், ஆன்றேர், செம்மல், குருபிரான், ஞானி என்ற எத்திற னமங்களோடு அழைத்தாலும், தேகம் மறைந்நபின் அவர்களைத்தான் ‘தெய்வம்’ என்று உலகம் கொண்டாடுகிறது.

இப்போது இந்ந னட்டில் போலிகள் வந்து னுழைந்து விட்டார்கள். கல்வி என்பது யாரிடமுமில்லை. எமன் எல்லையிலும் வெற்றி தருகின்ற மாணிக்கமாக விளங்கும் அந்ந ஆயுதம் இருக்கும் எல்லைக்குச் சென்று அதைப் பெற முயற்சியுமில்லை. அப்படிப்பட்ட உலகிற்கு அந்ந மெய் ஆயுதத்தைத் தர, அம் சாலை வந்நிருக்கிறது.

கல்வி, னிறமாகவே உன் தலையில் தெய்வத்தை ஒட்ட வந்நநு. ஆனால், னீ அதை வைத்துக்கொண்டு உன் வயிற்றிற்கு ஜீவனம் பண்ணுபவனை வந்நுவிட்டாய். அதை மாற்றுவதற்குத்தான் னமக்கு இவ்வளவு பாடு.

ஏராக இருக்கிற ஒருவன் மனிதனைகிப் பிறகு தேவன் ஆக வந்நவன் என்று னிருபித்து, அவனை அந்ந மெய் னிலையில் குடியேற்றுவிக்க எழுந்நதுவே கல்வி. எத்தனைகோடியாக உன் மெய் யறிவு வளர்ந்தாலும் அவ்வளவையும் வளைத்துத் தன்னகத்து அடக்கிக் கொள்ளுகிற சலாசன பீடமாகிய சந்நிரவட்ட சிலாச னமே கல்வி. அந்நக் கல்வி இங்கு முளைகண்டு இருக்கிறது. கல்வி யென்ற அந்ந உண்மைப் பெட்டகம் எழுவதைப் பொருள்கள் னிறைந்நதாக இருக்கிறது. அதன் ஏட்டை ஒருவன் எடுத்து விரிக்க முடியாது. பாவம்! அவனுக்கு அது இருக்கிற இடமே தெரியாதே; விரிக்கிறது எப்போ?

மறலி கைதீண்டா சாலை ஆண்டவர்கள் மெய்மதம்

இதுகாலம் உதயமானதற்குக் காரணம்
★

விரிபுவன் வேத மாமஹைகளின்
அதிகாரணச் செழுங்ஙலைக் கருலூலத்து

ஆண்டவர்கள் திருவாயுரை விரிப்பு

‘மறலி கைதீண்டா சாலை ஆண்டவர்கள் மெய்மதம்’ உதயமாகிய திருஞல், பராபவ ஸஸ வைகாசி மீ’ 20 ல (2-6-66)ல், பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சூழ்ந்து விறைந்ந சபையில், அங்குனம் இறக்கப்பெற்ற ஆண்டவர்கள் திருவாயுரை:—

“ஆதி தலைஞரில் ஞம், உங்கள் பாட்டையர் தனிகை மணிப்பிரான் அவர்களோடு, சர்வத்தையும் விட்டுத் துறவு பூண்டு எழுந்து, மெய்ஞ்ஞான வேட்கையில் ஒருமுகத் துணிவு காரங்கொண்டு புறப்பட்டுப் போன காலத்திலே, ஞம் பிறந்ந சாதி எம்மைப் பழித் துப் புறக்கனித்தது. மற்றைய சாதி மதத்தினரும் எம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ள வில்லை. அது னேரம், அந்ந மூர்க்ககால இளமைப் பருவத்தில், எமது உள்ளத்தில் ஒரு துணிச்சலான எண்ணம் வந்து கூத்து னின்றது. ‘நித்திய வாழ்விற்கான அறிவறிந்ந ஒரு சாதியை, ஓர் ஊரை ஞமே உண்டாக்கிக் கொள்வோம்; இவர்கள் ஞம் மோடு ஓட்டாவிட்டால் போகட்டும்’ என்று னினைத்தோம்.

பிறகு னமது தவவேல் வலிமை ஏற்றத்தால் விளைந்ந கூரிய சத்திய அறிவுகொண்டு பார்க்கப் பார்க்க, 'எல்லாச் சாதி மதங்களின் பழக்கத்திலுள்ள வேத வேதாந்நங்கள் அனுஷ்டானங்கள் வழிபாடுகள் எவற் றிலும், அவற்றைப் பின்பற்றி வாழுகின்ற எவரது கையிலும், அம் மதங்களினுடைய மெய்ச் செயல் இல்லை - எமனை மிகைக்கும் தவ வணக்க னிஜீச்செயலாகிய சர்வ மதங்களினுடைய அந்ந மெய்ச்செயல் யாவரிடத்தும் இல்லை' - என்பது னெடுங்காலப் புழக்க வழக்கத்தில் எமக்குத் தெரிய வந்தது.

மேற்கூறியபடி துறவுபூண்டுஎழுந்த னும், குருபிரானவர்களே கதியெனப் பின் தொடர்ந்து, 22 வருடங்கள் அவர்களோடு உயிரும் உடலும் போலே, உருவமும் னிழலும் போலே, விழி இமைச் சேர்க்கையராய் அகில வலம் வந்தோம். அதன்பின் அவர்கள் உத்திரவுப்படி ஆடுமேய்க்கும் தொழிலாபரணத்தை ஓராண்டுக் காலம் மேற்கொண்டு இருந்து அது முடிந்ததும், எமது குருகொண்ட வலவர்களின் பெரிய திருவுள்ளத்தின் கட்டளைப்படியே மதுரையம்பதிக்கு அடுத்த திருப்பரங்குன்றின் குகையில் னெடுநென் அன்ன ஆசாரமின்றிக் கடும் தியானமுகமாகத் தவத்தி லிருந்துவிட்டோம். அவ்வாறிருந்து இக்கலிப்பவகர உலகத்தைத் துண்டாடிப் புது உலகம் புரப்பிப்பான் வேண்டிப் பேரருள் ஆயுதங்களைச் சத்திய யுகப்பரிசு தேவ சன்னதங்களாகப் பெற்று, ஆசிரபாதக் கங்கணமும் பூண்டு பூர்த்தியானதும், சர்வ வேதங்களினுடைய உயிர் ஆதிக்கப் பதவிகளை எல்லாம் பூரணமாக எம் இதயாசனத்தின்கண்ணே னிரம்பப் பதிப்பித்து, எம்மை வாலுருவி விட்ட எமது னிறையறி

வுக் குடி வரத திலக பிரானவர்கள் இட்ட கலங்கு னிலை
னலங்கோடேற் ற ஆக்ஞையின்படி, எமது கையில்
னிறைந்நு எழிலோங்கி னிற்கும் சர்வக்ஞுத் தன்மை
யின் னிரந்நர மகிழ்ச்சியை, சாதிமத வேற்றுமையின்றி
மனுக்கோலம் எடுத்த அனைவரும் பெற்று மகிழுவேன்
இும் ஏன்னும் எமது தவ வலிமைத் தனித் துணிவு ஒரே
நட்டத்தோடு, மதுரை திருப்புத்தூர் திருக்கோஷ்டியூர்
கிழுச்சேவல்பட்டி காரைக்குடி தேவகோட்டை முதலிய
இடங்களில் தங்கித் தங்கிப் பிரசங்கம் செய்து வந்தோம்.
அது காலத்திலே, அங்குள்ள மக்கள்பால் ஆடம்பர உல்
லாச வாழ்க்கையும் ஞகரிக வெளி மினுக்குப்பாடும் அதிக
மாக மலிவுற்று, ஞானவாழ்வில் லட்சிய உணர்வே
இல்லாம விருப்பதைக் கண்டு, அந்ந ஊர்களை எல்லாம்
விட்டுக் கடைசியில் மானுமதுரைக்கு அடுத்த இராஜ
கெம்பீரத்தில் வந்நு தங்கினும். அங்கு, னன்னெறி
அழிக்கும் வின்ன வெங்கலியை மாற்றச் சென்னெறிப்
பிரசங்கம் செய்து வருங்காலத்திலே, படர்செறிப் பவத்
தலைப் பொருமைப் பாதகர்கள், சகம் உய்ய வந்நுள்ள
னம் தெய்வ மெய்ச் செயலை அழித்துவிட னினைத்து,
இரவு பகலாய்ப் பல இன்னல்கள் இயற்றிவர, அவை
யாவும் வெற்றி கானது போகவே, னம் இருந்நுவந்ந
குடிசைக்கும் இரவு னேரத்தில் னம் உள்ளே இருக்கும்
போது வெளித்தாளிட்டுத் தீவைத்து இழைத்த கொடு
மையினின்றும் தப்பி, பிரஞ்சு ஆட்சியிலிருந்ந காரைக்
கால் ஞேக்கிக் கால் னடையாக ஒரு ணக்கோடு, ஒரு
யோக தண்டு, கவுன் உடையுடன் தனித்துச் சோழவள்
ஏட்டுத் தஞ்ஞாஹூர் தாண்டிப் பிரயாணமாய்ப் போய்க்
கொண்டிருக்கும் காலத்தில், இரவெல்லாம் பட்டினி,

காலை இள னேரம், ஒரு ஏரிக் கரையில் ஏறி, மறு புறம் இருந்த மடையின் பக்கம் இறங்கிப் பசிக் கொடுமையால் ஏதாவது ஊரோ வீடுகளோ தெரிகிறதா என்று பார்த்த வண்ணம் னடக்கும்போது, எம் உள்ளத்தில் ஓர் எண் ணம் வந்நது. “ஞமக்கென மெய்யானதவச் செயலு டைய ஒரு மதழும், ஓர் ஊரும் உண்டாக்கிக் கொள்ள வேணும்; அப்படியிருந்நால், ஞமக்கு இம்மாதிரியான கஸ்டங்களெல்லாம் வராதே” என்ற னினைவு வந்நது. பசியால் வருந்தி, அதுதையைப்போல் மூம் போய்க் கொண்டிருக்கிற அந்ந னேரத்தில், ‘கட்டிக் கிடக்கிறது குட்டிச் சுவரு, கடுக் கானுகிறது மாட மாளிகை கூட கோபுரம்’ என்று சுலோகம் சொல்லுவார்களே, அந்ந மாதிரியல்லவா மூம் னினைக்கிறோம் - என்ற னினைப்பும் வந்நது. அந்நச் சுலோகம் கழுததயையும் அந்நச் சுபாவத்திலிருக்கிற மனிதர்களையும் குறிக்கிறது; அவர் களால் இந்நக் காரியம் முடியாததுதான்; ஆனால் ஞம் கையில் சர்வ சாட்சியாகிய சர்வக்ஞுப் பொருள், எமன் அஞ்சுகின்ற ஆயுதம் அல்லவா இருக்கிறது; ஆகவே அந்நச் சுலோகம் ஞமக்குப் பொருந்நாது என்று எண்ணியவர்களாய் மேல் னடந்நோம்.

சத்திய வாழ்க்கைக்குரிய ஓர் ஊரும் மறல் கை தீண்டா மெய் மதழும் உண்டாக்கவேண்டு மென்றிருந்ந அந்ந எண்ணம் இன்னெடுங் நாலமாகி, எண்ணற்ற பாடெல்லாம் அனுபவித்து, இங்கு, ஞமது வகுந்நர உத்தியோவன மெய்வழிச் சாலையில் வந்நு னிறைவேறி விடுந்நது இன்னான்.

எமன் கை தீண்டா துனித்த வல்லபமாகிய சாதிமத வேதங்களின் சாயுச்சிய னிலை இன்று யார் கையிலும்

இல்லை. அத் தனிவல்லபப் பரிசுத்தச் சத்திய ஓர் னிலை மேம்பாட்டினைக் கொண்டு னம் னடத்தி வருகின்ற னமது அகண்ட ஜீவபண்டித அருங்ஙாரணப் பெருக்க விரிப்பைப் பார்த்து, பொய்க் குபாடப் பொருமையை இன்னும் விசிறிக் கொண்டிருப்பவர்கள், அதையே தங்களுக்கு ஜீவனமாக வைத்துக்கொண்டு, மாற்ற முடியாத அசட்டுத் துணிகரப் பொய்யர்களாய் னின்று, மென்மேலும் படர் விரிப்பதைக் கண்டு, இவ்வளவு பெருந்திரளாக உள்ள னமது மக்கள் சகிக்க முடியாத துன்பத்திற்கு ஆளாவதால், இனியும் அவர்களோடு னமக்கு எவ்வித உறவும் ஆகவே ஆகாது என்ற தீர்க்கமான எண்ணத்திற்கு வந்தோம்.

அதோடுகூட, அடுத்துவரும் ஒரு சில மாத குளுக்குள்ளாகச் சர்வசங்ஙார ஊழித் தீர்ப்பு அழிவு காலம் வர நெருங்குவது, னமது பாதையில் முழுத் தோற்றமாகத் தோன்றி னிற்கின்றபடியால், இப்பவே னம் னம் மதத்தைத் தனித்து மாற்றிப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும்; னமது மதத்தின் மைம் முன்னுள்ள பண்டைய மதங்களின் னுமத்தில் ஏதாவது கொஞ்ஞும் ஓட்டியிருந்தாலும், னம்மை ‘அவர் இவர்’ என்று சொந்தம் பாராட்டி, எச்சித்தனக் குறை கூற வருவார்கள் என்ற முடிவுக்கு இதுனை மை வந்துவிட்டோம். ஆகவே, சர்வ மதங்களின் அகமியத்தில் இருந்தும் புழக்கத்தில் இல்லாது மறைந்துபோய்விட்ட அதிதீர்க்க அடிப்படையாகிய, மகா அருங்ஙாரண அகில மனுக்குலம் அனைத்தி னுக்கும் வேண்டுவனவாகிய முத்திச் செயலை வைத்து ‘மநஸி கை தீண்டர சாலை ஆண்டவர்கள் மெய் மதம்’

என்ற மைத்தை எமது மதத்திற்கு இன்று குட்டு கின்றோம்.

அனந்நாதி தேவர்கள்:— ‘ஞங்கள் பூரண சம் மதத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம்’ என்று பெருந் நொனி எழும்ப விறுகொண்டு ஆரவாரித்தார்கள்.

தொடர்ந்து ஆண்டவர்கள்:— னேரடியாக எம் கையகத்து னின்றுவிளங்கும் தவ ஆதிக்க அழியானிலை அருங்வாரணச் செயலைத்தான் ஒரு மைம் கொடுத்து எடுத்து வைத்துள்ளோம். சர்வ உலக மனுக்குலமும், சர்வ உலக உயிர்க் கோடிகள் அவ்வளவும் மறவி கை அடக்கமே. அந்ந மறவி எமது கை அடக்கம். இந்நச் செயலை வைத்துத்தான் எம் மதத்திற்கு இந்ந மைம் தந்நோம்; போடு முத்திரை.

னித்திய தூலம் எடுக்கும் னேரமாகிய அதை, உலக மக்கள் சாவு என்கிறார்கள். அது, எமக்கு னித்திய னெடும் வாழ்வு வரம் பெறும் பொன்னுடல் தோன்றி வரும் பிறப்பிடமா யிருக்கிறது. இந்ந அழிதேகத்தில் அனித்திய தூலத்தில் னும் செய்து கொண்டிருக்கிறக் கிகத்துடைய காரியங்கள் அவ்வளவும் அழிக்கப்பட்டே போகும். ஆனால் ஸீங்கவளைல்லோரும் இப்போது, அவற்றையே போதுமென் றிருந்நுவிடாமல், னித்திய தூலப் பிறப்பு எடுப்பதற்காக ஒரு கருவறையில் இருக்கிறீர்கள். அதுதான் ஆசானின் அன்பகத்து இருந்நு வாழ்வது. அந்நக் கருவறையில் எமக்கு வேண்டியது, ஆசான் அவர்களுடைய னித்திய அருட்பிரசாத அழுது என்ற சத்திய உணர்வோடு இங்கு ஒட்டி, இடையரு அன்பேறும் தவப் பிழியுடன் ஸீங்கள் இருத்தல் வேண்

நும். அதுதான் மறஸ் கைதீண்டா னித்திய முத்தித் தேதுத்தில் பிறப்பதற்கான ஒரே வழி.

சர்வ மதங்களின் அடித்தளமாகிய உண்மை, விசத் வது சத்துவ சத்திய உயிர்ப்பு, மறஸ் கை தீண்டாமையே. இத் தனிச் செயல்தான் னித்திய சுவர்ணபத தூலம் எடுப்பது. அது தவறுமேயானால், கசப்புள்ளும் தீட்டு ஏற்ற ஐலம் வெளியாகி, னித்திய அவஸ்ததத் தூலமாகிய அலகைத் தூலம் வந்துவிடும்.

“ஞம்முடைய மெய் மதத்திற்கு வேண்டிய சட்டதிட்டங்களை அப்போதைக் கப்போது உண்டாக்கிக் கொண்டே வருவோம். எல்லோரும் தலைகொடுத்து னிற் பீர்களா?” என்று ஆண்டவர்கள் வினவியிருளியதைக் கேட்டதும்,

அனந்நாதி தேவர்கள்:—

“அப்படியே தலை கொடுத்து னிற்கிறோம்” என்ற பெரும் சப்தத்துடனே, பதில்தந்நயின், தொடர்ந்து:— “வந்ந வந்ந அவதார புருஷர்களாலும், முடிதரித்த பெலங் கொண்ட அரசர்களாலும், அறிவுடைய மது மந்திரிமார்களாலும் கால காலம் முழுப் பிரயாசைப்பாடு கொண்டும் னீக்கிக் கணிந்தெறிய முடியாத, எங்களுக் கிடையில் இருந்ந, மகாக் கொடுமயோங்னிய பலவேறு சாதி மதங்களின் அஞ்ஞான இருள் வேற்றுமைக் கோரங்களை அறுத்தெறிந்ந எங்கள் ஆண்டவர்களே! தங்களுடைய மானெடுங்கால ஓயாத முயற்சி உயிர்முளைப் பாடு கொண்டு, புலியும் பசுவும், ஓனுயும் ஆடும், வேங்கையும் மானும் ஒரே துறையில் தன்னிச்சையாக மனமுவந்து தண்ணீர் குடிப்பதுபோல் எங்கள் ஆக்கி, மாருத

ஆன்மனேய உயிர்ஒற்றுமை என்னும் வாடாத
தீபத்தை எங்கள் இதய மா மானிகையில் ஏற்றி, 67
சாதிகளாய்ப் பிரிந்து கிடந்த எங்கள் எல்லோரையும்
ஒரு தெய்வமெய்க் குலமாக விளங்க உதயம் செய்து
வைத்த எங்கள் அத்தா! யுகங்வோடு காலமாக வேத
மாயறைகளின் உள்ளே மறைந்து கிடந்த உயிராணி
அருங்ஙாரண னித்திய முத்தி னீதி மாணிக்கச் செயலீ,
எங்க எல்லோருடைய தலையிலும், என்றும் மங்ஙாது
ஏற்றிவைத்த எங்கள் முத்திப்பெருமானே! எப்பேர்ப்
பட்ட வல்லபழுடைய தூல சக்தியைக் கொண்டும் யாவ
ராலும் செய்ய முடியாத இந்நத் தனி மெய்க்குல உதய
அருங்ஙாரணப் பெரிய செயலீத் தங்களின் தெய்வீக
சக்தியாலும், னெடுங்ஙால தவோன்னத வலிமை
கொண்டும் செய்து முடித்த எங்கள் மெய்வழி அனந்தர்
குலத் தெய்வமே! சத்தியமாகத் தலைகொடுத்து னிற்
போம். இதுனேரம்முதல் எங்கள் உடல் பொருள்
ஆவியைத் தங்களுடைய னீதி மாணிக்க னித்திய முத்தி
மத வளர்ச்சிக்காகவே தங்களின் கை ஆயுதமாக உப
யோகித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று மன்றுடிக் கெஞ்
சுக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம், எங்கள் தவ மேருவே!”
என்று பல ஆயிரக்கணக்கான சாலீ மாமணிச் சேகர
மக்கள் பலரும் பல விதமாகச் சபையில் ஒருங்கே
னின்று கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோட னீண்ட னேரம்
வணங்கித் தோத்திரம் செய்து ஆரவாரித்துச் சப்தம்
இயாது எழுப்பியதால் ஆகாயம் கிடு கிடுவென்று அல
றிக்கொண்டே யிருந்தது.

அது கண்ணுற்ற ஆண்டவர்கள், தங்கள் ஜீவ
சிம்மாசனக் கொலு பீடத்திலிருந்து எழுந்துனின்று

மக்களைப் பார்த்துக் கையமர்த்தி, “உங்கள் வேண்டு கோளாகிய அன்பென்றும் பெரும்பிடியை கும் இன்று ஒப்புக்கொண்டோம்” என்று ஆசீர்ப்பதிக்கவும், அனந்தாதி தேவர்களின் ஆரவாரம், உத்திரவுக்காக விள்ளது. பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் ஆசீர்பாதத்தைப் பெற்றுர்கள்.

தொடர்ந்து ஆண்டவர்கள்:— இந்ந உலகத்திலுள்ள சர்வத்தையும் மனிதன் ஒருவனுக்கென்றே இறைவன் படைத்தான். மனிதன் ஸித்திய என்கை அடையவேண்டும் என்ற ஒரு பெருங்குண அழியா மகிழ்ச்சிக் குறிக்கோள் வைத்தே அவ்வளவும் படைக்கப் பெற்றது. எல்லா மனிதர்களும் ஏற்றத்தாழ்வு வித்தியாச மில்லாமல் ஸித்திய என்கை அடையவேண்டும் என் பதுவே இறைவனின் பெருங்கருணைப் பேரருள் என்னம். ஒருவன் என்கை அடையவும் மற்றொருவன் தீகை அடையவும் படைக்கப்பெறவில்லை. அந்ந ஸித்திய என்கை என்ன? தெரிகிறதா? சாவுடைய னேரத் திலே அலகைத் தேகம் எடுத்து, முடிவில்லாத ணெடுங்கால அவஸ்தைக்குள் நுழையாது, என்றென்றைக் கும் ஸீங்காத மகிழ்ச்சிகரப் பேரின்பம் அனுபவிக்கின்ற ஸித்திய தேகம் - மறலீ கை தீண்டர வைரமணித் தேகம் - எடுப்பதே, அந்ந ஸித்திய என்கை. அந்ந ஒரு தனித்த என்கை அடையவே இறைவன் மனுக்குலத்தைப் படைத்தான்.

மனுவாய்ப் பிறந்ந ஒவ்வொருவரும் இந்ந ஸித்திய என்கையை அடையவேண்டும் என்பதையே எல்லா வேதங்களும் பேசியுள்ளன. சகல வேதங்களின் அடிப்

படை இதுவே. வேதங்களில் ஓன்று உயர்வு மற்றென்று மட்டம் என்று இருக்குமா? கோபத்தில் ஒரு வேதத்தையும் பிரியத்தில் ஒரு வேதத்தையுமா இறைவன் இறக்கி யிருப்பான்? ஒரு சிலர் னன்மை அடையவும் மற்றை யோர் தை அடையவுமா வேதங்கள் இறக்கப்பெற்றிருக்கும்? அப்படி இல்லை. வேதங்கள் அணைத்தும் வந்தது, மேற்சொன்ன மறல் கை தீண்டர் தனித்த ஒப்பற்ற பரிசுத்தச் செயலாகிய அந்ந ஒரு காரியத்திற்கே. அவற்றில் மேன்மை தாழ்மை இல்லவே இல்லை.

சைவம் ஆகட்டும், வைஷ்ணவம் ஆகட்டும், சௌரா ஸ்ட்டிர மதம் ஆகட்டும், புத்த மதம் ஆகட்டும், சைன மதம் ஆகட்டும், கிறிஸ்துவ மதம் ஆகட்டும், இஸ்லாமிய மதம் ஆகட்டும், சீக்கிய மதம் ஆகட்டும், எந்நக் கோடி காலத்தில் படைக்கப்பெற்ற எந்ந ஒரு மதமாகட்டும், அது மனுக்கு குலக்கிருக்குக் காட்டிய உன்னத வழி, சாவுடைய ஞேரத்தில் மறல் கை தீண்டர் மகிழ்ச்சிகரப் பேரின்ப வித்திய முத்தி சுவர்ணத் திருமேனிப் பிறப்பாகிய அந்ந னன்மையைக் கைபோடுவதுதான். இதைத் திட்டமாக அறிவித்து, செயல் னிருபண்ணயோடு பழக்கி வருகின்ற இடம், இந்ந னெடும் பிரம்மாண்ட உலகத்தில் இப்போது இதுகாலம் னம்முடைய சாலை எல்லை ஒன்றே ஓன்றுதான் என்று ஊழி பெயர்த்தெறி கோளி வாட்கை ஆழி வாழ்ஜியர், எங்கள் சாலை ஆண்டவர்கள், ஒரு தனிப் பெருங்கருணை அதிசோபனக் கலானிதி வருவிப்பாகிய சர்வ மதங்களிலுமுள்ள மெய்வழி வலிமை கொண்டு, இவ்வுலகம் முழுதினுக்கும் தீர்க்கத் தெளிவு பிறங்க அருளிச் செய்கின்றவர்கள் அருளிச் செய்தார்கள்.

ஆண்டவர்கள் அருட்பிரசரதம்:—

“இப்போதிருக்கும் 67 சாதிகளடங்கிய
பல ஆயிரக்கணக்கான எமது மெய்வழிப்
பெருங்குல மக்கள் அனைவரும்
னீடுழி வாழ்வது போலவே, இதனைப் பார்த்துத்
தொடர்ந்துகொள்ளும் உலக மக்கள்
அனைவரும் னீடுழி வாழ்க!”

தீர்க்கதறிசனம்

ஸ்ரீ காகபுகண்டர்பிரான் ஜீவமந்திரம்
நூதன்தான் வந்துலாவ சனத்தி னுள்ளே
என்மைதரும் விந்நையால் அரச ராதி
வேதன்தான் என்றறிந்து போற்றும் போது
விவேகம்காண் கொடுத்தவரை விடாதுரட் சித்த
போதன்தான் அந்நந்ந சமயத் தார்க்கும்
பொருத்தமாய்க் காட்சிதந்து முடிவு தன்னில்
மாதன்தான் கொடுத்தகுலம் சரியா மென்று
மாற்றவும் சோதிபார் முதன்மை யாகும்.
(வாஸ்யம் 6, 95 ஆம் பாட்டு)

உண்டுகாண் தேவராதி முனிவ ரெல்லாம்
உலகினில் தெரிந்துகொண்ட மார்க்க மெல்லாம்
பண்டுகாண் எனத்தள்ளிப் புதுமை ஒன்று
பரிபலிக்கும் அக்காலே சிலது விந்நை
தண்டுவதோர் குறிப்பதிலே பளிங்கு மாகத்
தரையதனில் இவன்பார்க்க ஆகை யாமே
விண்டுரைக்கப் பலபாகம் ஒன்று செய்து
விவரிக்கப் பூர்த்தியதே அடுத்த தும்பார்.
(வாஸ்யம் 69, 23 ஆம் பாட்டு)

சத்திய வேதம், கொரிந்தியர் 1.

“மரணமே உள்ளூர் எங்கே?
பரதாளமே உள்ளெழைம் எங்கே?”
(15 ஆம் அதிகாரம் 55 ஆம் வாக்கியம்)

மதீப்பிலடங்கா மரணிக்கப் பரிசு

மறலி கைதீண்டா சாலை ஆண்டவர்கள் மெய்மதம் என்பது, இறுதியில் எமனிடம் சிக்கி மரண அவஸ்தையோ கசப்பு அடையாளத் தீட்டு பின்னாற்றமோ இல்லாமல் ஆக்கிப் பினிழுப்புச் சாக்காடு அனுகாப் பேரின்பம் அனுபவிக்கும் மாருத வயதுடைய னித்திய தேகத்தில் மனிதரைப் புகுத்தாட்டி வைக்கின்ற மெய்மதம்.

இறைவனுல் அனுப்பப்பெற்ற அவரவர் மத வேதங்களிலுமுள்ள னிகரற்ற உயிராணிச் செயல் இதுவே. இதை னிருபணை செய்கின்றவர்களே வரிந்து னின்று கொண்டு எழுதிய எழுத்து இது.

கு
சாலை ஆண்

பூமண்டலமே அழியும் னள் அடுத்துவிட்டது. அடையாளச் சத்தம் அலறுவது கேட்குது - தெரியுது. தோற்றத்தில் உன்னைப் போலவே னஞம் இருக்கும் ஏ... பெரிய உலகமே! மனிதனுக்கு இந்த அனித்திய தூலதேகத்துக்குப் பின், ஜீவ தேக வாழ்வதான், முடிவு இல்லாத ஊழி ஊழி கால சுவர்க்கபதி வாழ்வு. அதை, கசப்பு தீட்டு ஏற்றப் பிசாசு உடலாக மாற்றிப் போடாதே என்று உனது முகம் பார்த்துக் கூறுகிறேன். இறைவன் உன்னை, இடையே அவஸ்தையில் அவ மரனப்பட்டுப் போவதற்காகப் படைக்கவில்லை என்று திட்டவட்டமாக எனக்குத் தெரிந்து பழகி இதை உனக்குச் சொல்லுகின்றேன். இதற்குமேல் யான் ஒன்றும் சொல்லுவதற்கு இல்லை.

ஒசு வெளியே மூச்சு ஓடிக்கொண்டிருக்கிற மனிதர் எத்திற வல்லபம் படைத்தவராயிருப்பினும் எமனுடைய தண்டனையாகிய மரண அவஸ்தையின் பெலங்கொண்ட கூரினை முறியடித்து மாற்றும் சக்தி அவர்களுக்கு இல்லை - இல்லவே இல்லை, என்பதை மனிதகுலம் தெரிந்து கொள்ள எட்டும்.

(சத்தியவேதம்: 1. கொரிந்தியர் 15 ஆம் அதிகாரம் 55 ஆம் வாக்கியம் பார்ப்பீரா ஆ)

1971 வருடங்களாக ஒலிவாமலை வைவஸ்ஸ-ய தவப் பாடுற்றுப் பெற்ற நெடுங்கால தெய்வமுதல் இது என்று கட்டாயமாக னினை. வாசகம் கொஞ்ஞமாக இருக்குதென்று னினையாதே. செயலை மகா னிகரற் றது. னிறுத்தி னிறுத்துப் படித்துப் பார்.

சர்வேஸ்வரனுல் ஏற்படுத்தப்பெற்ற மெய்த்தவான் குரு பாரவான்ஸ் ஒசியின் வெளியே மூச்சு ஓடாத் தவம் உடையவர்கள். அப்படியில்லாமல் கடுதா சிப் படிப்பு பட்டம் பரிசு பெற்றுவரும், தன்னை அறியாப் பொய்க்குரு பிரசங்கிகள் மனிதர்களை எமன்கை ஒப்பு வித்து னரகத்தில் தன்னை, செம்மறி ஆட்டுக் கூட்டங்களாக உலகெங்கும் தோன்றிவிட்டார்கள் என்று ஆண் பெண் எல்லோரும் அறிந்துகொள்ளுகிறோ என்று அங்கமாரா.

ஜீவன் - பஞ்சு இழை ; மயிரிழையைக் காணிலும் சிறியது. எத்தனையோ மடங்கு சிறியது. அந்த இழை யிலே ஒரு துளை. அதனுள்ளே ஆவியாக விற்பது, நுன்

னியதினும் னுண்ணியதானது ஜீவன். அதனுடைய உசம்புதலாலேயே இந்நத் தேகாதியந்நமும் அசை கிறது. அது ஆத்ம மர்ம ஜலக்கடலின்மேல் இருந்து கொண்டு சர்வ சக்தியோடு, பிறதொன்றின் துணையின்றி, தேகாதியந்நத்துக்கும் உற்பனத் தாயாக, உசுப்பி னடத்துவதாக விளங்கிறது. பஞ்ஞ பூதமும் அதனிடத்திலிருந்து கடன் பெற்றே தேகமாகிய இந்நக் கூட்டைக் கட்டிற்று. அது, மயன்த்தில் மயனமாக இருந்துகொண்டு சர்வத்துக்கும் தாய்க்குடலாகவும், புராதனகாலம் தொடங்கிச் சர்வத்துக்கும் காரணரூபமாகவும் சர்வ சத்துக்களுக்கும் பெட்டகமாகவும், தொந்திக் கண பதியாகவும், மணிவயிருகவும் வாய்த்திருந்து, சகலத் துக்கும் உதவுவதான பெருவயிறுடைய பஞ்ஞபூத கணத் தலையரசன் திருத்தலமாகவும் இலக்னி மிளிர்வது.

6

உன் கண்ணுக்கு எட்டியதை எவ்வாறு தகப்பன் உனக்கு உரிமையாக்குகிறுனே அவ்வாறே, உன் கண் கொண்டு பார்க்க முடியாத, ஆலை உன் இதயக் கண் கொண்டு பார்க்கக்கூடிய அழியாத செல்வத்தை உனக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து உரிமையாக்குகிறவர்களே குரு (கு=இருள், குரு=பிரகாசம்). ‘இருள் உலகத்திலிருந்து பிரகாச உலகத்திற்கு ஏற்ற வைப்பவர்கள் குரு’ என்று அந்நச் சொல்லுக்குப் பொருள்.

மறைமொழி மாந்நர் பெருமை விலத்து
னிறைமொழி காட்டி விடும்

என்று சொல்லும்போது, மெய்ஞ்ஞானச் செம்மல் களையே மறைமொழி மாந்நர் என்று வேதம் சொல்லு

கிறது. மற்றவர்கள் உலக மாந்தர். இவர்களுக்கு அந்தப் பெயர் கிடையாது. மறை மொழி மாந்தரைப் பார்க்கிறதுதான் தரிசனை. அவர்களை அல்லது வேறு எதைப் பார்த்தாலும் அது தரிசனை ஆகாது. பார்ப்பது தரிசனை என்றால் திருடனைத் தரிசித்தேன், ஞேயாளியைத் தரிசித்தேன் என்னலாமே.

7

“சிவாயனம் வென்று சிந்தித் திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு ணஞமில்லை” என்றது, ‘சிவாயனம்’ என்று வாயில் சொல்லிக்கொண் டிருப்பதையா? இல்லை. சிந்தித்து இருப்பது என்றல்லவோ சொல்லி யிருக்கிறது. அனுபவித்து ருசித்த பிற்பாடுதானே சிந்திக்க வரும். ஆகவே சர்வாங்கங்கும் தழுவப் பரிசுத்த ஆவியைக் கவர்ந்து சுவைக்க இருப்பதன்றே சிந்தித் திருப்பது. இந்நத் தவ ஏற்றம், இத் தேக வல்லபழும் அதோடு இத்தேகம் கடந்து விற்கும், அதாவது புலன் பொறி கடந்து விற்கும், அழியாச் சுவர்னை தேக வல்லபழும் பெற்று விளங்கும் ஒரு தெய்வ ஆசரியர் அவர்களின் உதவியால்தான் கை கூடும். தேக மில்லாத அந்த இறைவனை னீ போய் அடைவதாக இருந்தால், உன்னுடைய இந்நக் குறை தேகத்தைக் கொண்டு அதை அடைய முடியா? முடியாது. னீ யார்? ஒரு அழி தேகி. உன்னேநு அவ் விறைவன் கூடிப் பழகுவதாக இருந்தால் தேகமற்ற இறை சொருபத்தின் வல்லபழும் தேகமுடைய பிரானின் வல்லபழும் சேர்ந்த ஓர் அதி வல்லபர், தீர்க்கர் உனக்கு வாய்க்க வேண்டும். மனை வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டப்படாத அந்த எல்லைக்கு னீ போக வேண்டுமானால், மனை வாக்குக் காயம் கடந்த ஒருவர்

உன்பால் இரக்கப்பட்டு, உன்னிப்போல் ஒரு தேகியாக உன் உலகுக்கு வந்திருக்கவேண்டும். வந்து உன்னிக்கை போட்டு வழிகூட்டி ணடத்த வேணும். அதல்லாது வேறு எந்த வழியில் ணடப்பவர்களும் மாயை தரும் புத்தியில், வழியில் ணடப்பவர்களே ஆவார்கள்.

8

அனுக்கிரகம் என்பது, னினைவிற்கும் கேள்விக்கும் எட்டப்படாதது. ஆனால் னீ அனுக்கிரகிக்க வேணும் என்று கேட்பது எப்படி யிருக்கிறதென்றால், ஒரு வேஷ்டியை னீட்டிப் பாலை ஊற்றுங்கள் என்று சொன்னது போல இருக்கிறது. இந்தக் கதியில் உலகமே ஆகி விட்டது. னீ, அனுக்கிரகம் என்பதை என்ன னினைத்துக் கொண்டாய்? ‘குறைபாடில்லாமல் உன் மனைவி லக்ஷ்மி யாகவும் மகராஜியாகவும் னீரூழி காலம் வாழ்க’ என்று சொல்லுவார்களே அது மாதிரியான ஒன்றைத்தான் உனது எண்ணம் னினைத்தது. ஆனால், னிஜமான அனுக்கிரகம் செய்வதென்பது அவ்வளவு கலபமாக வாயால் சொல்லி விடுவதல்ல.

னிசமாக அனுக்கிரகிப்பாரே அந்த எல்லையை அடைந்தால்லது அதன் உண்மைப்பொருள் யாருக்கும் விளக்காது. உன்னிப் பிடித்த சனியனுகிய கிரகத்தை அனு அனு அனுவாகப் பியத் தெறிந்து விட்டுக் கோடி குரியப் பிரகாசப் புனூலைப் பிரம்ம முடியுடனே தரிப்பிப்பார்களே அதுதான் அனுக்கிரகம். கிரகத்தின் வல்லமை அனுகூட அனுகாமல் சங்கரிப்பார்களே அந்தச் செயலே அனுக்கிரகம். அதைச் செய்பவர்களே அனுக்கிரகன் - குரு.

“தாயுமிலி தந்நையிலி தான்தனியன் காணேடி” என்று ஸ்ரீ மணிவாசகப்பிரான் தங்கள் குருபெருமானைச் சுட்டியுள்ளார். இதனால் ஆகாயத்திலிருந்து தொப் பென்றுகுதித்தவர், தம் குருபிரான் என்பது பொருள்ள. தான் போகின்ற மெய்ப்பாதையில் தாய் என்றே தந்நை என்றே பாராதவர்கள்; தாய் தந்நை உற்றுர் உறவினர் என்ற வித்தியாச மில்லாமல் எல்லோரையும் தன் ஜீவனுக்கே கருதுகிற மெய்யான சத்திய சொரு பத்தில் இருப்பவர்கள்; தனது செவ்விய வழியில் தனித்து னின்று ஜீவரகவிப்பு அதிகாரணத்தை ணடாத் துபவர்கள்; தான் போகின்ற பாதையில் யாருடைய உதவியையும் தேடாதவர்கள்; அந்தப் பாதையில் அவ்வளவு மூர்க்கமான முனைப்புடையவர்கள்; தான் போகின்ற முழு தத்துவத்தில் தனித்து னின்று சர்வத் தையும் ஜெயித்து ஏறுகிறவர்கள்; எமனச்சமற்ற தனித்த தங்கள் பாதைக்கு எல்லோரையும் திருத்தி அழைத்துச் செல்பவர்கள் என்பதே அதற்குப் பொருள்.

மறை மொழி மாந்தராகிய ஒரு தேவ குரு சன்னி தியில் உன் ஜீவன் வேறு உடல் எடுக்கிறது. உன் ஜீவக் குழந்தை யாகிய அந்த முச்சுடர் என்னும் திருக் குழந்தை வனப்பேறி யெளவன மடைகிறது.

இன்னும் அது, அவர்களின் தரிசனை ஊற்றத் திலே யாரையும் சட்டை பண்ணுத வலிமை கொள்ளுகிறது. இவ்வாறு தன் ஜீவன் வனப்படைகிற இலக்குக்கு

வசமாக னிற்கிறவருக்கே தெய்வக் குபேர பூவன காலம் வருகிறது.

11

சாமியார் சன்னியாசி குருக்கள் யோகி என்று திரிகிறுனே, அவனிடத்தில் னிறைமொழி இருந்நால் இந்நக் குறைமொழி மாந்நரைக் கண்டதும் வாய் மூடிக் கொண்டு அஞ்ஞுவானு? அஞ்ஞுமாட்டான். ஆகவே அவன், குறை மொழியர்களுக் கெல்லாம் கீழான குறை மொழியனே ஆவான். னிஜமாக மறைமொழி மாந்நராக இருந்நால் குறை மொழி மாந்நரைக் கரையேற்ற வல்லவோ வேண்டும்.

12

மனித உடலில் ‘ஆத்மா’ என்று கூறப்படுவது உண்மையிலேயே உண்டா இல்லையா என்பதைத் தக்க ஆதாரத்துடன் னிருபிப்பவருக்கு ரூபா 68 இலட்சத்து 70 ஆயிரம் மதிப்புள்ள தனது பண்ணிணையைப் பரிசாக அளிக்கத் தயாரென்று ‘ஜேம்ஸ் கிட்’ என்பவர் ஒரு ‘உயில்’ எழுதி வைத்திருப்பதாக அமெரிக்காவில் உள்ள அரிசோனாவிலிருந்து ஒரு செய்தி வந்நதாகவும், அப்படி ஆதார பூர்வமாக யாரும் னிருபிக்காததால் யாருக்கும் பரிசு அளிக்கப்படாமல், உயிர் உடம்பிலிருந்து பிரிந்து போவதைப் போட்டோ (படம்) பிடித்துக் காட்டவேண்டுமென்று பின்னர் அறிவிக்கப்பட்ட டிருப்பதாகவும், 4-7-67, 5-7-67 தேதிகளில் செய்திப் பத்திரிகையில் வெளியாயிற்று. இந்நப் பத்திரிகைச் செய்தியைத் தெய்வமவர்களுடைய திருச்சன்னிதானத்தில், 10-7-67ல்

படித்துக்காட்டியபோது பிறந்ந ஆண்டவர்கள் வாக்கியம் --

“உயிர் இருப்பதால்தான் இவனுக்குஎமபயம் இருக்கிறது. ருசி ஆசை, பண ஆசை, மனவிமக்கள் ஆசை இவைகளுக்கு முடிவு வந்துவிடுமேயென்றுதான் மரணத் திற்குப் பயப்படுகிறுன். இன்னும், உயிர் ஓர் ஆவியான பொருள்; அது எப்படி இவன் கண்ணுக்குத் தெரியும்? உயிரோடு இருக்கும்போது, உடற்பணு குறைந்திருக்கிறது. உயிர்போய் விட்டால், உடற்பணு அதிகமாகிறதே, அது ஏன்? இவனுக்குத் தெரியுமா? ஒரு தீபத்தின் சுடர் மேல்லேக்கி எரிகிறது, அது, அதன் சுபாவம்; அது போல ஆவியான உயிர் உடலில் இருக்கும் போது, அது உடலை மேலேதூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதால்தான் உடற்பணு குறைந்திருக்கிறது. உயிர் போய்விட்டால் உடலித் தூக்கிப் பிடிக்கும் பொருள் எதுவும் இல்லையாக்கயால், உடற்பணு அதிகமாகிறது. இந்ந னிருபணையைவிட இவனுக்குப் போட்டே பெரிதாயிருக்கிறது” என்று பேரறிவாகர சொருப ராகிய தெய்வமவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தநருளினர்கள்.

மறுபடியும், 9-9-67. பத்திரிகையில், மேற்படி ‘உயிலை’ அமுல் னடத்துவது சம்பந்நமான வழக்கு, அமெரிக்காவிலுள்ள அரிசோனாவைச் சேர்ந்த போனிக்ஸ் னகரத்திலுள்ள சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு வந்துள்ள தென்றும், மனிதனுக்கு ‘ஆத்மா’ என்பது உண்டு என்பதை னிருபிக்கும் பலவித ஆதாரங்களுடன் கூடிய மனுக்கள் பல, உலகெங்கு மிருந்து கோர்ட்டுக்கு வந்தங்னமாக இருக்கின்றன என்றும், கோர்ட் னீதிபதி ராபர்ட்

மேயர்ஸ் என்பவர், இந்நக் கேளில் தீர்ப்புக் கூற, ‘தெய்வம் தான் வழிகாட்டவேண்டும்’ என்று கூறி யிருக்கின்றார் என்றும் வெளிவந்நநு. ஆகையால் மறு படியும் பத்திரிகையில் வந்ந செய்தியைத் தெய்வத் திருச்சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பிக்கவும், ‘தெய்வம் தான் இந்நக் கேளில் தீர்ப்புக் கூற வழிகாட்ட வேண்டும்’ என்ற வாசகம் தெரிய வந்நமையால், அப்படித் தீர்ப்பளிக்கும் பவராகிய அதிகாரம், அந்ந ஐட்ஜாக்கே கொடுத்திருக்க, அந்ந அதிகாரத்தையும் மதிக்காதபடிக் குத் “தெய்வம்தான் துணை செய்ய வேண்டும்” என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்த்து, இப்படிச் சொல்லுகிற தானது ஒரு விழமான நீதியான உள்ளம்தான் என்று தெரிந்து இதை எழுத உத்திரவாயிற்று-

“ஓருவன் எதைக் கொடுத்து எதை வாங்குவது என்று அறிய வேண்டும். பொய்ப் பொருளைக் கொடுத் தால் பொய்ப் பொருளைத்தான் வாங்க முடியும். மெய்யா கவே மெய்யைக் கொடுத்தால்தான் மெய்யை வாங்க வாம், நீங்கள் அறிய விரும்புவது முன்னாலும் பின்னாலும் ஒருவரால் திருப்பி சுடுசெய்ய முடியாத ஒரு அரிய போருள்.

உயில் எழுதியவர் தன்னிடத்தில் பொய்ப்பொருள் அதிகமாயிருக்க அதையே பெருமையாகக் கொண்டிருந்தமையால், அந்நப் பொய்ப்பொருளைக்கொண்டே மெய்ப் பொருளை வாங்கிவிடலாம், இது தனக்கு இனியொன்றும் பிரயோசனப் படப்போவதில்லை, வீதைத்தானே போகப் போகிறது, இந்நச் செலவு செய்வது மூலமாகவா வது னன்மை வராதா என்று விளைத்து இந்ந உயில்

எழுதியிருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அந்ந மெய்ப் பொருளேள வையக்கழும் வானகழும் திரட்டித் தந் நாலும் ஈடுபண்ண முடியாதது’ என்பதை யாவத்திரா ஞம் அறியவேண்டியது.

உடலெடுத்துள்ள ஓவ்வொரு ஜீவனுக்குள் னின்று அதனதன் வேலையைச் செய்துவருவது ஆத்மா. அதனதன் தராதரத்திற்கு ஏற்ப, கொசுவுக்கும் யானைக்கும், வண்ணுத்திப்பூச்சிக்கும் ஊர்ந்தால் செல்லும் அட்டைக்கும் ஆத்மா அமைந்திருக்கிறது. உடல் வளர்க்கும் அளவில் ஆத்மா அவற்றில் தங்கியிருக்கிறது. ஆனால், இந்ந மனி தனிடத்தில் இவனுக்கெனத் தனிச் சீதனமாக அமைந்தி ருக்கும் ஜீவாத்யாவுடன் பரமாத்மாவும் இருக்கின்றது. இவர் அறிய விரும்புவது எந்ந ஆத்மாவை? ஆத்மா என்னப் பெற்றது இந்நப் பொய்த்தாலம் கடந்ந ஜீவ தேகத்திற்கு அப்பாலுள்ள காரண தேகத்திலுள்ள பொருள். அதை இந்நத் தூல தேகத்தவர்களுக்கு அறி விக்கிற தென்றால், இவர்களை முதலில் ஜீவ தேகத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, “அதோ பார், னீ தேடும் ஆத்மா. இந்ந ஜீவ தேகம் கடந்ந காரண தேகத்தில் இருக்கிறது” என்று காட்டலாம். இந்நத் தேவ எல்லையில் அப்படித்தான் காட்டப்பெறுகிறது.

ஓருவன் தன் ஜீவ தேகத்தை அறிந்த பிறகுதான் அவனுக்கு ஆத்ம னிலையை அறிவிக்க முடியும். இவன் உள்ளுக்குள் னின்று னிலவிக் கொண்டிருக்கின்ற அறு சுவைகளை அனுபவிக்கிற எல்லையும், உறக்கம் வரும் எல்லையும், கனவு காணுகின்ற எல்லையும் அறிவிக்க அறிந்து, ஞானக்கண் பிரகாசிக்கப்பெற்ற பிறகுதான் அதை அறிவிக்க முடியும்.

மாட்டுக்கு இருக்கிற ஆத்மா ஒரு னேரத்தில் னம் மிடமும் இருந்தது. அதாவது னம் குழந்நையாக இருந்நபோது அது இருந்நது. குழனிமுதல் ஒவ்வொரு பருவமாகிய பிறவியிலும் மாறி மாறி விளைந்து முதிர்வேற் ஆரைவது பிறவிக்கு வந்ந பிறகுதான், ஆத்ம னிலையை அறியும் சக்தி னமக்கு வருகிறது. னமது அகமுகக் கருவிகள் முழு வல்லமை பெற்ற பிறகுதான் அதை அறிவித்தால் அறிய முடியும்.

இந்நால் தேகத்திலுள்ளவர்கள் பரமாத்மா வைக் காண முடியாது. ஆனால் பரமாத்மா தூலமெடுத்து வந்நு இத் தூலத்திற்கு அப்பால் உள்ள ஜீவாத்மாவை அறிவிக்க அறிய முடியும். பரமாத்மாவிற்கு மூச்சு ஆடாது. மூச்சு ஆடிக் கொண்டிருப்பது ஜீவாத்மா. ஜீவாத்மாவின் மூச்சு அடங்குவது பரமாத்மாவைச் சார்ந்த னிலையில். இதற்கு ஜீவாத்மா தன் உடல் பொருள் ஆவியைப் பரமாத்மாவிற்குத் தத்தம் செய்து, அது தன்னுடைய உடல் என்று ஆன பிறகுதான் ஆகும்.

இத் தூலத்தை னீக்கி ஜீவ தேகத்தில் ஏற்றி ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் பரமாத்ம சொருபர் அறிவிப்பார்கள். இந்ந உடலில் இருந்நுகொண்டே ஜீவதேகம் கடந்ந காரண தேகத்திற்குள் போக்குவரத் துள்ளவர்களே இந்றச் செயலைச் செய்ய ஸயக்குள்ள வர்கள்.

வார்த்தையளவில் னிற்பது தூலதேகம். னினைவு என்னப்பெற்றது ஜீவதேகம். ஆத்மா என்னப்பெற்றது காரண தேகம். தூலதேகத்திலே சதா குடியிருந்நு கொண்டு அதன் உட்பொருள்களே தெரியாதிருக்கிற

வர்களுக்கு ஜீவ தேகத்திற்கு அப்பாலிருக்கிற பிரதான மான காரண தேக வல்லபக்கருவியை எப்படி அறிவிப்பது? இந்நத் தூல தேகத்தில் உள்ளவர்கள், தங்கள் ஜீவ தேகமே தெரியாமல் இருந்துகொண்டு ஆத்மாவை அறிவிக்கிறது என்பதும் அதைப்பற்றித் தீர்ப்பளிக்கிறேன் என்பதும் அவலமாகத்தான் இருக்கும்.

தெரியாதவர்கள் தீர்ப்புக் கூறுவருவதானது கடல் தாண்டாமலேயே இந்நியாவில் இருந்துகொண்டு ஸன் டன் வந்துவிட்டேன் என்று சொல்வது போலவும், பிறந்து ஒரு வயதான குழந்தை பத்தாவது வயதில் இன்னமாதிரி இருந்தேன் என்று சொல்வது போலவும், காலமெல்லாம் காட்டில் மாடு மேய்த்துக்கொண் டிருப்பவன் அரசனுடைய அந்நப்புரத்து ஈழணத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுவது போலவும் இருக்கும்.

தூல தேகத்திலுள்ளவர்களுக்குச் செவிப்புலனில் அறிவிக்கிறதென்றால், ஜீவதேகத்திலுள்ள இருட்கோள மாயிருக்கும் “அசைவற்ற னினைவை” அசைவுக்குக் கொண்டுவரும் பொருளே ஒத்தமா. அதன் வல்லப லட்சனம் கூறுவென்றால் ஹாறு ஹாற்றைம்பது ஆண்டு காலம் ஒருவன் உயிரொடிருந்தாலும் அவன் உடலை ஏற்றத்திற்கு விடாமல் பிடித்து வைத்திருக்கிறது, காரண தேகத்தில் னின்று னிலவும் அந்ந ஆத்மாதான். ஜீவ ஆவியின் ஜலமானது வெளியாகும்போது உன் மூச்சு 64 அங்குலம் வெளியே பாய்கிறது. உன் ஜீவனுடைய முழு அளவு அதுதான். அது னேரம் உன் ஜீவன் பிரியாமல் இருபத்தினாலு அங்குலம் உள்ளே இழுத்து வைப்பது காரண தேகத்தின் வல்லபம் என்று இப்படி

எடுத்துக்காட்டி அறிவது கிரமமாம். அந்ந ஆத்மா இந்நத் தூலத்தை சிட்டுப் பிரிந்ந உடனே, ஜீவகசப்பு இந்நிரிய ஜலமானது வெளியாகவும் இவன் உடலில் பினாற்றம் உண்டாகி விடுகிறது. அதைத் தன் வசப் படுத்தி யுள்ளவர்களாகிய இந்ந ஜீவபூமிக்கு (சாலையம் பதி) அதிபதி அவர்கள், மனிதனுக்கு வரும் சாவுடைய னேரத்தில் அந்நக் கசப்பு இந்நிரிய ஜலம் வெளியாகாமல், சாவாவர எல்லைக்கு ஏற்றும் பிரத்தியகூச் செயல் பெற்று விளங்குகின்றவர்கள். உலகத்தில் உள்ள எல்லா வேதங்களுடைய உட்கருத்தும் இதுவே. இங்கே அறு பத்தேழு சாதிகள் ஒன்று திரண்டு ஒரு குடும்பமாக இருக்கும் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் இதற்கு சாக்ஷி.

ஆத்மாவைப்பற்றிப் பேசுகிறதற்கு, தனக்குத் தோன்றுமலேயே னுசியில் மூச்சானது ஓடுக்கொண்டிருக்கிற பாவ தேகத்திலுள்ள இந்ந மனிதன் எம்மாத்திரம்!

அனியாய மரணத்தைக் கிழித்தெறியும் மெய்மத உற்பன்னரும், இந்ந ஜீவ பூமியை உண்டு பண்ணியவர்களுமாகிய ஸ்ரீ மெய்வழிச் சாலை ஆண்டவர்களின் உத்திரவுக்கு இது அனுப்பப் பெறுகிறது.

13

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ யைனரின் திருக்குறளைப் பற்றிப் பேசாதவர்கள் உண்டா? படித்தவர்கள் அத்தனை பேரும் என்ன பொடகு பொடகியிருந்தால் னம் தமிழில் உள்ள அதை உலகத்திலே உள்ள பல மொழி களிலும் எழுதிப் படிக்கவரும்? ஒரு னாலைப் பாடுவதை விட மொழிபெயர்ப்பது மிகவும் கடினம். அப்படியிருந்தும்

இந்த னால், எத்தனையோ மொழிகளிலும் எழுதப்பெற்றி ருக்கிறதென்றால், இதைப் படிப்பதன் பிரயோசனத் ததப்பற்றி எவ்வளவு பொடகாப் பொடகியிருக்க வேண்டும்? பேசுகிறவர்களில் யாரேனும் மெய்யான பலனைப் பெற்று பேசுகிறார்கள்? இல்லை. மின்னே, திருக் குறளிலே என்னத்தை அறிந்து இவர்கள் இப்படிப் பேசுகிறார்கள்? திருக்குறளில் உள்ள மொத்தம் 1330 பாட கூக்களிலே, வேணுமென்றால் 1329 பாட்கூக்களைத் தள்ளி விடுவோம். ஒரே ஒரு குறளுக்குத் திட்டமான, சரியான செயலுடைய அர்த்தம் சொல்லட்டுமே! சொல்லமுடியாது. தாங்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் தங்கள் மனதுக்கே முழுதிருப்பதியாயில்லை என்று என்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் பிறர் மதிக்கவேண்டும் என்று பேசுகிறார்கள்; அல்லது அதனால் ஏதாவது என்மை, புண்ணியம் வந்துவிடும் என்று நம்புகிறார்கள்.

தெய்வஞட்டுக் கோமானுகிய திருவள்ளுவரவர்களின் னாலை இவர்கள் படிக்கிறார்களே, அதில் இவர்கள் என்ன காணுவார்கள்? அந்த னானக் கண்டாளத்தில், அறிவாகாரக் கிடாரத்தில், மதினிதி அண்டாளத்தில் இவர்கள் எந்த என்மையைக் கண்டு அடையப் போகிறார்கள்? அதற்கான சாவி இவர்களிடத்தில் ஏது? உதாரணமாக,

“என்னன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்னனன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்ற பாட்டிலே ‘என்னன்றி’ என்று சொல்லியுள்ளார்களே அது, என்ன என்று படித்துகிடித்துப் பட்டம் பெற்றவரைக் கேட்டால், ‘என்னன்றி’ என்றால் என்-

னன்றிதான் என்பார். ‘செய்னன்றி’ என்றால் செய்த னன்றி என்பார். அப்போ செய்யாத னன்றி ஒன்று உண்டா என்றால், திருதிரு என்று விடிப்பார். இந்ந அர்த்தம் யாருக்குத் தெரியாது? இதனால் விளங்காதது என்ன விளங்கிவிட்டது? விடியாதது என்ன விடிந்து விட்டது?

என்னன்றி என்பதிலேயே எல்லா னன்றியும் அடங்கி விட்டது. பிறகு, செய்னன்றி என்று வேறே சொல்லியிருக்குதே அது என்ன? அது இந்ந உலகத் திலே உள்ள எல்லா னன்றிகளுக்கும் அப்பாலுள்ளது. எவருடைய னினைவுக்கும் எட்டாதது. அது மனிதர்கள் யாராலும் செய்ய முடியாதது. உலக னன்றிகளையே மனிதர்களால் செய்யமுடியாதே. உணவு உடை முதலிய எல்லா னன்றிகளையும் இறைவனல்லவா படைத்துக் கொடுத்திருக்கிறான்? மனிதனால் ஏதாவது ஒன்று உண்டாக்க முடியுமா? இறைவன் இவர்கள் குக்கிலே அறு சுதவைகளை வைத்துப் படைத்ததற்காக, வெளியே அண்டத்திலேயும் அதற்கு வேண்டியதெல்லாம் படைத்தான். இவர்கள் கண்ணிலே வண்ணங்களைப் படைத்ததற்காக அண்டத்திலேயும் வண்ணங்களைப் படைத்தான். இவர்கள் காதிலே இனிமையும் பயங்கரமும் வைத்துப் படைத்ததற்காக அண்டத்திலேயும் அதற்கேற்ற தாழ்ந்த உரத்த சப்தங்களைப் படைத்தான். படைக் காதிருந்தால் உங்களுக்கென்ன கேட்கவா தெரியும்? ஆகவே, னன்றி என்றால் உங்களைக் கேட்காமலேயே உங்களுக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் படைத்து ரட்சிக்கிற செயல். இதை ஏன் ஸீங்கள் ஸினைத்துப் பார்க்கிறதுகூட இல்லை. உங்கள் வீட்டில் ஸீங்கள்

வாங்கி வைக்காத பொருள் ஏதாவது இருந்தால், இது ஏது யார் வாங்கிவைத் திருப்பார்கள் என்று நினைத் துப் பார்ப்பீர்கள்லவா?

இறைவன் உங்களுக்குச் செய்திருக்கிற னன் றியை உங்கள் தாய் செய்திருப்பாளா? உங்கள் தந்தை செய்திருப்பானு? உங்கள் பெண்டுபிள்ளைகள் செய்திருப்பார்களா? அதெல்லாங்கூட வேண்டாம். உங்கள் கிட்டவே யிருக்கிற உங்கள் கை செய்திருக்குமா? உங்கள் கண் செய்திருக்குமா? உங்கள் காது செய்திருக்குமா? இதையே நினைக்காத இவர்கள் எல்லா னன்றியையும் கொன்றவர்கள்லாமல் வேறு என்ன? அப்படி எல்லா னன்றியையும் கொன்றவர்களுக்கும் உய்வு செய்கின்ற ஒரு ஒப்பற்ற னன்றி இருக்கிறதே அதுதான் செய் னன்றி.

அதை ஒருவன் எங்கேபோய்ப் பெற முடியும்? பணம் போட்டு வாங்கக்கூடியதா? இல்லை. அது மனித சக்திக்கு எட்டாதது. மனித சக்திக்கு மேலான சக்தி படைத்த ஒருவர், அதாவது இறைவனின் முத்திரை பெற்ற மெய்ஞ்ஞான சற்குருவிரான் ஒருவர்தான் அதைச் செய்ய முடியும். அவர்கள் தயவால்தான் ஒருவன் அதைப் பெறமுடியும். அதை என்றும் மறவாமல் அதில் முழுமன ஓட்டுதல் வைத்து இறுதிவரை னிலை னிற்பானேயாகில், இறைவன் தந்த எல்லா னன்றிகளையும் இவன் மறந்த குற்றமும் மனிக்கப்பெறும். மேற் கொண்டு எக்கொடி காலத்தும் அழியாத பெருளைம் கொழிக்கும் பேரின்பப் பெருவாழ்வும் இவனுக்குத் தரப் பெறும். இவனுடைய குற்றத்தை ஒழித்துப் புண்ணி

யத்தைச் செய்கின்ற இந்ந என்றிக்குத்தான் செய் என்றி என்று பெயர்.

இதையே இன்னொரு பாடலில் ‘செய்யாமல் செய்த உதவி’ என்றும், அதற்கு ‘வையகத்தையும் வான கத்தையும் ஈடாகக் கொடுக்க முடியாது’ என்றும் சொல் வியிருக்கிறார். அப்பேர்க்கொத்த உதவி, அது எது? ஒருவனுக்குக் கண் பார்க்கிற உதவி செய்கிறது. காது கேட்கிற உதவி செய்கிறது. ஒக்கு சுவைக்கிற உதவி செய்கிறது. க்கயோரு உதவி, காலோரு உதவி, இப் படியே ஓவ்வொரு அவயவமும் ஓவ்வொரு உதவியைச் செய்கிறது. ஆகவே, இவன், உதவியிலே வைத்து முழு வல்லபம் உடையவன். இவனுடைய முழு வல்லபத்தை யுங்கொண்டு இவனுலே செய்யமுடியாத உதவி ஒன்று உண்டு. அதுதான் செய்யாமல் செய்த உதவி. இவனுடைய உதவி வல்லபத்தினுலே செய்கிற உதவியானது எவரும் செய்யக்கூடிய உதவியாயிருந்தால் அது வையகமும் வானகமும் ஈடுபண்ணமுடியாத உதவியாக இருக்குமா? வையகமும் வானகமுமே போதாது என்றால் இவன் கையிலே என்ன இருக்குது ஈடு செய்ய?

வையகமும் வானகமும் அளவு கடந்ந பெரிதானவை என்றாலும் அனித்தியம்தானே? அனித்தியத்திலே வைத்து வையகத்தையும் வானகத்தையும் விடப் பெரியது எதுவுமில்லை. எல்லா அனித்தியமும் அவற்றிலே அடக்கம். மனித உதவிகளாகிய அனித்தியம், வையகமும் வானகமுமாகிய அனித்தியத்தின்முன் எம்மாத்திரம்? அந்ந வையகமும் வானகமுமே நித்தியத்தின்முன் எம்மாத்திரம்? ஆகவே வையகமும்

வானகழும் ஈடுபண்ண முடியாதது னித்தியம் ஒன்று தான். அந்ந னித்தியத்தை மனிதன் தலையில் ஏற்ற வைப்பதே, செய்யாமல் செய்த உதவி.

இப்படியே ஆயிரக்கணக்கில் இந்ந னித்திய பெரிய செயலைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் பெருமான் பாட யிருக்கிறார்கள். மனிதன் னினைவுக்கு இந்நச் செயல் எட்டவே எட்டாது. அப்படியிருக்க, இவர்கள் மொழி பெயர்த்துக் கொடுப்பதை வெளிஞுட்டான் படித்தால் அவன் அதில் என்ன சுவை காண்பான்? அவனுக்கு என்ன அதிசயம் பிறங்கும்? கொஞ்ஞ னுளைக்குக் கினறிப் பார்ப்பான்; பிறகு, ‘இதிலே என்ன இருக்குது, சாதாரண விஷயந்தானே; மூம் எழுதுகிற ஒவல் போலே இதுவும் ஒன்றுதான்’ என்று தூக்கி யெறிந்து விட்டுப் போவான். னித்தியத்தைச் சிறிதும் அறியாமல் மலை மலையாகப் பேசியும் பயன் என்ன? னித்தியத்தைத் தந்நருநும் வல்லவரின் வாக்கிலே ஒரு திவலையே யென் ரூலும் அதிலிருந்து வீசக்கூடிய அறிவாகார அதிசய விச்ச இவன் பேச்சில் இருக்குமா?

14

சார்வரி ஆண்டு புரட்டாசிமாதம் 26 ஆம் தேதி (11-10-60) மைசூர் அரசர் அவர்கள் சந்திப்பில் வெளியாகிய திருவாக்கு -

இந்ந உலக வாழ்க்கையானது ஒரு னித்தியம் போலக் காணப்படுகிறது. என்னிப் பார்த்தால் அப்படி அல்ல. மகர் பயங்கரமான, அதிலும் மாருத கவலையான வாழ்க்கை இது. இறைவன் இதற்காக

மனிதனைப் படைக்கவில்லை. கவலையான வாழ்க்கைக்கு அல்ல மூம் வந்நது. அந்நப் பயங்கரத்தை மாற்றவும், மகா பார தூரமான காலம் கடந்த, கோடி சூரியப் பிரகாச னித்திய வாழ்வில் னிலைப்பிக்கவும் ஆன ஒரு பொருள் இருக்கிறது. அந்த வாழ்வு பெறத்தான் இந்த மனித தூலம் வந்நது.

அந்த னித்திய வாழ்வைப் பெற, இறைவனை னேருக்கு னேர் சந்தித்து அவ் வாழ்க்கையைக் கை போட, அதற்கான ஒரு வழி உண்டு. அதை அறியா மையால், இவ் வுகை வாழ்க்கையே சதம் எனக் கருதி அவலமாக நுழைகிறோர்கள். இவர்கள் நுழைகிற கடவுக்குப் பெயர் சாவு. பின் என்னிறந்த காலம், ஏரக அவஸ்தத்துத் துன்பமே. அதில் நுழையும் வழி யைத்தான் சாவு என்பது. அங்கே மீட்பு இல்லாமல் அவஸ்ததயற்றுக் கலங்குகிறோர்கள். அன் ஏரகத்தின் நுழைவாயிலே, கடவே சாவு ஆம்.

உலகத்தில் எல்லோருக்கும் சாவுதான் சந்திக்கி றது என்று என்னுகிறோர்கள். அதிலே இரண்டு விதம் உண்டு. ஒன்று னித்திய வைர உடல் எடுத்துச் சாயுச் சிய பதவி அடைகிறது. இன்னென்று மகாக் கோரமான உடலெடுத்துப் பயங்கரமான ஏரக அவஸ்ததயறு கிறது. இவ் விரண்டிற்கும் அம் மரண தருவாயில் பிரத்தியகூமான அடையாளம் திட்டமாக உண்டு. அதை வைத்து இவர் இன்னேரன்று அறியலாம். அச் சாயுச் சியமானது குருபிரானவர்களின் செயல்.

அத்தகைய இச் செயல் இந்த உலகப் படிப்பு கொண்டோ அல்லது எத்திற எவ்வகை ஆராய்ச்சி யூகம்

கொண்டோ செய்ய முடியாது; காணவும் முடியாது அதைக் கைபோடுகிற செயல் உன்மையான குருபிரா வைர்களிடம்தான் இருக்கிறது.

மனிதன் பிறந்நது சாகிறதற்கே அல்ல. அவனது அறியாமை என்னும் செயலால்தான் அந்ந ணெடிய துக்கத்தில் நுழைகிகிறுன்.

இது இப்படியாக இருக்கிறது என்று அறியாமையால் - அறிவிக்காமையால்தான், ஐங்கள் பயங்கரமான சாவுக்குள் நுழைகிறார்கள். நுழைகிறபோது கவலைப்படுகிறது, எல்லோருமே சேர்ந்து துக்கப்படுகிறது, சாவுக்கு அழுகிறது, அது னியாயமே தான். ஏன் என்றால், முடிவில்லாத காலம் தங்ஙிமீட்பேயின்றி அவஸ்தைப் படப்போகிறார்கள் அல்லவா? அதனால் சாவுக்கு எல்லோரும் கலங்கி அழுகிறது சரி. பிசாசாகப் போகிறதனால், அது ஞாயமேதான்.

ஆனால், அப்படி அவஸ்தையறப் போகாமல் சுவர்ன உடம்பெடுத்து னித்திய வாழ்க்கையை அடைய அறிவு என்ற மாணிக்கம் மனிதனுக்குத் தரப்பெற்றுள்ளது. அந்ந அறிவு மாணிக்கத்தைப் பெற்று னித்திய வாழ்வை அடையாவிட்டால், னிச்சயம் பிசாசுத் தூலம் வந்தேவிடும்.

மனிதன் ஒரு அற்ப கால வயசு உடையவன் தான் என்றால், இவனுக்கு ஏன் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டு களுக்கான எண்ணம், யோசனை, செயல், பொருள் சேகரித்தல், கட்டிடம் கட்டுதல், புகழ் தேடுதல் முதலானவைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே, இவனுக்குள் னித்திய வாழ்வுக்

குரிய ஒரு வல்லப வஸ்து இருக்கிறது என்று தெரிகிறது அல்லவா? அதனால்தான் இவனுக்குப் பெர்மனெண்ட் ஆன செயல் செய்ய என்னம் தூண்டுகிறது. இவன் பெர்மனெண்டாக உள்ளவன்தான். இவனைத்தவிரயாணை முதல் ஏறும்புகடை எண்பத்துஞ்சு நூற்றிரம் ஜீவ ராசிகள் ஆனாலும், இம்மாதிரியான அறிவு அவைகளுக்கு வருவதில்லை. மனிதனுக்கு மட்டும் இவ்வெண்ணம் வருகிறது என்றால், இவன் எல்லாவற்றிற்கும் அரசு ஆக வந்தவன் என்று தெரிகிறதல்லவா?

மனுசன் - மனுவேதான் ஈசன். மனுவாய் வந்து ஸீசர்கள் ஆகுவதும் உண்டு; ஈசனுக விளங்குவதும் உண்டு. இதனை அறிவிக்கத்தான் பொதுப்பட மனுசன் என்று சொன்னது. இவன் தன் செயலால் மனு+�சன் ஆகவோ, அல்லது மனு+ஸீசன் ஆகவோ, எப்படி ஆறு ஆயும் ஆகலாம்.

இருதயத்தில்தான் ஈசன் இருப்பிடம். மனிதனு டைய இருதயத்திலன்றி ஈசன் வேறு எங்கும் வெளியாவ தில்லை என்று உண்மை வேதங்கள் கூறுகின்றன. செயலும் அவ்வாறே இருக்க, ஜனங்கள் இதனை இப்படியென்று அறியாமல் பேதகமான குருக்களைப் பெரியோர்களென்று எண்ணி அடைந்து, சாமான்ய மடையர்களினும் கேடாக அதனைத் தவறவேண்டுப் பெரும் பொருளை இழந்து அவஸ்தை யறுகிறார்கள். எல்லா வேதங்களும் இறைவன் இருப்பிடம் மக்கள் இருதயமே யென்று ஒரே இடத்தையே - அந்த ஒரே னிலையையே பேசுகிறது. சிவமதம் ஈசன் இருப்பிடம் இருதயம் என்று கூறுகிறது. வைணவ மதமும் இதயகமல வாசன் என்று

போற்றுகின்றது. கிறிஸ்துவ மதமே, இருதயத்தில் பிரகாசம் போட்டுக் காட்டுகிறது. ஆயிரத்து முன்னாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அரபி தேசத்தில் வந்ந முகம்மது னபி அவர்களின் ஜட்ஜ்மெண்ட்டு ஆன அவ் வேதத் திலோ எனில், அதிலும் அப்படித்தான்; கல்பு வெளிச்சமாகுதல் என்று குறிக்கப்பெற் றிருக்கிறது. கல்பு என்றால் இருதயம். ஆகவே உலக மதங்கள் எல்லாம் சர்வேஸ்வரன் இருப்பிடம் இருதயமே என்று கூறு கின்றன. ஆனதினால் அந்ந சர்வேஸ்வரனை இருதயப் பிரகாசமாகச் சந்திப்பது எப்போது?

[என்று திருக்கரத்தினால் சமிக்ஞைகாட்டி வினவ, மகராஜா வியப்புற்று ஞேக்கி, னன்று னன்று, என்று கூறவும், தொடர்ந்து ஆண்டவர்கள்]

அவ்வாறு காணவைப்பதே பிரம்மவித்தை என்பது. அங்குனம் சந்திக்க வைப்பவர்களே உண்மையான தேவ குருபிரான் ஆவார்கள். அவர்கள், தங்கள் அதிமகோன்னதத் தவச் செருக்கைக்கொண்டு அங்கு எம் சந்திக்க வைக்கிறார்கள். அது, மேலே உள்ள அந்நரங்கு உலகமாக, அப்புறத்து உலகமாக இருக்கிறது. அதற்குத்தான் உபதேசம் என்று பெயர். இது ஒரு தேசம். இதற்கு அடுத்த தேசம். அதுதான் உபதேசம் என்பது. காதிலே ஏதோ ஒரு மந்திரம் சொல்லிக்கேட்க வைத்து, உருப்போடச் செய்வது அல்ல உபதேசம். நித்திய உலகத்தைச் சந்திக்க வைக்கிறதே உபதேசம். இது உலக அறிவுக்கு எட்டாதது. இதுவே மெய்.

“இருதயம் ஒரு மாமிசத்துண்டு. தாமரை மொக்கு போல் இருக்கிறது’என்றுதான் உலகத்தவர்களின் தீர்

மானம். இவர்கள் அறிவுக்கு அது எட்டாது. அதுவே பிரம்மப் பிரகாசமாக மாற்றப் பெறுகிறது. அப்படிப் பிரம்மப் பிரகாசமாக மாற்றப் பெறுதவர்கள் எல்லாரும் புனர்ஜென்ம மென்னும் மறுபிறப்பு அடையாத வர்களே. அங்குனம் மறுபிறப்பு அடைந்தவர்கள்தான் னித்தியராக ஆகி விளங்குகிறார்கள். இந்ந உலகத்த வர்களின் அறிவுக்கு எட்டிக் காணமுடியாதது அது. அந்ந உலகத்தவர்கள் அறிவது அது. இந்ந உலகத்த வர்கள் அதனை எடைபோட்டுச் சொல்வதானது, மதிக்க முடியாத மாணிக்கமாக இருக்கின்ற அதனைச் சாம்பற கட்டியைக் காட்டி வர்ணிக்கிறது போல அவ்வளவு வித்தியாசமாக இருக்கிறது. ஆதலால், இவ்வாறு னித்திய வாழ்விற்குரிய அதனை, நேராக இப்போதே பெற்றுக்கொள்கிறதுதான் உபதேசம். அதற்கு அறிவும், சக்தியும், ஆசானும் வேண்டும். இந்நால் துலசக்தியும் வைராக்கியமும் இல்லாதபோது அதனை அடைய முடியாது. இதனை எமது 60 வருடகால அனுபவத்தைக் கொண்டு விளம்புகிறோம்.

[தங்களுக்கு இப்போது வயது? மகராஜா - ஏற்பத்திரன்டு என்று கூற, ஒருவர்கள் - னல்லது. இதற்கான பருவம்.]

இதயப் பிரகாசமாக ஈசனைக் காண்கின்ற ‘பிரம்ம வித்தை’ என்ற பெரிய செயலை, எவ்வித சாஸ்திர ஆராய்ச்சி கொண்டும், எத்தகைய அறிஞர்களாலும் செய்யமுடியாது. இப் பிரம்ம வித்தையைப் பழகித்தேர்ந்தவர்கள் னால் எழுதினார்கள்; அறியாதவர்களும் எழுதினார்கள். ஒருவரே, அறியாத காலத்தில் எழுதிய

ஊலுக்கும், அறிந்நபின் எழுதிய ஊலுக்கும் னிரம்ப வித்தியாசம் உண்டு. இது எம் அனுபவச் செயலைக் கொண்டு பேசுகிறோமே ஒழிய படிப்பைக்கொண்டு பேசவில்லை.

தான், இறைவனை - சசனை - தன் இதய தாமரையில் தரிசனை பண்ணுமல், தன் அறிவு ஆராய்ச்சியைக் கொண்டு எழுதின எவ்வளவு னால்கள் ஆனாலும் அவை அழிவுக்குப் போகுமே தவிர, அவை ஒருவனை னித்தியத் துவம் பெற்றவைக்க மாட்டா.

இது தால தேகம். இரண்டாவது சூக்கும் தேகம். முன்றாவது காரணம். னன்ஙாவது மகா காரணம். மெய்க் குருபிரான் மூலமாக இவற்றைத் தூலமுள்ள போதே அறிய வேண்டும். தங்கள் தவோபல வேகத்தால் அக் குருபிரானவர்கள், தங்களை அடைந்த வர்களை ஓவ்வொரு தேகத்துக்கும் ஏற்ற ஏற்றிப் பழக்கு கிறுர்கள். ஆனால் இது, உலகக் காரியங்களைப்போல பகிரங்கமாக இல்லை. அந்நரங்குத்து அறவனை ரகசியமாக இருக்கிறது. தாயும் பிள்ளையுமாகப் பழகுகிற பான்மையில் வளருகிறது. இவ்வாருக னன்கு தேகங்களிலும் ஏறி ஏற்றிப் படிப்படியாகச் சந்தித்துப் பழகுகிற னிஜிச் செயலே பிரம்மவித்தை என்பது. குருபிரான் மூலமாக ஒருவன் இதனைப் பெறவில்லை என்றால், பிசாசு என்ற தேகம் அவனுக்குத் தானே வந்து சந்திக்கும். பிறகு என்னற்ற முடிவில்லாத கால அவஸ்தையாக ஆகுமே! இந்ந அறிவாகாரம் தரவே, அதனைப் பெறவே மனிதனுக்கு இந்ந சூபதேகமும் வயதும் தந்து. அப்படிப் பெற்ற மக்களை னித்திய வாழ்வில் ஏற்ற

மகிழ்வைக்க அல்லவா பெரியோர்களும் வந்தார்கள். இதற்காக அல்லாது வேறு எதற்காகவும் இவனைப் படைக்கவில்லை. இச் செயலைப் பெறுவதுதான் இவனுக்கு னியதி. மும் பேசியதெல்லாம் எமது செயலே தவிர வெறும் சொல்லல்ல. படிப்பைக்கொண்டு சொல்லக் கூடியதும் அல்ல. அந்ந மெய்ப்பொருளைச் சந்திக்கிற போது, எந்நச் சாதியாக இருந்தாலும் எல்லோரும் ஒரே சாதிதான் என்று தெரியும். இரண்டு சாதி என்பது இல்லவே இல்லை. னித்திய சக்தியைப் பெற்றவர்கள் எல்லாம் ஒரே சாதியாக இருப்பார்கள். இந்ந உலகத்த வரால் இது இப்படிச் செய்ய முடியாது. எமக்கும் முடியாதா என்றால் எமது சபைக்குள் 67 சாதிகள் ஒன்று கச் சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்படி எங்கும் ஆகமாட்டாது. எல்லாரும் ‘ஒத்துப்போக்கு’ என்று வெறும் வாயினால் சொன்னதினாலே யாரும் ஒத்துப்போக மாட்டார்கள். பணத்தால், அதிகாரத்தால் அப்படிச் செய்ய முடியாது. சொல்லுகிறவன் முதலில் ஒத்துப்போனா? இல்லை. ஏதோ உலகப் பிரயோசனம் கருதி அப்படி ஒருனேரம் ஒத்ததாக ணடிப்பதே தவிர, வாஸ்தவமாக யாரும் எங்கும் அப்படி யில்லை. சமத்துவம் என்பது வெறும் பேச்சே. எங்கோ ஆகியிருக்கிற தென்றால், ஏதோ பயங்கரம் அதிகாரம் இதனால் ஏதாவது கொஞ்சனேரம் இருக்கும். னிஜமான சமத்துவம், உயிர் ஓட்டிய ரகசிய அறையிலே இருக்கிறது; அதுதான் சர்வ உலக சமரசம். அதனை இறைவன் மனிதனுக்குள்ளே வைத்துப் படைத்திருக்கிறான். அந்நக் தேவ சக்தி வாய்த்தவுடனே எல்லாம் சுத்தத்தில் ஆகிறது. அவமான இகழ்ச்சி வராமல், மாரண அவஸ்தை யில்லாமல்

இப்படி அமையும் ஸ்திய சமரச சமத்துவம் இதுதான்.

“எமதர்ம ராஜா” என்று சொல்லுகிற வார்த்தையை ஞம் கேட்டிருப்போம். கோரக் கொட்டு முகமாக உள்ள எமராஜாவைச் சாந்த சைதன்ய முகத் தர்ம ராஜாவாக ஆக்கிக் கொண்டு, அந்த முகத்தில் விழிக்கும் படியாக ஆக்கிவைப்பதே எம்முடைய செயல். இன்று 67 சாதிகளுக்கும் இப்படி ஆக்கிவைத் திருக்கிறது.

நமக்கு உறக்கம் வருகிறது; பயம் உண்டாகிறது; சந்தோஷம் பொங்குகிறது; இவை எல்லாம் நமக்குள்ளே யிருந்துதான் உண்டாகின்றன. விழிப்பு, மயக்கம், தெரியம், கோபம், சாந்தம், இரக்கம், நமக்குள் எந்த எந்த எல்லைகளில் இருந்து உண்டாகின்றன? மனிதர்கள் அவசியம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவை இவை. படித்து முடித்தேன், பட்டம் வாங்கினேன் என்கிறுர்களே அவர்களே, இவை தமக்குள் எங்கெங்கே என்றால் பதில் சொல்லத் தெரியுமா? தெரியாது. தெரியாத இது கல்வியா? இவர்கள் கற்றவர்களா? இல்லை இல்லை. தன் வீட்டிற்குள் உள்ள பொருளை, காலமெல்லாம் தான் தெரிந்துகொள்ளாமலும், தேடாமலும் இருந்துவிட்டுக் கடைசியில் களவுபோகக் கொடுத்த வணப்போலே இவனது வயசும் போய் சாவும் வந்து விடுகிறது. தனக்குள் சாவுப் பாதை எங்கே? சாயுச்சிய பாதை எங்கே? அவை தங்கும்தலம் எது எது என்று இப்போதே காண வேண்டாமா? இவை எல்லாம் அறியத்தானே சர்வேஸ்வரன் இந்த அருமையான தூலத்தையும் அறிவையும் தந்தது? இது வேதத் தீர்ப்பு.

பிரம்ம வித்தை என்பது பிரம்மான்டமான கோட்டுருப்பு பிரகாசத் தோற்றத்துடனே வாரிவீசுகிறது அல்லது அதை விட்டு வருமானால் பிரம்ம வித்தை என்பது அறியப்படும்.

வவா? அதைத் தன்னுள் பெறுவதற்கு லாயக்குடைய வருக இருப்பதனால்தான் மனிதன் உயர்ந்நவன் மேலானவன் என்பது. இவனைக்காண உயர்ந்நது வேறு எதுவும் இல்லை. இந்ந ஏழானுக்குள் இவனைப் படைத்தது அந்நப் பிரம்மப் பிரகாசத்தை இவனுக்குள் லமிக்க வைக்கிறதற்காகத்தான். ஆனால், எத்தனை காலமானாலும் இது தன் முயற்சியாலே அடைய முடியாது. இதற்கு ஒரு சத்திய னித்திய ஆசானவர்கள் துணை வேண்டும். அவர்கள் ஒருவரைத்தவிர பலகோடி ஆசான் கள் இருந்நாலும் இந்நப் பிரயோஜனம் அவர்களால் இல்லை. பாடு எல்லாம் வியர்த்தமாகி அழிவிலே இழுத்து விடுகிற குருபரவர்கள்தான் எக்கச் சக்கமாக இருக்கிறார்கள்; இந்ந னித்திய இச்சையுடைய அனேகம் பேர்களை யும் அவர்கள் கெடுத்தே விட்டார்கள்.

இந்நப் பிரம்ம வித்தை தனக்குத் தெரியாதிருந்நும், தெரிந்ந பெரியோர்களைப் போல மக்களிடையே வேடம் பூண்டு அடுத்து இருந்து கெடுத்தே விட்டார்கள். பிரம்ம வித்தை படிப்பைக் கொண்டு னடப்பதா? இது ஏட்டில் எழுதியதைக் கொண்டு செய்வதாக இல்லை. அறியாதவர்களின் பொய் னுல்களைப் படிப்பதனால் உண்மையான குருபிராஜீச் சந்திக்க முடியாது. மெய்யான சற்குருபிராஜீச் சந்நித்தால் தனது பொய்மலக் குப்பைகள் பொசுங்குப்பெறும்வரை அவர்களுடன் இருக்க வேண்டும் அவ்வாறு பொய் யனைத்தையும் பொசுக்கி மெய்யிலேற்றும் வாக்கு வரம் உடையவர் ஒருவரே. அவர் ஒருவராகத்தான் இருக்க முடியும். உலகில் மெய்க்குருவானவர் ஒருவரேதான். இந்ந னித்தியச் செயலைப் பெறுவது இவனுடைய பாட்

துலே இல்லை. இவன் முயற்சியால் ஆகிறது என்றால், அது மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் போல ஆகும். இவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று அறியாமல் உலக மக்கள் பொய்க் குருமார்களை னிச மெனவே னம்பி வீணைப் போகிறார்கள். இவை எல்லாம் ஒரு மெய்ஞ்ஞான சபைக்குள் நுழைந்ததும் தெரியவரும்.

எம்முடைய வார்த்தை செயல் உடையது; அவர்க ஞடைய வார்த்தைகள் செயலுக்கே வராதவை. எம் முடைய வார்த்தை ஆண் ஆக்குகிறது; அவர்க ஞடைய வார்த்தை வீண் ஆக்குகிறது. இந்த வித்தியாசம் தெரியாமையால் உலக மக்களை வெறும்வேடதாரிகள் பெருங்கூட்டமாகக் கூடிக் கெடுத்தே விட்டார்கள். அதனால் உலகமானது இதோ ஒரு ஆபத்தைச் சந்திக்கப்போகிறது.

இங்கு னம் காணவும் பேசவும் அரசு வந்நது மிகவும் னல்லது. னம் இந்நக் காலத்தில் இன்ன இடத்தில் இன்ன செயலைச் செய்வோம் என்று வெளியான தீர்க்க தரிசனங்வள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. இந்நப் பிரம்ம வித்தையானது ஏதோ ஒரு காலத்தில் ஏதோ ஒரு பூமியில் ஒருவரால் கொண்டுவரப்பெறும். அவர்களைச் சார்ந்த ஒருசில மக்கள்தான் அதைப் பெறுவார்கள்.

ஒருவர் ஒரு அரசாங்கத் தொழிலில் அமர்ந்து வேலை பார்க்கிறார் - அதற்காக அவர் படித்த படிப்பு, கட்டிடம், பெற்றபட்டம், சன்னதம், அதைக் கொடுத்த

பெரிய மனிதர் எல்லாம் இருக்கின்றன. இவை இல்லாமல் யாரும் எந்ந உத்தியோகத்திலும் அமர்வதில்லை. அதுபோல இந்நப் பிரம்ம வித்தை என்கிற பெரிய செயல் செய்பவர்களுக்கும் சன்னத முத்திரை உண்டு. அது அவர்கள் தலைபல ஏற்றத்தினால் விளைவது. இன்னிலை வுலகிற்கு இரண்டு மூன்று சன்னத முத்திரை பெற்றவர்களே வந்நார்கள். இப்போது எல்லாச் சன்னதங்களையும் பெற்றவர்கள் வந்நுள்ளார்கள். மனிதர் களுக்கென, இறைவனால் அனுப்பப்பெற்ற சன்னத அலங்கார முத்திரைகளுடன் அவர்கள் வந்நுள்ளார்கள். இந்நால் தேவ சன்னதமோ உலக சன்னதங்கள்போல் அழிவதில்லை; ஏனெனில், எல்லாக் காலங்களிலுமுள்ள அழிவில்லாத வித்திய ஏக பராபரனது திருச்சன்னிதா நத்தில் பெற்றுவந்நது இது.

இந்ந உடலானது அழியும். ஆனால், வித்தியப் பொருளான உயிர் அழிவதில்லை. வித்திய உடல் ஒன்றை அந்ந உயிர் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. இந்நப் பிரம்ம வித்தையின் பெரிய ரகசியங்களைத் தெரியத்தான், தெரிவிக்கத்தான் கோவில்கள் உண்டாயின. உண்மையான ஒரு தேவ புருஷரைச் சந்திக்க வைக்கத்தான் எல்லா ஏற்பாடுகளும் உண்டாயின. தெய்வீக புருஷர்கள் தூலத்திலே வருகிறார்கள். அக்காலத்திலே அவர்களை அடைந்நு, அதிரகசிய பிரம்ம வித்தையின் பெரிய செயலுக்குத் தலைப்படுங்கள் என்று வேதங்களும், உபனிஷத்துக்களும், தீர்க்கதறிசனங்களும் அறைகளில் அழைக்கின்றன. அவ்வாறு வந்ந பெரியோர்கள் கையகத்தில்தான் எல்லா ஆசிர்பாதங்களும் அடங்கியிருக்கும்.

எமனுடைய கொடுர கோர முகத்திலிருந்து தப்புவிக் கின்ற சக்தியை அவர்கள் தங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்குத் தந்து விடுகிறார்கள். அப்போது ஜீவ உலகம் என்ற முச்சு ஒடாது, அப்படியே அமைந்து விடுகிறது. இதை யாராலும் செய்ய முடியாது. அந்த ஜீவசக்தி யார் கையிலும் இல்லை. இதுதான் ஜீவப் பிரயோசனம். இது வாயினால் சொல்லிவிட்டுப் போகிறதல்ல. இதோ இங்கே செய்துகாட்ட விற்பது.

உலகில் எத்தகைய சாஸ்திர விற்பனை பண்டித பிரசங்க கனபாடிகளாக இருந்தாலும், ஆச்சாரியா எக இருந்தாலும் இந்த முச்சை மடக்கிக் கொடுக்க, ஓர் அளவிலே நிறுத்தி அமைக்க முடியாது. தங்கள் இறைவனிடம் பெற்ற பத்தினித்தனத்து னிஜு சன்னத முத்திராங்கச் செல்வச் சிறப்பின் வல்லபத்தினால் மக்க விடத்தில் அதைப் பிரயோகிக்கிறார்கள். இது அகிழ்சை என்ற சத்திய னெறிக்குள் புகுந்த மக்களுக்குத்தான்; மற்றவர்களுக்க் கில்லை. அது எப்படிப்போல எனின், தனது செல்வச் சிறப்பு, வாழ்வு வளங்குவது எல்லாம் புருஷன், தன் மனைவி அனுபவிக்கத் தருவானே தவிர, பரஸ்திரி அனுபவிக்க விடுவதில்லை. அதுபோல, இச் சத்திய னெறிக் கட்டுப்பாட்டினுள் தன் இச்சையாக னுழைந்த ஜெயசீலர்களுக்குத்தான் இது. மற்றை ஏனைய பாவிகளுக்கு இது இல்லை.

உலகத்தில் கல்யாணம் இல்லாமலிருந்தால்தான் ஞானம் வரும் என்று எண்ணுகிறார்களே! ஏன்? அப்போது, மகாவிஷ்ணு அதாவது சர்வக்கு கண்ண பிரான்

அவர்கள் திருமணக் கோலமாகத்தானே இருந்நார்கள். அர்ச்சனங்குக்கு உபதேசம் வழங்கினார்கள். ஞானத்தை அடைவதற்குக், கல்யாணம் கூடாதென்றால் ஞான தாதா வான கண்ணபிரானவர்களை இவர்கள் இகழ்கிறார்களா? அறியாமையினால் அப்படி என்னுகிறார்கள். இகபோக சம்பத்துடனே கூடிய மெய் விளைவு சிவபோகச் செல்வக் குபெரர்கள் இருக்கக் கூடாதா? னிஜமான ஞானம் என்றால் அதை எது வந்து தடுக்கும்? எமனும் கண்டு எடுப் புகிற மெய்ஞ்ஞானத்தின் முன்னிலையில் எது வந்து குறுக்கிடும்? னிஜமான ஞானமென்றால் அப்படத்தானி ருக்கும்! மனைவி மக்கள், தேசாதிபத்தியம், புகழ், ஊன், உறக்கம் முதலிய யாவற்றையும் துறந்நாலும் ஒரு மெய்க் குருபிரான் இல்லை என்றால் இந்ந மெய்ஞ்ஞானம் கிட்டாது. ஒரு பத்தினித்தனத்துச் செயலுடைய தேவ குருபிரானவர்கள் வாய்த்தால், தேசாதிபத்தியம், மனைவி மக்கள், சம்பத்து, உலகப் புகழ்ச்சி எது இருந்நாலும் இந்ந மெய்ஞ்ஞானத்தை வந்து தடுக்காது. இது எமது அனுபவம்.

16

உலகத்தில் கொலைஞன், புலைஞன், சத்தியன், அசத்தியன் எல்லோரும் ஒரே ரூபத்தில்தான் இருக்கிறார்கள். பரிசுத்தவான்களும் அதே ரூபத்தில்தான் வருகிறார்கள். ஆகவே அவர்களை எப்படி, எதனால் காண்பது? ரூபத்தைக் கொண்டா? இல்லை. அவர்களுடைய செயலைக் கொண்டுதான் அறிதல் வேண்டும்.

பொய்க்குப் பொய், கோளுக்குக் கோள், திருட்டுக் குப் படுதிருட்டு, வஞ்ஞகத்துக்கு வஞ்ஞகம், எதார்த்தத்

துக்கு எதார்த்தம், இப்படித்தான் அறிவுடையோர்கள் செய்யும் ஆண்மைகள் இருக்கும். அவர்கள் பயந்து கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். யாவருக்கும் ஆண்மை பிறங்கு வைக்கிற அவர்கள் ஏன் எதுக்குப் பயப்பட வேண்டும்? யுத்த காலத்திலே ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அவர்களுக்கு முன்னே னிமிர்ந்நதே அது எந்நனினைவு? அது யாருக்குப் பயப்படும்? அப்படித்தான் இப்போதும்.

17

ஞாமோ ஒரு கிழவர். னம்மிடம் வருகிறவர்களோ வாலிபர்கள்; அவர்களோடு, அவர்கள் என்னத்துக் கெல்லாம் எடை சரியாக விண்று, அவர்களுக்குச் சரி ஜோடியாகி அமர்ந்து மேலும் மேலும் அறிவாகாரம் வழங்குகிற எமக்கு ரெஸ்டு (ஓய்வு) எது? அதுதான் ரெஸ்டு. ஒரு அரசுக்கு இகபோக ஆக்ஞா சக்கரம் இந்நத் தூலத்தளவில் எப்படிச் செல்லுகிறதோ அது போலவே, இந்நத் தூலம் கடந்ந அந்ந ஜீவதேக உலகத் தில் அவர்களுடைய பத்தினித்தன வாக்கானது செல்லுகிறது. அவ்வாறு ஜீவ உலகத்தில் செல்லுகிற வாக்கு வாள் ஆண்மை உடையவர்களாகவே அவர்கள் இருப்பார்கள். அதுதான் தேவ சக்தி என்பது. உலகோர் அறிந்திருப்பது தூல சக்தி. ஜீவலோகம் விடந்தால் தான் தேவ சக்தி தெரிய வரும்

18

உலகிரே! ஆ எமது உடலோத்த பிறவிகளாகிய மாந்நரே! இன்றளவில் னீங்கள் எம்மை ஞேக்கிப் பார்க்கின்றீர்களே, அதல்ல; னீங்கள் னினைக்கின்றீர்

களே, அந்த அளவும் அல்ல; அதற்கெல்லாம் அதிக மேம்பாடானது. ஏன்? ஸீங்கள் விளைத்து, பார்த்து, நடப்பது அனைத்தும், இறுதியில் உங்களைத் துக்க துயரத்திலேயே கொண்டுபோய் அழுத்தி முழுகடித்து விடுகின்ற ஓர் வியாபாரமாக இருக்கிறது. அது துக்க வியாபாரம் என்று ஸீங்கள் உணர்ந்தீர்களுமில்லை. ஞம் உங்களை எண்ணுவதும் பார்ப்பதும் பற்றி ஸீங்கள் விளைத்துக்கொண்டு இருப்பீர்களே அதுவும் அல்ல. அதனை ஸீங்கள் உணரவும் இல்லை.

உங்கள் பார்வையின் வியாபாரமும், உங்கள் கேள்வியின் வியாபாரமும், உங்கள் ஒகருதலின் வியாபாரமும், உங்கள் சுவையின் வியாபாரமும், உங்கள் உணர்ச்சியின் வியாபாரமும், உங்கள் மனத்தின் வியாபாரமும், உங்கள் ஆராய்ச்சியின் வியாபாரமும், இப்படி எல்லா வகையாகிய உங்கள் வியாபார மளிகையில் தனித்தனி ஒவ்வொன்றிலும், அதிகமான வியாபாரம் நடத்திக்கொண்டு வருகின்றீர்கள். ஆனால் உங்கள் வியாபார மளிகை ஒன்றிலேனும் ஸாபம் கிடையாது. ஸாபம் கிடைக்காவிட்டாலும் போகுது; முதலாவது தேரும் என்றாலும் தெரியாத இருக்கலாம். அப்படி இல்லாமல் முதலும் அடியோடு போய், மேலே கடன் தலைக்கொள்ளாமல் ஏறி, பெரும் கவலைக்கு இடமான னஷ்டம் கட்டி ஏறிக்கொண்டே வருகிறது. உங்கள் வியாபாரத்தை ஜந்தேகைபோட்டுப் பார்த்தால், அதில் வந்துகொண்டிருக்கும் னஷ்டத்தினால், பின்னால் ஸீங்கள் ஒடி ஒளிகிறதும், வாரண்டு விரட்டிக்கொண்டு வந்து ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்து, உங்களை ஸீங்காரக ஜெயி லில் தள்ளுவதும் தெரியும். அப்படி ஜந்தேகைபோடத்

தெரியவில்லை என்று மலைக்காதீர்கள். சாலையில் ஐந்தொகைக் கணக்கர் ஒருவரை வைத்திருக்கிறோம். அங்கே வந்து னஷ்டவாளிகளாகாமல் பெரிய ஸாபகரமான தனம் சம்பாதித்துக் கோட்டீஸ்பர ராகலாம். இது இங்களும் சுத்தியம்.

19

தேவ ரகசியத்தை எப்போதும் உன் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டிரு. அனேகர் அப்படியில்லாமல் பாவச் செயலில் அழுந்தி, பாவம் அதிகரித்துக் கஷ்டப் படுகிறார்கள். இது வரைக்கும் செய்ததற்கு, ஆண்டவரவர்களிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டுச் சுத்தீகரித்துக் கொள்ள வேண்டும். முன்வந்த ஜீவன் முத்தர்களுக்கு இழைத்த கொடுமையில் விளைந்த சாபம் மனித அறிவில் ஒரு திரையை உண்டாக்குகிறது. அந்தச் சாபம் மனிதனின் ஜீவனில் பற்றிக்கொள்ளுகிறது. அப்பேர்க்கொத்த சாபத்தை உடல் எடுத்து வந்துள்ள ஒரு ஜீவன் முத்தர்தான் னிவர்த்திக்க வேண்டும்.

20

உலகத்தில் மக்களின் மனே வாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டப்படாத வல்லபம் ஓன்று உண்டெனக் கூறுவது மெய். அதிவல்லப துல்லப பிரம்ம வித்தை என்பதுவே அது. அதன் சிறப்பினை எல்லா வேதங்களும் அவ் வேதங்களின் ரகசியங்களாகிய வேதாந்தங்களும் கூறிக்கொண்டு இருக்கின்றன. மக்கள் எல்லோரும் அதைப் படித்துக் கேட்டுச் சம்மதித்துப் பேசிக்கொண்டு மட்டும் அலைகின்றார்களே யல்லாது அதனைச் சந்தித்து எட்ட முடியவில்லை. அதற்கு ஆன ஆசையுமில்லை. அது எட்ட முடியாததாயிருப்பது ஏனெனில், மனுக்க

வின் மனதுக்கெல்லாம் எட்ட முடியவே முடியாத ஒன்றை எட்டிக் கைகொண்டிருப்பவரும், வாக்குகளுக் கெல்லாம் எட்டவே முடியாத ஒன்றை எட்டிக் கைகொண்டிருப்பவரும், காயங்களுக் கெல்லாம் எட்ட முடியவே முடியாத ஓர் காயத்தை எட்டிப் பெற்றுக்கொண்டிருப்பவருமாகிய இம் மும்முர்த்திகரமும் ஒருங்கு திரண்டு ஓர்மானிட ரூபகரமாக உள்ள ஒருவரைக் குருவாகப் பெருத தோழத்தினுல்தான் என்று னிச்சயமாக உணருங்கள்.

21

தேவர் யார்? தேவ உலகத்தின் ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள். தன் அறிவைக்கொண்டு தானுகவா தெரிந்துகொண்டார்கள்? இல்லை - தானுகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆச்சாரிய வடிவம் தாங்கி வந்திருக்கும் தேவாதி தேவரின் திருக்கருணையால்தான் அதைப் பெற்றுர்கள்.

22

குதிரை வெகு அழகாக இருக்கிறது, மயில் அழகாக இருக்கிறது, பால் பசு அழகாக இருக்கிறது என்றெல்லாம் சொல்லுகிறோம். ஆனால் பத்தாயிரம் ஸட்சமிகரமாகிய மயினினங்களையோ அல்லது பத்தாயிரம் மிருகங்களையோ கூட்டி வைத்துப் பத்தாயிரக் கணக்கான சொற்களைச் சொன்னால் அவைகளின் காதில் ஏறுமா? ஏருது. அது போலவே என்மை பிறங்கும் வார்த்தைகள்' தேவரகசிய வார்த்தைகள், மூலமந்திர வார்த்தைகள் கோடி கோடியாகப் பேசி வருகிறோமே - அவை போய் இவன் உள்ளத்தில் படிந்து என்மை பயக்க வில்லை என்றால், மனித ரூபத்தில் இருந்தாலும் அந்நஜந்துக்களில் ஒன்றுக்கவேதான் இவன் இருக்கவேண்டும்.

மிருகங்கள் கேட்டுப் பிரயோசனப்படாமல் போவது சரி. மனித உருவத்தோடு கூடிய பேய், பிசாரு, னுய், பன்றி முதலியன இருக்கின்றன என வேதம் சொல்லுகிறது. அது இந்நச் செயலை வைத்துத்தான் என்று இப்பத் தெரிகிறது.

23

திருஞன்—னமக்கு விடிந்ந ஞட்களைல்லாம் உலகத்தவர் களுக்கும் விடிந்நன. ஆனால் அவர்களுக்குத் துக்கம், துயரம், கவலைதான் விடிந்நன.

இனி ஒரு னள் அதாவது மனிதனைத் தேவனுக்கிய ஓர் இரவு னமக்குப் பிறப்பிக்கப்பெற்றது. அந்ந இரவில் வேதங்களைல்லாம் விரிக்கப்பெற்றது. அன்னள் வேத சூரியன் உதித்தெழுந்ந னள்; வேதாந்ந ரகசியக்களை வெளியாக்கி னின்ற னள்; முன்பின் இல்லாத னள்; அஞ்ஞானக் கிழங்கை வேரோடு எடுத்து ஏறிந்நு விட்டு மெய்ஞ்ஞான விருட்சத்தை னம் உள்ளத்தில் ஊன்றி வளர்வித்த னள்; என்றென்றைக்கும் மகிழ்ச்சியே பிறங்கும் னள்.

அந்ந னள் னமக்குப் படைக்கப் பெற்றது. அதன் ஸீட்சியை னம் அறிவோம்; பிறர் அறியார். அதன் துலக்கத்தை வேறொரும் அடையவில்லை.

அந்நத் தேவ இரவில் னம் புகுத்தப்படாவிட்டால், னம் மெய்ஞ்ஞானிகளாக, ஜீவன் முத்தர்களாக, பிற வியின் கடல் கடந்நவர்களாக ஆகியிருக்க மாட்டோம். ஆவிடை யென்னும் தேவயோனியின் வழியாக அந்ந விங்குத்தில் பிறந்நவர்கள் னம்.

சர்வ அண்டங்களும், சர்வ புவனங்களும், சர்வ நட்களும், அந்ந ஞக்குள்ளேயே அடங்கி யிருக்கின்றன.

நம்மிடை ஒரு தேவன் பிறக்கப் போகின்றுன் என்று தேவர்களெல்லாம் பேசிக்கொண்ட னளாகும் அது. அன்று வேதங்களெல்லாம் னம்மைப் பற்றியே பேசின. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் ஏற்பத் தெண்ணையிரம் ரிஷிஸ்வரர்களும் னம்மைச் சந்தித்துப் பேசிய னன் அது.

அந்நத் திருனள் எப்பொழுதும் மாறப்போவ தில்லை. இன்று பேசுவதும், னேற்றுப் பேசியதும், இனி வருஞ னெல்லாம் பேசுவதும், அதனுள்ளேயே அடக்கம். அதன் உயர்வு, கீட்சிக்கு எல்லை காணவே முடியாது.

திருனள், திருனள் என்று வாயில் சொல்லிக் கொண்டு லீலத்துல் கதிர், சிவராத்திரி, வைகுந்ந ஏகாதி என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு அன்னட்களில் கண் விழிக்கிறார்கள்; பட்டினி கிடக்கிறார்கள் - பலனுண்டோ? இல்லை; பாவங்களையே திரட்டித் தலையில் சுமத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். துக்கத்திற் குள்ளேயே மேலும் மேலும் நுழைகிறார்கள். அங்குனம் செய்து, தேவர்கள் தூஷிக்கக் கூடிய இரவாக அதை ஆக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இந்ந இரண்டு வித திருனளையும் முடவு செய்பவர்கள், செய்ய அருகதை உடையவர்கள் யார்? னமது மெய்வழிச் சபையில் கட்டப்பெற்று வாழ்கின்ற தேவர்

களாகிய னும் தான். அந்நகார இருளிருப்பாகிய தன் உலகத்தில் அரிய குரியன் உதயமான திருஞௌப் பேச யோக்கியதை யுடையவர்கள் னும்தான்.

24

“மவுத்தாகிய சாவு” னம்தலைமேலே காத்துக் கொண்டே யிருக்கிறது. அதை னம் வீரம் தடுக்குமா? பொருள் தடுக்குமா? உற்றுர் தடுப்பாரா? பிராந்து எடுத் துச் செல்லும் குஞ்ஞுபோல் விழிக்கும் அந்நக் காலம் வரும். அவ்வாறு எமன்கையில் பறக்கப் பறக்க விழிக் கவா னும் பிறந்தோம்?

சாயுங்காலம் னலு மணிக்கெல்லாம் இருட்டு வரப் போகிறதென்று னும் ஒரு விளக்கைத் தேடுகிறோம். சாவாகிய ஒரு பெரும் இருட்டு வரப்போகின்றதே. அதை ஒருவரும் என்னிப் பார்க்கிறார்களில்லையே!

ஓருவன் தனக்குத்தானே உதவி தேடிக்கொள்ள வேண்டும். தன் தன் கையில் ஓளடதம் வேண்டும். மனைவி கை னன்றுக இருந்தால் னமக்குப் பிரயோஜ னமா? மனைவி மக்கள் முதலிய இவர்களெல்லாம் னமக் குத் துணை இல்லை. ஆகவே எவர் வந்தும் உதவமுடியாத அந்ந ஆபத்துக் காலத்தில் எமனுடைய அந்நச் சந்நிப்பு னேரத்தில் உதவக் கூடிய ஓர் சொந்நக்காரரை, ஓர் னேசரை அடைந்து, இன்றே அவரை னம்மவ ராக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். எந்ந ஒரு அறிவும், ஆயுதமும் எட்டித் தண்டப்படாத அந்ந மகா மகா அருந்தலத்தில் வந்து உதவுபவரை னேசித்துக் கொள்ளவேண்டு மென்கிறோம்.

25

னீ எவ்வளவு பணக்காரருக இருந்நாலும் ஒரு அரைக்கால் படிக்குமேல் சாப்பிட்டு விடுவாயா? முடியாதே! ஆகவே இறைவனுடைய சொத்துக்குக் காவற் காரருகத்தான் னீ இருக்கிறோய். உன்னிடம் என்வாதையைக் கடக்கக் கூடிய ஒரு வலிமை இருக்கிறதா? உலகத்தைக் கட்டி ஆளுகிறேன் என்று சொல்லிப் பயந்து சாகிறோய். சிரஞ்ஜீவிப் பட்டம் வகிப்பதற்காக வந்நனீ அதை மறந்து வாழ்கிறோய்.

26

உலகத்தில் கண்ணுலே பார்த்ததை மெய் என்றும், பாராததைப் பொய் என்றும், காதாலே கேட்டதை மெய் என்றும், கேளாததைச் சொன்னால் பொய் என்றும் சொல்வது சரியா? பார்ப்போம்.

மெய்ச்சாமியார் என்று பட்டம் பெற்ற ஒருவர், உலகத்தில் பொய் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதென்று அங்கு, ஊருக்கு அப்பால் ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு இருந்நார். ஒருஞன் மாலை சில பெண்கள் அவ்வழியாகப் பக்கத்து ஊருக்குப் போய்க் கொண்டிருந்நார்கள். இருட்டும் சமயம்; 5, 6 திருடர்கள் கத்தி, கம்புகளுடன் யின் தொடர்ந்து வருவதைத் தெரிந்துகொண்ட அப் பெண்கள், ரஸ்தாவை விட்டுக் குறுக்கே இறங்கி, மெய்ச்சாமியாரின் குடிசைக்குப் பின் ஓர் ஆலமரத்தின் புதரில் ஓளிந்து கொண்டார்கள். திருடர்களும் துரத்திக் கொண்டு வந்து பெண்கள் மறைந்துவிட்டபடியால், மெய்ச்சாமியாரை விசாரித்தார்கள். வழக்கம்போல்

அவர் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டார். அத் திருப்பகளால் அப் பெண்கள் இம்சிக்கப்பட்டு வரைகள் பிடிங்கப்பட்டதோடு அவர்களில் ஒருத்தி இறந்தும் போனார். போலீஸார் விசாரணையில் சாமியாரும் உதவியாய் இருந்தாகக்குற்றம் சாட்டப்பட்டார். அவர் சொன்னது மெய்என்றுதானே உலகம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறது. அது சரியா?

பாவம், துயரம், கொலை உண்டாக்கிய அச்செயல் எப்படி மெய்யாகும்? மெய் இதுதான் என்று தடிப்பேறி இருக்கிறது. எல்லாச் செயல்களிலும் எல்லாக் காரியங்களிலும் உலகத்தார் னினைக்கும் மெய் தீவுக்கே விளைவிக்கிறது. ஆனால் மெய் மேம்பாடு தரக்கூடியது அன்றே? மெய்யையும் பொய்யையும் எப்படிப் பிரிப்பது? உலக மக்களுக்கு மகா சிக்கலாகத் தோன்றுகிற இந்ந மெய்ப்படிப்பை மெய்க்கல்வியை எம் மக்கள் படித்திருக்கிறார்கள்.

27

வைரம் கோமேதகம் புஷ்பராகம் முத்து பவளம் இவற்றை விலை கொடுத்து வாங்குவாம். ஆனால் ஏது ரத்தினம், ஜீவரத்தினம், சிரோரத்தினம் இவற்றை வாங்கக் கிரயம் ஏது? அப்படியே விலைக்கு வந்தாலும் அது அசல் ஞானமனி அல்ல. இச் சாலையில் அந்நஞானமனி னிறை பொக்கிழும் தீறந்து வைக்கப்பெற்று என்மனத்தவர் எல்லோரும் வாரிக்கொண்டு செல்ல விடப்பெற்று இருக்கிறது. ஆனால், அதை னிரப்புவதற்கான மனமாகிய பாத்திரம் சானி, குப்பை னிரப்பப்பெற் றிருக்கிறது. அவற்றை ஸ்க்கி உன் மனமா

கிய பாத்திரத்தைச் சுத்திகரிக்கப் பிரம்மரந்திர தந் நிரம் ஒன்று எம் கையில் இருக்கிறது.

28

உங்ஙள் பழைய படிப்பு அவ்வளவையும் மாற்ற முடியுமா? மாற்றுவதாயின் எவ்வளவு காலம் வேண்டும். அதற்கான வயதைக் கொடுத்து மாற்றி, அதையும் ஒரு இரவிலேயே புகுத்தி, சர்வ வேதங்களையும் கற்பித்து விடுவதென்றால் அது எப்பேர்க்கொத்த அரும் பெரும் செயலாக இருக்கும். இவ்வாரை யுகங்கோடு கால வாழ்க்கையில் உன்னை யேற்றவே ஒம் வந்தநிருக்கிறோம். அதைப் பெறுதற்குரிய அதிர்ஷ்டசாலி னீதான் என்று உன்னைக் கூப்பிடுகிறோம்.

29

ஒரு தாசில்தார் வேலை பண்ண, ஒரு டாக்டர் வேலை பண்ண இந்ந அழியுடல் போதும். ஆனால், தேவத் திருச்சன்னிதிக்கு ஏற எந்ந ஆயுதத்தாலும் அழிக்க முடியாத வைர உடல் ஒன்று வேண்டும். அது உன் கோசதி பாதம் வரை னிறைந்து இருக்கிறது. அதற்குச் சூக்கும உடல் என்றும், விஸ்வபரு உடல் என்றும் பெயர். அது எந்ந அக்கினியாலும் தகிக்கப் படாதது; எந்ந ஜலத்தாலும் கரைக்கப்படாதது; அதற்கு விசர்வை இல்லை; புழுப்புச்சி போய் ஓட்டாது; என்றும் தேவத் திருமணம் வீசுவது.

தேவநட்டிற்குச் செல்லும் அந்ந உடலைப் பிரிப் பது, பிறகு இந்ந அழியுடலில் சேர்ப்பது ஆசிய

செயலை ஒரு குருதூர் சன்னிதியில் பழகவேண்டும். மைது திருமறை அனைத்தும், வேதாந்தம் அனைத்தும் மைது அனுபவம் அனைத்தும் இதைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன. இந்தச் செயலுக்குப் பிரம்ம வித்தை என்று பெயர். மனித உடல் எடுத்த பிரயோஜனம், இதை உணர்ந்துகொள்வதே யாரும். உன்னுடைய உடலில் இருக்கும் இந்தப் பிரம்மாண்டமான சூக்கும் தேகத்தை நீயே பிரித்துப் பக்குவப்படுத்திப் பழகா விட்டால், கடுவாயாகிய எமன் கையில் சிக்குவாய். அவன் குரங்கு கையில் பூமாலை கிடைத்ததுபோல் பியத்துப் பியத்து ஏறிவான். அப்பொழுது ஏரகம் தான் உனக்குக் கதி.

30

இறைவனை அடைய எல்லோருக்கும் ஆசைதான். ஆதி சுருதிகளின்படி வைத்துப் பார்க்கும்போது, அந்ந இறைவன் மனைவாக்குக் காயங்களுக்கு எட்டப் படாத அதை-வரம்பு கடந்த அந்ந ஸ்தானத்தை-அந்ந வல்லபத்தை மக்கள் ஜந்நறிவு கொண்டு எட்ட முடியுமா? சப்தம் ஒரு எல்லை அளவுதான் கேட்கிறது. கண் ஒரு எல்லை அளவுதான் பார்க்கிறது. முக்கு ஒரு எல்லைஅளவு தான் நுகருகிறது. வாய் ருசித்த அளவுதான். தேகம் ஸ்பரிசித்த அளவுதான். இந்ந ஜந்நு அறிவுகளுக்கு உள்ளே பிரட்டிப் பிரட்டிப் பார்த்தால் என்ன பிரயோசனம்? இறைவனை எட்ட முடியுமா? எட்டவே முடியாது. ஆனால் அவனை எட்டக்கூடிய ஒரு வஜ்ஜிர தேகம் உனக்குள்ளே இருக்கிறது. இதைக் கூட்டி வைக்க வந்நவர்களை மக்கள் அல்லத்தட்டி விட-

டார்கள். லேசாக எண்ணி, துச்சமாக எண்ணி, அலட்சியப் படுத்தினார்கள். ஆகாய விமானம் வருவதற்கு முன், னீ அதைக் கணவில் கண்டதுண்டா? னும் ஒரு பெரிய படிப்பாளி என்று பட்டம் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் விமானத்தைப் பார்த்ததில்லை. னீங்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்கள் அல்ல. ஆனால் விமானத்தைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள். னீங்கள் அதைப்பற்றி எம்மிடம் வந்து விமானம் இப்படி இருக்கிறது, அப்படி இருக்கிறது என்று சொன்னால், அது எப்படி எம் னினைவுக்கு உருவாகும்? னீங்கள் னினைத்தால் உங்கள் அறி வுக்கு வரும். எமக்கு எப்படி வரும்? வராது. அதுபோலத்தான் இவன் அறிவை வைத்து வேதப் பொருளை னினைப்பதும் இருக்கும்.

31

‘இருதயத்தில் ஈசன் இருப்பிடம்’ என்பது புராதன வார்த்தை. எந்த எல்லையிலேனும் எந்தப் பலாட்டியரேனும் இருதயத்தில் ஈசனைக் காட்டியது உண்டா? உலகம் பூராவும் சபையாக்கிக் கேட்டாலும் அப்படிக் கண்டேன் என்று சொல்பவர்கள் உண்டா? இல்லை. “ஞம் கண்டோம், சத்தியமாகக் கண்டோம்” என்று சொல்லுகிற சிவ மக்களை, ஞம் இது காலத்தில் பல ஆயிரக் கணக்கில் கூட்டி இருக்கிறோம். எம் சம்பாதனை சிவ லோக சம்பாதனை. இந்நச் சம்பாதனையை அதற்கென்று பிறந்த மகன் பெறவேண்டும் என்றே சொல்ல வந்திருக்கிறோம். ஞம் சம்பாதித்து முடிந்தது. அத்தெய்வ முதலைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கேட்கிறவர்களுக் கெல்லாம் வாரி வழங்கிச் செலவழித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தேவலோகத்தில் வேத பாராயணம் பண்ணுவது கேட்கு மென்றால், அது இந்நக் காதிலா? இல்லை. இரு தயத்தில் அந்நக் காது இருக்கிறது. யார் அந்நக் காதைத் தருகிறார்களோ அவர்கள்தான் பகவான். அவர்கள் இருப்பிடம் குருகேஷத்திரம். மறுபிறப்பென் னும் கோடி சூரியப் பிரகாசமாகிய தேகத்தை ‘இந்நா’ என்று உன் கையில் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் சிவ சித்தர்கள். சிவகுரு பிரான்கங்குடைய இந்ந வல்லபச் செயலைச் சிவ ஞட்டார்களே அறிவார்கள்.

குக்கும் தேகத்தில் உன்னைப் புகுத்தி, பிறகு அங்கேயே விட்டு வந்நால் வழி தெரியாது. அங்கிருந்து இறக்கி மறு முறையும் இங்கே கொண்டு வந்து விட்டால்தான் தெரியும்.

உன் பிரயோசனத்தை னீ அடைந்து கொள்ள, உன் தெய்வீகத்தை னீ அடைந்து கொள்ள ஒரு குருசன்னிதியில் எப்படிக் கேட்பது, என்ன கேட்பது என்றே உனக்குத் தெரியாது. புராதன வாழ்க்கையாகிய ஆத்ம சாந்தியை அடையவே னீ இச் சபையில் சேருகிறுய். அத் தனித் தலைமைச் சிறப்பை உன் தலையில் பதிக்கவே னும் வந்திருக்கிறோம். அதற்கு வேண்டிய மெய்ஞ்ஞானப் பெரும் கல்வியை உனர்த்துகின்ற கலாசாலையே எமது மெய்க்கல்விக் கலாசாலை.

34

பிரம்ம தத்துவத்தை, அந்நப் பஞ்சாட்சரத்தைப் பெறுது வெறும் வெளி வேஷம் போட்டுத் திரிந்நவன் இறந்நால் பிசாசாகப் போகின்றார்கள். இதற்குச் சாட்சீயாக அவன் புதைக்கப்பட்ட இடத்திற்குப் போகப் பெண்கள் அஞ்சுகின்றார்கள். தெய்வீக வாழ்க்கையை அடைந்நவரின் உடல் அடக்கம் செய்யப் பெற்ற இடத்திற்கோ அப் பெண்கள் வரம்தேடிப் போவார்கள். ஊரே சீச்சுக் கழித்துக் காறி உமிழுகின்ற அலகைக் கோலத்திற்கு னீ போகாமல், பெரியோர்கள் பெற்ற தெய்வீக விலைக்கு ‘னீ வா’ என்றே மும் அழைக்கிறோம்.

35

விதி என்பது இறைவனுடைய கையேடு. அதையாராவது போய்ப் பார்த்தது உண்டா? விதி போல ஆகு மென்றால் வேதமும் அதற்குரிய வேலையும் ஏனே? வேதத்தில் அடைவான செயல் இது என்றும் அடாத செயல் இது என்றும் வைத்திருப்பது ஏன்? பாவி என்று உன் விதி இருப்பின் பின் வேதம் எதற்கு? விதியை விட்டு மதியின் மேல் ஏறிச்சென்றால் கரையாகிய எம்படரைக் கடந்து மோட்சத்தில் சேர்வாய்.

இத்துலதேகம் அழியும். அழியின் பிசாசாகவோ அல்லது வேறு எப்படியோ ஆக ணேரும். ஆதலின் இப்பொழுதே தேவனுக ஆக முயலவேண்டும். பிறந்த வுடன் மவுத்து என்றது; ஒருவன் தலையில் வந்து விடி கிறது; அதே போன்று எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் மவுத்து இருக்கிறது. ஆனால் அது ஆடு மாடு முதலியவைகளுக்

குத் தெரியுமா? தெரியாது. னமக்குச் சாவு இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்வதை இறைவன் னமக்கு விதி யாக்கி வைத்திருக்கிறான். அப்படி விதித்திருப்பது னம் மேல் அவனுக்கு உண்டாகிய பொருமையா? இல்லை. சர்வலோக ஜீவ தயாபரரின் மகா இரக்கம்தான், மவுத்தை னம் மேல் விதியாக்கிக் கழுத்திலும் கட்டிவைத் திருக்கிறது. அப்படி வைக்காவிட்டால் அதிலிருந்து தப்பி னித்தியத்தை அடைய எண்ணம் வராது. மவுத்தை னினைத்து னீ எந்நக் காரியமும் செய்வதில்லை. பிறகு உன் கதிதான் என்ன? மனிதன் மிருகங்களைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?

மவுத்து வரும் என்பதை மனிதர்கள் எண்ணத் தில் தூண்டி விடுவதற்கே அந்நந்நக் காலங்களில் இறைவனின் திருத்துதர்களாகிய மெய்க்குருபிரான்கள் வருகிறார்கள். மும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிற குருக் களைக் கலீபாக்களென்று வேதம் சொல்லவில்லை. கலீ பாக்கள் என்பவர்கள் உன் தலைக்கு வர இருக்கும் ஆபத்தாகியசாலை ஞாபகழுட்டுபவர்களே. னீ வெளிச் சத்திலிருந்து பழகியவன். ஆனால் னீ சாவென்ற இருட்டுக் கட்டிடத்திற்குள் னுழையப் போகிறுய். ஆகையால் அந்ந ஆபத்துக் காலத்திற்கு வேண்டிய சுகல ஆயுதங்களையும் னீ இப்பொழுதே தேடிக்கொள்.

36

“அல்லம் துவில்லாறு” என்று சொல்லிக் கொடுத்தால் கிளி அப்படியே சொல்லும். ஆனால் பூஜை வந்ந தும் ‘கர்’ என்றுதான் கத்தும். அதே போன்று உன் னிடம் இஸ்ராயில் (எமன்) வருவானாலும், உன் வாயிற்

சொல்லும் மந்திரங்களைல்லாம்போய், கரட்டுக் கரட்டு என்றுதான் இழுக்கும். அவனது ஒரு னெருக்கில் முழுக்கு வெளியாகிவிடும். காபர் என்ற தீர்ப்பு வந்து விடும். அவ்வாறு வராமல் தடுக்கின்றவர்களே கலீபாக்கள். செத்த பிறகுதான் எல்லாம் என்று உலகக் குரு மார்கள் சொல்லுவார்கள். அதெல்லாம் தங்கள் வயிற் றப் பிழைப்புக்காக மக்களை ஏமாற்றும் வித்தையே.

இறைவனல் இப் பூமிக்கு அனுப்பப் பெற்றுள்ள ஞானமேதையாகிய சற்குருபிரான் அவர்கள் இருக்கும் போதே ஞம் னம்மை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்கள் உனக்காகச் சிருஷ்டத்துத் தருகின்ற அந்நஜீவ இரவில் ஸீ வணங்கி வந்த ஆறுமுகக் கடவுள் உன் முன் வந்து “ஸீ என்னை இதுகாலம் வரை வணங்கினுய்; எனக்குத் தேகம் இல்லை. ஆனால் என்னைப்போல் அழுகு, பாக்கியம், சிறப்பு, மதிப்புத் தருகின்றவர்கள் இவர்கள் தான்” என்று சாட்சி சொல்வார்கள். இந்ந வசந்த காலத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பல ஆயிரம் மக்கள் எம்மிடம் இருக்கிறார்கள்.

உன்னைப்போல் தேகியாக வந்து, பரத்தினுடைய லட்சணமாகிய சாகாக் கல்வி என்ற தெய்வீகக் கல்வி யையும் கற்று, இகத்தின் லட்சணத்தை உன்னைப்போல் இரண்டு மடங்கு கற்றுத் தேர்ந்தவர்களே ஜீவ பாதை யைக் காட்டுகிற மெய்க் கல்வியை உனக்குப் போதிக்க முடியும். சிவலோக பதவியை உன் தலையில் சூட்டுகிற அப் பாரவான்களுக்கு ஒப்பு உவமை ஏது? ஸீ ஒரு ராஜாங்களுமே கொடுத்தாலும் அவர்களுக்கு அதனால் பிரயோசனம் இல்லை. ஸீ அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டி

யது, உன் சத்திய ஒட்டுதலால் உன்மேல் அவர்களுடைய இரக்கத்தைச் சாயவைத்துக் கொள்வதே யாகும். பொய்க் கல்வியாகிய ஐ.எஸ். படிக்க ஏழையாக உள்ளவன் போக முடியுமா? முடியாது. ஆனால் இந்ந மெய்க் கல்விக்கோ அரசனுயினும் ஆண்டியாயினும் போகலாம்; கற்றுத் தேரலாம்.

37

பிறந்து முடிந்தது. இனி இறப்பு ஒன்றிருக்கிறது. சாவைச் சந்திப்பதில் வலியவர்களுக்க் கென்றும் எளியோர்களுக்க் கென்றும், இளையோர்களுக்க் கென்றும் முதியோர்களுக்க் கென்றும், படித்தவர்களுக்க் கென்றும் படியாதவர்களுக்க் கென்றும், வித்தியாசமில்லை. எல்லா ரும் அந்ந மறுவாசலில் போய்ச் சேரவேண்டியவர்களே.

ரத கஜ துரக பதாதிகளின் ணடுவில் ஒருவனிருந்தாலும் சாவென்னும் மவுத்து வந்துவிட்டால் உதவி ஏது? அங்கு உன் துணிச்சல் மிரயோசனப்படுமா? இல்லையே! உன் செவிக்கு அஞ்சுராணி வைக்கப்படுகிறது. மகாக் கொடுமையாகிய சப்தம் உன் காதில் கேட்கப்படுகிறது. அனலாகிய வேதனை ஓவ்வொரு அங்கங்களிலும் ஓவ்வொரு அனுக்களிலும் ஏற்படுகிறது. இந்ந வாதத்தைய வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியுமோ என்றால் முடியாது. அதற்குப் பூட்டுப் போட்டு உள்ளே தள்ளப்படும். சரீரம் உணர்ந்து அவதிப்படும்; அதுவும் அப்படியே வெளிக்காட்டாதபடி பூட்டப்படும். ஒரு வகைக் கண்ணை மட்டும் திறந்து வைத்துவிட்டு மற்றைய அவயவங்களை அசையாது ஒரு மரத்தில் கட்டித் தீவர்த்து அதில் போடுவதாகச் சொல்லி ஏடுத்துப்

போவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்பொழுது அவனுக்குத் திமிரப் பாங்கு உண்டா, சொல்ல முடியுமா, பொறுக்கவாவது முடியுமா? இது அந்ந மரண வாதையில் 70 ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குதான். இந்நக் கதிக்கு அரசன்முதல் ஆண்டிவரை எல்லோரும் வந்நே தெரணும். அதுனேரம் என்ன முன்னால் சிக்கிக்கொண்டு ஆலையில் கரும்பு பிழிபடுவதுபோல் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்க னேரும். அதை மாற்றுகின்ற பிரம்ம வித்தையாகிய செயலை, அதனால் வித்திய மேடு ஏறுகின்ற பெரிய கீர்த்தியைப் பெரிய சம்பத்தைப் பெற வந்நவர்களே மனித தூலம் எடுத்த னும் எல்லோரும்.

38

‘உலகத்தவர்கள் எல்லோரும் கடவுள் வழிபாடு என்று கூறி ஓர் ஒப்பணைக்காக வாய் அளவில் சொல்லித் தெரிகின்றவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். இன்னும் அது ஒப்பணை என்று கூடத் தெரியாத அவ்வளவு கேவலம் கெட்ட னிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆண்ணேர், பெரியோர், ஞானி, பாரவான் என்று போற்றிப் புகழைப் பட்ட ரவீந்திரநாத் தாசூர், தன் மரணத் தருவாயில், “இவ்வளவு காலம் என்னைப் பெரியோர் என்று உலகம் னிசமாக எண்ணிக்கொண்டு இருந்நது. ஆனால், இப்போது எனது இறுதினை பிரயாணத்தில் னுன் கொடிய வாதனை குழ்ந்தூள்ள கடும் இருட்டில் னுழைகி றேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுச் சாவதாக இருந்தால் மற்றையோர்கள் கதி என்ன? இப்படிப்பட்டவர்களை மகாப் பெரியோர்கள் என்று உலகத்தார் கொண்டாடுகின்ற லட்சணத்தைப் பார்க்கும்போது, அவர்களின்

ஆலய வழிபாடுகள், கடவுள் வழிபாடுகள், குல வழி பாடுகள் எல்லாம் ஒப்பணக்குத்தான் என்று வெளியாகிறது. காலமெல்லாம் பாடுபட்டும் ஒன்றும் தோன்றுமலும் ஒன்றும் அறியாமலும் இவ்வளவு கேவலத்தில் இருக்கும் இவர்களுக்குக் கடவுளைப்பற்றி அலட்சியமான்றும் அதுவும் இல்லை. ஆகவேதான் ‘இரண்டும் கெட்ட உலகம் இது’ என்று னும் சொல்லுகிறோம். னும் இப்படிச் சொல்வதற்கு அவர்களே சாட்சியாக இருக்கின்றார்கள்.

39

இந்நக் கேவல உலகத்தில், னமது மெய்ச் செயலையார் விரும்பி வந்து கைக்கொள்ளுகின்றார்களோ அவர்களைத் தவிர ஏனையோர் கல்லும் கருமென்றி வேறு என்ன? இவ்வளவு கேவலங் கெட்ட தரித்திரியர்கள் னிறைந்ந பட்டிக் காட்டில், கஸ்தாரி விற்க வந்திருக்கிறோம். அவர்கள் சளகெடுத்துக்கொண்டு வந்து னம் கஸ்தாரியை, அரிசிக்குச் சரிக்குச்சரி போடுவாயா என்றும், அவர்களிலும் புத்தசாலியாய் இருப்பவர்கள் சிலர், தீட்டின அரிசி கொண்டுவந்திருக்கிறோம், ஆகவே சரிக்குச்சரி போடவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

40

ஏ மனிதனே! ஸீ தேவ தேவேசன் முதலாய அழியா வரத்தண்ணல் அணைவரும், அளவிலாக் காலம் அழியாப் புகழ் புகழும் அப் புகழுக்குப் பிறந்தவன். னும் அதை னிருபிக்க வந்திருக்கிறோம். வா. ஸீ அதை விட்டு விட்டுப் பழக்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு பெரும்

புழவைப் புகழ்வதுபோல், இந்ந அழி னவினர் அணைவரும் புகழத் திரிகின்ற உன் பாடு இறுதியில் என்னே! இந்ந அழி உலகமே அழியும். உன்னைப் புகழ்ந்நவர் அதற்குமுன் அழிவர். அவர் உன்னைப் புகழ்ந்ந அப் புகழ் அதற்குமுன் அழியும். மிருகங்கள் கூடி ஓர் மிருகத்தை உயர்த்திக் காட்டுகின்றது. இப்படியே தருக்கினம் முதலாயதும் உளது. உஜார்.

41

ஜந்து அறிவுக்கும் தனித்தனியே கருவிக் குலங்கள் இருக்கின்றனவே, அதுபோல் ஆரூவது அறிவுக்குக் கருவிக் குலம் எங்கே? ஜந்து அறிவுக்கும் கருவிக் குலங்கள் இருக்க, ஆரூவது அறிவுக்கு மட்டும் கருவிக் குலம் இல்லாமலா போகும்? அது எங்கே? இந்நக் கேள்விக்கு உலகமே திரண்டாலும் பதில் சொல்ல வருமா? ஆரூவது அறிவின் கருவிக் குலம் இதோ என்று தொட்டுக் காட்டப் பெறுகின்ற எல்லையே இது. ஒருவர், தம் கருணை வீட்சண்யம் கொண்டு உன் நெஞ்ஞஞ இருக்குப் பிளந்து, அதை - அந்ந ஜீவ முதலை - உனக்குக் காண்பிக்கின்றார்கள். “இது யாரால் முடியும்? யாருக்கு எட்டப் பெற்றது?” என்று படித்தவர்களும் படிக்காதவர்களும் ஓரே முகமாக னின்று பேசவார்களே அது வானதாக இருக்கும். இப்படி எல்லோருக்கும் தேவையானதும், எல்லோரும் கண்டு அதிசயிப்பதும், எல்லோருக்கும் ஆச்சரியானதும், சர்வலோக சஞ்சீவியானதும் ஆகிய ஒன்று இங்கே முனைகண்டுள்ளது. முழுப் பாவியாக, தன் உயிருக்கே எதிரியாக, தன் ஜீவ னலத் திற்கே மாற்றக்காரனுக்கே இருப்பவனுக்கே இந்நத் திருத்

தலம் பிடிக்காது. திருடனுக்குப் போலீஸ் ஸ்டேஷன் எப்படிப் பிடிக்கும்? அவன் உள்ளமே அவனை அங்கே போகாதே என்று வாட்டுமன்றே?

42

எமது மெய்ஞ்ஞானத் தந்தை எம்மைப் பார்த்து, எம்மைப்போல ஞான இச்சை உடைய ஒருவரை அதற்கு முன் பார்த்ததில்லை என்று தங்கள் திருவாய் திறந்து கூறினார்கள்; அந்நப் பூர்வ புராதனர் எம்மை யும் தங்களைப்போல் புராதனராக்க னினைத்துப் பாலித் தருளிய அப்பெரும் னிலையைக் கண்டதும், அந்நக்கார மான வேகம் - முனிப்பு, எம்மிடம் முழு முச்சாக ஏழுந் தந்து. அப்படி, ஒருமுகத் துணிவாகப் பற்றி னின்ற எம்மை அப் பெருமான் பிரிக்க னினைக்கிறுர்கள் என்ற ஜாடை தெரிந்ததும், ஏக்கழும் திகிலும் அச்சழும் குழுப் பழும் கொண்டு இருந்நோம். தங்கள் னீதியாம் செய விலே எம்மைக் காலமெல்லாம் ஆண்டு வந்ந பிரானவர்கள், அன் னீதியின் மீதே அதிகாரம் செலுத்தி, எம்மைப் பிரித்து, அண்ட பிண்டமெல்லாம் னிறைந்ந அம்மகோன்னத அதிதீர்க்க தேவேசரவர்களின் தலை தாங்கி வந்ந இறுதித் தீர்ப்புப் பொறுப்பை எம்தலை யில் சுமத்தித் திருக்கங்கணமும் குட்டினார்கள். அது எம்மைவிட்டு எழுவாததாய் இருந்தது. யாமோ தனி ஆள். உங்களைப்போல் படிப்பும் இல்லை. பொறுப்போ உலகத் தீர்ப்பு. கட்டளையோ பிரான் இட்டது. ஆதலால் அத்திருப்பணிக்கே இவ் வடலைத் தேய்த்துவிடுவ தென முழு உக்கிரம் கொண்டு ஏழுந்நோம்.

இங்கே வந்து பிரம்மோபதேசம் பெற்ற பலர், பெற்றதின் மின் அடிக்கடி வருவதைக் காணுமே! முன் நடந்த எடையையும் ஆரவாரிப்பையும் காணுமே! அவர்கள் என்னம்தான் என்ன? அவர்கள் அடையப் படும் பலன்தான் என்ன? பணம் கொடுத்து ஒரு ஸ்லை னிலம் வாங்கி விட்டால் போதுமா? தானே பலன் கிடைக்குமா? கிடைக்காது. எருவிட்டு ஸீர்ப்பாய்ச்சி, உழுது விதைத்துக் களைனீக்கிக் கால காலம் கவனித் தால் அல்லவா பலன் கிட்டும். அழியக் கூடிய இதற்கே இப்படி என்றால், என்றும் அழியாத னிதியை, இவ்வுலகினர்க்கு எட்ட முடியாத இருளாக இருந்த னிதியை, உனக்குப் பிரகாச ரூபமாக வெளியாக்கித் தந்தவுடன் அதன்மேல் என்ன ஆத்திரம் வரவேண்டும். ஒருவன் வட்டிக்குக் கடன் வாங்கி அதைக்கொண்டு ஒரு னிலம் வாங்கினான். அந்த னிலத்தை உழுது பயிரிடாமல் மாடு மேயும் தரிசு னிலமாகப் போட்டுவிட்டு, ‘ஜயோ பலன் வரவில்லையே’ என்று வருஷக் கடைசியில் தெய்வத்தைக் குறை கூறினான். அப்படிச் செய்வதால் னிஜமாகப் பாடுபடும் பக்கத்து னிலத்தாருக்கும் இடையூறு செய்கிறான். “எம் பொன்னரங்க சபையில் உள்ளோர் என்னும் ஸீடு வாழ்க” என்று சொல்லியிருக்கிறோமே என்று பணத்தைக்கட்டி அங்வத்தினராக ஆகி விட்டால் போதுமா? அது எம் பயத்தைப் போக்குமா? உன்னுடைய செயலால் ஸீ எல்லா வகையிலும் எப்பொழுதும் எம் கண்பார்க்க அழகுடையவனுக நடந்து, எம் னினைவிற்குப் பிரகாசமாக விளங்க வேண்டும். அதற்

காகத்தான் உன்மேல் எம் ஆசிர்பாதத்தைப் பதிப்பித் தோம். அதைவிட்டு எம் னினைவிற்கு னீ குருமாகத் தோன்றினால் - ஒரு மிகுமாகத் தோன்றினால் - என்ன பயன் தரும்? மகா கொடூர தண்டனையே வரும். உன் நுடைய இந்ந மன்னுலகப் போக போக்கியங்கள் அனைத்தும், உன் உள்ளத்தில் பயம் தருவதாகவேதான் இருக்கும். அதனால் உன் உள்ளம் பயத்தின் உருவாகவே ஆசிவிட்டது. உண்மையான ஆசாணைச் சர்ந்து அவர்களின் திருஞேக்கிற்கு னின்றால், அவர்கள் அந்நப் பயத்தைப் பிய்த்து ஏற்றநுவிட்டு வீரத்தை உன் உள்ளத்தில் னிரப்புவார்கள். அதனால் னீ மரண பயத்தைக் கடக்கின்றவனுகின்றுய.

44

சொல்லாமல் சொல்லுவதும், கேளாமல் கேட்பதும், பாராமல் பார்ப்பதும், தொடாமல் தொடுவது மாகிய ஞான துரைத்தனமுற்று, கைகால் போய் முட்டாத பூசை வணக்கமுடைய பாரவான்ஙவள் அருளிச் செய்துள்ள மெய்மைக் கிரந்நங்களுக்கு, இதயகமல வாசனைத் தன்னில் தரிசித்தலாகிய தன்னை அறித வென்னும் மறுபிறப்புப் புனல்ஜென்மம் பெருதவர்கள், தங்கள் அவல மதிப்புக்காக இச்சையற்று, பொருள் தருகிறேன் என்று உரை செய்ய மற்பட்டால், அந்நப் பாரவான்களின் சாபத்திற்கு ஆளாகுவார்கள் என்பது சத்தியமே. அதோடு இறைவனின் சாபமும் அவர்கள் தலையில் வந்து விழும்.

மேற்கூறிய தவாதிக்கம் கைவரப்பெற்றுக் கற்பிக்கும் வல்லார்களே மெய்ஞ்ஞானப் பாரவான்ஙவள். அவர்களின் திருச்சன்னிதியில் அந்ந மெய் வல்லபத்தைக்

கற்பிக்கப்பெற்று வருகின்றவர்களே மாணக்கர்களும், சாதிமான்ங்களும், தன் மைம் இருக்கும் திருத்தலம் அறிந்ந தேவர்களும் ஆவார்கள். அவர்களுக்குத்தான் மெய்ஞ்ஞான நூல்களின் பொருள் விளங்கும். அந்நப் பாரவான்ஙளேதான் அன்னாற்களுக்குப் பொருள் என் பதும் திட்டமாகத் தெரியவரும். மும்மலக் குறும்பை அறுத்தெறிந்ந தவோன்னதப் பாரவான்ஙளின் மெய்ச் செயல் விளங்குவிற்கும் னாற்களுக்கு, ஒசியில் முச் சோடிக்கொன் டிருக்கின்றவர்கள் சொல்லும் உரை என்ற பிதற்றல்கள் எம்மாத்திரம்? அந்ந னாலறிவினர் களுக்கு, “பொருளு” க்கும் வியாக்கியானத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரியவரவே வராது. அன்னவர்களுக்கும், அவர்களின் வெற்றுரைகளைக் கேட்பவர்களுக்கும் வரும் பலன், இறுதி னேரத்தில் அவர்கள் படும் மரண அவஸ்ததயில் பட்டவர்த்தனமாகத் தெரிய வந்துவிடும்.

45

சாலைத் தமிழ்

எம்படரச்சமென்னும் இருட்பிடிப்பை எவருடைய னெஞ்சுகத்திருந்தும் பிடுங்கி ஏறியவல்ல எம்முடைய மெய்வழிச் சாலையின் ஏற்றமிகு கல்வியே தமிழாகும். தமிழானது அவ்வளவு கூரோங்கிய பேரொளி மந்திர வாளாகத் திகழ்வது இங்குதான். தமிழின் முழுப்பலமும் திரண்டெழுந்து வீறு கொண்டு விளங்குவது இங்குதான். இது மிகையல்ல. தமிழின் பலத்தை உள்ளது உள்ள படியே சொல்லுகிறோம். இங்காலமல் வேறெங்காவது தமிழ், யாருக்காவது ஏதாவது தந்திருக்கிறதா? இங்கே,

அது அரியவற்றுள் அரியதர்கிய சாவாவர் வாழ்வை
எனியவர்க்கும் எனிதாகத் தருகிறது. தனங்களுக்கெல்லாம் பெரிய தனமும், ஆற்றலுக்கெல்லாம் பேரற்றலும், மதிப்புக்கெல்லாம் பெருமதிப்பும் ஆகிய சாவாவரம் ஒருபாடு மில்லாமல் வந்து வாய்க்கிற தென்றால், ஒரு மனிதனுக்கு வேறென்ன வேண்டும்? மதிப்பும் எல்லாப் பலமும் எமனுக்குள் அடக்கம்தானே? அளவு கடந்ந வல்லபங்களையெல்லாம் மிகவும் அனுயாசமாகத் தூக்கி விழுங்குகின்ற மகாக்கொடிய அமளி மிகுத்த வல்லபமல்லவா எமனுடைய வல்லபம்? அந்ந எமனுடைய மூர்க்கமரன பலத்தை முறியடித்து, மக்களைத் தேவராக்கிச் சாவாவரம் தருவதே சாலைத் தமிழ். எமனை ஒரு ணுய்க்குடியாக்கி, “குச் குச்” என்றால் ஓடிவருவதும் “போ” என்றால் போவதுமாக ஆக்கிவிட்டது எமது சாலைத் தமிழ். இந்ந வேலிக்குவெளியே ஒருவன் கவிச்சக்கரவர்த்தியாக இருந்நாலும், புவிச்சக்கரவர்த்தியாக இருந்நாலும், தமிழ் அவனுக்குத் தன் காலைக்காட்டுகிறது அல்லது முதுகைக் காட்டுகிறது; அவ்வ எவு தான்! ஆனால், இந்ந எல்லையில் தான், எம்மிடத் தில்தான், அது தன் முழு அழகையெல்லாம் காட்டி, முடிவிலா முத்தி னடனம் செய்கிறது.

சாதி மதங்களின் தீர்த்தகொடும் பகையின் ஆருத்கோர னெஞ்சை முறித்தெதிற்நு, தெய்வீக சைவ அலங்காரத்தில் சேராங்கப் பிறப்பித்து, அறுபத்தேழு சாதிகளைச் சேர்ந்ந பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களும் ‘ஓன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்று, ஒத்த உயிர்ப் பிறவியராய் உத்தமராய் உள்ளன்புடன்

இன்று : கண்காண் வாழுவதெத்துள்ளது எம் சாலைத் தமிழ். எல்லா வேதமாயறைகளின் வட்டப்படிட்டையும் எட்டித்திறக்க வல்ல திறவுகோல், எம் சாலைத்தமிழ் ஒன்றேதான். இது காலகால னெஞ்சங்கால மெல்லாம் எவ்வி எட்டிப்பாய்ந்து ஏறவல்லது. சிவன் ராத்திரி, வைகுண்ட ஏகாதசி, எட்டா னன் ராஞ்சனஸ்னைம், யயிலத்துல் கதிர் ரா முதலான எல்லாக் குலத் தலைஇரவு களையும் ஒரே இரவாக்கித் தரவல்லது சாலைத்தமிழ். ஒருவனுக்குச் சென்ற வயதை யெல்லாம் மீட்டுத் தந்து சிரங்கீவி ஆக்கவல்லது னம் சாலைத்தமிழ். இதைப் பார்க்கிலும் பெரிய காரணமும் அதிசயமும் மனுவின் உயிர்க்கு வேண்டியது வேறெங்கே உள்ளது? இதைத் தேடிவராமல், பல்லாயிரக் கணக்கில் செலவு செய்து கொண்டு பலன்னும் அலைகிறுர்களே, எங்கே என்ன அதிசயம் கண்டார்கள்?

தமிழ்ப்பற்று என்று வெட்டியாகவாய்ப்புறை அடிக்கிறுர்களே. இவர்கள் தமிழைப் பற்றியிருக்கிறார்களா, அல்லது தமிழ் இவர்களைப் பற்றியிருக்கிறதா? இவர்கள் தமிழைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ, இல்லையோ, னிச்சயம் தமிழ் இவர்களைப் பற்றியில்லை. அது இவர்களைப் பற்றியிருப்பது உண்மையானால், எமக்கு மட்டும் தமிழ், தன் முழுவல்லபழும் கொண்டு என்னென்னவோ செய்கிறதே, அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை இவர்களுக்கு ஏன் செய்யவில்லை? அது செய்யவே செய்யாது. ஏன்? இவர்கள் தமிழை அலங்காரம் செய்தார்களா? இல்லை. அதை அலங்கோலம் செய்தார்கள். அதனுடைய அருடமையான முப்பத்து மூன்று அங்கங்களை அறுத்

தெறிந்து விட்டார்கள். இப்படிச் செய்துவிட்டார்கள் என்று னேராகப்பார்த்தவர்கள் னெஞ்ஞு பொறுக்காமல் சொன்னால், “இல்லை யில்லை, அது அந்த அங்குங்குளே இல்லாமல்தான் பிறந்தது” என்று ஒரேயடியாகப் படு சாம முரண்டாட்டம் பேசுகிறார்கள். இந்தக் கொடுமை களைச் செய்தவர்களுக்கா அது னன்மையைச் செய்யும்? ஆகவேதான், னெடுங்காலம் பொறுத்திருந்து, கடை சியில் ஒரு னன், இவர்களை எல்லோரும் காறித்துப்பும் படியான னரகலாக்கி எமன் கையில் ஒப்புவித்து விட்டுப் போகிறது.

இந்தக் கெடுகேட்டுக்குப் போகிறவர்கள்தான் தமிழ் என்றால் இனிமை என்கிறார்கள். வாயுணர்வி லேயே கிடக்கின்ற இவர்களுக்குக் கரும்பு இனிக்கிறது அல்லது கற்கண்டு இனிக்கிறது என்று சொன்னால் அது சரி. தமிழின் சுவையானது அறிவின் சுவையா யிற்றே. அறிவிருக்கும் தலமறியாமல், அறிவதனைக்கண் டறிவதனைக்கொண் டறிவதையறியாமல், வெறிகள் பிடித்துக் கலைகள் விரித்து, வீணீல் அலைவோர்களுக்கு, தமிழின் சுவையும் அதன்பலனும் எப்படித் தெரியும்? இவர்களுடைய னினைவோ இவர்களுடைய தூலத்தை விட்டுப் புறத்திலேயே திரிந்தலைகிறது. இவர்கள் என்றைக்குத் தங்கள் அகமிய உலகில் னுழைந்தார்கள்? அகமிய உலகில் பாய்ந்து அறிவுத் தலமேறி, அங்குள்ள அழுத கலசத்தைக் கைப்பற்றி அருந்த வல்லவர்களுக்கால்வா தமிழ் இனிக்கும்? (பிரம்மோபதேசம் பெற்ற மக்களை ஞேக்கி) னீங்கள் னேற்றிரவு அந்நப் பிரஜ வப் பேரோளி னுட்டில் பிறந்தீர்களே. அப்படிப் பிறந்த

வுடன் சாலைத் தமிழ் மங்கூயின் கொங்கூயிலே, சாலைக் கலைமகளின் கொங்கூயிலே ஞானப்பால் குடித் தீர்களே. அது தான் “முத்தரெல்லாம் அழுதருந்தும் கொங்கூய்” யாகும். மற்றவர்களுக்குத் தமிழ்இனிக்காது. இப்படி உலகமெல்லாம் தமிழின் சுவையே அறியாமல் போகின்ற னிலையில், தமிழின் சுவை மாத்திரமல்ல—அதன் முழுவல்லபழும் னமக்குக் கிடைத்துள்ளது. அதைக் கொண்டுதான் இந்ந உலகமெல்லாம் கண்டு அங்குக் கழிகிற எமனுடைய கொடிய வல்லபத்தை முறியடிக்கிறோம்.

இவர்கள் காலமெல்லாம் தமிழே படிக்கிறார்கள். அதுவும் மிகப்பெரிய பட்டணமாகிய மதராசிலே படிக்கிறார்கள். அதோடு கூடத் தமிழ் வளர்க்கிறோம் என்று வேறே சொல்லுகிறார்கள். ஒரு உழூவன் தமிழே படிக்காமல் காலமெல்லாம் காடு உழூது பாடுபடுகிறுன். இன் நெருவன் காலமெல்லாம் தெலுங்கே பேசுகிறுன். அவர்களுக்குச் செய்யாததைத் தமிழ் இவர்களுக்கு என்ன செய்து விட்டது? ஸீ வெகு காலமாக வளியிலிருந்தாயே, அப்போது தமிழ் உடனக்கென்ன னன்மை செய்தது? இங்கு வந்து கூடிக்கொண்ட இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில், எம் படரைச் சங்காரம் செய்து யுகங் கோடி கால வாழ்வை உன் சிரசில் ஏற்றியுள்ளதே. இதோ இந்ந மெய்வழிச் சாலைத் தமிழ், இங்குற்ற எல்லோருக்கும் இந்நப் பெரு னன்மையை அளந்திருக்கிறதே; வேறெந்த எல்லையிலுள்ள தமிழாவது இதைச் செய்திருக்குமா?

ஞம் உன்னைப் பேலவா படித்தோம்? இந்நக் காலத்திலே எங்கு பார்த்தாலும் நடக சாலை, னனின

மண்டபங்கள், அன்னக்கொலு, அரண்மணிவாசலோடு பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் செட்டுச் செட்டாய் அணிந்து ஒரே ஆடம்பர அமர்க்களப் படிப்பாயிருக்கிறது. ஆனால் மூம் படித்ததோ எங்ஙோ ஒரு சிற்றுரிலே, ஒரு வீட்டுத் திண்ணொயின் ஓரத்திலே. ஒரு துண்டு மட்டும் கட்டிக்கொண்டு, சுவடி சுமந்துகொண்டு சென்றேயும். எல்லோரும் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப்போன தமிழுக்குத்தானே மூம் வந்தோம்? ஆனால், எவ்வளவு பாரம் அதன்மேல் மூம் ஏற்றிலூம் கூமக்குது, னீ ஏற்றினால் தூக்கி யெறியுதே. மன்னுதி மன்னரெல்லாம் எட்டி ஏற விளைக்கவும் முடியாத எல்லைக்கு ஒரு மட்டியையும் ஏற்றுகிறதே! இது இப்பொழுதுதான் வந்ந தமிழர் அல்லது எப்பொழுதும் இருந்தா? என்றென்றைக்கு மிருந்ந அதே ஆயுதந்நான் இப்பொழுது இந்நப்போடு போடுகிறது. எல்லாம் அதைக் கையில் எடுத்து வீசுபவரின் வல்லபந்நான் என்று இப்போதாவது தெரிகிறதா?

னீ எமது இந்ந வல்லபம் தெரிந்ந பிறகா வந்நாய்? எம்மை இன்னர் என்று அடையாளம் கண்டு கொண்டபிறகா வந்நாய்? இல்லை. வந்ந வந்ந மெய்ஞ்ஞான பீடங்களிலே யாரைத்தான் இந்ந உலகம் அடையாளம் கண்டுகொண்டது? மேற்கொண்டு அவர்களைத் தூற்றித் துரத்தியது. எவ்வளவு வாதனை பட்டிருந்நால் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப் பெருமான் இப்படிப் பாடியிருப்பார்கள்!

“பேசியதோர் எம்மொழியைக் கேட்க மாட்டான்

பெரியோர்கள் வாக்கியத்துக் கீடோ என்பான் நாசிமகன் வாயினிலே மன்னைப் போட்டுத்

தையலுக்கு உதவாத சோட்டால் சன்னு
பாசிமன மடையனுக்கு நூல்விள் எாது
பக்குவமாய் எம்மொழியைப் பதனம் பண்ணே.”

கடைசியாக வந்து கூவிக் கூவிப் பார்த்தார்களே, வட
லூர் வள்ளற் பிரான். அவர்களை ஒருவருக்காவது
அடையாளம் தெரிந்ததா? அவர்களோடு சில னள்
கூடவே இருந்வனும், “சாதுக்களுக் கடுக்காத ஆர்க்
காட்டுச் சோடு அணிந்திருந்தார்கள்” என்று குறை
யாகக் குறைத்து விட்டுப் போனன். முன்பு இவன்
சாதுவாக இருந்து பார்த்தவனே? பிறகு கீதுவாகி
அவர்களைப்பற்றி இப்படி உள்ள வந்துவிட்டானே?
அதனால்தான் “கேட்டுத் திருந்தி உடனெழுந்திறத்தில்
திகழ்வா ரொருவரேனும் தேறிலர் - கடையை விரித்
தோம் - கொள்வாரில்லை - கட்டிவிட்டோம்” என்று தீர்ப்
புக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள். அந்த திட்டானக்
கொண்டலர். ‘இது பிச்சலகம்’ என்று காறித் துப்பி
விட்டுப் போய்விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகல்லவா
னும் வந்துள்ளோம்?

ஞீ முதலில் இந்த மெய்வழியைக் கைதொட்டு
போது எம்மை என்னவென்று னினைத்தாய்? “இவர்களும் ஞானிதான் போலிருக்கிறது” என்றுதானே? முன்
எம் வந்த பாரவான்களில் எவருக்காவது சற்றேறக்
குறையச் சம்மாகக்கூட்டு எம்மை ஞீ னினைப்பதில்லை.
ஆலை இன்று ஞீ எப்படி னினைக்கிறுய்? அப்படி
னினைக்க வைத்தது எந்த ஆயுதம்? ஒரு னன்றைந்து
தலையாவது மீளாதா என்று ஏங்கினின்ற மணிவன்
ஞக் கண்ணபிரானுகிய ஆதி பரந்தாமருடைய அதே

செயல்தான் இன்று இவ்வளவு பரந்து விரிந்து பணர் வற்று னிற்கிறது. எம் கையிலுள்ள மெய்த் தமிழின் இந்த வல்லபப் பெருக்கை னீ அனு அனுவாக னினைத் தால்தான், அது உன் ஜீவனில் ஒட்டி அறிவில் பூப் பேறும்.

இன்னிலூ உலகிற்கு எத்தனையோ மெய்ஞ்சான பிடங்கள் வந்தன. எந்நப் பிடமாவது இவ்வளவு காலம் இருந்ததா? னுமோ எழுபது எண்பது ஆண்டுக ஓராகப் பாடுபடுகிறோம். ஆகவேதரன், னம்முடைய இவ்வளவு பாட்டுக்கும் இவ்வளவு வரவுதானு என்று சில சமயம் சலிப்பு வருகிறது. ஆனால், ஒரே ஒரு தலை கிட்டாதா என்று னும் ஏங்கி னின்ற காலமும் உண்டு. முதன் முதலாக னும் இப் புவனத்திற்கு இறங்கி வந்ததிலிருந்து, அதாவது எமது பிரான்வர்கள் எம் கையில் பாசுபதக் கங்கணம் ஏற்றியதிலிருந்து, பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து னும் முதன் முதலாக தீட்சை ணடத் தியபோது, தீட்சை பெற்ற பேர் இரண்டு, காவல் காத்த ஆள் ஒன்று. அந்த ஒன்று இரண்டிலிருந்து தான் எம் சாலைத் தமிழ் பல்லாயிரம் பேரைப் படைத் தது. இப்பொழுது எமக்கு வயிறு னிரம்பி விட்டது. இனி னினைத்தால், இதைப்போல ஏழு உலகங்களை உண்டாக்குவோம். னும் உத்திரவிட்டால் எட்டு னளைக்குள் ஒருங்கம் உண்டாகும். அன்று ஒரு தலையைச் சேர்ப்பதற்கு என்ன பாடுபட்டோம். சேர்ந்ததுவும் னின்றதில்லை. கலகத்துக்கு மேல் கலகம் வரும். கூடிய தெல்லாம் கலையும். மீண்டும் பாடுபட்டுக் கூட்டுவோம். மீண்டும் கலகம் வரும். இப்படியே னும் இராசகெம்பி

ரத்தில் அனுபவித்தோமே, அப்பேர்ப்பட்ட இடைஞ்சு லிலே குடையடித்துத்தான் முன் வந்ந பீடங்கள் முடிவுற் றன. அதெல்லாம் ஊருகத் தெரிந்ததால்தான் எம் இந்ந ஒருருளைத் தேவரதத்தை வீரமிக்க வெற்றித் தமிழில் யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் இன்னமும் ஒட்டி வருகிறோம். ஆகவேதான், இதனை எல்லாச் செம்மல்களும் தாங்கள் தங்கள் அனுபவங்களைக் குறித்து எதிர்பார்த்து விற்கிறார்கள். எல்லோரும் எதிர்பார்க்கும் எல்லையென்றால் எம் தேவரதத்தின் வேகமும், அது கடந்தேறி வந்துள்ள பாரதூரமும் விளைக்க முடியுமா? மெய்ஞ்ஞான பீடங்களில் யாராவது கொடி போட்டதுண்டா? “கொடி போட்டால் போச்சு, ஆளை வைக்க மாட்டார்கள்” என்ற விலையில்தானே வாழ்ந்தார்கள். இப் பரந்த உலகில் தலைவைத்துப் படுக்கக்கூட இடமில்லாமல் ஆபத்துக் கஞ்ஞியவர்களாய் ஒடிக்கொண்டு தானே இருந்தார்கள். ஆனால் இன்று எம் சாலை மெய்த் தமிழ் எக்காளம் ஊதி, துந்துமியின் அசைந்ந நுதம் எழுப்பி, பேரிகை யடித்து, வானுயரக் கொடியேற்றி, வையகத்தோரை வாருங்கோ வாங்கோ என்று கூவி யழைத்தவண்ண மிருக்கிறது. உன்மை யிவ்வாறி ருக்க, இவர்கள் புராணப் புனுக்கயல்லாம் சர்வமாக அள்ளி வீசி, போன முயல்தான் பெரிய முயல் என்பார்கள்.

எமது சாலைத் தமிழ் இதுவரை செய்துள்ள அற்புத அதிசயங்களைத்தான் இவ்வளவு நேரம் சொன்னேம். இன்னும் அது செய்யப்போவது எவ்வளவோ உள்ளது. அதைச் சொன்னால் உன் காது கொள்

எாது-என்று சாவா வரம் தரும் மூவா மருந்நெனும் முத் தமிழ்க்கரசரும், னீதியின் யுகம் வரச் சாதி மெய்த் தமிழ் தரும் வேதியர்க் கரசரும் ஆகிய எம்மான் சாலை ஆண்டவர்கள் திருவாய் மலர்ந்நருளினர்கள்.

46

கிழக்கு வெளுக்கும் முதற்குறியிலிருந்து குரிய உதயத்திற்கு இடையில் சுவர்ன லோகத்துக் காற்று இந்ந உலகத்தின்மேல் இறங்குகிறது. அது சுமார் மூன்று னிமிஷ ஞேரம் இறங்கும். அது இன்ன ஞேரத் தில்தான் இறங்கும் என்பது இல்லை. அந்நக் குறிப் பிட்ட காலத்தின் முதல் ஞேரத்திலாவது மத்திய ஞேரத்திலாவது பிந்திய ஞேரத்திலாவது இறங்கும். அப்படி அக் காற்று இறங்கும் அன்னேரத்தில் விழித் துக் கொண்டு இருந்து, படித்துக்கொண்டாவது, படிப் பதைக் கேட்டுக்கொண்டாவது, அல்லது ஏதாவது வேலை செய்துகொண்டாவது இருந்நால்தான் அந்நக் காற்று உன்மேல் படியும். இப்படியாக இந்நக் காற்று உன் உயிரில் படியப் படிய, சேரச் சேர, உன் அறிவு துலங்குகிறது. உன்னிடத்தில் ஞானவேட்கை அதிக மாகிறது. ஆகையால்தான், காலை 4-30 மணிக்கு எழுந் திருந்து, கை கால் சுத்தி செய்துகொண்டு, படித்துப் பாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று மும் எடுத்து வைத்தது.

47

ஓரு னிலத்தில் ஓரு சந்நன் மர விதை, ஓரு வேப்ப மரத்து விதை, ஓரு கரும்பு விதை, மூன்றையும் ணகுகி

ஸ்ரேம். ஓரே ஜலம், ஓரே சூரியவெப்பம், ஓரே காற்று, ஓரே மன், இவற்றைக்கொண்டு அவை வளர்ந்தாலும் சந்தனம் தனக்கு வேண்டிய வாசனையையும், வெப்பன் தனக்கு வேண்டிய கசப்பையும், கரும்பு தனக்கு வேண்டிய தித்திப்பையும் கிரகித்துக் கொள்ளுகின்றன. அது போல எரிச்சல் நேய் வந்நவனுக்கு அந்நனேய், தனக்கு வேண்டிய வெப்பத்தை மட்டும், வெளி ஆகாயத்தை இருந்து சுவாசமும் கிரகித்துக்கொள்ளுகிறது.

48

வயிற்றுக்கு உணவு அருந்த வாய் இருக்கிறது. வயிற்றில் உண்டான எரிச்சலை ஸீக்கவேண்டி உட்கொள்ளும் மருந்தை வாங்கிக் கொள்ளவும் அதே வாய் தான் இருக்கிறது. அதே போல் மனத்திற்கு ஸல்ல உணவோ அல்லது கெட்ட உணவோ தர, கண்ணும் காதும் இருக்கின்றன. அவைகளின் வழியாகத் தாறு மாருகத் தின்று மனமாகிய வயிறு கோளாறு அடைந் திருக்கிறது. மனதில் அழுக்கடைந்து ஒரு எரிச்சலும் உண்டாயிருக்கிறது. அதோடு அதற்குக் கிடைக்கின்ற உணவோ அந்த எரிச்சலை அதிகப்படுத்துவதா யிருக்கிறது. வைத்தியர்கள் கிடைக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த மனத்தைத் தாறுமாருகச் சிகிச்சை செய்துகொள்ள பண்ணுகிறார்கள். அந்த எரிச்சலைப் போக்கி, காலா காலத்தில் ஸல்ல உணவு தந்து, மந்தம் உண்டாகா மல் மனதைப் போல்வித்து, ஒழுங்காகவளர்த்து, அதைப் பிரம்மமா ஆக்கவே எம் வைத்தியசாலை இருக்கிறது.

49

நிசமான அன்பு தன் மெய்ஞ்ஞான ஆசரியரிடம் வைத்து, அவரிடம் மறைப்பு திவலைகூட இல்லாமல், கள்ளம் திவலைகூட இல்லாமல், சர்வமும் அவருக்குத் தெரியாமல் னடவாது என்ற எண்ணத்துடன் னடப் பவனுக்கு விரோதமாக ஒரு தூசி பறந்நாலும் அதுவும் சங்கரிக்கப்படும். அந்ந ஆபத்து எல்லையில் ஆசான் அவர்களே வந்நிருப்பார்கள். அப்பேர்க்கொத்தவன் உள்ளத்தில் ஆசான் எண்ணமே சதா னிறைந்நிருக்கும். மற்றைய எண்ணங்கள் தகிக்கப்படும்.

50

சாதாரண குரங்கு, உருவமுடைய ஒரு மரத்தில் தாவும். ஆனால் மனக் குரங்கு, தூலம் இல்லாத பிசா சாகையால் உருவம் இல்லாத எல்லையிலும் அது பாய்ந்து விடும் - அப்படிப் பாய்ந்துவிட்டால் அங்கு உதவி ஒத்தாசைத் தடுப்பு கிடையாது. ஆகவே, அந்ந மனக் குரங்கை டைத்துவதில் மிகுந்ந ஜாக்கிரதை வேண்டும். இந்ந முயற்சியைத்தான், முயற்சி திருவினை ஆக்கும் என்று சொல்லப்பெற்றது.

51

தேவ முகத்திற்குப் பாத்திரமானவர்கள் கும், னமக்கு னிச்சயம் ஆபத்தில்லை, கும் இதில் னிறையப் பற்று வைத்திருக்கிறோம், னமக்கொரு குறைவில்லை என்று னினைத்துக் கொண்டிருந்து, சிலர் கடைசியில் ஆபத்துக்குள் மாட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஏனெனில்

தங்கள் சௌகரியப் பாட்டிலேயே அவர்கள் மனம் சதா ஒட்டியிருக்க, வாயும் உடலும்தான் இதில் ஒட்டியிருக்கிறது. இறுதி சமயத்தில் ஜஜீஸ் ஆகிய னரகத்தில் தான் அம் மனம் போய்ச் சேரும். இவ்வாறு பழகிப் பலகோடி செவிகளும் பலகோடி வாய்களும் பலகோடி கண்களும் பலகோடி முக்குகளும் பலகோடி முகங்களும் பலகோடி கால்களும் பலகோடி கைகளும் படைத்துக் கொண்ட அந்ந மனம், ஒரே காலாக, ஒரே செவியாக, ஒரே முகமாக ஆகி, சுவர்க்கத் திருவாயிலாகிய அந்ந சன்னத்தில் நுழையாது. இப்படிச் சொல்லிக் காட்டி ஒல் விளங்காதென்றே, காலமெல்லாம் பலவிதமான ஆசாரம் அனுஷ்டானம் என்ற செயல்களில் புகுத்துவது, இவனுடைய மனத்தைச் சௌகரியத்தில் ஒட்டாதடிக்கவே ஆகும். இன்னும் எத்தனையோ மந்நிர ஜெபங்கள், ஆலயங்கள், தீர்த்தங்கள், யாத்திரைகள் முதலியவை வைக்கப்பட்டதும் அம் மனத்தைச் சௌகரியத்தினின்றும் கழற்றவே. அப்படிக் கழற்றப் பெற்ற ஒருவன், இந்ந உலகத்தில் எவ்வளவு கஷ்ட ஜீவனம் செய்தாலும், முடிவாகிய தன்னுடைய ஜீவ வாழ்வு வேலையில் ஜெயமடைவான். ஆனால் மனமானது சௌகரியத்தையே ஒடி னின்றால், கடைசியில் அது மாமிசமாகிய னரகத்திலே மாட்டிக் கொள்ளும். கடைசியில் போய் ஒட்டிக் கொள்ளலாமென் றிருப்பான்; ஆனால், ஒரு ஜீவன் முத்தரே கச்சைகட்டி முயற்சி செய்தாலும், பினுங்க முடியாத ஒரு எல்லையில், ஒரு சக்தியில் மாட்டிக்கொண்டு னிற்பான். இது எம் கையேட்டு அனுபவம், இது வேதத்தில் இருந்நாலும் சரி, இல்லா

விட்டாலும் சரி, இதுவே உண்மை. சௌகரியத்தைக் கழற்றி னின்றூல்தான், எண்ணிறந்ந தேவ முகங்கள், எண்ணிறந்ந தேவேச முகங்கள், எண்ணிறந்ந புத முகங்கள், எண்ணிறந்ந பறவை முகங்கள், எண்ணிறந்ந மிருக முகங்கள், எண்ணிறந்ந ஞஞ்ஞு முகங்களாகிய அத்தனை கோடா கோடியான முகங்களைத் தட்டிவிட்டு, அந்நத் தேவ சைதன்யரின் திருமுகத்திற்கு னேர் இலக்காக னிற்க முடியும். ஆகவே எப்பொழுதும் இதிலே (இந்ந மெய் வாழ்விலே) உஜார் வேண்டும். சௌகரியம் சகதிக்கடல். மேல் ஏறிக்கொண்டு இருப்பது போலே தோன்றும், ஆனால் கீழே படுகுழிக்கு இழுத்துக் கொண்டே சென்றுகொண்டிருக்கும்.

52

சர்வ வல்லமையும் சர்வ னிதிகளும் சேர்ந்ந ஒரு பெட்டகம் உன்னுள் இருக்கிறது. அசைவற்ற ஓர் தலம் இருக்கிறது. அத் தலத்தில் அந்நப் பெட்டகம் இருக்கிறது. அசைவற்றது என்று னீ னினைப்பது அசைவுள்ளது. அது கடந்ந ஓர் எல்லை அடைந்நு, அந்ந எல்லையையும் கடந்ந ஒரு எல்லையில் அப்பெட்டகம் இருக்கிறது. அசைவற்றது என்று னீ னினைத்தது பிரேத னிலை என்று சொல்லலாம். அதற்கும் அப்பால் உள்ளது ஒரு அசைவற்ற இடம். அதில் தெய்வீக வேடிக்கைக் காட்சி இருக்கிறது. ஆனால் அவ்வளவு வலிமை அங்கில்லை. அது குதாத்து என்று சொல்லப் பெறும். அதுவும் தாண்டி ஓர் தலம் இருக்கிறது. அதுதான் அறிவாசினிற்கும் தலம். னினைவு பிறங்கும் தலம். அது இராத்தது என்று பேசப்பெறும்.

மக்கள் சாவும் தலத்திற்குப் போவார்கள். சிலர் அதற்கப்பால் காட்சித் தலம் போவார்கள். அதற்கு மேல் எட்டவேண்டு மென்றால் னீண்ட கரம் வேண்டும். அறிவுக்கு மேற்பட்ட தலம் சத்தான தலம். தேகத்தின் சத்து ஜீவன். ஜீவன் சத்து இருப்பது கரடு முரடான தலம். அதில் இறக்கைகள், கை கால்கள் பல இருக்கின்றன. இவை அனைத்தும் சேதப்பட்டு அந்நச் சத்தான தலத்தில் நுழைய வேண்டும். அதன் சர்வ வல்லமையே உலக வல்லமை. உலகப் பொருள்களாகிய மரம், கல் முதலியவற்றின் னெருக்கம் ஓர் னெருக்கமல்ல; ஆனால் அது, அவை எல்லாவற்றையும் படைக்கும் வல்லமை படைத்த ஓர் னெருக்க முடையதாயிருக்கிறது. மைன்யுட் எல்லாம் சேர்ந்ந மைன்யுட் என்று சொல்லக்கூடிய னிலையிலிருக்கிறது. உன்னிடத் திலேயே இருக்கும் அது, உனக்கு எட்டாத னிலையிலிருக்கிறது. ஆனால், அதை னீ எட்டினாலும் சரி, எட்டாவிட்டாலும் சரி, அது உனக்குப் பிரயோஜனமளித்துக்கொண் டிருக்கிறது. அறிந்ந காலத்திலும், அறியாத காலத்திலும், னீ னன்மை செய்தாலும், தீமை செய்தாலும், உனக்குச் சக்தி யளிக்கின்ற கருணை யுடையதாயிருக்கிறது. இந்ந னன்றியை அது இறுதி வரை செய்து கொண்டே இருக்கிறது. அத் திருச் சன்னிதி எப்போர்க்கொத்த சன்னிதியாயிருக்கும். அதன் இச்சையில் னீ கலக்கா விட்டால் கடைசியில் அதுவே உன்னிடத் தூக்கிப்போட்டுக் கழுத்தறுக்கும்

வல்லமையுடையதா இருக்கிறது. அந்தச் சத்தான தலத்தில் கலந்தவர்கள் கோடா கோடியான தீமைகள் விறைந்த தீமைகள், கஸ்டங்கள், துக்கங்கள் வரினும் அவற்றைப் புறங்கையால் தட்டிவிட்டு என்றும் மகிழ்ச்சி வசமாகவே இருப்பார்கள். ஐலம் மன்னை ணைத்து விடும்; தாமரை இலையை ணைக்கழுதியுமா? முடியாது. அதுபோலவே அவர்கள் தன் ஆனந்தத்தில் சுயரூப மாகிய மகிழ்ச்சியில் தீணத்து விற்பார்கள். சூக்குமத்தி விருக்கும் வலிமை இரு தரப்பிலும் இருக்கிறது. தாலத் தலும் எட்டி ஏறி விற்கிறது.

54

“ஓரே இரவைப் பல கோடி காலமாக எட்டி, பொழுது விடுந்நவுடன் ஓரே இரவில் அதை மடித்துத் தந்தார்கள்” என்று உங்களுக்கு இறக்கப்பெற்ற உபதேச இரவைப் பற்றி ஏன் பேசக்கூடாது எங்கள்? சிறிது சிறிதாக, அடுக்கடுக்காக அதன் அளவிடற்காரிய பெருமையைப் பிரித்து ணிணைக்கவேண்டும். இல்லா விடில், தான் பெற்ற பொருளுக்கு மாற்றுத்தெரியாமல் போய்விடும்.

55

மனிதனுக்கு மட்டும் விதி வைத்திருக்கிறுன். பாவுண்ணியம் வைத்திருக்கிறுன். அண்ணன், தம்பி, அக்காள், தங்கை என்று பாகுபாடு வைத்திருக்கிறுன். இதைப் போன்று மிருகங்களுக்கு விதி விலக்கில்லை. அவைகளுக்குப் பாவமில்லை. நமக்குமட்டும் விதி விலக்கு

எற்படுத்தி யிருக்கிறான் என்றால், இறைவனுக்கு னம் மேல் கோரமா?

இது என்மை, அது தீமை, கள் குடித்தல் பாவம், பிறர் பொருளைத் திருடுதல் பாவம் என்று தடுக்கிறான். இவ்வித ஏவுதல் விலக்குதல்கள் வைத்தது ஒரு காருண்ய நட்டத்தைக் கொண்டேதான். உன் தலைக்கு மேல் னிற்கிற உன் சாவை எண்ணிப்பார் என்கிறான். பாவத்தில் போகக் கூடாது என்கிறான், சாவைப்பற்றி, அதிகமாக விசாரி என்கிறான். இவை எல்லாம் எதற்கு? ஐ அந்ந னித்தியத்தைக்கை போடுவதற் காகத்தான்.

56

தேவகோட்டை டாக்டர் மெய்வழி கிருஷ்ண அனந்தரின் மனைவி மெய்வழி விசாலாட்சி அனந்தநகியின் பேரின்பப்பரிசுத்தஜீவப்பிரயாணத்தன்று எடுக்கப்பெற்ற போட்டோவை ஆண்டவர்களின் திருமுன்பாகக் காட்டப்பெற்ற போது பிறந்ந ஆண்டவர்கள் வாக்கியம்:- ஒரு கோடி கொடுத்தாலும் இம்மாதிரியான சிறப்பு கிடைக்குமா? கலியாணம் ஆன அந்ந வயதில் இருந்ததைவிட யவ்வன அழகும் மகிழ்ச்சிப் பூப்பும் அல்லவா இப்போது முத்தில் மினிருசிறது. தூலத்தை விட்டுப் புறப்படும் அந்நக் கடைசி னேரத்தில் னும் கொஞ்ஞும் வேறுவிதமாய்ப் பிரட்டியிருந்தோமானால் இந்ந வாழ்வு போச்சே! அப்புறம் கற்பாந்ந கோடி கால வாழ்க்கை போய், கற்பாந்ந கோடி கால அவஸ்தை அல்லவா வந்நு விடும்? இத் தூலத்தைப் படைத்த

தூம் வெளியேறி விட்டதென்றால், எல்லாம் போய் ஒற்றமும் அவலட்சனமும் வந்து கப்பிவிடும். ஆனால் அந்ந தூம் உள்ளடங்கியிருந்து ஏறுமணை ஏற்றம் உறுவதால்தான், ஜீவரத்தினத்தின் பிரகாசம் இம்மாதிரியான அழகையும் மகிழ்ச்சியையும் முகத்தில் வரி இறைக்கிறது. இது இறை சக்தியின் பெருங்குருணைச் செயல்,

இவ்வண்ணமாகப் பரகாயம் புகுந்து அடக்கமான வரிகட்கு மாலைபோட்டுப் பொட்டிட்டுப் போட்டோ எடுக்கத் கூடாது. அது பாயரத்தனம். கண்டவர்கள் காறித் துப்பும்படியாக ஒற்ச செத்ததற்கு அப்படிப் பூச்சுப் பூச வேண்டியதுதான். ஆனால் மீண் தேவகுல மக்கள் இறுதித் தருவாயில் ஏறிக் கைபோடுகின்ற அந்நத் தெய்வத் திருமணக் கோலத்தைச் சிறிதும் மாற்றுமல் உள்ளது உள்ளபடியே அப்படியே இருக்க விட்டுவிட வேண்டும். அந்நத் தெய்வ அழகுக்குமேல் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. மீண் சாலைக்குள் அடக்கமாகிறவர்களுக்கு அவ்வாறு ஒன்றும் செய்வதில்லையே. ஏதாவது செய்தால் இறைவனுடைய செயல் ஏதோ மட்டமாக இருப்பதுபோலவும்; அதை மாற்றி மீண் மேம்பாடு செய்வதுபோலவும் ஆகும். இறைவன் செய்யும் அந்நப் பெருங்குருணை விரிவுருசிப்பு வரிசைப் பாட்டிற்கு மேற்கொண்டு மீண்டும் அளக்கிறதுபோலாகும். இதனால் இறைவனுடைய வெறுப்புத்தான் உண்மீது வரும்.

இதேபோல் மீண் மெய்வழி மக்கள் செய்யக்கூடாதது இன்னென்றும் உண்டு. அதாவது தூக்கமாத்திரை சாப்பிடுவது. இது மிகவும் கொடியது. தூக்க

னேரத்தில் உங்ஙள் சுவாசம் 48 அங்குலம் வெளியே பாய்ந்து உள்ளே 24 அங்குலம் தான் வரும். ஒவ்வொரு முச்சிற்கும் 24 அங்குல முச்சாகிய வயது துண்டாடிப் பறிபட்டுப்போவது உங்ஙளுக்குத் தெரியுமே, பிறகு ஏன் தூக்க மருந்தைங் சாப்பிடுகிறீர்கள்? தெரியாத பாயர்கள் சாப்பிடுவது சரி. அவர்கள், தாங்ஙள் எக் கேடு கெட்டாலும் கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால் பரமபத வாழ்விற்கு இடைக்கட்டி விற்கின்ற னீங்ஙள் தூக்கத் தின் கேட்டை அறிந்தும், அந்த மருந்துகளைச் சாப்பிட வாயா? தூக்க மாத்திரையானது னம் தேகத்திலுள்ள உணர்ச்சிக் கருவிகளையெல்லாம் மழுங்குத்து பலாத் கார முறையிலே பைத்தியப் படுத்தித் தாங்க வைக்கிறது. கருவிகளெல்லாம் இவ்வாறு ஒடுங்குத் தொடங்கின் உடனே ஒவ்வொரு முச்சிற்கும் 48 அங்குல சுவாசமாகிய வயது சர்வ சாதாரணமாக, பியத்துக் கொண்டு போகும். அதோடு விடுவதில்லை. இருக்க இருக்கப் பலத்தைக் குறைத்துக் கொண்டேபோய் சாவின் வரம்பிற்கே இழுத்துச் சென்றுவிடும். அதுவும், ஞேய வாய்ப்பட்டிருப்பவனுக்குக் கொஞ்ஞ னேரம் வாதனை குறைந் திருப்பதற்காகத் தூக்க மாத்திரை கொடுப்பதானது, சாவை வருந்தி அழைப்பதற்கே ஒப்பாகும். சாதாரணமாகத் தாங்குபவனைத் திரும்பத் தட்டி எழுப்பிவிடலாம். ஆனால் மாத்திரையில் மயங்கிக் கிடப் பவனை அவ்வாறு எழுப்ப முடியாது. அவனுக்குத் தன் னினைவே கொஞ்ஞமும் வராது என்றால், தெய்வ னினைவா வரும்? அந்த னிலையில் சாவு னெருங்கிவிட்டால் யார் தான் என்ன செய்ய முடியும்? அந்தக் கோர மயனின்

கையில் மாட்டிச் சன்னுபின்னப் படவேண்டியதுதான். இதற்கு கேயீன் வாதனையை அனுபவிப்பது எத்தனையோ மடங்கு தேவலாமே! வாதனைப்பட்டால் என்ன கெட்டுப்போகுது? “தூக்கம் கெட்டால் எல்லதுதான்” என்ற திட என்னம் வரவேண்டும்! “தூங்கினால்தான் எல்லது; இல்லாவிட்டால் உடல் கெட்டுப் போகும்” என்று ஸினைக்கின்ற பாயர உலகத்தில் ஸீங்கங் புழங்குவதால் உங்களுக்கு மூம் சொல்லுகிற இந்ந ஜீவரக்கிப்பு என்னம் வருவதில்லை. இந்நத் தூக்க மாத்திரை விழுங்கும் யோசனையைச் சொல்வதற்கு எத்தனை பெரிய ஆஸ்பத்திரிகள், எத்தனை பெரிய டாக்டர்கள்! அங்கே எல்லோரும் சாவுக்குப் படிப்புப் படிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்ந நெடிய உலகத்தில் இந்ந ஒரே ஒரு எல்லையில்தான் வாழ்வுக்குப் படிப்புப் படிக்கிறோம்.

சாவுக்கும் வாழ்வுக்கும், அதனதன் பலாபலன் ஓளிவு மறைவு இன்றி அடையாளத்துடன் இறுதி ணேரத்தில் வந்நு விடுகிறது. அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பார்கள். ஒருவன் ஒரு துக்கத்தைக் கண்ணுல் பார்க்கிறான் அல்லது மனத்தில் ஸினைக்கிறான். இன்னெருவன் மகிழ்ச்சியைக் கண்ணுல் பார்க்கிறான் அல்லது மனதில் ஸினைக்கிறான். இரண்டு பேருடைய முகமும் தோற்றுத்தில் ஒன்றுகவா இருக்கும்? இருக்காது. ஒருவன் கடைசியில் காலனுடைய கொடுரனரக அமளியில் நுழைகிறான். அந்நக் கொடுர அமளியைப் பார்த்ததும் உன்டாகின்ற பயங்கர அவலட்சனம் அப்படியே அவன் முகத்தில் படிந்நு விடுகிறது.

ஆனால், இன்னென்றால்கள், இறுதித்தருவாயில் அளவற்ற அழகும் அளவற்ற மணமும் அளவற்ற இனிமையும் பொருந்நிய சுவர்ணபூரண உலகுக்குள் நுழைகிறார்கள். அந்நப் பொன்னுலகின் மேலாம்பரமான மகா அதிசய வீணை ஏழிலினைப் பார்த்தவுடன் உண்டாகின்ற எக்களிப்பும் மகிழ்ச்சிப் பூப்பும் அவர்கள் முகத்தில் அப்படியே மின்வீசி விற்கிறது. இல்லாவிடால் முகம் அப்படிச் சிரித்தவண்ண மிருக்குமா? அந்நப் பேரின்ப உலகிற்குள் நுழையிம்போது தங்கள் பெண்டு மின்னை தாய் தந்தை எவரையும் தேட என்னம் வராது. அவர்கள் கிட்டே வந்நாலும், “தா” என்று துப்பி எட்டி உதைத்துத் தள்ளினிட்டுப் போகும். காலமெல்லாம் வறுமையில் வாடிய ஒருவன் திடீரென்று பெரும் புதையலைக் கண்ட பின்னும் முந்நிய வறுமை வாழ்க்கைக்கைக்குத் திருப்பவா மனம்வரும்? தங்கள் உற்றுரை உறவினர் எல்லாம் தாரப்பட்டுப் போய்விடும். சுற்றி இருப்பவர்கள் துக்கத்தோடு அழுதுகொண்டு இருக்க, தாங்கள் மட்டும் மகிழ்ச்சி பூக்கும் இளனகையோடு காணப்பெறுவார்கள். அந்த ஞேரத்தில் இந்த உலக சம்பத்தெல்லாம் அவர்களுக்கு எட்டிக்காயா யிருக்கும். இங்கே தங்குமலை வைரமலையாய்க் கொட்டிக் குவித்து வைத்துக்கொண்டு வா வா என்று அழைத்தாலும், அவர்கள் விளைவு அவற்றை எட்டியுதைத்து விட்டுப் போகும். ஜீவப் பிரயாணமானவர்களைப் பார்த்து, “இது தன் மனைவி, தன் தாய், தன் சொந்தம்” என்று சுற்றியிருப்பவர்கள் விளைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் ஜீவனே, தன் சாதிவேற, குலம் வேறே, மதம் வேறே என்று போகிறது. வாழும்

யடி வாழியாக அது எந்ந எல்லையிலிருந்து இவ்வுடல் எடுத்து வந்நதோ, அந்ந தேவத் திருச்சன்னிதியினிடத் தில் போய்ச் சேர்ந்துகொள்ளுகிறது.

இந்ந அருங்காரணக் காட்சியைக் கண்டும்கூட, தாய் தந்தை அண்ணன் தம்பி என்று சொல்லிக்கொள் பவர்களுக்கு “ஞூம் அவர்கள் அடைந்ந எல்லையில் போய்ச் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்” என்ற எண்ணம் வரவில்லையே. இந்ந எண்ணம் வராவிட்டால் ஞௌக்கு அவர்கள் கதி என்ன? ஏறி, எலம்குலைந்து, முயற்சிபட்டாற்போலப் போகவேண்டியது. தானே? ஸீச்ச னரகப் பிறப்பில் உள்ளவர்களுக்கு, இந்ந வான்துதிக்கும் தேவ சாதியின் மேன்மை எப்படித் தெரியும்?

கல்லிலிருந்துதான் இரத்தினம் பிறக்கிறது. ஆனால், கல்லும் இரத்தினமும் ஒன்று? கல்லானது அடிபட்டு உடைபட்டுக் கால்களில் மிதிபட்டுக் கிடக்கி றது. ஆனால் இரத்தினமோ அரசனுடைய சிரசிலே ஏறிக்கொள்கிறது. இது வேறே இனம். அது வேறே இனம். அதுபோலவே னம் மெய்வழி விசாலாகவி அனந்தகியும் னரகக் கல் முள்ளிடை பிறந்ந ஜீவரத் தினம்.

இந்ந அருங்காரண னிகழ்ச்சியைப்பற்றி ஸீங்கள் அஜைவரும் உங்களை னேசித்தவர்கள் எல்லோருக்கும் சொல்லவேண்டியது, உங்கள் ஒவ்வொருவர் தலையின்மேல் ஏற்றியுள்ள கட்டாயக் கடனுக உள்ளது. உங்களை னேசித்தவர்களிடம் ஸீங்கள் இதைச் சொல்ல வில்லை என்றால், அவர்களுடைய ரத்தப்பழி உங்களு

கடய கையிலே கேட்கப் பெறும். இது வேதத்தின் தீர்ப்பு. இது னீங்கள் புகுந்துகொண்டுள்ள வான்குல சாதிக் கடன். அதை உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியது எமக்குக் கடன். ஆகவே மூம் சொல்லிவிட்டோம். இந்நக் கடனையெல்லாம் இப்பொழுது கேட்கமாட்டோம். னீதித் தீர்ப்புக்காக மண்ணில் இருப்பவர்களை எழுப்பி, இந்நக் தூலத்துக்குப் பதிலாக அந்ந னித் தீய தூலம் கொடுக்கும் னளிலே அது கேட்கப் பெறும். இப்போது எந்நத் தவத்தோடும், தோற்றத்தோடும் அடக்கம் ஆகிறார்களோ, அதே தோற்றத்தோடும் தவத் தோடும்தான் அப்பொழுது எழுப்பப் பெறுவார்கள். னீதித் தீர்ப்புக்குப் பின்தான் அந்ந னித்தீய பேரின்பத் தூலமோ அல்லது னித்தீய ஏரக அவஸ்தத் தூலமோ தரப்பெறும். அவரவர் தங்கள் ஆசாஞேடு ஒட்டிய எடைமுறைக் கேற்ப, அவரவர் தவத்தளவுக் கேற்ப, பலன் அளக்கப் பெறுவார்கள்.

ஆகவே பரிசுத்த ஜீவப் பிரயாணத்தோடு கடன் கட்டியாயிற்று என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். அது ஆசானுடைய அந்நஸ்துக்காக, கீர்த்திக்காக, பெரு மைக்காக, தங்களின் மானம் கெட்டுப் போகக்கூடாதே என்பதற்காக உங்களுக்கு இனுமாகத் தரப்பெறுகிறது. இல்லாவிட்டால் னீங்கள் என்ன தவமா செய்து கிழித்து விட்டார்கள்? அல்லது னீங்கள் பாடு பட்டதனால் இது கிட்டியதா? இந்நப் பாமர பாட்டுக்கெல்லாம் கிட்டக் கூடிய தென்றூல் தேவகோட்டை வெங்கடாசலம் செட்டியார் என்ற மெய்வழி தேவேந்திர அனந்தர் இங்கு வருமுன் போகுமிட மெல்லாம் சதா முசைப் பெட்டி

யைச் சுமந்து கொண்டு பாடுபட்டாரே. அவருக்கல் வா முதலில் கிடைத்திருக்க வேண்டும். அவருக்கே கிடைக்கவில்லையே! இங்குவந்தல்லவா அவர் அந்தசாகா வர ஜீவ பரிசைப் பெற்றுர். அந்தப் பரிசுபதம் பெறுகி றவர்கள் ஸீங்குவன்தான் என்றாலும் உங்களுடைய பாட்டுக்குக் கூலியா— அது? இல்லை. தேய்வ ஆசானின் கையகத்தானீர்கள். அவர்களுடைய பெயர் உங்களுக்கு வைத்தாயிற்று. ஆகவே அந்தப் பெயருக்கு ஏற்ற பதவியும் உங்களுக்குத் தரப்பெறுகிறது; அவ்வளவுதான். மற்றப்படி உங்கள் தவப்பாட்டைப் பற்றிய கேள்வி இப்போது கேட்கப்பட மாட்டாது. பிரேதக் குழியிலிருந்து ஏழுப்பப்பெறும் ஒளிலேதான் அது பற்றிக் கேட்கப்பெறும். அந்த இறுதி ஸீதித் தீர்ப்பு னேரத்தில், இந்த உலகத்தில் உள்ளதுபோல் ஒளிப்பு மறைப்போ, ஏழை பணக்காரன் என்ற ஏற்ற இறக்கமோ, முகத்தாட்சன்யமோ எள்ளளவும் இருக்காது. அவனவன் என்கை தீமையானது மகாத்திட்ட வட்டமாகப் பாரபட்சமில்லாமல் நிறுவவ செய்யப்பெறும். அந்த உருக்குமுகச் சோதனையில் தப்பிக்கிறதென்று, அது அவனவன் இப்போது தன் ஆசானிடம் ஒட்டி யிருக்கும் உண்மையான அன்மினுலேயே அன்றி வேற்றதல்லும் ஆகாது. அந்த ஸீதித் தீர்ப்பு எல்லைக் குத்தான் மகசர் மைதானம் என்று பெயர். அந்தக் கண்டிப்பான்கருரான தீர்ப்பு மைதானம் எக்வேயோ உண்டாகப் போகிறது என்று என்ன வேண்டாம். அதுவும் இங்கேதான். இது தான் அது என்று தெரிகிற

காலம் வெகு தூரத்திலில்லை. ஆடிதொட்டு னடைபெறும் னளில் எல்லோருக்கும் இது திட்டமாகத் தெரிய ஆரம் பிக்கும். எல்லாம் னிர்த்தூளியாகக் கொலைக்களமாக இருக்கும். இந்ந எல்லையைப்பற்றி னினைக்கக்கூட னேரம் இருக்காது. அப்போது எங்கே போய்த் தப்புவார்கள்? - என்று னீதி உருவாய் னிறைந்தொளிர் தெய்வமாகிய சாலை ஆண்டவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தநருளி னர்கள்.

57

தூலத்தை அறிந்தவர் தேக பண்டிதர். சூக்ஷ் மத்தை அறிந்தவர் ஜீவ பண்டிதர். காரணதேகத்தை அறிந்தவர் ஞான பண்டிதர்.

58

உலகத்தவரின் ஞானம் கரும்பை அடியிலிருந்து னுனிக்குச் சுவைத்து வருவது போலிருக்கும். ஆனால் னம் கையிலுள்ள ஞானம் கரும்பை னுனியிலிருந்து அடிக்குச் சுவைத்து வருவதுபோ விருக்கும். அவர்கள் ஞானம் சாக்கடைக் குட்டை போன்றது. னம்மது சுத்த ஜலக் கடல் - கரை காணுத முதல். னீ இந்ந உன்னத அறிவுப் பிறப்பில் இருக்கும்போது இது வந்திருக்கிறதே, என்ன அருமையான வாய்ப்பு,

59

பாவச் சுவாலையில் தவிக்கும் மக்களுக்கு னம் மெய் வழிப் போன்னரங்கும் ஒரு னிழலாக இருக்கிறது. பிறவி னேயி தீர்க்கக்கூடிய கூடஸ்தமே சாலைப் பொன்னரங்கும்.

60

வேதம் இருக்கிறது. ஆறுவது அறிவு இருக்கிறது. சூக்குமதேகம் இருக்கிறது. ஆகவே, உனக்கு அவற்றை விளக்கித்தரப்பாரவான்களும் வருவார்கள் என்பது விச்சயம்.

61

அறுசுவை அறிபவன் மனிதன். அந்த அறுசுவைகொண் டொளித்த இடம், அதாவது ருசிசேரும் இடம் அறிந்தவர்கள் தேவர்கள்.

62

யுக யுகந்தோறும் வருவேன் என்று சூறிவிட்டுச் சென்ற கிருஷ்ண பரமாத்மா, இப்போது இப் பூமியில் வந்து பிறந்திருந்தால் உனக்கு அவரை அடையாளம் தெரியாது. ஆனால், மும் அடையாளம் சொல்லுகிறோம். அன்று அர்ச்சனாருக்கு அவர் செய்த உபதேசம் - விஸ்வரூபக் காட்சி - எந்நச் சன்னிதியில் னிகழ்கிறதோ அவரே கிருஷ்ண பரமாத்மா. செயல்தான் அடையாளம். உடல் அடையாளம் அல்ல.

63

மனிதனுக்கு உன்னத அறிவு தந்தது எதற்கு? எல்லோரும் ஓர் குலம் என்பதை அறியவே. இந்நன்னம் ஒருவனுக்கு வந்து விட்டால் கயிலாய விடுதான் அவன் அடையும் முடிவு. இந்நச் செயலைச் செய்யவே சாலை வந்தது, முழும் வந்தோம்.

64

முச்சு லயமாகிய மனோலயத்தைச் செய்து வைப்ப வரே குரு. அதை அவர்கள்பால் பெற்றுக் கொள்பவனே மறுபிறப்பாளன்.

65

நித்திய தேகத்தைக் கைபோடவே இந்த அறிவுத் துலத்தைப் பெற்றிருப்பது. இதை னீ னம்பு என்கிறோம். னம்பாவிட்டால் ஒசமாகத்தான் போவாய். “ஒசமாகப் போ” என்று மும் சொல்லாவிட்டாலும் அப்படிப் போகத்தான் போகிறார்கள்.

66

ஒரு தேவ குருபிராண் உன் இஷ்டத்திற்குப்பணி யவைப்பது, கரும்பு உருண்டு ஏறும்பினிடம் போவது போல ஆகும். அப்படிப் போனால் ஏறும்பின் கதி என்ன ஆகும்? இன்னும், புலியை மனிதனேடு விளையாட அழைப்பது போலவும் ஆகும். அவர்களைப் பணிய வைப்பது இறைவனைப் பணிய வைப்பதுவே. உன் ஜீவ ரட்சிப்புக்காக அவர்கள் பணிந்து கீழே இறங்கி வந்தாலும், ஒரே உசம்பில் தங்கள் உலகுக்கு ஏறிவிடுவார்கள்.

67

இந்த உலக அற்ப அனித்திய வேலைகளாகிய உழவு வேலை, ஜட்ஜ் வேலை இவற்றையே ஒரு ணளில் பழக முடியாதென்றால், பிரம்ம வித்தையாகிய அந்நப் பாரப் பெரிய ஜீவ ரக்ஷிப்பு வேலையைப் பழக எவ்வாலும் காலம் வேண்டும்? னீண்ட காலத்தோடு, பெருங்

ஙுணம், பெருந்நகை, பெருஞ்ஞெயல், பேரறிவு எல்லாம் வேண்டும்.

68.

ஓவ்வொருமனிதனும் ஈசனுடைய சூபத்தில் படைக் கப்பெற் றுள்ளான். அவனவன் செயலாலேயே மனு ஈசன் அல்லது மனுனீசன் ஆகிறுன். உப்பு னவில் இல்லா விட்டால் உப்பை உணர முடியுமா? அது போலவே னம் உள்ளத்தில் தேவ ஞானம் ஆதியிலே படைக்கப்பெற் றிராவிட்டால் ஞானத்தை இன்று னம்மால் உணரமுடியாது. வித்தியா தத்துவமென்றும், அமானிதம் என்றும் சொல்லப்பெறும் அந்ந மெய்ப்பொருள் மனிதனிடத்தில்தான் இருக்கி றது. எவ்வளவு வலிமையுடைய மிருகமாயினும் அதனிடத்தில் அது கிடையாது. அந்ந மெய்ப் பொருளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டவர்களே ‘மனு ஈசன்’ என்ற பதத்தில் ஆகின்றவர்கள்.

69

மக்களின் னினைவென்னும் ஆகாயத்தில்தான் சுவர்க்கலோகம் கட்டப்பெறுகிறது. னினைவென்னும் ஆகாய வெளியில்தான் சர்வ சம்பத்தும் இருக்கிறது. அதில் காலமெல்லாம் தீமையே ஏற்றி வந்நால், இறுதி னேரத்தில் உங்ஙவள் கதி என்ன ஆகும்?

70

ஏம் பெற்றுள்ள இந்ந அனித்திய அசுத்த தேகுத் தோடு இறைவனுடைய பரிசுத்த சன்னிதிக்குச் செல்ல முடியாது. ஆகவே, இந்ந அனித்திய உடல் இருக்கும்

போதே இதனுள் இருக்கும் னித்திய முத்தி தேகத்தைப் பெறவேண்டும். இந்ந அனித்திய தேகம் ஒரு கத் தியைக் கண்டால் பயப்படும். னெருப்பைக்கண்டு அஞ்சும். பசி, பினி இவற்றுல் துயருறும். ஆனால் கோடி சூரியப் பிரகாசமான ஒரு னித்தியதேகம், ஜெய வீரதேகம், ஆயுதம் னெருப்புத் தீண்டாத தேகம், பசி தாகம் னேய் எட்டித் தீண்டப்படாத தேகம், இந்நப் பீத்த உடலுக்குள் இருக்கிறது. சசங்கிய அந்நத் தேகத்தைக் கை போட வந்நவர்களே, அதிசோபன வரவாகிய அந்ந மகா சம்பத்தைப் பெற வந்நவர்களே எல்லோரும். ஆனால், அந்நத் திருஸ்தலத்திற்குக் கூட்டிப்போகிற அதிவல்லவராகிய ஒரு குருகொண்டல் கிடைக்காமலும், அவர் இருக்கும் எல்லையைத் தெரியா மலும், தெரிந்நாலும் னெருங்னி அவர் மன னேக்கிற்கு இணங்கி னடக்க இச்சையும் னேரமும் இல்லாமலும் எல்லோரும் வீணே போகின்றார்கள்.

71

மெய்ஞ்ஞானப் பாரவான்ஙவள், தாங்கள் இயற்றி யுள்ள கிரந்நங்களை மக்கள் உரை செய்து கண்டு பிடித்துக் கொள்ளட்டும் என்று மறைத்துக் கூறும் வஞ்ஞகர்கள் அல்ல. மெய்யை னெருக்கு னேரே வைத் துத்தான் அவற்றில் பேசியுள்ளார்கள். ஆனால் மக்களின் அறிவிற்குமுன்னே ஒரு பாவத் திரை இருப்பதால் மெய் புலப்படவில்லை. ஒரு மெய்ஞ்ஞான சற்குரு பிரானின் அஞ்ஞன சலாகை கொண்டு அத்திரை கிழிக்கப் படும் வரை வேத உலகம், நூல் உலகம் விடியாது.

72

உபதேசம் பெற்றுன் என்றால், ஜீவதேக தெரி சனம், விஸ்வரூப தெரிசனம் பெற்றுன்; ஈசனுடைய தேகம் பெற்றுன் என்றே பொருள்.

73

தீர்த்தம்:— அகாலத்தில் வரும் எமனகிய மிருத் யுவைக் கண்டிப்பதும், சர்வ ரோகங்களைத் தீர்ப்பதும், சர்வ பாவங்களைச் சங்கரிப்பதுமாகிய ஒரு தெய்வத் தனிப்பிரானின் திருச்சன்னிதியில் எழும்பி வர்ஷிக்கும் அழுத தாரை.

74

மெய்ஞ்ஞானிகளின் நூல்களுக்குத் தன்னை அறி யாதவர்கள் செய்யும் உரை, தங்கக் குடத்திற்குக் கம் பளி உறை போட்டு, “இந்நா! அதன் அழகு என்றாகத் தெரிகிறது பார்” என்று சொல்வதுபோல் இருக்கிறது.

75

உலக மக்களின் தான்தோன்றி ஞானம், னெல்லை விற்றுக்கொண்டே ஸண்டன் போவதுபோ விருக்கும். ஆனால், மெய்ஞ்ஞானம் ஒரு தேவ ஆசானைப் பெற்று, தன்னுடைய இதய மேருகிரி வீடு பிரகாசமாகி, மெய்யான வழித்தடம் பிடித்து னடப்பது. அது, அதே ஸண்டனுக்குப் பவுணை வாங்கிச் சேபியில் போட்டுக் கொண்டு போவதுபோல் இருக்கும்.

76

சென்ற பத்து வருடங்களில் ஸீ என்ன வேலை செய்திருக்கிறுய் என்றால், ‘வீடு கட்டுனேன்’ என்பாய்;

‘எலியும் வீடுகட்டி யிருக்கிறதே’ என்றால், அதற்கு என்ன பதில் சொல்வாய்? ‘இல்லை - னன் ஒரு கோயில் கட்டினேன்’ என்பாய். நீ உண்டாக்கிய கோயிலுக்கு முன் அந்த தெய்வம் எங்கிருந்தது என்றால் விடிப்பாய். ஆகவே, இதுவா உன் வேலை? மேற்கொண்டு கைலாயம் போவது எம்மால் முடியுமா? அது புண்ணியர்களுக்கு வாய்ப்பது என்கிறுய். அப்ப, உன்னையே நீ கையாலாகாதவன், பாமி என்று சொல்லிக் கொள்கிறூய். இறைவன் உன்னை அப்படிப் படைக்கவில்லை. அந்தச் சிரஞ்ஞீவி உலகுக்கு அரசனாக, ஈசனாக ஆகவே, னித்திய வலிமை யென்னும் அமானிதமாகிய வித்தியா தத்துவப் பொருளை வைத்து, நீ மனித தேகத்தில் படைக்கப்பெற்றூய். இதை னிருபித்து உன்னை அப்படி ஆக்கவே ஞம் வந்திருக்கிறோம்.

77

அஹிம்சை என்பது, எம்பிய தன்னுயிரைத் தற் கொலை செய்யாது, னித்திய தேவ வாழ்க்கையைப் பெற்று வாழ்வதற்கு ஒரு தேவ ஆசானை அடைந்து, தன்னுடைய அழிதேகத்தின் சேஷ்டைகளை எல்லாம் நீக் கிப் பஞ்ஞமா பாதகங்களைத் தவிர்த்து னடப்பது - இன் னும் எல்லாப் பாவங்களையும் எல்லாக் கவலைகளையும், எல்லாத் துயரங்களையும் சர்வ சங்காரம் பண்ணக் கூடிய வேத குலாதீத எல்லைக்கு வழிகூடி னடப்பது.

78

பிறவிப் பினியை நீக்க யாராலும் முடியாது. அதைப் போக்க, மெய் என்னப்பெற்ற அழியா அரு

மருந்தை அளிக்கின்ற ஒரு ஜீவ பண்டிதர் எமக்கு வேண்டும். அப்பேர்க்கொத்த ஜீவ பண்டிதர்கள் இவ் வுகிற்குக் காலகாலம் தேவனுட்டிலிருந்து இறங்கி வந்து மக்களிடையில் நேரே பேசினார்கள்; கூவி அழைத்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களைத் தூஷித்துப் புறக்கணித்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் போன்றின் அவர்கள் பாடிவைத்துள்ள பாட்டுக்களைப் பாடுவது, பூஜிப்பது, கோவில் கட்டித் திருவிழா நடத்துவது வழக்க மாகி விட்டது; இதைப் பார்க்கும்போது புருஷன் உயிரோடிருக்கிற காலத்தில் அவனைப் புறக்கணித்துக் கொண்டித்தனமாக வாழ்ந்துவிட்டு, அவன் இறந்தபின் அவனை விணைத்து ஆறுகால பூஜை செய்பவனைப்போ விருக்கிறது.

79

கைலாசவாசரின் திருச்சன்னிதி அடைந்து, அவரது கொலுவாசனத்தில் அமரவே, இத் தேகத்தின் அதி பதியாகிய ஸ்ரீமன் ஞாயண மூர்த்தியின் திருச்சன்னிதி விழல் போய்ச் சேரவே, மூம் இந்ந மானிடச் சட்டை எடுத்தோம். இதனை விட்டு ஒரு அட்வகேட் ஆக, பணக்காரர் ஆக, மூடானும் மந்திரியாக ஆவதற்கு இத் தேகம் எடுக்கவில்லை.

80

உன் மனம், ஓன்றைப் பார்த்த மின் தான்அந்ந ரூபத்தை விணைக்கும். அதேபோல இறைவனை, அந்நக் கோடி சூர்யப் பிரகாசத் திரு வல்லபப் பிரபுவை ஒரு தடவையாவது சந்தித் திருந்தால்தான் உன் மனம் அந்நத் திருச் சன்னிதிக்குப் போகும்.

உன் மனைவியை நினைத்தால் உன் எண்ணம் விட்டிற்குப் போகும். ஆனால் உனக்குக் கல்யாணம் ஆவதற்கு முன் “மனைவி” என்றதும் உன் எண்ணம் விட்டிற்குப் போகுமா? போகாது. இது, இகத்தில் எப்படியோ அதேபோல்தான் பரத்திலும்.

81

கல்வியில் மெய்க்கல்வி, பொய்க்கல்வி என்று இரண்டுவகை இருக்கிறது. பொய்க்கல்வியின் செயல், அழிந்துபோகிற பொய்ப்பொருள் பொய் மதிப்புக் கொடுத்து, இறுதியில் நீங்ஙாக் கஷ்டத்தில் கொண்டு போய் மாட்டிவிடும். னல்ல குதிரையின்மேல் ஏறிச் சென்றால் நினைத்த ஊர்போய்ச் சேரலாம். ஆனால் ஒரு சண்டிக் குதிரையை எம்பி ஏறிச்சென்றால், பல்லுப் பகடு போகின்ற ஆபத்துத்தான் வரும். ஆகவே மனித குகப் பிறந்த ஓவ்வொருவருடைய கடமை, துவக்கம் முடிவு இல்லாததும், எக் காலத்தும் அழியாததுமான பிரம்மரந்திர அதிமகோன்னத பிடத்தை அடைவிக் கின்ற மெய்க்கல்வியை அது இருக்கும் எல்லை ஏடு அடைவதே.

82

நம் மனைவி மக்கள் மீது னம் வைக்கும் அன்பை விடவா இறைவன் னம்மீது வைக்கும் அன்பு குறைவாக இருக்கும்? னம் தூக்குகிற ஒரு கனம் கொண்ட கல்லை னம்முடைய குழந்தையைத் தூக்கச் சொல்லுவோமா? சொல்ல மாட்டோம். அவ்வாறிருக்க, நித்திய உடலோ ஞகிய அத் தனிப்பெருங்குருணை ஏகனுயகன், னீ சுமக்க

முடியாததையாக கடமையாக உன்மீது சுமத்துவான்?
சுமத்துவில்லை.

83

ஏம் இந்ந மனிததேகம் எடுப்பதற்குமுன் தகப் பனின் விந்துவாகவும் தாயின் சுரோணிதமாகவும் இருந்தோம். அதற்கு ஏற்பத்தெட்டு ணொக்கு முன் இரத்தமாக இருந்தோம். அதற்கு இரண்டரை ஒழி கைக்கு முன் உணவாக இருந்தோம். அதற்கு முன்னே அந்ந உணவுப் பொருள்களைத் தருகின்ற புல் பூண்டு களாக இருந்தோம். ஆகவே, ஏம் இந்ந மனித தூலம் எடுப்பதற்குள் எத்தனை பிறப்பு எடுத்து வந்துள்ளோம் என்று எண்ணிப்பாருங்கால்.

84

முன்னே வந்ந பாரவான்கள், மகாத்மாக்கள் இறந்து போகவில்லை. இறந்துவிட்டார்கள் என்று எம் முன்னால் னிருபிக்க முடியாது. னித்திய சூரிகளாக னித்திய லோகத்தில் னித்திய சகபோகத்தில் வாழ்ந்து கொண் டிருக்கிறார்கள். இந்ந ஏற்றக் கூரை வீட்டைத் தூக்கி ஏற்றநு விட்டுச் சுவர்ன மாடுவீட்டுக்குக் குடி யேறியுள்ளார்கள். அவர்களைப் பார்க்க உனக்குக் கண் இல்லை. உன் இதய லோகத்தை இரண்டாகப் பின்நு, அங்கு பிரம்மப் பிரகாசத்தைத் தரிசிக்கச் செய்துவைக்க வல்லவர்களே அம் மகத்துக்களை உனக்குக் காட்டமுடியும்.

85

உலக காரியத்திற்கு எம்முடைய சபை இல்லை. ஆத்மார்த்தீகமாகிய உள்ளமைத் தெய்வீக வளர்ச்சிக்கே இது இருக்கிறது. இது அரசனிடமும் தேவையற்ற சபை. அழியாத ஜஸ்வரியழைடைய அந்ந ஏக னிடமே தன் தேவையை எதிர்பார்த்து விற்கிற சபை.

86

இந்நப் பூமி அவஸ்தையாகிய ஒரு னிலைக்கு வந்து விட்டது. தன்னுடைய பாரத்தை மாற்றத்தான் போகிறது. பிணங்களைப் பன்றிகளைப் பாம்புகளைக் கூடச் சுமக்கும். ஆனால் பாவம் னிறைந்துவிட்ட இந்ந மனு சதனங்வோடுகளை இனிச் சுமக்காது. ஒதற் எறியப்போகிறது. அதற்கான ஒரு னிவாரண காலம் னெருங்கி வந்துவிட்டது.

87

உலகத்தில் ஒருவன் வைரம், வைடுரியம் வாங்கி விற்கிறான். மற்றொருவன் கருவாடு வாங்கி விற்கிறான். பேரளவில் இரண்டுபேரும் வியாபாரிகளே. ஆனால் செயலளவில் அவர்களுடைய குணம், வரவுசெலவு முதலிய யாவும் வெவ்வேறு யிருக்கும். கருவாடு வியாபாரியிடமே புழங்கி இருக்கிறவர்கள் வைர வியாபாரியிடம் வந்து, அந்ந ஏற்றத்தைக் காணேம் என்று குறை கூறுகிறார்கள். காலமெல்லாம் பொய்யிலேயே புழங்கியவர்கள் எம்மிடம் வந்தும் இந்ந உலக அழிசெயல் வரவையே எதிர் பார்க்கிறார்கள்.

88

மனிதர்கள் மாறி மாறிப் பேசுவார்கள். கும் அப்படிப் பேச மாட்டோம். ஏன்? உலகத்தை உய்விக் கின்ற ஒரே தொழில்தான் எமக்குத் தெரியும்; ஆகவே அதையே அன்றும் பேசினேம், இன்றும் பேசுகின்றேம், என்றும் பேசுவோம், செய்வோம். எல்லோரும் இந்த மெய்ஞான னித்திய செல்வத்தைப்பெற்று அனுபவிக்க வேண்டு மென்பதே எமது முழு இச்சை.

89

வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்துத் தேர்ந்து எம்மிடம் வரவேண்டியதில்லை. சர்வலோக சரண்யஜைப்பற்றி கும் போதிக்கும்போது உன் அறிவே உனக்கு வாத்தியாராக னின்று விளங்கும். ஆகவே எமது வார்த்தைகளை உன் காதில் நுழையும்படிச் செய்துகொண்டால் போதும். அது உனக்கு அறிவிக்க வேண்டியதை யெல்லாம் அறிவிக்கும்.

90

எமனுடைய ஆயுதத்தை எரித்து, மனிதர்களை அவன் கையிலிருந்து மீட்பிக்கின்ற எமது அருங்ஙாரணைச் செயலை யாரேனும் வேண்டாமென்று சொல்வார்களா? எம்மைப் போல் உடலெடுத்து வந்துள்ள மனிதர்கள் என்று இச்சித்தே கும் வந்தோம். முன்காலத்தில் அறியாமையால் சீசிக்கழித்தாலும் இன்று இதை விரும்புவார்கள் என்றே, எல்லோருடைய செவிக்கும் போய் எட்டச் செய்யக் கூடிய தனித்தும் முழு முயற்சி கொண்டு செய்துவருகிறோம்.

னம் கையில் னம் ஒரு மருந்து கொண்டுவந்திருக்கிறோம். அது அரு மருந்து - வேத மருந்து - சிவ மருந்து-என்னுகாச் செல்வ மருந்து - ஜீவப்பிணி னீக்கும் தவ மருந்து. முன்காலத்திலும் இம் மருந்து கொண்டு வந்தோம். ஆனால் மக்கள் சீச்சிக் கழித்து விட்டார்கள். இப்பொழுது அதையே இக் கலிக் கடையில் னம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

மாதவன் தவமருந்து - சிவமாதவன் பிரம்ம மாதவன் கயிலை மாதவன் மருந்தொன்று எம்மிடம் இருக்கின்றது. அதை வாங்கி உண்டவர்களுக்குப் பிறவிப்பிணி தீரும். னிச்சயம் தீரும்.

குரு என்பவர்கள் உன் தலை ஓட்டில் உள்ள விதி எழுத்தை மாற்றி, மதி எழுத்தை அங்குப் பதிப்பிப்பார்கள். உன் பாவ இருட்டை உலர்த்தி, உன்னுடைய இதயாசனத்தில் சிவன் என்னும் வாடாத தீபத்தை ஏற்றிவைப்பார்கள். சிரஞ்ஞீவிப் பட்டத்தை உன் தலையிற் குட்டிவைப்பவர்கள் அவர்களே.

எம்மை னீ அடைந்நாயானால், பஞ்சாட்சரமாக விளங்கும் அந்நப் பிரணவ சொருபக் கொழுந்தை உன் மதிக்கரத்தில் கைப்பந்நாகப் பெறுவாய். அந்நக் கவனமனிக் குளிகையின் உதவிகொண்டு செல்வச் சிவ னட்டை அடைவாய். ஒரு பறவை ஒரு கொம்பைவிட்டு

மறு கொம்பில் போய் உட்காருவதுபோல அது இருக்கும். அவ்வளவு எளிதிலும் எளிதாக இந்ந அதிவல்லபச் செயலைப் பழக்கவே னும் வந்நிருக்கிறோம். அறுபத்துஏழு சாதிகளைக்கொண்ட பல ஆயிரக்கணக்கான பேர்களைப் பழக்கி விட்டோம், பழக்கி வருகிறோம், பழக்கி வருவோம்.

94

முன் காலத்தில் பெரியவங்கு எழுதும்போது “எ” பிள்ளையார் சுழிக்குச் சமத்துவமாக எதையும் எழுத மாட்டார்கள். ஏட்டின் தலையில் அந்ந அடையாளக்குறி போட்டுவிட்டு, னேர் கீழே “சிவமயம்” என்று எழுதுவார்கள். இந்நப் பெரும்பல்ளை, சிவமலையைப் பற்றிப் பேசி, பிரயோசனத்தளவில் உங்களுக்குத் தருபவர்கள், இன்னெடுயாட்கத்தில் இது காலம் எம்மைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. உங்கள் ஜீவனுக்கு அவசியமாக வேண்டிய அந்நச் சிவசெங்ஙோலை ஒரு சத்தியசுத்த வாக்கியராகிய மெய்க்குருபிரான் இரக்கத்தால் தான் ரீங்கள் பெறமுடியும்.

அதுவே ஏற்றுள், சிவனைடு பாதம், ஆதம்பாதம். அத் திருப்பாதம், உன் னெஞ்சுகமாகிய னடு விட்டில் வைத்திருக்கும் புதையல். புராதனச் சொத்து. அதை அறியாதவர்களே கல்லாதவர்கள்.

95

இத் தூலத்திலிருக்கும் போதே, தெய்வத் திருநூடாகிய பிரணவ னட்டிற்குப் போய்வரும் திருவிளையாட்டைப் பழக்கித் தருவதுவே மெய்க்கல்வி. அதுவே சாகாக் கல்வியாகிய பிரம்ம வித்தை.

96

னமது சொந்த தேகம் அழியாதது, அனதியானது. அதைப் பெறவே மூம் பிறந்தோம். உன் ஊனக் கண்ணுக்கு அறிய முடியாத பொருளாக உன் பால் அது வைக்கப்பெற் றிருக்கிறது. அதையே மூலமந்திரம், பஞ்ஞாட்சரம், அஷ்டாட்சரம், பிரணவம், கலிமா என்பர். அதைப் புனற்றுறைக் கோயி லாக இதயாசனத்தில் போய்ச் சந்திப்பதையே வேதம், பிரம்ம வித்தை என்று கூறுகிறது.

97

உன்னுடைய இதயத்தின் இருளை ஈக்கி, கோடி சூர்யப் பிரகாச ஆணிமுத்தாசிய மணி மந்திர மவுன வித்தை, அங்குக் கொண்டுவந்து வைப்பவரே குரு. இச் செயலன்றி ஒருவன் எவ்வளவு படித்து ஒதினவனுயிருந்தாலும், எவ்வளவு பூஜை தொழுகை வணக்கம் உடையவனுக இருந்தாலும், எவ்வளவு புகழ் ஆட்சி சம்பத்து உடையவனுக இருந்தாலும் குருவாக மாட்டான்.

98

எஃபார்க்க இறந்துபோன உனது பாட்டன், இப்போது ஒரு எல்லையில் உடல் எடுத்து வந்தால், உனக்கு அவரை அடையாளம் தெரியுமா? தெரியாது. அவ்வாரூயின், பாவம் மிகுந்து னஸ்திகம் வலுக்கொண் டெழுந்து, இருள் கப்புகிற காலத்தில், உலகு படு அழிதுயர் தீர்ப்பதற்காக ஒவாது பிறந்திடுவேன் யுகந்தோறும் யுகந்தோறும் என்று கீதையில் சொல்லி யுள்ள ஸ்ரீ கண்ணபிரான், இப்போது உடல் எடுத்து

வந்தால் அவரை உனக்கு அடையாளம் தெரியுமா? ஆகவே, அவர் கையில் அதுனீர் கொண்டுவந்ந அந்நப் பிரம்ம வித்தைச் செயல் படைத்தவர் எந்ந எல்லையில் காணப் பெறுகிறோ அவர்தான் பகவான். அந்ந எல்லையே குருகேஷத்திரம்.

99

அழிந்து போகிற சரீர வளர்ச்சிக்குரிய உணவு லாபம் உனக்குத் தெரியும். பண லாபம் தெரியும். அழிகிர்த்தி லாபம் தெரியும். ஆனால் உன் கண்ணுக்கும் செவிக்கும் மற்றைய புலனுக்கும் வாக்குக்கும் உணர்ச்சிக்கும் எட்டப்படாத அந்ந வல்லப வஸ்து வோடு கலப்பதில் வரும் லாப னஷ்டம், பொய் மெய் தெரியுமா? தெரியாது. ஆகவே அதோடு ஒற்றவாடிக் கலந்து அதில் லாப னஷ்டம் தெரிந்தங்கள் வாய்க்கும்போது னம் அறிவை அவர்கள்பால் தத்தம் செய்து விட வேண்டும். அவர்கள் அறிவை முன்னே வைத்து, ஞம் பின்னே னடக்க வேண்டும்.

100

பொன் அறம் பிறந்த பீடபூமி - சர்வ பூமிகளையும் சர்வக்குத் தன்மைகளையும் சிருஷ்டித்துத் தருகின்ற திருப் பூமி; எல்லாவற்றிற்கும் சர்வ அழுகுகளையும் சர்வ உயிர்ப்புகளையும் தர்மமாக அளந்து கொண்டிருக்கிற திருஸ்தலம்; சர்வ கலைகளையும் பெற்று வளர்க்கிற மதி வளரும் பூவனம், உத்தியோவனம், தண்டகாரண்யம், ஓலிவாமலை; அதுவே உன் சொந்ந பூமி.

101

எமனுடைய வாடை அடிப்பதுதான் மனிதர்கள் உள்ளத்தில் பயமாகவும் பேட்டதனமாகவும் இருக்கிறது. பத்துபேர் ஒரு பக்கமாகக் கூடியிட்டால் னியாயத்தை மாற்றிப் பேசுவது மனித சுபாவம். ஆனால் மெய்ஞ்ஞான மகத்துக்களோ, எத்தனை பேர் எதிர்த்து னின்றாலும் னீதியையே பேசுவார்கள். அவர்கள் ஒத்தையாயிருந்நாலும், ஒத்தையாக இருக்கிறோமே என்று என்னுவதில்லை. தாங்கள் சொன்ன சொல்லமாற்றார்கள். னீதியாகிய இறைவனின் இலக்கிற்கு னேராகத்தான் இருப்பார்கள். அந்ந னித்தியனின் திருமுகத்திற்கு மாற்றக்காரராக இருக்கக்கூடாது என்றே சதா அவர்களின் சத்திய னினைவு இருக்கும்.

102

யோக்கியன் என்று சொல்லப்பெறுகிற ஒரு னியாபாரியையும், போக்கிரி என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு கொலை பாதகணையும் மெய்யளவில் எடுத்துக் கொண்டால், பின்னவன் பிரம்ம னிஷ்டன் ஆகும்போது, முன்னவன் யோக்கியன் என்ற எல்லைக்கு வந்திருப்பான். அந்ந னியாபாரி, தன்னறிவிற் சாய்ந்தவனுகவே இந்ந மெய்யை ஒட்டிப் பையப்பைய ஏறுவான். ஆனால் போக்கிரியோ, முரட்டுத்தனமாக முழு வேகத்தோடு மெய்யில் பாய்வான்.

103

உன்னைப்போலத் தேகியாக வந்து, பரத்தினுடைய கூழனமாகிய சாகாக் கல்வி என்ற தெய்

வீகக் கல்வியைக் கற்றுத் தேர்ந்து, அதோடு இகத் தின் லக்ஷணத்தையும் இரண்டு மடங்கு கற்று வந்துள் எவர்களே, உனக்கு ஜீவ வழிபாடாகிய னேர் வழி யைக்காட்டிச் சிவலோக பதவியை உன் தலையில் சூட்டு பவர்கள். அதற்குக் கைம்மாருக னீரு ராஜாங்களுக்குத் தையே அவர்களுக்குக் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தாலும் அதுவும் அதற்குப் பத்தாது. ஏனெனில், அது அழியக் கூடியது. ஆனால் அவர்கள், உன்னிடத்தில் எதிர்பார்ப்பது அவர்கள்பால் உன் வஞ்சுகமற்ற எதார்த்த ஒட்டுதலையே. அவர்களின் பேரிரக்கத்தை உன்மேல் சாய வைத்துக் கொள்ளுகிற செயல்தான் ரூணம்.

104

தூலம் கடந்து னிற்கும் மெய்ப் பொருளைத் தரி சிக்க இப்போதுள்ள உன்பொறிகள் அணித்தும் சாக வேண்டும். அவை தாமே சாகாது. அவற்றைக் கொன்று சாகடித்து மெய்யில் உயிர்ப்பிக்கின்ற தீர வேல் ஏந்தி வந்துள்ள செம்மல் ஒருவர் உன்பால் இரக்கப்பட வேண்டும். உன்னால் அழிக்க முடியா தவனும் உன்னைக் கொலை செய்யும் கோரக் கொலைஞனு மாகிய எமனைக் கொலை செய்து உன்னை மீட்பிக்கும் சமர்த்தர் அவரே ஆவார். அந்த ஆபத்தில் இருந்து னீக்கி னித்தியத்தில் ஏற்றவே, எல்லா மதமும், எல்லா வேதமும், முழும் வந்நோம்.

105

னீ பிறக்கும்போது உனது பெண்டு பிள்ளைகள் உன்கூடவா பிறந்து வந்நன? ஆனால் உன் கூடவே

பிறந்து உன்னை வளர்த்து உனக்கு எல்லா னன்மை கரும் செய்து வருகின்ற பொருளை - ஜீவணப் பார்க்கக் கூட ஆசை வராமல் கைவிட்டால், இறைவன் உன்னை எப்போர்க்கொத்த னன்றி கெட்டவன்-பாவி என்று னினைப்பான். தன் ஜீவணை அறியாதவன் சொல்லும் வார்த்தைகள் அனைத்தும் வியர்த்த அனித்தியமே ஆம். தன் ஜீவணை அறிந்து சொல்லுகின்றவர்கள் வார்த்தை கள் யாவும் னித்தியமே ஆம்.

106

நூன்டவர்கள்:- கும் ஒன்று சொல்லப் போகி ஞேம். னன்றுய்க் கவனித்துக் கேட்கிறீர்களா?

அனந்தநாதி தேவர்கள்:- அப்படியே கேட்கிறேம்.

நூன்டவர்கள்:- எதற்காக ஒருவன் ஒரு பூமியை வாங்கிறான்? பயிர் செய்து பலனடையத்தானே? ஆம். எதற்காக முதலில் வேலிபோட்டு, முள்ளுப் பத்தைகளை வெட்டி னீக்கி, உழுது, விதைத்து, இப்படியே பாடு பட்டு விவசாயம் செய்து, அதன் ஏழாவது பருவத்தில் கதிர் அறுக்கும் பலனை அடைகிறான். இதற்காகவே பணம் போட்டுப் பூமி வாங்கினாது, பாடுபட்டது எல்லாம். ஆனால் ஆருவது பருவத்திலேயே பயிர் சேதமடைந்துவிட்டால் அவன் பட்ட பாடெல்லாம் 'பாழ்' தானே?

இதைப் போலவே இறைவன், மனித குலத்தை னித்தியத்திற்காகவே படைத்தான். அந்ந னித்தியத்தை அடைவதற்குமுன் இவனுக்கு ஏழு பருவங்களாகிய ஏழு பிறப்புக்கள் தந்நான். ஏழு பிறப்பு என்றது செத்துச் செத்துப் பிறப்பதல்ல; ஆனால் செத்துச் செத்

துப் பிறப்பதுபோல. ஏனெனில் ஒரு பிறப்புக்கும் அடுத்துவரும் மற்றொரு பிறப்புக்கும் அவ்வளவு வித்தி யாசம்.

தாய் வயிற்றில் இருக்கும்போது மூச்சும் சப்தமும் இல்லாத ஒரு பிறப்பில் இருக்கிறோன். மூச்சும் சப்தமும் இல்லை என்றால் செத்துப்போன யினம் மாதிரிதானே? ஆம். அங்கிருந்து வெளியே வந்ததும், மூச்சும் சப்தமும் உண்டாகிறது. முந்தி இருந்த பிறப்புக்கு இது எவ்வளவு மாற்றமான பிறப்பு? இப்படியே மாறி மாறி ஆறு பிறப்பை அடைகிறோன். இந்ந ஆறு பிறப்புகளையும் இறைவன் தன் கருணை கடாட்சத்தாலேயே அருபத் தல் னின்று பிறப்பித்து விடுகிறோன். பிறகு ஏழாவது பிறப்பு, மனுஷன் என்ற இவன் மூமத்துக்குரிய பிறப்பு; இவன் இந்ந அரிய உடல் எடுத்த பிரயோ ஜனமாகிய னித்தியத்தைக் கைபோடும் பிறப்பு; அந்தப் பிறப்பை இவனுக்கென்று தனித்துப் படைத் துள்ள அறிவைக்கொண்டு எப்படியாவது எப்பாடுபட்டாகிலும் பிறந்தாகவேண்டும். னித்தியத்திற்கான அந்தப் பிறப்பில் இவன் பிறக்க வேண்டுமென்றே இந்ந ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் வண்ண வண்ண மான உணவுகளையும் பலவிதமான சவரட்சணைகளையும் இவனுக்காகப் படைத்தான். இவன் அந்ந ஏழா வது பிறப்பில் பிறக்கவில்லை யென்றால், இவனுக்காகப் படைத்த பொருள்கள் அவ்வளவையும் வீணுக்கிய பாவும் இவன் தலையில் வந்து விழுகிறது. ஆகவே இறைவன் இவனிடத்தில் எமனை ஏவி விட்டு அடித்துப் பியத்து, கசப்பு வெளியாக ஞறாத்து, பார்க்கிறவர்கள்

எல்லாம் “இவன் பாவி” என்று காறித்துப்பச் செய்து விடுகிறுன்.

எமன் வந்து இவன்மேல் மோதி அடையாளத் தைக் காட்டியதும், ஒரு தலைமுறைகாலம் உயிர்க்குயிரா யிருந்த பெண்டு பிள்ளை உற்றுர் உறவினர் சினேகிதர் அடிமைஆள் எல்லோரும் எதிரியாகிய என்ப பக்கமே சேர்ந்து விடுகிறார்கள். இவனை விரோதித்து விடுகிறார்கள். “அடே பாவி! னீ பெரிய பக்திமானென்றும் சுத்த னென்றும் இத்தனைகாலம் வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாயே. எங்களுக்குப் புத்தியெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாயே. சன்டாளா! எமன் வந்ததும் உன் குட்டு வெளியாகி விட்டதே. ஏங்களெல்லாம் இனி னல்லாயிருக்கணும். திரும்பிவராதே. வந்தால் சானிச்சட்டியும் அதிலே விளக்குமாறும் இருக்கிறது சாக்கிரதை” என்று இவனைப் பார்த்துச் சொல்வதோடு “கோவில் கதவைச் சாத்து. இவன் இப்படிப் பாவியாகி ஏறி விட்டான். இவனைப் பார்த்தவர்கள் கேட்டவர்களெல்லாம் போய்க் குளிங்க, னெருப்பிலே போட்டு ஏரிங்க, அப்பத்தான் னம்ம குடி னல்லா இருக்கும்” என்று சொல்லி அவமானப் படுத்துகிறார்கள். இவனுக்கு ஏன் இந்ந அதோகதி வந்தது? அனித்திய உலகில் அனித்தியப் படிப்புப் படித்து, அனித்தியத்தைச் சதமென என்னிக் காலமெல்லாம் அதே பைத்தியமாக வாழ்ந்தால் தான். இவன் சேர்க்கையும் அனித்திய சேர்க்கையாயிருந்தால் இறைவன் இவனை ஆறு பிறப்பில் மாற்றி மாற்றிப் பிறப்பித்துக் கொண்டு வந்தும், ஏழாவது

பிறப்பை அடையாமல் போனான். அப்படி அடையாமல் போனதால் ஏற்பட்ட னஷ்டம் லேசான னஷ்டமா? னித் தீய வாழ்க்கைக் குரிய என்றைக்கும் மாருத அழகிய அலங்கார அந்த யவ்வன தேகத்தை, கற்பாந்த கோடு கால மிருக்கக்கூடிய அந்த வைர மனிக் கற்பகத் தேகத்தை இழந்த னஷ்டமாச்சே. இப்படிக் கெட்டுப் போகப் போகிறவனை இப்பவே பார்த்து “ஜயோ எங்களைப் போலவே எல்லா இருக்கிறுயே; கடைசியில் என்கிட்டேபோய் ஒசமாகப் பேரகப் போகிறுயே; னித்தீய துன்பத்தில் அவஸ்ததயில் மாட்டிக்கொள்ளப் போகிறுயே; ஜயோ அப்பா” என்று மூம் ஏன் அவனைக் கட்டிக் கொண்டு அழக்கூடாது என்று எமக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வருகிறது. என்றைக் கிருந்தாலும் ஒரு ணீக்கு னஷ்டமடைந்து போகப் போகிறவன் தானே? ணீக்குப் போனால் என்ன? இன்றைக்கே போனால் என்ன? ஆகவே ணீக்கு வரப்போகிற அதோகதையை இப்பவே சொல்லி ஏன் அழக்கூடாது?

107

இவனைக் கருவில் அமைக்கும்போதே னித்தீயத்திற் கென்றே, பூரண கால பூரண எழிலுடைய பூரண வல்ல பத்திற் கென்றே, இவன் உருவாக்கப் பெற்றுன். பிறந்து வெளியே வந்து, வளர்ந்து அறிவடைந்தும் அழிந்து போகிறதையே தேடினான் ஒழிய னித்தீயத் தைத் தேடவில்லை. ஏனொனில் உலகம் முழுவதுமே அந்நப் பாதையில் திரும்பிவிட்டது. இறுதியில் வரப்போகிற அவகைட்டை, அதனால் வரும் னஷ்டத்தை இவனுக்கு எடுத்துச்சொல்லி எச்சரிப்பார் யாரும் இல்லை.

எச்சரிப்பாரில்லாமல் போகட்டும்; இப்படி ஏறிச் சாகிறவர்களை அவமானப்பட்டுப் போகிறவர்களை இவன் பார்க்கவில்லையா? இவனுக்குக் கண்ணு இல்லை? இவனுடைய உலக சம்பாத்தியத்திற்கு இந்ந ஞானம் குறுக்காகவின்றுகொள்ளும் என்று னினைக்கிறேனே. ஜனகர் முதலாகிய ஞானிகள் அரசராக வாழவில்லையா? தேவப் பிறப்பாகிய ஞானப் பிறப்பை இவன் பெற ரூல், இந்ந உலகத்தில் இவனுக்கிறுந்ந முந்திய வல்ல பத்தைவிட பன் மடங்ஙாக வார்த்தை, அறிவு, செயல், ஆண்மை எல்லாம் பெருகினிடுமே. இவனுடைய காது முதலிய கருவிக்குலங்ஙள் தேவ அங்ஙங்ஙளாக மாறிப் பதின் மடங்கு வல்லபம் பெறுமே. ஆனால் இந்ந வல்ல பத்தை அடைய விரும்பாமல், தன் ஊன உடலையும் வாழ்க்கையையுமே விரும்பி, அதை வளர்க்கிற தூலத் துணையை தேடுகிறேன். தூல பண்டதன் அனித்திய சீக்கையே குணப்படுத்துவான். அவனால் ஏராக அவஸ் தையாகிய னித்தியமாய் வந்து பீடிக்க இருக்கிற அந்ந சீக்கிற்கு உதவமுடியுமா? முடியாது.

108.

மனிதன், தன் தலையின் தரத்தை என்னிப் பார்க்காமல் அசலை ஞாபகமுட்ட எடுத்து வைத்த கல் லையும் செம்பையும் வெளி ஆகாயத்தையும் தெய்வமாகக் கும்பிடுகிறேன். அதனால் தனக்கு மதிப்பு என்று அதில் ஈடுபடுகிறேன். இவனுடைய ஒரு ரோமக் காலினிடத் திலுள்ள மதிப்பு அதற்கு உண்டா? னித்தியத்தைப் புறக்கணித்த பாவம், இவனை அப்படிக் கொண்டு போய் மூட்டுக்கிறது. இவன் கட்டுகிற கட்டிடம்

இவன் பார்க்கும் உத்யோகம், பிறருக்கு அறிவுவர இவன் பேசுகிற பேச்சு, புண்ணியம் என்மை என்று இவன் செய்கிற செயல்களைத்தும் விளையாட்டுத்தனமாக வும் ஒரு கேலிக்கூத்தாகவுமே இருக்கின்றன. ஒருத்தனைப் பார்த்து இன்னெருத்தன் இப்படியே கெட்டு ஒச மாகிறுன். முன்னவன் கதி என்னவாச்சு என்று ஸினைக்க வேண்டாமா? ஓனுக்கே உதவி தேடி உலுத்துச் செத் தாரல்லால், தனக்கு எள்ளளவும் உதவி உண்டோ? இல்லை.

109

அழிவில்லாத முடிவில்லாத அழுகு ஆண்மையோடு, நேய் நெடியே இல்லாத னித்திய உடல் எடுத்து வாழுவந்ந மனிதன் இவன். இறைவுகே உடலில்லாதவன். அந்ந இறைவன் தன் வல்லபத்துக் கேற்ற எழிலான தோற்றுத்தோடு வெளியாவதற்கு இருக்கின்ற அந்நப் பொன்றுலகத்தில் வாழும் யுகவித்தாக ஆக வந்நவன். அறிவு மாணிக்கத்தை இவனுக்குத் தந்நதும் வேதங்களாகிய அறிவிப்புகள் அனந்நம் தந்நதும் இதற்குத்தான். இவற்றை எல்லாம் அறி வித்து, இவனை எப்படியும் அதோகதிக்குப் போகாமல் திருப்பி, னித்தியத்தில் ஆக்கவே ஞம் வந்நோம். இந்ந வசந்நத்தைக் கைநழுவு விட்டுப் போகிறவனை, அவன் போகிற எல்லையை எடுத்துச் சொல்லி, கடைசியாகக் கட்டி அழுது விடுவோம் என்று ஸினைக்கிறோம். அது னியாயந்நானே.

ஞீ எழுபது கோடி சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், ஞீ உடல் எடுத்தது எதற்கு என்பது இவ்வளவு சருக்

கமாக உனக்கு விளங்காது. எல்லா வேத வேதாந்ந சாஸ்திரங்கள், ஆகமங்கள் உபனிடதங்கள், அவற்றின் வியாக்கியானங்கள் எல்லாவற்றினது எசன்சு தலை இதுதான். போடு முத்திரை. இதை எழுதிப் பிறரிடம் படித்துப் பேசுங்கள் என்று உத்திரவிட்டபின், தொடர்ந்து ஆண்டவர்கள்:- உன் தோகாதியந்நத்திலும் அனித்தியமே கப்பிப் படிந்திருக்கிறது. ஸீ பார்ப்பது கேட்பது அனுபவிப்பது புழங்குவது எல்லாம் அனித் தியமாகவே இருக்கிறது. இங்கு னெருங்கிப் பழகப் பழகத்தான், அது சிறிது சிறிதாகச் சேதிக்கப்பட்டுப் போகும். அப்போது உன் அறிவு பிரகாசிக்கும். உனது தேகம் னித்தியத்தைப் பெறுவதற்காகவே இத்தனை வல்லபங்கள் னிரப்பப்பெற்று வந்துள்ளது. இன்னெடிய உலகில் இதை எடுத்து உனக்கு அறிவிக்கும் எல்லை இது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

110

இந்த உலகிற்கு இதற்கு முன்வந்த பெரியோர் கள் இந்த னித்திய செயலைப் பற்றி எவ்வளவு பேசி யிருப்பார்கள். அந்ந எல்லைகளில் எல்லாம் ஒன்று இரண்டு என்று தான் மெய்த் தலைகள் காணப்படுகின்றன. தன் உடல் பொருள் ஆவி முன்றையும் னிர்த்துளம் பண்ணி அடிமையானவர்கள்தான் இதற்கு அருகத்தயானவர்கள் என்ற சட்டம் எம்முடைய காலம் வரையிலும் இருந்தது. மூம் தான் அதை மாற்றி வைத் தோம். ஏனெனில் னழித் தீர்ப்புனேரம் னெருங்கிவிட்டது. அன்னட்டினுக்கு யுக வித்துக்களாக னம் கையில் சிக்கின தலைகளை எல்லாம் மாற்றி ஆக்குவோம் என்ற

எம் ஆத்திரம்தான் இப்படிச் சட்டத்தை மாற்றி வைக்கச் செய்தது. உடல் பொருள் ஆவியை எஃப்படித் தரவில்லை என்றாலும், பின்னே எக்கு வாங்கிக் கொள்ளத் தெரியும். எம் கைப்பாணமாக, எம் ஆளாக எமன்தான் இருக்கிறுனே.

ஆச்சரியத்தை, அதிசயத்தைப் போய்ப் பார்க்கிற அறிவு இவனிடத்தில் இருக்கிறதல்லவா? ஆம். சினிமா முதலியவற்றைப் போய்ப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுகிறுனே. அவை அவ்வளவும் அழிந்துபோகிற இன்பந்தானே. வித்திய அதிசயத்தை, பேரின்பம் அளக்கும் அறிவு வல்லபத்தை அடைய, இங்கு ஏன் வரமாட்டேன் என்கிறுன்? அதிசயப் பிறப்பை அடைய வந்தவனுக்கு அதிசயச் செயல் வரவேண்டும். அதிசய வாழ்வில் புக வேண்டும். காலமெல்லாம் கருவாடே தின்று கருவாட்டு வாசனையே தேடுகிறது. கஸ்தாரி வாசனை பிடிக்கவில்லை. இதைக்கண்டு மூம் வருந்தி அழாமல் எப்படி இருக்க முடியும்?

111

“மனித உருவில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரிதானே இருக்கிறார்கள். இதில் தேவர்கள், மனிதர்கள் என்று பிரித்துச் சொல்வது எப்படி? எங்களைப் போலத் தானே எங்களும் இருக்கிறீர்கள்” என்று சிலர் கேட்கிறார்கள், என்று ஒரு மாணவர் திருச்சபையில் சொல்ல,

ஆண்டவர்கள்:- அவன் ஒரு ஜாதியிலேயே இன்னும் பிறக்கவில்லையே; ஏராகத்தானே இருக்கிறுன்.

அவன் தன் ஜாதியிலேயே தள்ளப்பட்டவனைக் கிருக்கிறானே. அதை னினைக்காமல் பிறருக்கு ஞாயம் வேறே பேசவருதே அந்த உருவம். அது என்ன வேண்டுமானாலும் பிதற்றும். அதன் பேச்சை ஒரு பேச்சென்று மூம் கேட்டுக்கொள்ளுவதா? அவனை வேதம் மதிக்கிறதா? இல்லையே. தான் பிறந்த ஜாதிக்குத் துரோகி அவன். அவன் சொல்லும் ஞானம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும்? அது பாவமாகத்தான் இருக்கும். ஏன்? அவனே பாவியாக இருக்கிறான். அவன், தான் இன்ன ஜாதி என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற அந்த ஜாதியில் இன்னும் னிஜமாகப் பிறக்கவில்லையே. காயத்திரி மந்தநிரத்தை அவன் வாயில் சொல்லுவதும், மூம் அந்நக்கோடி குரிய அலங்கார சூபத்தை னோரில் தெரிசகின யாகக் காண்பதும் இரண்டும் ஒன்று? மூம் அந்நக்காயத்திரி மந்தநிரத்தைச் சொன்னதும், அது னமக்குத் தோற்றத்தில் னின்று னம்மைப் பிரம்ம லோகத்தில் ஏற்ற, அதையே அவன் வாயில் சொல்லிக் கீழ்த்தர னரகத்திற்குப் போகிறானே, இரண்டும் ஒன்றாகுமா?

வாயில் சுவை உணர்வது மிருகம் - செவியில் சுவை உணருவோர் தேவர்கள். அவனுக்கு வாய்ச் சுவைதான் தெரியும். செவிச்சுவை தெரியாது. கடை சியில் அவனுக்கு விளக்குமாறும், சாணிச் சட்டியும் உரிய மரியாதையாகவும், னெருப்பே பஞ்ஞகிண மெத்தையாகவும் வந்துவிடுகிறதே! எங்கே அதை மாற்றட்டும் பார்க்கலாம். அவன் செத்தால் பின் ஏற்றம் கிளம்புது. அவன் வேதமே அவனை மட்டமாகச் சன்டாளன் என்று சொல்லுது. ஆனால் அதே வேதம் னம்மைப் புகழுது. னம்மைப் பிரியமாகத் தோத்

திரித்துக் கூப்பிடுகிறது. அவனைக் கேவலம் பண்ணித் தள்ளுகிறது. வேதச்சட்டம் - தேவ னீதிச் சட்டம்-னம்மைத் தேவன் என்று அழைக்கிறது. அவனைரான் என்று சொல்லுகிறது. தேவனுடைய சொல்லு னிசமாகுமா? அல்லது பேயனுடைய சொல்லு னிசமாகுமா? அவன் எங்கே போகிறான்? னித்திய னெருப்புக்குப் போகிறான். நம் எங்கே போகிறோம்? னித்திய பேரின்ப உலகுக்குப் போகிறோம். தேவதரம் இன்ன தென்று தெரியாதவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் பேசலாம். அவன் கண் தெரியாத ஒரு குருடனைப் போன்றவன். ஏராக இருந்து போயாக விளைந்து விட்டான். ஏரனுடைய விளைவு பேய். அதனால்தான் அந்நக் கேள்வி; வாயில் வந்ததைப் பேசுவது. தேவனுடைய விளைவு னித்திய இன்பம். அதன் பெருமையை, உன்னதத்தை, அவனுல் னினைக்கத்தான் முடியுமா?

அவனுடைய வார்த்தையிலே, அவன் தலையில் னிற்கிற சாவைப்பற்றிய பேச்சு இருக்கிறதா? எம பயத்தைப் பற்றிப் பேசப் பேசத்தான் மெய்ஞ்ஞான அறிவு உண்டாதும். யாருக்கும் எமபயம் வந்ந பிறகு தான் ஞான இச்சை வரும். அர்ஜுனனுக்கு அறிவு வந்நது எப்போ? போர்க்களத்தில் அந்ந எமபயம் ஏற்பட்டபோது அல்லவா அறிவு வந்நது? ஆம்.

பின்னால் வரப்போகிற வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ளாதவன், இந்ந அழிஉலகில் இன்றைக்குக் கஞ்ஞி குடிக்கிறானே அதைத்தான் வாழ்க்கை என்று னினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். தான் எல்லா வாழி, கவசம் தாயத்தைக் கட்டிக் கொள்

வது, சேஸியம் பார்ப்பது என்று ஏதை ஏதையோ செய்கிறுனே. பிறவிப் பினி என்ற கடப்பாறை, ஆசை பூசை மந்திரம் ஜெபம் என்ற இந்ந சுக்குக் கஷாயத் திலா கரையப் போகிறது. தீர்க்கமாகப் பார்க்கும் போது புராதனமாக இருக்கும் மதங்வளிலே சைவம் தான் ஆதி புராதன முதல் கூராக எடுத்து வைக்கப் பெற்ற மதம் என்று தெரிகிறது. பாவியைச் சுடவும், யோகியைப் புதைக்கவும் வேண்டும் என்ற அடித்தளத் தில் வந்தாலும் சைவ மதம். அதனால்தான் அதில் சைத் தால் தீட்டு என்பது இன்னும் மாருமல் இருக்கிறது. ஆனால், கடைசியாக வந்ந மதத்தில் தனது வேதத் தில் சொல்லப்பட்ட இள்ளதற்கு முரணக, அந்நால் தீட்டு விட்டிலேயே உட்கார்ந்து, பின்ததின் கையிலே கொடுத்து அதை எடுத்துத் தின்ன வந்நு விட்டார்கள். பிரதானமான இதுவே மாறிவிட்டது. இதைக் குறித் துத்தான், யகிழிறுதி னேரத்தில் வேதம் வெறுங்வடித மாகப் போய்விடும் என்று தீர்க்கத் தரிசனங்வளில் கூறப்பட்டு வருகிறது. அந்நப் பாவகர அசுத்தத்தை மாற்றிப் புண்ணிய பரிசுத்தத்தில் ஆக்குவதற்கு இந்ந மெய்வழி என்னும் மேடு ஸ்தாபிக்கப்பெற்று இருக்கிறது.

எம் யோசனையை விட்டுத் தன் யோசனைப்படிப் போகிறவன் எச்சயம் சாகவே சாவான். எம் உத்திர வுப்படி னீரூ கொங்குத்தனமாக, கூமட்டைத்தன மாக னம்பி னடந்து வருவாயானால், பிழைப்பாய்.

குயுக்தி, மோட்டுத்தனத்தில் போவாயானால் னிச்சயம் சாவாய்.

113

உன் ரசமிப்புக்குரிய தேவ ரகசியச்செயலே இங்கு வாக்கியமாக இறக்கப் பெறுகிறது. அதை உன் செவியில் வாங்யி - சிந்றித்து - பிறரிடம் பேசுவது, தவத்தைக் காண எத்தனையோ மடங்கு அதை மான உன்னதமுடையது.

114

‘னின்றதொரு பிரளைத்தின் அதிசயங்குள் ணெடுப் பாலம், னீ இருந்நே காணவேணும்’. னீ இருந்நு காணவேணு மென்றுதான், எம் தொளியும், எமது ஆத்திரமும், எமது கோபமும், எமது வினயமும், எமது சிரிப்பும், எம் விழிப்பும், எம் சுறுசுறுப்பும், எம் ஆடையும், எம் பாடு பரப்பும் எல்லாம் அதற்காகவேதான்.

115

உன் னினைவு என்னும் பிடரியில் குடு ஏற்றவே தான் னம் சாலையில் னடக்கும் தவவணக்கம், தூங்காது விழித்திருந்நு பாரா வணக்கம் செய்தல், தீர்க்க தரிசன வசனங்களை அதம்பி உரக்கச் சொல்லுதல் முதலியன வற்றை எடுத்து வைத்துள்ளோம். இன்னும் உன் ஜோக் கோபிப்பதும், கவலையில் ஆழ்த்துவதும், ஏக்க மூட்டுவதும் அதற்காகத்தான்.

116

உன்னுடைய தோதியந்நத்திலும் மயன மயனமாக னுழைந்நு வேலை பார்க்கும் பாரப் பெரிய பிரளை ஆயுதத்தின் கூரை மழுங்காட்டத்து, ஜெயித்து,

தூக்கி ஏறிகிற வல்லப சம்பாதனையே இங்கு னடக்கும் குழல் வணக்கம். ஜீவன் முத்திக்கு வேண்டியது னிஷ்டை. ஆனால் தேக முத்திக்கு வேண்டியது சாலைக் குழல் வணக்கம்.

117

ஞீ இப்போது செய்கிற உனது தவத்தை உடைத்து ஓட்டையாக்குகிற பாடு ஒன்றிருக்கிறது. அதுதான் ஞீ பிறரைச் ‘சீர்’ என்று சினப்பது. ஞீ ஒருவரைச் சினப்பதும், உன்னை ஒருவர் சினந்நதற்குப் பதில் சினப்பதும் உன் தவத்தைப் பிடுங்ஙிக்கொண்டு போகும். அது உன்னை ஏரகத்திற்குக் கூட்டிப் போகிற ஒரு துணை ஆள்.

பிறரைக் குறை சொல்லுவதும், குறை சொல்ல என்னம் வருவதும், உன் தவத்தைத் தீய்த்துப்போ ஸும். ஆனால், பிறர் கோபிக்கும்போது பொறுத்துக் கொண்டு சகோதர வாஞ்சையோடு னடந்நால், அவர் கன் சிந்நின தவம் உனக்கு வந்நுசேர்வதோடு, எமது சொற்படி னடந்ந னன்னம்பிக்கைப் பலனுகிய ஆசீர் பாதப் பலனையும் சேர்த்து வாருகிறுய்.

118

உனது தேகாதியந்நமாகிய உடல், உனது பொருளாகிய வாக்கு, உனது ஆவியாகிய பிரணவம், னினைவாகிய பிரம்மம் யாவும் எமது என்னத்துக்கு லயப்பட்டுத் துள்ளிக்குதித்து னின்றுல் மீட்பு னிச்சயம். இந்ந மெய்யினிடத்தில் இருக்கிற உனது ஆத்திரத்தின் ஏற்றத்தாழ்விற்குத் தக்கபடியே உனது மீட்பும் தண்டனையும் படிப்படியாக இருக்கிறது. ஞீ,

கோர தண்டனை அடைவதைக் கண்டு எம்மால் சகிக்க முடியாதாகையால், அதைத் தடுக்கவே ஒம் இப்போ இவ்வளவு ஆத்திரப் படுகிறோம்.

119

ஒன்று சீடன் தன் ஆசானுக்குச் செய்யும் உபகாரம், ஒரு யானைக்கு அல்லது ஒரு புலிக்கு ஒரு எலி உபகாரம் செய்வதுபோல் இருக்கிறது. இன்னும் எலி போய், யானை அம்மண்மா யிருக்கிறது என்று கோவணம் கட்ட முயற்சிப்பதுபோ விருக்கிறது.

120

பாவம் என்பது உன் முச்சு துண்டாடப்பட்டு எஷ்ட மடைவது; அப்படி ஆகாமல் இருப்பதுவே புண்ணியம். புண்ணியத்திற்கு ஒரு உரு இருக்கிறது. அது உன் ஆசான்தான்: அவர்களையே எம்பு. அவர்களைத்தவிர வேறொன்றை நேசிக்காதே. அவர்கள் சொற்படி ணட. அப்ப உன் முச்சு வினைகாது.

121

மோனம் என்பது உன் சுவாசம் ஓடாது விற்கும் னிலை. அதுதான் ராசினிலை. ஏகராசிக் குவியல் னிலை என்பதும் அதுவாகும்.

122

செத்த மினத்திற்கு ஒருவர் உயிர் கொடுக்கிறேன் என்று வந்தால், அவர் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஒருவர் எந்த ஆர்வத்தோடு எடப்பாரோ அந்த ஆர்வத்தோடு, எம் வார்த்தைகளைக் கேட்டு உன் உள்ளத்தில் வைத்து நடக்க வேண்டும். அதுவே உன் மீட்புக்கு வழி.

123

எம்மிடத்திலிருந்து வாக்கியங்கள் வெளியாகும் போது எம் அங்குக் குலங்கள் எவ்வளவு ஆத்திரங் வொண்டு அசைவுகள் பிறங்க இருக்கின்றனவோ அதில் கால் பங்காவது உன் அங்குக் குலங்களில் இந்த மெய்யைப் பற்றிப் பேசும்போதும் கேட்கும் போதும் ஆத்திர அசைவு பிறங்க நிற்கவேண்டும். அதுதான் ரக்கிப்புக்குரிய வழி.

124

அந்த வாடாத அழியாத யவ்வன தேகத்தின் பொலிவை இந்த அழிந்து போகிற தேகத்தின்மேல் பாய்ச்சி, இதையும் அழியாத் தூலம் ஆக்கும் செயலே, பிருக்த யோகம். தேகமுத்தி என்பதுவும் இதுவே.

125

ஒருவன் தான் படிக்கிற அளவைவிட அதிக மாகப் பேசவேண்டும். இல்லாவிட்டால், அதுவே அவன் ஜீவனில் களையாக மண்டிவிடும். தொனியை அதிகமாக மெய்ச் செயலில் செலவு செய்கிறவனே, ஜீவன் முத்தன்மைகிறன்.

126

எம்மைத் தரிசிக்கும்போதெல்லாம் உன் வாய் ஏதாவது ஒரு மந்திரத்தை உரக்கச் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்லாவிட்டால், அது உன் உயிரைப் பற்றுகிற பாவமாக னளதைவில் விளைந்துவிடும். னிஜுமா முத்தி கிட்டவேண்டு மென்றால், உளம் கலங்கிக் கண்ணீர் கதகதவென்று கொட்ட உன் வாயில் மந்திரம் வெளியாக வேண்டும்.

127

ஒரு மதத்திற்குரிய மூல மந்திரத்தைப் பிரகாச ரூபமாக வெளியாக்குகிறவர்களுக்குப் பெயர் தெய்வம் என்றால், சைவ வைணவ முதலிய எல்லா மதங்களின் மூல மந்திரங்களையும் அந்நந்த மதத்தினருக்குப் பிரகாச ரூபத்தில் வெளியாக்குகிறவர்கள் யாராயிருக்க வேண்டும்? ஆகவேதான் எம் செயலையும் எம்மையும் பற்றிப் பேச உனக்குத் திட்டமுட்டு அடிக்கிறது.

128

குழந்தை பிறந்ததும் குவா குவா என்று சத்தம் போடுகிறதே, அந்நச் சப்தம் எங்கிருந்து பிறக்கிறது? அந்ந ஆதிமூல இடத்தை அறிந்து அடைவதுவே வீட்டைதல்.

129

பிறகுக்குத் தீமைசெய்ய, அல்லது தனக்கேதீமை தேடிக்கொள்ள முயற்சி தேவையில்லை. ஆனால், பிற ருக்கு னன்மை செய்ய, அல்லது தனக்கு னன்மை தேடிக்கொள்ள அசையாத வைராக்கிய சித்தம், னிலைத்த திடம், எதற்கும் விட்டுக்கொடுக்காத தைரியம் வேண்டும்.

பிறர் குற்றம் பார்த்துக்கொண்டே போனால், உன் அங்குக் குலங்களே உன்னைப் பணக்கும். இது எமது கையேட்டு அனுபவம்.

130

மனிதனின் சூக்கும தேகமாகிய தன் சொந்த தேகத்தில்- சிவனாடு பாதத்தில், இவனை ரக்ஷிக்கிற 16

அக்கினிகளும், பகுக்கிற 9 அக்கினிகளும் இருக்கின்றன. அப்படியிருக்க, தியானம் என்று சொல்லி இவனது ஈனமனத்தை அங்குக் கொண்டுபோய் வைப்பாகுகில் பகுக்கிற தீயில்தான் வைப்பான். உனது ஆசானுகிய ஜீவபதியரசரின் உத்திரவு இல்லாமல் அங்குப் போனால், நிச்சயம் அத்தீயில்பட்டுச் சருண்டுதான்போகணும்.

131

குத்தீரன்: மெய்ஞ்ஞான இச்சையே இல்லாதவன்.

வைஸ்யன்: மெய்ஞ்ஞான இச்சையுடையவனுய் ஒரு சற்குருபிரானின் சன்னிதியைத் 'தேடி' அடைந்தவன். (திரைகடல் ஒடியும் திரவியம் தேடுதல் என்பது இதையே).

கூத்தீரியன்: அந்நச் சன்னிதியில் ஞானபதத்தை அடைய வெராக்கிய முடையவனுய் னிற்பவன்.

பிரம்மனன்: அவ்வாறு னிற்கும் அவனது வெராக்கியத்தைக் கண்டு ஆசான் கனிந்து அருள்பாலிக்க, பிரம்மோபதேசம் பெற்றவன்.

132

உன்னைப் படைத்தது இந்நியம். அது வெளியாகிப் பறிக்கப்பட்டு இறந்நால், செத்தான் என்று சொல்லவேண்டும். அப்படி அது வெளியாகாமல் பிரயாணமானால், உள்ளேதா னிருக்கிறான்; சாகவேயில்லை என்றுகிறது. அவரைத்தான் “அடக்கம், ஆனவர் என்று சொல்லவேண்டும். அவர் சுவர்க்கலோக வித்தாக ஆகிறார். சாவாவரம் பெறல் என்பது இதுவே.

133

சுதந்திரம்:- என்ன அச்சம், எனதுடைய அதி காரம் கடந்து விற்றல். எனது அரசை மிதித்து வெற்றிகண்டு விற்கும் அந்நத் திரம் கைவசமாகி விற்றல்.

134

உன் சுவாசம் வெளியே ஓடாமல், மூக்களவே ஒடினல் அதுதான் தவம்.

தன் சுவாசம் அதிகம் ஓடாமல் ஒளுக்குனன் உள் எடங்கி ஓடுவதைக் கற்றும் கல்வியே, சாகாக் கல்வி.

135

உனது முச்சு உன் சொற்படி கேட்கிறதா அல்லது சொற்படி கேளாமல் அன்னியமா யிருக்கிறதா? அன்னியமாய், சத்துருவாய் இருக்கிறது. அதை உன் சொற்படி கேட்கச் செய்கின்றவர்களே ஆசான். நீ அவர்களிடத்தில் அன்னிய மின்றிப் பழகினுல்தான் உனது சுவாசமும் அன்னியமாயில்லாமல் உன் சொற்படி கேட்கும்.

136

இலிங்கும்:- பாவங்களைச் சுங்கவிக்தும் சர்வ வல்லமையும் னிறைந்ந தேவரூபம். சத்தியரூபக தீபம்.

137

பரம பத வாழ்வடையப் பரிசுத்தப் பிரயாணமாகி, கசப்பு ஜலம் வராமல் மரணிப்பதுவே ஆஸ்திகம். அந்ந ஜலம் வெளியாகி அசுத்தப் பிரயாணம் அடைவது னஸ்திகம்.

138

தெய்வம்:- ததவம், கவ்விப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பது அதன் பிடி விட்டால் னீ இல்லை.

139

ஆதிமெய் உதய பூரண வேதாந்த னாலுக்கு னான் முகம் கேட்டபோது, ஆண்டவர்கள்:- ‘னீதியே னும் பொருளான்’ என்ற செய்யுள்தான் முகப்பு. அதற்கு முகப்பு “ஆதிமெய் உதயபூரண வேதாந்தம்” என்ற தலைப்பு வாசகம். அதற்கு முகப்பு “ஆதியே துணை”. அதற்கும் முகப்பு ஜீவ மந்திரத்தார் கண்டு கூறியுள்ள “புள்ளியதே அவர் வைத்த கூர்” ஆகும்.

140

மரணக் குளிரை னீக்கும் தீ - னீதி. இதயா சனத்தில் விளங்கும் தெய்வ மலரில் உன்னை ஏற்றிவைப் பதே படிப்பு. அதுதான் “மலர்மிசை ஏகுதல்”.

141

எழுதாமறை என்பது சூபத்தில் வந்து னிற்கும் வந்த வேதமாகிய உனது ஆசரியரே.

142

இந்த அழிதேகத்தை விட்டதும் சுகசொருபத் ததக் கைபோடுவதே னித்தியம். அப்படிக் கைபோட வில்லையென்றால், துக்கமாகிய னரகமே வருகிறது.

துயரறுவது - னித்தியம். துயருறுவது - அனித் தியம்.

143

குருகொண்டலாகிய எமது ஜயன், எம் முகம் பார்த்து இப்படித் திரும்பினுர்களானால், எமது எலும்பு துடிக்கும். அப்பேர்க்கொத்த அன்பேறும் உள்ளச்சமே எம்தலையில் இந்ந மெய்யை இவ்வளவு வல்லபமாக ஏற்றிவைத் துள்ளது. ஸீங்குள் எம் முன்னர் பேசாமல் உட்கார்ந்திருக்கும் இந்ந ஊமைக்கொட்டை குணத்தால் உங்களுக்கு மெய்ப் பலன் கிட்டாமல் போவதோடலாமல் மேற்கொண்டு உங்கள் ஜயகிண அலகழியம் செய்த பாவம் உங்கள் தலையில் வந்து விழு சிறது. அப்படி அடிக்கடி ஞன்தோறும் விழுவிழுக்கடைசி யில் அறிவு பிடுங்குபட்டுப் போய்விடும். உஜார்.

144

எமபயத்தைக் கடத்தாட்டி வைக்கின்ற ஒரு அனுத ரக்ஷிகரைத் தேடிக்கொள்வதற்கு, மனிதர் களின் னினைவை எச்சரித்துத் தூண்டவே ஓவ்வொரு மதமும் வந்தது.

145

எமது வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் உனது எண்ணத்தைவிட்டு ஸீ படாரென்று திரும்ப வேண்டும். அப்படியில்லாமல் தாமசமாகத் திரும்பினால் தண்டனையே வரும். அதோடு எம்மை அவமானப் படுத்தின ஆக்கிணையும் வரும். ரக்ஷிக்க வந்ந அதே ஆயுதம் பகிக்கவும் வந்ந னின்றுகொள்ளும். ஆனால், கும் சொன்ன மாத்திரத்தில் படாரென்று திரும்பினால் எம்முடைய பிரதி உள் ஜீவன்மேல் வந்நு

மேதும். உன் ஜீவனுக்கு அது ஒரு போர்வையாக இருக்கும். இப்படியே பல போர்வைகளை னீ போர்த் திக்கொண்டாயானால், வரும் அமளி ஆபத்து, உனது தேகத்தை வந்து தீண்டாது.

146

உன்னை வீரமாகப் பழக்க வேண்டி ஒரு னிலை மான புலி இந்நக் காருண்யப் பசு வேடம் போட்டுக் கொண்டு னிற்கிறது. னீ அதன் விருப்பத்திற்கு இனங்காமல் பழைய பசுவாகவே இருந்நால், கடைசியில் உன்னை அதுவே பீறிவிட்டுப் போய்விடும்.

147

“எல்லாவிதத்திலும் தன்னைப்பற்றி எல்லவன்” என்று பிறரிடமிருந்து வரும் புகழான வார்த்தை களையே விரும்புதல் சூடாது. அப்படி விரும்பிக் கொண்டிருத்தல் - இவனுக்குப் பின்னே வரும் துக்கம் தரும் இகழுக்கும், அதற்கப்பால் வருகின்ற எக் கோடி காலத்திற்கும் னீங்கா னரக அவஸ்தைக்கும் வித்தாக இருக்கும்.

ஆகவே, இகத்தில் வரும் பழிப்பு துக்கம், புகழ்ச்சி மகிழ்ச்சி, இவைகளை ஒன்றும் கவனிக்காமல், எல்லாம் னடக்கிறபடி னடக்கட்டும் என்று தன்னை ஆண்டு கொண்ட குரு மகான்மியராகிய சன் அடினிழற் பாதை மிலேயே தன் மனதைச் சாய்த்து, மேலே சூறியபடி வரும் துக்கத்தையோ மகிழ்ச்சியையோ, இகழ்ச்சி புகழ்ச்சியையோ பெருட்படுத்தாமல் ஒத்தை மனம் படைத்து னடப்பவன், இகபர சம்பன்னஞ்ச, வாடாத

சிரஞ்சீவியுமாக இருப்பான். சிறு சிறு காரியங்களில் கெட்ட பெயர்வருகிறதே என்று என்னிப் பின்னிடையக் கூடாது. உலகத்தில் இருக்கும்வரை அது வந்து கொண்டேதான் இருக்கும் என்று என்னுவதே ஒரு வனது அழியாத மதித்தனம்.

148

சகல பிரளியங்களிலும் ஞானிகள் சரிரத்தைத் துறக்க வேண்டியவர்களே. ஆனால் பஞ்சின் இழைக்கும் நுட்பமாக உள்ள தமர்வாசல் கண்டு திறந்து ஏற வல்லமை பெற்றவர்கள், எக்காலத்தும் இருக்கலாம். எந்த ஆயுதத்திற்கும் தட்டுப்படாத ரூபமாக அவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள்.

149

அமுததாரனு தீக்ஷை வரை 64 தீக்ஷை பெற்றவர்கள் இங்கிருக்கிறார்கள். னீ மாய்கை உருவாக இருக்கிறும். ஆகவே, அதை மாற்ற எடுத்த எடுப்பே ‘தீக்ஷை’.

உன்னை மெய் விடேற்றும் அறிவர்காரப் புதையலே ஓவ்வொரு தீக்ஷையும். உனக்குப் பக்தி உண்டாக்கவும், உன்னை மெய்யின்பால் திடசித்தம் உடையவனுக ஆக்கவும், வேதவேதாந்தங்களின்மேல் உனக்குள்ள தெய்வீக இச்சையை னிலை னிறுத்தவும், உன் ஞால் அறிவு ஆராய்ச்சி கொண்டு எட்டமுடியாத தேவ ரகசியங்களை உன் அறிவுக்கு எத்தி வைக்கவுமே தீக்ஷை.

150

உன் ஆருயிர்ச் சகோதரர்கள்பால் னீ அன்பு செலுத்து. அப்போதுதான் எம் அன்பு உன்னிடம் பாயும்.

151

சுவர்ண லோகத்தில் வாழப் பாக்கியம் பெற்றுள்ள தேவ மக்களாகிய னீங்கள், தங்கும் போன்ற சூணம் பெற்றவர்களாய் வாழவேண்டும். தங்கும் பழுக்கக் காய்ச்சி எடுத்த சிறிது நேரத்தில் குளிரும். வெள்ளி குளிர அதை விட நேரமாகும். இரும்பு குளிர இன்னும் அதிக நேரம் ஆகும். உலோகங்களுள் சிறந்த உலோகமாகிய தங்குத்தின் சூணத்தைப் பார்த்திர்களா? உங்களிடையே மன வெதுப்பம் தோன்றினாலும், மேங்குடியில் பிறந்த னீங்கள், தங்குத்தைப் போல் உடனே வெதுப்பம் மாறி பழைய னிலைக்கு வந்துவிட வேண்டும்.

152

எம் கையில் உள்ள மெய்யானதை உன் மதம் சர்வ சம்மதம் பொழிய அதிகப் பிரியமாய் ஒத்துக் கொள்ளுகிறதே. னீர் ஏமையா ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன் - மாட்டவே மாட்டேன் என்கிறீர். உமது மதத் திற்கு னீர் எதிரியா, அல்லது கூடவே இருந்து குடி கெடுக்கும் சதிகாரரா, அல்லது தன் மதத்திற்குப் புத்தி பத்தாதென்று புத்தி சினந்து கூறுகின்றவரா? இதில் எது என்று கேட்கலாமா என்று னினைக்கிறோம்.

153

பழையக்குப் பழையாகிய பண்டைப் புராதன வழியாகத் திகழும் சிவரஸ்தாவின் வழி கூடி ணடப்பவர்கள் - தொண்டர்கள்.

154

இனங்ஞேர்ந்து வாழாதான் வாழ்க்கை - களை
சேர்ந்த பயிரோ டொக்கும்.

தோள்கூடி வாழாதான் வாழ்க்கை - தாள் கூடிச்
செல்லாத் தடம்.

என்று மீம் இடுத்து இடுத்துக் கூறி உங்களைச்
சேர்த்துச் சேர்த்து வைத்தாலும், உங்கள் பழைய
குரங்கு மனம் னரகத்தில் பாயவே னிற்கும், உஜார்.
பெரும்பாதை செல்லும் உங்களுக்குப் பெரும் தோள்
வலிமை வேண்டும் என்றே எம்முடைய எல்லாப் பாடும்.

155

நீங்கள் இந்நத் தெய்வீக சபையை வளர்க்க ஒரே
வழிதான் இருக்கிறது. அதுவே, எமது மக்களாகிய
நீங்கள் அணைவரும் ஒரே உள்ளம் படைத்தவர்களாக
ஆவது. அதாவது எமக்கு ஒரே ஒரு மானுக்கன்தான்
இருக்க வேண்டும். அவ்வாறிருந்நால் எம் வேலை வெகு
வாகக் குறையும். அப்ப னீ ஒருவன் ஒருவனல்ல. ஒரு
கோடி பேரின் வல்லபம் பெற்றவனுகிறும்.

156

தேவயோனியில் பிறந்தும் தன் ஜீவ சகோதர
நுடன் பிரியமில்லாம லிருந்நால், மறுமுறையும் னரக
யோனியில் புதுந்தவனே ஆவான்.

பன்னிரண்டு வருடம் ஒருவன் யோக்கியனுகை
இருந்து, ஒரு னள் திருடி உதை தின்னலும், அந்த
யோக்கியன் என்ற பட்டம் போய்விடுமல்லவா? அது
போல் பல்காலம் தேவனிலையிலிருந்து ஒரு னள் தவறி
ஏலும் னரகமே கதி.

157

ஒரு மனிதனுடைய மனத்தை மெய்ஞ்ஞானத்தில் இயுக்க எத்தனையோ வழிகள் இருக்கின்றன. 18 விதமான சாதுரியத்தைக் கொண்டு திருப்பஸ்ராம். அவற்றை 18 கான் வாதாக்கள் என்று சொல்வார்கள்.

158

அறிந்ந மக்களுக்கு ‘முப்பால்’ எனப்படுவது, அறியாத உலக மக்களுக்கு மரணம் என்ற தலமாயிருக்கிறது.

159

வேத விற்பனை கடந்ந மந்த்ரோற்பன்ன குக்கும் ஆரூர் எல்லைக்கு ஏற்ற உன்னைத் தேவஙுக ஆக்குமுன், எம்மிடத்தில் னீ னலுகோடி கற்பகாலம் படித்திருக்கிறும். இது உன் அறிவை முடிப் படிப்பிக்கப் பெற்றது. உன் அகத்தில் னீட்டிப் படிப்பிக்கப் பெற்றதால் அதை னீ அறியவில்லை.

ஆறுமாதம் செலவு செய்து ஆரூயிரம் யைல் கடந்நு அடையவேண்டிய ஒரு பட்டணத்தை, மின்னல் வெட்டிச் செல்லும் வேகத்தில் செல்லுகின்ற விமானத்தில் ஏறி அடைந்நநு போல், இத் தேவப் பிறப்பை னீ அடைந்நுள்ளாய். இதற்கு உன் வயதைப் பறிப்பதில்லை. யுகாந்நப் பிரான் தங்கள் வயதைக் கொடுத்துப் படிப்பிக்கச் செய்கிறார்கள்.

160

ஞமது ஆதி மான்மியத்தில் “எல்லான்டு எல்லான்டு என்னைய்கிறத்தான்டு” என்று ஆரம்பிக்கப் பெறுகிறதே. அங்கு ‘எல்லான்டு’ என்று இருமுறை

சொல்லியிருப்பது, அண்டம் அனுவாக இருந்ந காலத் தையும், அனு அண்டமாக இருந்ந காலத்தினையும் குறிப்பிடுகிறது. இன்னும் அது, மும் ஜீவதேகத்தில் இருந்ந காலத்தையும் தூலதேகத்தில் இருந்ந காலத்தையும் குறிப்பிடுகிறது.

161

உள் அன்பு, வெளி அன்பு என இரண்டிருக்கின்றன. உலகத்தில் னீ உள்ளன்பு காட்டினாலும், வெளி அன்பு காட்டினாலும் பயன் துக்கமே. அங்கு உள் அன்பு வைத்துக் கொண்டு இங்கு வெளி அன்பு காட்டினால் முடிவில், தன்னையே தான் ஏய்த்துக்கொண்டதாக உணர்வாய். வெளி அன்பு துக்கத்தைத் தருகின்ற உலகத்திற்கும், உள் அன்பு னித்திய சுகத்தைத் தருகின்ற இந்ந எல்லைக்குமாக ஏன் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது?

162

இத்தூல தேக வாழ்க்கை ஒரு கோழியின்மேல் ஏறிச் சவாரிசெய்வதுபோ லாகும். ஆனால் ஜீவ தேகத்தில் குடியேற வாழ்வது ஒரு புலியின்மீது ஏறிச் சவாரிசெய்கின்ற வெற்றி வீர வாழ்க்கை யாகும்.

163

முத்திராலம்ப சக்தி வாய்ந்ந ஒரு மெய்ஞ்ஞானப் பாரவான் அவர்களின் சமாதியில் னின்று அடித்து மோதி அழுதால், அவர்கள் உன்னை ஜீவன் முத்தனுக்க முடியுமா? உன் பிறவிப் பிணியை மாற்ற முடியுமா? முடியாது.

அவர்கள் தூலத்தை மாற்றிக்கொண்டு போன
பின் எல்லாம் முடியும் என்று வைத்துப் பேய்க்கூத்தாடு
கின்ற உலகத்தில் னீயும் இருக்கிறோம். உஜார். உங்கள்
சர்வ பிழைகளும் தெறித்து ஓடவும், உங்கள்
ஜீவப்பினிகள் யாவும் இல்லாது மாறவும், உங்கள்
வாக்கு மலங்கள் பொடியவும் ஆன, எது உள்ளத்தில்
சதா னின்றுலாவும் இச்சைக்கு னீங்கள் இணங்கிந்து
நடக்க, மூம் என்ன செய்யலாம் என்பதே எது கவலை
யாயிருக்கிறது.

164

மெய், உன் கை பலிதமாக வேண்டுமென்றால்,
உன் மனமாகிய கல்லை மெழுகாக்க வேண்டும். அதற்
கான னெருப்பு, ஞானுக்கிணி ரூபமாகத் தயாராயுள்
எது. ஆனால் கல் தான் னெருப்பினிடம் னெருங்கு
மாட்டேன் என்கிறது. னெருங்கினாலும் னடுவில் திரை
யொன்று கிடக்கிறது.

165

உனது பழைய முழுட னினைவுகள் யாவையும்
தீயிற் போட்டு ஏரித்து விட்டு, ஆசான் மேல் அன்பு
பாயும்படிச் செய்ய வைப்பதற்கே உபதேசம். அந்த
உபதேசம் உன்னைச் சிவமாக்காது. ஆனால் அன்பு
என்னும் விசேடத்தினால்தான், வாகனத்தினால்தான் னீ
சிவனடியில் சேரவேண்டும். செத்தாலும் பின்வாங்காத
வைராக்கிய அன்பே அந்த அன்பு.

166

இம் மனித தேகத்தில் அறுசவையும் ஜந்து ஜந்து
நடிகைக்கு ஒருமுறை மாறி மாறி ஓடும். கைப்பு ஓடும்

போது னி பிறந்திருக்கலாம். அதற்குத் தக்கபடியே உன் அறிவு இருக்கும் - அதை மாற்றமுடியாது. எவக் கிரகக் கோளரிவாளராகிய ஒரு தேவகுருதான் அதை மாற்றவல்லவர்கள்.

இனிப்பு ஒண்ணோகால் நழிகை னேரம் ஓடும். அந்த னேரத்திலே ஜனிப்பது அருமை. அதிலும் ஆறு வகைக் கால மிருக்கிறது. இதையே ஆறுகாலத்தவம், ஆறுகாலத் தொழிலை என்று புறத்தில் எடுத்து வைத் துள்ளார்கள். சதாகாலம் இனிப்பு சுவாசத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறவர்களாகிய அத் தனித்தவ வல்லவரின் உதவிகொண்டுதான் உன்னைத் தேவ னிலைக்கு மாற்ற முடியும்.

167

சஷ்டியப்த பூர்த்தி:— அறுபதாம் கல்யாணம்; இது சாவு கல்யாணம். இவனிடத்தில் இனிமேல் வேகம், கனம், வீரம், பெருமை, மேல் உலகம் அடையும் இச்சை இருக்காது என்று ஞானிகளுக்கு அறிவிக்கவே, இது எடுத்து வைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

168

ஒருவனுடைய அறிவைப் பலவழிகளில் சிதற அடித்தால் அவன் ஆயுள் குறையும்.

169

மனுவை ஈசனுக்குகிற திருச்சல்னிதியில் உனக்கு முன்று பத்தியம் வேண்டும்: (1) அவர்களிடத்தில் சத் தியமே பேசுதல். (2) குயுக்கி எண்ணம் வராதிருத்தல். (3). பரிசுத்த ஒழுக்கத்தோடு எடந்து கொள்ளுதல்.

இம் முன்றையும் சுதா ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்று கிற னீ குரு சன்னிதியில் வந்நால், வாடைத்திமிர் கொண்ட ஒரு பனிக்காற்று அவர்களின் இரு புருவ மய்யத்தில் அடிக்கும்; இல்லாவிட்டால் அனல் காற் றடிக்கும். அப்படி அனல் தட்டினால் அது ஏன் என்று கவனித்து அதை னீக்கவே பார்ப்பார்கள். எத்தனை சாஸ்திரங்கள் னீ படித்தாலும் இது உனக்குத் தெரிய வராது. இந்ந சத்திய ணடக்கையை எப்படியாவது உனது உள்ளத்தில் வைத்துப் பூட்டவேண்டும் என் பது எமது எண்ணம்.

170

ஜீவன் - அவாவுடன் தாவுகின்ற செயலால் மனம் என்று பேர் பெறுகிறது. இரும்புவேலை செய்வதால் கொல்லன் என்பது போலாம். ஆகவே மனச்சாக்ஷி யாக என்று சொல்வது பிசாசு சாக்ஷியாக, பிரட்டுருட்டு சாக்ஷியாக, குல்லு மூல்லு சாக்ஷியாக என்று சொல்லு வது போலாகும்.

171

யாகம் என்பது ஆசானிடத்தில் பத்தினித்தனம். அந்ந முத்தி மலையாகிய தவ அக்கினியில், உனது அங்குக்குலங்களை அர்ப்பணித்தல் - அதில் உன் பாவ உயிர் உடலிக் கருக்கிப் புது னித்திய உயிர் உடலிப் பெறுதல்.

172

ஜீவனின் கனம் குமிழுக்கும் பூமியின் கனமே. ஆனால் ஜீவன் தன்றுடைய சொந்ந பலத்தைக் காட்டா மல், தான் எந்ந உடலில் குடியேறி யிருக்கிறதோ அந்ந

உடலைப் போல 32 பங்கு அதிக கனத்துடன் அதைத் தூக்கிக்கொண் டலைகிறது. னும் படுத்திருந்தாலும் ஜீவன் விளக்கின் சுடர்போல மேல் ஞேக்கியே இருக்கிறது. ஆகவே உயிரோடிருக்கும்போது மனித உடலின் கனத்தைக் காண முடியாது.

173

மனிதனுக்கு வித்தியத்திற்கென்று தரப்பெற்ற மேலாம்பரமான அறிவை, தன் வயிற்றுப் பாட்டுக்கு உபயோகிப்பதைப் பார்த்தால், பல்துலக்க பல்குச்சி ஒடித்துவா என்று சொன்னதற்கு, ரம்பம் வாள் எல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு போகிறவனைப் போல இருக்கிறது.

174

தீ எல்லாவற்றையும் சுத்தப் படுத்தி, தன் மயமாக்கக் கூடியது. அப்படி ஆக்கும் போது சுட்டுத் தீய்த்து ஹிம்சித்து அவற்றின் உருவை மாற்றித் தன் மய மாக்குகிறது. ஆனால், ஒரு தெய்வ ஆசானின் பிரம்மப் பிரகாசத் தீ, உன்னைச் சுட்டுக்கொளுத்தி ஹிம்சியாது பூப்போல் னின்று உன் பாவங்களை எல்லாம் சுத்திகரிக்கும். அப்படிச்செய்து எமன் எல்லையில் வெற்றி காணச் செய்யும் தீயே, விபூதி.

175

மானிடன்:- மாதவரிடத்தில் ஒன்றுபட்டு இருப்பவன். னும் னமது தேவத் திருநட்டுத் திருநெறிப் பிரான் திருவாய் திறந்து வெளியேற்றப்பெற்ற அன்டாண்ட விஸ்பருப தெரிசனை காணுத்தற்கு முன்னு விருந்த ஜென்மம் மாரிடம். ஓர் அபுருப மாதவ சிவகுருவரத பிரானைத் தேடி அடைந்து சேர்ந்து கொள்ளும் எண்ணம் பதிந்தவன் யாவனே அவனே மானிடன் எனக்கொள்ளுதல் னம் தேவ னெறி.

176

சர்வ னமங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், தனக்கென
ஒரு மைமுமிலதாய் விளங்கும் “அது” என்றதின்
இஷ்டத்தில் கலப்பது அதிஷ்டம்.

177

பிறவிச் சுழலில் இருந்து விழிப்பவர்கள் மனிதர்
கள்; பிறவா னெறியில் வாழ்பவர்கள் தேவர்கள். தன்
யூகப்படிச் செய்யும்போதும் தன் அறிவில் சாயும்போ
தும் பிறவிச் சுழலில் சிக்கி விழிக்கிறுன். ஆனால் தன்
ஆசரியரின் திருஞேக்கிற்கு இணங்கி னடக்கும்போது
பிறவா னெறியாகிய தேவ னிலையில் இருக்கிறுன்.

178

‘காத்துள்ள போதே தூத்திக்கொள்’ என்ற பழ
மொழி, “உள்ள போதே காத்து, தூத்திக்கொள்” என்
றிருக்க வேண்டும். இந்நத்தேகம் என்னும் களத்தில்,
உள்ளமென்னும் ஒரு குவியல் இருக்கிறது. அதில்
பொய்யும் மெய்யும் கலந்து யின்னிக்கிடக்கிறது. அந்த
நப் பொய் மெய் கலந்து கிடக்கிற குவியல், னம் தூல
சக்திகொண்டு பிரிக்கப்படுவதா? இல்லை. ஆகவே
இத் தூல சக்தியோடு தேவசக்தியாகிய ஜீவ வல்
பைம் பெற்றுள்ள ஒருவர் வந்துள்ளபோதே காத்து,
அந்தக் குவியலைத் தூத்தி, மெய்யைக் கொள்ள வேண்டும்.
அவர்கள்தான் பொய்யாகிய பதரை மெய்யாகிய
னித்தியத்தினின்றும் னீக்கிப் பரிசுத்தத்தில் ஆக்கு
வார்கள்.

179

“படிப்படக்கிக் கேள்வியெல்லாம் பற்றற விட்ட டக்கிப் பார்த்திடலும் அடக்கி”- திரு அருட்பா.

இதற்கு ஒரு தன்னிலக்கணச் சாலி மிருக்கிறது. அதைப் போட்டால்தான் இந்நப் பாட்டுத் திறக்கும். படிப்படக்கி என்றால் படிப்பையெல்லாம் விட்டுவிட்டு என்று வியாக்காயனம் செய்வார்கள். அது அனுபவ சத்திய வியாக்யான மாகாது. ஆசரியருக்கு எதன் மேல் அருவருப்பாயிருக்கிறதே அந்நப் படிப்பை, கேள்வியை, பார்த்திடலை, அந்நக் கந்நத்தை ஸீக்கி விடுவதுவே ஆகும். அவர்கள் என்னைத்திற்கு மாற்றமாக இருப்பதை விட்டுவிடுவது என்பதே அதன் உண்மை வியாக்யானம்.

180

பித் என்னும் வித்து எல்லோரிடமு மிருக்கிறது. அதைத் தெளியவைக்கும் மருந்து உலகத்தவர் கையில் இல்லை.

பயங்கரம் என்ற வயிற்றிற்குள் இருப்பது தேவதத்தன் என்ற வாயு. அதன் மதலை தனஞ்ஞயன். இரண்டும் பித்தத்தினால் விளைவன. பித்தம் தெளிந்தால் கோபம் இல்லை. அதைத் தெளிவிக்கும் தேவமருந்து எமது கையிலிருக்கிறது.

181

உன்னுடைய குடும்ப வேலை அழிந்தே போகிற அனித்திய வேலை. ஆனால், இறைக்குருவினுடைய குடும்ப வேலை, மக்களைச் சுவர்ணைப்பதியில் ஏற்றி வித்

திய குரிகளாக ஆக்குவது. இறைவனின் திருச்சன் னிதியை அடைவதற்கு உன்பாலிருக்கும் மாற்றமான செயலாதிகளைச் சங்காரம் செய்து, அதற்கான சிவகரண காரிய வளர்ச்சிகளைச் செய்வதுதான் அவர்கள் வேலை. அதைப் பற்றிப் பேசுவது வேதம்.

182

வேதத்தின் சரிதம் எந்நக் காலத்திலும் எந்நப் பூமியிலும் வெளியாவதில்லை. ஆனால் இறைவனின் தேவ குடும்பம், இந்நப் பூமியில் உண்டாக்கி னடத்தப் பெறும்போதுதான் அதனுடைய சரிதம் வெளியாகும். அப்படி வெளியாவதற்குப் பெயர் முதல் னால், முதன் மொழி, புராதன மொழி, பழுமொழி. அதை வழிபட்டு னடந்நவர்கள் பேசின தெல்லாம் வழினால்.

தங்கள் தரிசனையில் னேராகத் தீர்க்கமாகக் கண்டவர்களின் அழுத னுவில் னின்று கலைமகள் பேசுவது முதல்னால். அது ஆதியஞ்சிய முதல்வர் பேசுவது.

183

தேகத்தை விடும்போது மான்தல் என்று குறிக்கப் பெறுகிறது. அது அறியாமல் மான்தல். ஆனால் சேத்துப் பழகிக்கொள்ளுதல் பெருமான்தல். அந்நப் பெருமான்தல் எந்ந ஒரு னஜைக்கொண்டு லமிக்கப் பெற்றதோ அந்ந ஒரே திருனன்.

184

ஞவுக்குப் பெரியதாக உலகமில்லை. கலைவாணி குடி யிருப்பு னுவில் என்று வேதம் சொல்லுகிறது.

ஆகவே அந்நக் கலைவாணி உன்னவில் இருக்கும்படி உன்னவை ஸீட்டி, அகட்டி, வேத னவாக வளர்க்க வேண்டும் என்பதுவே எம் என்னம்.

185

“அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாறைப், பேணித் தமராக் கொள்ள”— திருக்குறள்.

பேணி: பெரியார் உள்ளத்தைத் தன்மீது பாயச் செய்து; தமராக்கொள்ள: பெரியாறை ஒரு தமராக வைத்து அதில் ஸீ ஒடுங்கி நுழைந்து கொள்ளக் கூடிய ஒரு வனும் ஆகிக் கொள்ளுதலே அரியவற்றுள் அரிது.

186

ஒரு மெய்ஞ்ஞானி முன்பாக ஒருவனுக்கு ஏற்படும் விசனம், அவனது ரோகங்களைத் தகித்து அவனை மெய் னிலைக்கு ஏற்றுகிறது. ஆனால் மற்ற எல்லையில் ஏற்படும் விசனம் அவனது ஜீவனைப் போக்குகிற செயலாயிருக்கிறது.

187

வள்ளல்: பாவமாகிய கள்ளை முறித்து வட்டாக்கு பவர்கள். விஷத்தை அமிர்தமாக்குபவர்கள்.

188

மும் சபைக்கு வரும்போது ‘இன்னதைத்தான் பேசவேண்டும்’ என்று னினைத்து வருவதில்லை. உங்கள் முகத்தைப் பார்த்ததும் உங்கள் ஜீவனுக்கு அப் போது என்ன வேண்டும் என்பதை னினைத்துப் பேசுகிறோம். “எ எம்போல் இருப்பதால் மும் உன்னிடம் இதைப் பேசுகிறோம்” என்று மும் சொல்வதுண்டு. அவ்வாறு மும் பேசவது “அவர்கள்தான் முழும்”

என்ற எண்ணம் உங்களுக்கு வரட்டு மென்றேதான். அத் தருவாயில் உங்கள் எண்ணம் எம்மிட மிருக்கிறது. எம் எண்ணமோ பிரம்மலயத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே உங்கள் எண்ணமும் அங்கே போய் உலாவுகிறது.

189

எமது வான்பதித் தந்நை தனிகை மணிப்பிரான் அவர்களின் னினைவு தட்டியவுடன் எமக்கு தேகாதி யந்நம் மயிர்க் கூச்செறிகிறது. அன்பு என்பதின் அளவு எவ்வளவு கடந்து னிற்கிறதென்று பார். அன்பே சிவ மென்று வாயால் சொல்லித் திரிகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தங்களை அன்பிலே மாட்டிவைத்துக் கொள்ளச் சக்தியில்லை. தெரியவில்லை. அழிந்துபோகிற இந்நத் தூலம் அழியாமையை அடைவது, இந்ந மெய் அன்பென்னும் பிடியினாலேதான்.

190

“ஏடு தண்ணீரில் எதிர் ஏறிற்று என்று சொல்லுகிறே, பனையிலிருந்து விழுகிற னீரில் ஏறுகிற மீன் அதை விடப் பெரிதல்லவா” என்று ஒரு னஸ்திகன் கேட்டால், விழிக்கிறார்கள். ஏனெனில், எதிர் ஜலத்தில் பஞ்சாட்சரமாகிய ஏடானது ஏறுகின்ற அந்ந அகமிய மெய் வல்லபச் செயல் அவர்களிடத்தில் இல்லை.

191

எமது தனிமுதற் பெருமான் அவர்களிடத்தில் மை பழகி வருங்காலத்தில், இந்ந மெய்யின்பால் எமது

முர்க்கத்திற்கும் ஓர்மைக்கும் ஓர் னிகரில்லை. இங்கு ஒம் முர்க்கம் என்று குறித்தது ஒருவன் கொலை செய்ய விற்கும் என்னத்தையும் கடந்துவிற்கும் அத்தகைய முர்க்கமே. ‘நமது மனைவிமக்கள், சொத்துச் சுதந்திரம் புகழ் கீர்த்தி போய்விடுமே, எம் உடல் ஜிந்துவிடுமே, என்ற எண்ணம் வராத தனி முர்க்கம் அது. அதுவே இத் தெய்வ முதலை எம் கையில் தந்தநு.

192

அன்னியர் வினா:— உங்கள் குருதைர் எல்லோ கரையும் ‘அடா புடா’ என்றுதான் பேசுகிறதாமே?

விடை:— உங்களுக்கு யார் அப்படிச் சொன்னது? உங்களை எல்லாம் ‘அடாபுடா’ என்று சொல்லமாட்டார்கள். னீங்கள் கையெடுத்துக் கும்பிடுவதற்கு இலக்காகி - கயிலாயத்திற்குப் போக்கு வரத்தாயுள்ள, சிவராஜர்களாக ஆக்கப்பெற்றுள்ள தங்கள் மானுக்கர்களை அப்படி ‘அடாபுடா’ என்று சொல்லுவார்களே தவிர, உங்களை எல்லாம் “ஆஆ - அப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள். வாங்கு - போங்கு - இருங்கு எப்ப வந்தீங்கு” என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.

193

சாதிகளின் கர்த்தாவே என்றால் யார்? சாதிகளைப் பற்றிக் கருத்துடையவர்கள் யாரோ அவர்கள்தான்.

வேதத்திற்குத் தொனி கொடுக்கவில்லை என்றால் அது வெறும் காகிதம்தான். உனது மனைவிக்கு ஏதன் னீ. வேதத்திற்கு ஏதன் னும். ஏதன் வந்ந மின்தான் வேதத்தாய்க்குச் சந்ததிகள் உண்டாகிறது. இதை

வைத்துத்தான் ‘சமரஸ வேத னதாவே’ என்ற திரு
ஞம் எடுத்து வைக்கப்பெற்றது.

194

எக்கோடி காலமேனும் மீளா ஏரக அவஸ்தைக்கு
ஆளாகப்படாதே என்று அச்சப்பட்டாவது, அல்லது
வாடாத சுவர்ணலோக இன்பகர வாழ்வுக்கு ஆசையற்று
வது, ஆத்திரங்ஙோன்டு முனைந்து, ஓர் அறிவாகனின்று
கவனிக்கிறவர்களுக்கே இந்த மெய் வந்து வாய்க்கும்.

195

எதுவும் தன்னைப்போல, அதாவது தானுக வராது.
இருவருக்குத் தீமை வருவதோ என்மை வருவதோ தன்
தன் இச்சையின் காரணத்தாலேதான். வேணுமென்று
இவன் எதனிடம் (நித்தியமோ அல்லது அனித்தியமோ-
சுவர்க்க வாழ்வோ அல்லது ஏரக வாழ்வோ)
சார்ந்து கொள்ளுகிறானே அதன் மயமாய் ஆகிவிடுகிறன்.

196

கண்ணில் காதில் ஞக்கில் இறைவனுல் பாவி
என்று முத்திரையிடப்பட்ட சாதி-குருடு, செவிடு, ஊமை
இருக்கிறதல்லவா? அதுதான் மட்டமான சாதி-தீண்டாத
சாதி. இதைத்தான் ஞானிகள் னினைவு போய்த்
தீண்டாது.

197

எம்முடைய னினைவு யாரை வெறுப்பாக ஞேக்
குகிறதோ, அவர்கள் எல்லாம் அன்னியர்கள். அவர்
களுக்கு னமது மெய்யுலகச் சொத்தில் பாத்தியதை
கிடையாது.

எம் உத்திரவுக்கு வேலை செய்கிறவனை மாற்றிச் செய்யச் சொல்பவனே எம் விரோதி.

198

எமக்குச் சிலரிடம் அதிகப் பிரீதியாக இருக்கும். சிலரிடம் சாதாரண பிரீதியாக இருக்கும். சிலபேர்க்களிடம் பிரீதி தாமதித்து வரும். எம்முடைய இந்நப் பிரீதியின் தரத்தை வைத்துத்தான் எம் தாய், தந்நை, பிள்ளை, பெண்டாட்டி என்றெல்லாம் இருக்கிறது.

வெளி உலகத்தில் சொந்நக்காரருக வேண்டு மானுல் சொந்நக் காரருகப் பிறக்கவேண்டும். ஆனால் இங்கு அப்படித் தேவையில்லை.

எம்முடைய சாதி:—எம் னினைவில் னிலைத்து னின்று சாதிக்கின்றவர்கள்தான் எம்முடைய சாதி.

199

எமக்குப் பிறர் சொல்லிக் கொடுக்க னும் அதைக் கேட்கிறோம் என்று சொல்லுகிறவன், எம்மை னேரே தூஷிக்காதபடி மறையுகமாக எம்மைத் தூஷிக்கிறுன். எம் சிஷ்யரில் ஒருவனை, எமக்கு மேல் ஆளாகச் சொல்லுகிற பாதகனே அவன்.

எமது ஜயனேடு புறப்பட்டுப் போன அந்நக் காலத்தில், எம் அங்கங்கள் ஓவ்வொன்றும் மாற்றமாகச் சொல்லிக் கொடுத்தும், எம்மை அவற்றூல் மாற்ற முடியவில்லையே. அறியாத அந்ந இளமைப் பருவத்தில் எமது முரட்டு முடனெஞ்ஞுமே எம்மை மாற்ற முடியவில்லையே. இப்பவா பிறர் சொல்லை னும் கேட்கப் போகிறோம்.

200

மிறரைக் குறைவுபடப் பேசுவதே தனக்குவரும் உயர்வு என்று என்னுகிறவர்கள், அது தனக்கே வருவித்துக்கொள்ளும் குறைவென்பதை உணர்ந்தார்களில்லை. அவர்கள் அதனை ஒரு திணப்போது னேரம் னின்று கவனிப்பார்களோயானால், அது ஒரு அற்பத் தனமான மகிழ்ச்சியென்று னன்றுய்த் தெரிந்துகொள்வார்கள்.

201

கண், முக்கு, வாய், காது, ஸ்பரிசம் இவற்றின் மூலம் அனுபவிக்கும் ஜவகை இன்பம்தான் னீ அனுபவித்திருக்கிறோய். ஆனால் ஆருவது இன்பம் ஒன்றிருக்குதே; அதை இந்ந அழிஇன்பத்தை வைத்து அளக்க முடியாது. இந்ந உலக இன்பம் ஒரு ரோமத்தளவு கூட அதற்கு இணையாகாது. னீ அனுபவிக்கும் இன்பத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுமிடத்து, அதுதான் சாவு. அதைக் கண்டு அஞ்சி னடுங்கும் பேடுகளே மக்கள். சாவு என்ற சொல்லைச் சொன்னுலே உனது உடல், மனம், அறிவு, ஜீவன் அனந்நமும் னடுங்கும். என் என்றால் அந்ந எல்லையில் இன்பம் அனுபவிக்கத் தெரியாது. னிஜூமான பெண்ணிருக்க, அவளைப் புறக்கணித்துவிட்டு, போட்டோவை வைத்துக் கொஞ்சும் வீணர்களா யிருக்கும்வரை, இதை அனுபவிக்க எப்படித் தெரியும்? அந்ந எல்லையில் னின்று ஒரு வினாடி னேரம் பெரியோர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பத்தை, இந்ந அழிஇ உலகத்தில் கோடானு கோடி காலம் இருந்து அனுபவிக்க ஒருவன் வரப்பிரசாதம் பெற்றிருந்தாலும், அந்நப் பேரின்பத்தில் ஒரு திணை அளவுகூட அனுப

விக்க முடியாது. எமக்கு அது உடலாதிய ரோமக் காலாதிய அனுக்கோடிகளாதிய அவ்வளவிலும் நிறைந்து வலிமை பெற்றிருக்கிறது. அந்ந எல்லை, எமன் சரணைக்கதி அடைகிற எல்லையாக இருக்கிறது.

202

முன் தோன்றிய செம்மல்க ஸெல்லாம் துஷ்ட னிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்வதற்கே வந்தார்கள். ஆனால் னம்ம காலத்தில் அப்படி அல்ல. னிக்கிரகம் என்பதே இல்லாமல் எல்லோரையும் அணித்து அணித்து, னம் குறிவைத்த எல்லைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டோம். துஷ்டர்களையும் கூட னன்மன சிஷ்டர்களாக ஆக்கி யுள்ளோம். அந்நப் பாரவான் களெல்லாம் இந்ந ஒருருளைத் தேவ ரதத்தை ஓட்டிய பாதை வேறு. னம் ஓட்டி வந்ந பாதை வேறு. அவர்களின் தேவ ரதம் குடையடித்த எல்லைகளெல்லாம் னமக்குத் தெரியுமாகையால், அந்ந எல்லைகளி லெல்லாம் குடையடிக்காதபடி முன் கூட்டியே எடுப்பெடுத்துப் பாதுகாத்து வந்நதால்தான் அறுபத்தேழு சாதிகளும் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் ஒரு தேவ குல மக்களாய்னின்று, இன்று இங்கு திரண்டிருப்பதற்குக் காரணம். உங்களுக்கு னம் இணக்கமாக இருப்பது போலவே காட்டிக் காட்டி, உங்களுக்குத் தெரியாமலேயே இந்ந னெடுந்தாரம் கடத்தி வந்துள்ளோம். தண்டித்து வெறுத்து ஒருவரையும் தள்ளாமலேயே அழைத்து வந்நதால்தான் இப்படிச் சேர்க்க முடிந்தது. ஞேவா முதலிய தீர்ப்பு னெறிக் கர்த்தர்கள் வந்ந அந்நக் காலத்திலிருந்ந மக்

கள், கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்றுவது ஒத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் இறைவனுடைய திருத்துதரை மம்பிக்கை கொண்டு வணங்கவில்லை. மூம் வந்ந இந்நக் காலமோ “கடவுள் ஏது? எல்லாம் இயற்கையே” என்கிற எண்ணம் எங்கும் மலிந்து பெருகி வருகின்ற காலம்.

இவ்வாருக னஸ்திக எண்ணமே எங்கும் பெருகி மலிவுற்று னிறைந்துள்ள இந்ந அதோகதி காலத்தில் மூம் வந்து, உங்களை இந்ந யதார்த்த ஸ்தியில் ஏற்று கிறதாக இருந்நால் - எப்படியோ ஏற்றியாச்சுதே - மூம் இதற்கு என்ன பாடுபட் டிருக்கவேண்டும்? லேசாகத் திருப்ப முடிந்ததா? இல்லையே. என்ன படுகளம்! இதைத் தாங்கள் பட்ட கஷ்டமாகச் சிந்தித்துச் சிந்தித் துப் பார்க்கிறவர்களுக்கே இந்ந மெய் எளிதாக லபிக் கும்.

203

ஒருவன் எம்மிடம் வந்து இந்ந மெய்ஞானத்தை நடத்தும் முறைபற்றி ஏதாவது யோசனை சொல்லும் போது, எமக்கு அவன் பேரில் சூர் என்று கோபம் வரும். ஆனால் மூம் அதை வெளிக்குக் காட்டாதபடிக்கு, வெறும் சப்தத்தை உண்டாக்குகிற இந்ந மிழின், முன்பின் எல்லாம் அறிந்நபோல் மைக்குப் புத்தி சொல்லுது; இருந்நாலும் மூம் உண்டாக்கிய இந்ந மிழினை இப்ப ஒன்றும் செய்யக்கூடாது; னளடைவில் கொஞ்ஞும் கொஞ்ஞுமாகத் திருத்துவோம் என்று னினைத்து, அவன் யோசனையை மூம் முழுக்க ஏற்றுக் கொண்டதுபோல் காட்டுவோம். அதைக்கண்டு அவ

நும் ஆண்டவர்கள் னம் வார்த்தையைக் கேட்கிறார்கள் என்று சத்தோழித்துப் பழைய தன் மந்தித்தனத்தை விட்டு விட்டுக் கொஞ்சும் சுடுசுடு என்று திரிவான். இவ்வாறு அவனறிவில் சிறிது சிறிதாக மெய்ப்பூப்பு உண்டாகும்படிச் செய்வோம். னம் இப்படிச் செய்யா விட்டால், அவன் அறிவு அஞ்சி ஒடுங்கி மடங்கி ஜந்து ணசித்தே போய்விடும். அவன் அறிவில் வளர்ச்சி என்பது உண்டாகவே உண்டாகாது. இவ்வாறெல்லாம் அனு அனுவாகக் கவனித்து, அப்போதைக் கப்போது வேண்டிய பலவேறு தேவ ணட ணங்கள் இயற்றி, னம் உங்கள் எல்லோரையும் இந்நச் சுவர்னை பதி எல்லைக்குக் கூட்டிவந் திருக்கிறோம்.

204

யாரும் கட்டமுடியாத திரு மாளிகையே உன் தேகம். எவராலும் பெறமுடியாத அதனை ஸீ பெற்று வந்துள்ளாய். ஆனால் அதனுள் னுழைவதற்கு ஒரு வாசற்படி கதவில்லாமல் இருக்கிறோம். வெளியே ணின்று கொண்டிருக்கிறோம். அடிக்கிற காற்று, வெயில், மழை யெல்லாம் உன் தலையில்தான். மேற்கொண்டு உன்னுடைய அந்த வர்ணீகரமான திரு மாளிகையில் பிசாசு குடியிருக்கு. அந்நப் பிசாசை விரட்டிவிட்டு, உன் மாளிகைக்குள் ஸீ போய் வருவதற்கு ஒரு வாசற் படி வைத்துத்தர வந்த செம்மல்களை, ‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும்’ என்று அலட்சியம் பண்ணி விட்டாய்; விடுகிறோம். உன் மாளிகைக்குள் ஒரு னளவது ஸீ னுழைந்து பார்த்திருக்கிறோயா? இல்லையே! ஆகவேதான் வேதம் உன்னைக் குருடன் என்று சொல்லுகிறது. தன் மாளிகைக்குத் தலை வாசல் தெரிந்து, உள் னுழைந்து,

அங்ஙள்ள கோடி கோடி கால வாழ்க்கைச் செல்வத் தைக் கை போடாதவர்களைச் சர்வ படைப்பினமும், வேதங்களும், வேத கர்த்தர்களும் பகைக்கின்றார்கள். ஆனால் அதைக் கை போட்டவர்களையோ, சர்வகலா இன்பங்களும் எதிர்கொண்டு வந்து ணேசிக்கின்றன.

205

அறம் செய்தல் என்றால் பணத்தை அள்ளிக் கொடுப்பது என்றுதானே உன் னினைவு. ஆம். அத னால் உனது செல்வம் கொஞ்ஞும் கொஞ்ஞுமாகக் குறைந்து கடைசியில் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடுமே. இவ்வாறு குறைந்து போவதா அறம். இல்லை. இவ்வுலக இச் சையை விட்டு யதார்த்த னிச்சயத்தில் னின்று அகமு கத்தில் ஞாயிகைக்கு ஞாயிகை வலுக்கொண்டு ஏறுகின்ற அந்த னிச்சயமே அறம். அதுவே பிரம்மானந்தம். அது, மேலும் மேலும் பெருகிக்கொண்டே இருக்கப் பெற்றது. ஆனால் இவன் குறைந்து போவதையே அறம் என்கிறுன். இது களிம்பேறும் உடல். இது பெருமை யென்னும் மெத்தையைத் தேடுகிறது. பெருமையையே தேடி ஒடுவதால் பயம், வியாகூலம் ஆகிய அபாயத்தை அடைகிறது.

இந்த வியாகூலமெல்லாம் னீக்கப்பெற்று தெளிந்த விளக்கத்தில் ஏறி, வல்லபம்கொண்டு, சிவ மாகித் தெளிவு என்று சொல்லப்பட்ட ஆட்சி ஸ்தலத்தில் குடியிருப்பதுவே அந்த அறம். உலக அறம் செய்தவ னுடைய ஜீவாத்மா காலமெல்லாம் விசாரம், பயம், துக்கம் முதலியவற்றிலேயே இருக்கிறது. இந்தப் பயத்தை, இந்த மாசைச் சங்காரம் செய்து, அந்த னித்திய

ஞேடே சுகித்திருக்கும் பரமானந்நத்தில் உன் மனதை ஏற்றுமே, அந்ந னித்திய விளக்கத்தில் உன்னைப் புகுத்தி மகிழ வைக்குமே, அதுதான் னிஜமான அறம். பயம் கோழைத்தனம் இவைகளை னீக்கி, ஆண்மையும் வலிமையும் தருவது தெளிவு. அந்நத் தெளிவில் உன்னை ஏற்றி, னிலைப்பிக்கச் செய்யுமே அதுவே அறம்.

206

இந்நப் பூமியில் ஆறு பிரளையம் ஆகியிருக்கிறது. அப்பொழுதெல்லாம் இந்நப் பூமி முழுதும் அழியவில்லை. ஆனால், அதன் பாவம் மட்டும் சங்கரிக்கப்பட்டது. இனி வரும் சங்காரம் அப்படியானதல்ல. சர்வத்தையும் மாற்றிப் புதுப்பித்து ஆக்குவது. இப்போது ஆகாயத் தில் சந்நிர, சூரிய மண்டலத்தில் னெரிசல் ஏற்பட்டு விட்டது. அந்ந னெரிசல் பூமியில் வந்நு தட்டுகிற னளன்று, இந்நப் பூமி குலுங்கி மேடு பள்ளமில்லாமல் ஒரே சமனுக்கப்படும். அதன்பின் இப்போதிருக்கின்ற இந்ந மரங்கள், மலைகள் ஒன்றையும் னீ கண்ணுலே பார்க்கமுடியாது. இந்ந ஆச்சரியத்தை உன் கண் பார்க்கப்போகிறது. மலைகளைல்லாம் கத்தரிக்கப்பட்ட ரோமக்கால்கள்போல் அனு அனுவாய்ப் பிரிக்கப்படும் னேரம். அது. அந்ந னெரிசலை உன்னால் தாங்கமுடியாது. சொலில் தண்ணீரை ஊற்றிக் குலுக்குவது போல் இந்நப் பூமி குலுக்கப்படப் போகிறது. ஒரு பூசனிக்காடையை 300 மைலுக்கப்பால் வைத்தாலும், சமீ பத்தில் இருப்பது போலத் தெரியும். எங்கும் ஒரே மட்ட மாகச் சமதளமாக இருக்கும். அந்நக் காலம் எப்போது

என்கிறுயா? “இந்நா கோடை காலம் தீர்ந்தது. இனி அறுப்புக்காலம் வராது. வந்நாலும் பலனற்றுப் போகும்” என்று வேத அதிகாரண கர்த்தர்களின் திருவசனப்படி, அது னிகழப்போகிறது. இதை எம் தோற்றத்தில் கண்டு திட்டமாகச் சொல்லுகிறோம். இந்சு சந்திர சூரியர்களுக்கும் பூமிக்கும் இனி வயது இல்லை என்ற அந்ந ஸலம் குலையும் நெருக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது.

ஙளில் உள்ள ஆயிரக் கணக்கான தீர்க்கதறிசன அடையாளங்கள், னம்ம எல்லையை ஞேக்கி வந்து குவிகின் றன. அவற்றை என்னக்கூட முடியவில்லை. அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் கேட்கக்கேட்க அந்த வேதங்கள் பூராவும் தித்திக்குது. வேதத்தை ஒதினுலே புண்ணியம் என்றால் அந்நச் செயல் னடை பெறுகின்ற இந்த னிச்சய னிர்ணய எல்லையில் குடியேறி இருப்பது என்ன பெரும் புண்ணியம்? வேறு எந்த எல்லையைக் குறித்தா வது இவ்வளவு தீர்க்க தெரிசனங்கள் வேதங்களில் உண்டா? இல்லை. ஆகவே, இது என்ன எல்லை என்பது னணிப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியாமல் போகாது.

207

எல்லோருக்கும் ஒரே இறைவன்தான். இறைவனைக் காணும்வரை பலசாதியர்ய் இருப்பாய். ஒற்றுமை ஒற்றுமை யென்று செய்யும் உன் பிரசாரம், உன் சொந்த னன்மையைக் கருதியோ அல்லது தன் னலத்திற்கோ ஆன பொய்யான பறை சாற்றுதலே ஆகும். சர்வலோகமும் படைத்த ஒரு பொருளாகிய இறைவனைப் பய்த்து - ஒருவர் அல்லா என்கிறார், ஒரு வர் சிவன் என்கிறார், ஒருவர் விஷ்ணு என்கிறார், ஒருவர் பரமண்டலத்திலுள்ள பிதா என்கிறார். இவ்வாறு பேசி ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு சாகின்றார்கள். உலகில் இவ்வாருக எத்தனையோ சாதிகள் வகுப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை அதிகாரத்தால் மிரட்டி அடக்கி ஒன்றுக ஆக்க முடியுமா? முடியாது. அப்படி ஆக்க முற்படுவது, குதிரையை அதன் மின் பாகத்தில்

போய்ப் பிடிப்பதுபோல் ஆகும். உன்னுடைய சாதித் தடிப்பு உன் உள்ளத்தை விட்டுப் போகவே போகாது. ஆனால், பிறர் பார்க்க எல்லோரும் ஓர் குலம் என்று வாய்ப்பறை அறைந்நு, மதிப்பு அல்லது பிரயோசனம் சம்பாதிக்கவே திரிவார்கள்.

208

அல்லா என்றும், சிவ சிவா என்றும், வைகுந்ந வாசா என்றும் தொட்டதற்கெல்லாம் கதறுகிறுர்களே. அந்தப் பரம் பொருள் எங்கிருக்கிறது என்று ஸினைத்தா சொல்லுகிறுர்கள். இல்லை. காசி செல்லுகிறேனென்று கூறி னேர் தெற்கே போகிறவர்களைப்போல் இருக்கிறுர்கள். கடவுள் என்றவுடன், “கடவுளே” என்று ஆகாயத்தை ஞேக்குகிறுர்கள். கடவுள் என்றால் “கடத்திற்குள்” என்றால்லவோ அந்நச் சொல்சுட்டுகிறது. “ஆகாயத்துள்” என்று சொல்லவில்லையே. ஒரு னளாவது இறைவணைச் சந்தித்துத் தரிசித்திருந்நால்தான், அவணை னீ ஸினைக்க முடியும். முக்கோடி காலம் முக்கோடி பிரசங்கம் செய்தாலும், முக்கோடி தவம் செய்தாலும், உன் எண்ணம் இறைவனின் திருச்சன்னிதானத்திற்கு, அவன் னேருக்கு னேர் தரிசனைக்குப் போகவே போகாது. ஒரு எஜ்மாஜை ஒரு தரமேனும் முன் சந்தித்து, அவன் சம்மதத்துடன் அவன் இட்டவேலையைச் செய்தால்தான், அவன் கூலி தருவான். சந்திப்பே இல்லாத ஒரு எஜ்மான் கூலி தருவானு?

“கண்டறி யாழுங்கக கொண்டிடு வானென்று
விண்ட தெந்ந வேதமோ?”

இந்ந அற்பத்தனமான அறியாமை, அவலகுணமான எண்ணம் உனக்கு ஸ்தாபகமாக னின்றதற்குக் கார

னம், வண்டச் சோம்பேறிச் சாதியர் தம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக உன்னைத் திண்டாட விட்டுவிட்டார்கள், அதாவது, அந்நப் பரம்பரைச் சோம்பேறிகள், உன்னை ஒன்றும் தெரியாதவனுக் அறிவில்லாதவனுக் கூக்கிவிட்டார்கள்.

209

ஓரு எவ்விலே ஏழுலகம் பாய உனக்குச் சக்தி யிருக்கா? இல்லை. எமனைக்கண்டு பயப்படுபவன் தானே னீ? உன்னை மாற்றிப் பிறப்பித்து ஈரேயு பதினுலகத்திற்கும் அதிபனுக்கும் செயலே இங்குள்ளது. இதில் செத்தாறும் சரி என்று ஓரு மனத் துணிவோடு விழுகின்றவனே தப்பிக்கிறுன்.

இந்த எல்லைக்கு, “மெய்வழிச் சாலீ” என்று நூம் தந்நுள்ளோம். தெய்வ பக்தியடையவர்கள் பெரிய படிப்பாளிகள், வியாக்யான கர்த்தர்கள் இங்கு வந்து, “அப்பொழுது ஞங்கள் போவது பொய்வழியா?” என்று கேட்கட்டுமென்றே போட்டுள்ளோம். ரோஷம் வந்து னம்மை அனுகி அப்படிக் கேட்கட்டும்; அந்ந முகத் திலாவது அவர்களுக்கு னம் மெய்யை அறிவிப்போம் என்பது எம் ஆசை.

210

சாவைப்பற்றி, யார் விசாரித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டு மிருக்கிருப்பானா அவர்களையே னம் ஞாபகம் வைத்திருக்கிறோம். மற்றவர்களை மறந்து போய்விடுவோம்; சாவைச் சந்திக்கிற அந்ந னேரத் தில் மட்டும் பயம், ஆத்திரமாயிருக்கிறதேயன்றி, மற்ற னேரத்தில் உண்டா? உனக்கு உன் சாவைப்பற்றிய

னினைவு ஒரு புகையான னினைவாயிருக்கிறதே யன்றி, உன் உள்ளத்தில் னறுக்கென்று தைத்து உருக்கம் உண்டாக்குவதாக இல்லை. சுகபோகமாக இருக்கும் போது செத்துவிடுவேரமே என்ற எண்ணம் வருவதுண்டா? இல்லை. ஆனால் எம்மைச் சார்ந்துள்ள 67 சாதிகளடங்கிய பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் எல்லோரும் இப் பேச்சைப் பேசியவுடன் கலகலவென்று கண்ணீர் உருப்பார்கள். காரணம், அந்ந எமனுடைய வாதனையும் அதிலிருந்து தப்பிக்க இங்கு னிகழும் பிரம் மாதிக்கச் செயலும், அவர்கள் கண்முன்னே வந்து னிற்கிறது.

211

எம் எண்ண உலகம் இருளால் சூழப்பெற் றிருந்து. அது விடுந்ததே யில்லை. தன்னுலகமாகிய இதய லோகம் விடுந்ததில்லை. அந்ந உலகத்திற்கு எதிர் உலகமாகிய இந்ந மன் உலகமும் விடுந்ததில்லை. யாரும் ஸ்ட்டமுடியாத ஆகாயத்தில் இருக்கின்ற சுவர்னாலோகமும் விடுந்ததில்லை. ஆனால், சாலை வளருடாகிய இந்நப் பீடபூமியினிடத்து னம் எண்ணம், இதயம், விண், பொன், சூரியன் பிரகாசிக்கின்ற இந்ந உலகம் முதலாகிய யாவும் சேர விடுந்தது. ஜந்து உலகமும் சேர விடுந்தபோது சாலையென்றும், பீடபூமி என்றும், பொன்னரங்கமென்றும் சொல்லப்பெற்ற அந்ந அருந்நவமுதலும் விடுந்தது. அவ்வாறு விடுந்த னளை, முப்பது ரூழிகை கொண்ட னள் என்று னினையாதே. ஆனால் அதன் ரீளம் கற்பித்தவருக்கும், கற்பிக்கப்பெற்ற

தெய்வக்கை முதலுக்கும்தான் தெரியும். விசாலம் தங்கிய அந்ந இரவு, பிரளை பிரளையமாக மாறி விடுந்ந இரவு. எவ்வளவோ னைக் குறுக்கி ஒரு இரவாக உனக்குத் தரப்பெற்றிருக்கிறது. 70,000 இறக்கைகள் கொண்டு 70,000 ஞட்கள் பறந்நாலும் எட்டமுடியாத னீண்ட பேரின்ப லாபத்தைப் புகட்டிப் பிறவிச் சேற்றைத் தடித்தெறிகின்ற ஒரு கோடாயுதத்தோடு பிறந்ந ஒரு இரவாகும் அது.

ஒரு மலையானதிருக்கிறது - திரிகோணமலை. அது எந்நப் பெரியோர்களாலும் பார்க்க முடியாதது. அந்நப் பாதாளத்தின் விசாலத்தை அதன் அழகை ஒருவரும் முழுவதும் கண்டதில்லை. அதைக்கண்டு வந்துள்ள ஒரு வர் உன்மேல் இரக்கமுற்று, அந்ந இரவை உனக்காகப் படைக்கின்றார்கள்.

உன் பாவமானது வீணன் என்ற பட்டத்தை உன் னெற்றியில் எழுதிப்போட இருக்கிறது. னீ இருக்கும் சிவகோலமாகிய இந்நக் கோலத்தில், ஜீவன் முக்தர் களின் திருவிலாசத்தில், னீ தண்டிக்கப் படுவதில்லை. வேறு தேகத்தில் மாற்றப்பட்டே னீ தண்டிக்கப்படுகிறுய். அப்படியான ஒரு கிடங்ஙில்போய் மாட்டிக் கொள்ளாதபடிக்குத் தடுத்து ஆண்ட இரவே அது வாகும்.

ஆயிர வருஷங்களைச் சுருக்கி அந்ந ஒரே உபதேச இரவிற்குள் புகுத்தித் தினித்துவிடுவோம். அன்று பஜராகும். அது, னீ சலாமத்தை அடைந்து விடியும் இரவாக இருக்கும். அந்ந இரவு எம் கையகத்தி விருக்கிறது. உன்னுடைய ஜீவிய காலமெல்லாம் னீ கேட்டுக் கொண் டிருந்நாலும் மும் அதன் பெருமித வளத்தைப்

பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்போம். அப்பேர்க் கொத்த மெய்க்கல்வியில் பூர்வீகன் நுழைந்து பேசும் போது, அதை அவர்கள் எஃடுக்கொண்டே யிருப்பார்கள். இதை விளக்கித் தருபவர்கள், இந்த அதிகாரணச் செயல் உடையவர்கள்தான் குத்தூபுக்கள், காமீல்கள், சான்றேர்கள் என்று சொல்லப் பெறுவார்கள். அவர்கள் ஒரு பறைச் சாதியில் தோன்றியிருப்பினும், அவர்களைப் பறைச்சாதி என்று என்றுதே. அவர்களைச் சாதி குறித்து என்றுதே.

212

இந்த உலகத்தில் சக்கிலியன் உடல், பள்ளன் உடல், துலுக்கன் உடல் என்று சொல்வதற்காமல் உயிரவைத்துச் சொல்வதுண்டா? வேதம் உயிரை எம்பி வந்ததா? அல்லது உடலை எம்பி வந்ததா? உயிரை எம்பித்தான் வந்தது. இறைவன் என்ன சாதி? ஜீவன் என்ன சாதி? ஜீவதேகத்தில் னீ நுழைந்நாயானுல் அந்த அருகக் கடவுளை னீ பார்ப்பாய். பிறகு இந்தச் சாதி வேற்றுமை மறைந்து சமத்துவம் தானே துலங்கும். அவனைச் சந்திக்காது: செய்யும் பூசை விரதங்கள் முதலியன இருக்கரைகளும் கடந்தோடும் பிரவாகமான ஒரு நதியில் ஒரு சல்லிப் புளியைக் கரைத்ததுபோ லாகும்.

213

சிவ குருமார்களை ஐந்தார அடி உயர மனிதர்களாக உலகம் விளைத்ததால்தான், அவர்களைப் புறக்கணித்தார்கள். அண்டாண்டங்களும் கடந்து விளங்கும் அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்ட கயிலைது, மனித குலத்தை உய்விப்பதற்கென்று ஐந்தார அடி உயரத்துபோ லாகும்.

தில் ஓர் கடமெடுத்து வந்நிருக்கிறது என்பதை உனர் வதில்லை.

214

ஸீங்குள் ஜந்நாவது அறிவுதான்டு ஆரூவது அறிவுக்கு வராமல், இடையில் இருக்கிறீர்கள் என்று ஞம் னிருபித்துக் காட்டுவோம். எம் உலகத்திற்கு ஸீங்குள் வந்நால் எல்லா முத்தர்களையும் எல்லாச் சித்தர் களையும் எம் செயலுக்குச் சாக்கி சொல்ல வைப்போம். அப்பேர்க்கொத்த திருச்செயலே மறு பிறப்பில் ஆக்கும் செயல்.

215

சிவபுரச் செல்வர்களை - தினந்தினம் அச் சிவபத னட்டிற்குப் போக்குவரத்துள்ள செம்மல்களாகிய பல ஆயிரக்கணக்கான புதல்வர்களை - ஞம் பெற்றுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். சிவ செம்மல் அவர்களின் எண்ணமும் அவர்களது புதல்வர்களின் எண்ணமும் கூரிய வாளாயுதத்தின் முனைபோல் இருக்கும். ஆனால் மற்றை யோர்களது எண்ணம் கணிந்த பழும்போல் இருக்கும்.

216

கூச்சத்தை உதறிவிட்டு எம்மிடம் மடமடவென்று பேசிப் பழகு. வாயில் வந்ததெல்லாம் விட்டு ஒட்டு. முதலில் கொஞ்ஞும் ஒரு மாதிரி தடுமாற்றமா யிருந்நாலும்; வரவர் னி பேசவதெல்லாம், கேட்பவர்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியப்படக்கூடிய மெய்வார்த்தைகளாக வரும். ஏனெனில் உன் அறிவுப் பிடரியில் னின்று உதவும் உதவி இங்கிருக்கிறது.

மயிர்ப்பாலம் னெருப்பாறு என்பது ஒரு னுண் கிய பயங்வர அருந்நலம். அதைக் கடந்து செல்வது வெராக்கிய சித்தமுடையவர்க்கட்கே முடியும். கள்ளத் தனம் ஸிறைந்நாள்ளத்தை யடையவர்களால் அதைக் கடந்து செல்ல முடியாது. இந்ந அழிப் பலகப்பற்று அதிகமாய் இருப்பின் கீழேயே இழுத்துவிடும். அந்நத் தலத்தில் எல்லோரும் “தம்மய்யா” போட்டுத் தான் தீரவேண்டும். இங்கு உன்னை ஆண்டு கொண்ட குருபரரிடம் “தம்மய்யா” போட்டு அடங்கி னடந்திருந்தால், அந்ந மயிர்ப்பாலத்தைக் கடந்து செல்வது மிக எளிமையா யிருக்கும். அந்ந ஞேரத்தில் ஆத்திரப்படுவதால் அந்ந அருங்கெஞ்சையல் கிட்டுமா? எடுகுழந்தையைப்போல் இருந்நாயாலும், தெய்வத் தாயாகிய உன் ஆசான் அந்ந ஆபத்து எல்லையில் உன்னைக் காப்பாற்றுவார்கள். மை தாண்டி விடுவோம் என்று னினைத்தால், னிச்சயமாக இருளில்தான் பாயவரும். தாயோடு இருக்கும்வரை குழந்தைக்கு ஒன்றுமில்லை. தாயைவிட்டு விலகியுள்ள குழந்தை கீழே விழுந்து காயப்படுத்திக் கொள்ளுவதுபோல் ஆகி விடும்.

இந்ந உலக முழுதினுக்கும் பெரிய துகடமான காலம் அடுத்து வர னிற்கிறது. இனி மாதத்திற்கு மாதம் அழிவே கட்டி ஏறும். காட்டில் தனியாகக் குடிசைபோட்டு வாழ்கிறவர்களுக்குக்கூட அழிவு காலம் னெருங்கி வந்து விட்டது என்பது தீட்டமாகத் தெரியும்.

இந்தப் புமியானது இத்தனை னெடுங்வாலங் கஞக்கும் எத்தனையோ விளைவுகளை விளைவித்துக் கொடுத்து வந்தது. ரத்தினதிகள் முதலானவைகளையும் தந்தது. ஆனால் அந்த விளைவு முடியும் காலம் சமீபித்து விட்டது.

ஆடியிலிருந்து பெய்யப்போகும் மழை பத்து வருட வெள்ளாமைக்காகும். இந்தச் சொல் இதோ உன் காதில் விழுந்து விட்டதல்லவா? இனிச் செயலித்தான் பார்ப்பாய். மழை மட்டும்தான் அப்படி என்று நினைக்கிறோயா? இல்லை. காற்று அம்மியைத் தூக்கிக்கொண்டு பறக்கும். இவ்வாருக எல்லாக் கோள்களும் மூர்க்கங்களாண்டு எழுந்துவிடும்.

முன்பெல்லாம் விட இப்பொழுதுதான் கட்டிடம் கட்டிடம் என்று எங்கும் கட்டிடமே அதிகமாகக் கட்டுகிறார்கள். வரனிற்கிற அழிவு எவர் ஒருவருடைய அறி விலும் படவில்லை. அம் மாதிரியான பேரழிவு எப்படி நடக்கும் என்ற நினைவுதான் எல்லோ ருள்ளத்திலும் இருக்கிறது.

இந்த உலகத்தின் வேடம் மாற்றப்படப் போகிறது. இதை இவ்வளவு ஆத்திரத்துடன் முற்கூட்டியே உங்வஞக்கு அறிவிப்பது எதற்கு? அந்த ஆபத்திலிருந்து ஈங்கள் எல்லோரும் தப்பித்துக்கொள்வதற்காகத்தான்.

அந்த ணேரத்தில் இந்தச் சாலையை எப்படி வைத்திருப்போம் தெரியுமா? சுற்றிலும் அக்கினிப்புடம் போட்டமாதிரி இருக்கும். இங்கே உள்ளே ஒரு காகம் கூட ஒடுமுடியாது. முன்பெல்லாம் ஒரு தலைமுறை காலத்தில் புயல், பூகம்பம் என்று கேட்பது அரிது.

ஆனால் இப்பொழுதோ னன் தவருமல், “இங்கு புயல் அங்கு பூகம்பம்” என்று ஓயாமல் காதில் வந்து விழுந்ந வண்ணமிருக்கிறது. இது னேரம் உங்கள் கவனம் அழிந்து போகிற இந்ந உலகப் பொருள்களின்மேல் இருந்தால், அவை ஒசமாகும்போது உங்கள் கதியும் அடைத்தான்.

காலமெல்லாம் சம்பாதித்துவத்தது, எமன் ஆவி அடித்ததும் னிற்குமா? னிற்காது. எவர் உதவியும் வந்து எட்டமுடியாத துணையற்ற னேரமாச்சே அது. அதற்கு அடுத்து னிற்பது ஜயோதான். இதுவே இப்படியானால் சந்திர குரியாள் தாரகைகள் பஞ்சபூதங்கள் முதலிய அனித்திற்கும் ஏகமான சாவு னேரம் வரப் போகிறதே; அப்போது என்ன செய்வார்கள்? பிரளை அமளி னேரத்தில் மக்களுக்கு வண்ணத்திப் பூச்சியின் அறிவுதான் இருக்கும். தங்கள் பிள்ளைகளையே, தங்கள் பிள்ளைகள் தானு என்று முறைத்துப் பார்க்கிற னேரம் அது. கதிகலங்கிப்போய் ஒருவரை ஒருவர் பிரமித்துப் பார்க்கும் னேரம் அது. அந்தக் கோர அமளியினின்றும் தப்பிக்க எத்தனையோ உளவு சொல் வியும் எவர் மன்றையிலும் படவில்லை. இனிமேல் அவரவர் பாடு.

எம் மக்களாகிய னீங்கள் இம் மனிதவுடல் எடுத்துப் பெறவேண்டியதை யெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டார்கள். னீங்கள் செய்யவேண்டியது ஓன்று பாக்கி இருக்கிறது. எம்முடைய இச்சையாகிய, இந்ந உலகத்தை உய்விக்கும் பெருங்காரியத்திற்குத் துணைக்கருவிகளாக

னீங்கள் இருக்கவேண்டியதே அது. தேவாதி தேவனுடைய திருத்தாதுவர்களாக னம் உங்ளை ஆக்கி வைத் திருக்கின்றோம். னீங்கள் இனி உண்ணும் ஆகாரம் உங்ஙளுக்காக அல்ல. இந்ந உலகத்தை உய்விப்பான் வேண்டியே னீங்கள் உண்ணுகிறீர்கள். னீங்கள் அருந்தும் ஜலமும் அதற்கே. உங்கள் காரியங்கள் எல்லாம் அப் பெருங்வாரியத்திற்காகவே. இதை னீங்கள் சத்தியமாக உணருங்கள். இது உங்கள் உள்ளத்தில் உறைவதற்காக, என்னத்தில் தோய்வதற்காக, இதே சிந்தனையாகவே னீங்கள் இருக்கவேண்டும் என்பது எம் ஆக்கரை. உலகம் பாவத்தில் முழ்கி அதோகதியாகப் போகிறதே என்று அவர்களை உய்விக்கவே, னம் இடுப்புக்கட்டி இறங்கி இருக்கின்றோம். பிறவிக் கடலில் சிக்கித் தத்தனிக்கும் உலகத்தினரைப் பாவ விமோசனம் செய்து, அவர்களைத் திருக்கயிலாயத்தின் ஆட்சி அடி னிழலில் வைக்கவே உங்களைச் சேர்த்து இருக்கின்றோம்.

எல்லோரையும் இந்ந மெய்ஞ்சுன ராஜ பாட்டையில் செலுத்தி வைக்க வேண்டும் என்பது எமது என்னம். உனக்கு வழிபட்டு னிற்கின்ற உன் மஜனவிக்குச் சொர்க்கம் கிட்டும் என்றால், எம் முன்னர் வந்து எம்மைத் தரிசித்தவர்களுக்கு லாபம் குறைவா? னம் பெற்றிநுக்கும் தேவ சன்னதங்கள் இனி யாராலும் பெற முடியாது. சந்திர குரியர்கள் உள்ள வரை, திருமூர்த்தியர்களாலும்கூடப் பெற முடியாது. மஜனவி மக்களை விட்டுக் கோவனுண்டிகளாகி எம்மைப்போல் அலைந்து னீங்கள் பெறவேண்டும் என்பது எம்முடைய ஞேக்கம் அல்ல. எம்மைத் தரிசனம் செய்தாலும் முத்தி தரவே,

மீம் கங்கணம் பூண்டு வந்துள்ளோம். பெண்டு பிள் ஜிக்கோடு எங்கள் இருந்து, இந்த மெய்யைப் பெற வேண்டும் என்பதே எம் இச்சை. ஏனெனில், இந்தப் பூமிக்கு வயசு முடிவாகப் போகிற காலம் னெருங்கிவிட்டது.

சர்வ உலகங்களையும் மெய்வழியில் பிரட்டி ஆக்குவது எம் கேள்கம் என்றால், உன் மனைவி மக்களை விரட்டிவிடுவோமா? ஒருவன் பட்டினியாக இருந்து மிகச் சிரமத்தோடு பகல் முழுவதும் பூப் பறிக்கிறுன், இன்னெருவன் மாலையில் வந்து சொகுசாக ஒரு பூ மட்டும் பறிக்கிறுன். பூப் பறித்தவர்களுக்குச் சாப்பாடு என்றால், ஒரு பூப் பறித்தவனுக்கும், பகல் முழுவதும் கஷ்டப்பட்டுப் பூக் கொட்டவனுக்கும் சாப்பாடு ஒன்றே. எம் உள்ளமும் அவ்வாறே தான் இருக்கிறது. எம் முன் பாக ஒருவன், அவனது உயிர் போகும் தருவாயிலாயினும் எம் உள்ளம் இரங்க னின்றுவிட்டால் போதும். அவனை அந்நத் தெய்வ ஞட்டில் குடியேற்றி வைக்கும் கங்கணம்கட்டி இருக்கிறோம். ஆனால் அந்நத் தருவாய் - பிராணன் பிரியும் தருவாய்தான் - முற் கூட்டித் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே. ஆகவே அந்த ஆபத்து னேரம் வருவதற்கு முன்னரே, இந்நத் தெய்வத் துணையைத் தேடிக்கொள்ளுங்கோ என்கிறோம்.

காலில் மூள் தைக்கிறதே என்று செருப்பின் துணையைத் தேடுகிறார்கள். குளிர்கிறதே என்று சட்டையின் துணையைத் தேடுகிறார்கள். குடும்பம் னடத்த மனைவியைத் துணையாகத் தேடுகிறார்கள். வழிப்பயணத்

திற்கு, வழி தெரிந்த மக்களுடைய துணையைத் தேடுகிறார்கள். இப்படி யெல்லாம் ஓவ்வொன்றுக்கும் துணையைத் தேடிக்கொள்கிற இவர்கள், னெடுங்கால வித்திய வாழ்க்கைக் குரிய ஒரு துணையை, ஏன் தேடிக் கொள்ளக்கூடாது?

221

குதிரை, ஆடு, மாடு இவைகள் இறந்த பின்பு திவசம் கொடுப்பதுண்டா? மனிதனுக்கு மட்டுந்தானே வருஷாவருஷம் தவறுமல் திவசம் கொடுக்கிறார்கள் - சடங்குகள் செய்கிறார்கள். அப்போ இவர்கள் சாக வில்லை, வேறு சூபத்தில் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிற தல்லவா? செத்தவுடன் கற்பாந்த கோடிகால கோர அவஸ்ததக்கே புறப்படுகிறார்கள் என்பதன் அடையாளம்தான், பின் ஏற்றும் கிணம்புகிறது. இந்த உலகத்தில் மனிதனுடைய வாழ்க்கை ஒலு னுளைக்குத் தானே. அதை ஆடுமாடு மாதிரி தீரிந்து பாழாக்கி விட்டு ஏரக அவஸ்ததக்குப் போகிறார்களே. அப்படிப் போகக் கூடாது என்பதற்கே எம்முடைய இந்த னெடிய பாடு.

222

மாடு காலமெல்லாம் வாயினுலேயே தின்னுகிறது. மனிதன் அப்படியில்லை. இவன் கையினுல் எடுத்துத் தின்னுகிறன். இவனது கைகளைக் கட்டிப்போட்டு வாயினுலேயே தின்னு என்று சொன்னால் எப்படியிருக்கும்? அதற்கு இவன் சம்மதிப்பானு? மாடுகளுக்கு முன்னங்கால்கள் என்றும் பறவைகளுக்கு இறக்கைகள் என்றும் இருக்கின்றன. ஆனால் இவனுக்குமட்டும் சிறப்

பாகக் கைகள் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கின்றனவே இதை வைத்துப் பார்த்தால் இவன் எவ்வளவு மேலான ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்க வந்தஙன் என்று தெரிகிறது?

முடிவில்லாத காலப் பேரின்ப வாழ்விற்குப் போக எமன் அனுகா முழு வயிர தேகமல்லவா வேண்டும். அதை இப்பவே கைபோடவில்லையென்றால் இவன் யார்?

223

மரணம் என்றால் பயப்படுகிறார்களே - அது கொடுரமானது, அவஸ்ததயானது என்று தெரிந்து தானே அப்படிப் பயப்படுகிறார்கள். புலியை நேரில் பார்த்தும், அது விரட்டிக்கொண்டு வருவது தெரிந்தும், கண்களை இறுக முடிக்கொண்டு, புலி வராது, எம்மை அடித்துக் கொல்லாது, என்று சொல்லும் மூக்கயர்களே இவர்கள். இவர்கள் எம்மைப் போலவே பேசுகிறார்கள், என்னென்னவோ எழுதுகிறார்கள், எம்மைப் போலவே எல்லா வகைகளிலும் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு ஏன் இந்நப் புத்தியில்லை? ஒருவேளை இவர்கள் கொடுரமான மரண அவஸ்ததக்கென்றே பிறந்திருப்பார்களோ?

இவர்களுடைய உலக அறிவை வைத்துப் பார்த்தால், இவர்கள் னமக்கும் மேலானவர்களாகத் தெரிகிறார்கள்; மட்டமாக இல்லை. அழிஞ்துபோகிற காரியங்களை னுனுக்கம் னுனுக்கமாகச் செய்கிறார்கள். னம்மைவிட மட்டமான அறிவுடையவர்கள் என்று சொல்ல எமக்குத் தெரியவில்லை. முக்கால் துட்டு

இரும்பை எடுத்து, இருநூறு ரூபா முன்னாறு ரூபா பெறும்படியாக ஆக்கி விடுகிறார்களே. அப்படிப்பட்ட அறிவுடையவர்கள் தானே! இவர்கள் ஏன் னம்மைப் போல் னித்திய சிரஞ்ஜீவி வாழ்க்கைக்கும் ஆகக்கூடாது?

இகத்தில் இவர்களுக்கும் மட்டமான அறிவுடைய னும், கற்பாந்ந கோடிகால வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய துணியைத் தேடிக்கொண்டோமே; இவ்வளவு அறி விருந்தும் இவர்கள் இதைத் தேடிக் கொள்ளவில்லையே என்று னினைக்கும்போதுதான் னமக்கு வயிற்றெரிச்சலாக இருக்கிறது.

தங்களுக்கு அவமானம், ஆபத்து, கொடுரமான அவஸ்தை வருதே - கட்டாயம் வருவதாச்சே - இவர்கள் இதை னினைக்கவில்லையே. இவர்கள் என்ன, தெரியா தவர்களா? எத்தனையோ பேர் தங்களுக்கு முன்னுலேயே செத்துப் பின்மாக ஏறிப் போவதைப் பார்த்தித்ருக்கிறார்களே!

பத்து னளைக்கு வாழி, அதுகூட இல்லை - ஒரு னளைக்கு வாழி, என்ன பாடுபடுகிறார்கள்? இதற்கே இப்படியானால் அந்தக் கற்பாந்ந கோடிகால னித்திய வாழ்க்கைக்கு எப்பெரும் பாடு வேண்டும்? அந்ந அழியாத சிறப்புக்கும் - அந்நமகா மகத்துவத்துக்கும் - அந்ந மகா மகோன்னத்துக்கும் - அந்ந மகா வளமைக்கும் - எப்போக் கொத்த துணியைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். அதை அடுத்த ஜென்மத்தில் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்கின்றார்களே; அப்ப இந்ந ஜென்மம் என்ன, கேலிக்காகப் படைக்கப்பெற்றதா? பெண்டாட்டி பின்னை கள் எல்லாம் கேலிக்காகவா இருக்குது? இல்லையே.

மனுவை னித்தியத்திற்காகவே படைத்தான். அதற்காகவே அறிவையும் தந்நான். அறிவுக்கு ஸ்த சனம் னித்தியத்தைக் கைபோடுவதே. இதை என்றுமல் ஒருவன் இருந்நால் அவன் மனித ஜென்மத்தில் இல்லை. ஆகவே அதுகளை மரியாதையாக “அதுக இதுக” என்றுதான் மும் சொல்லவேண்டும்.

னித்திய தேகத்தில் னுழைந்நதற்கும் னுழையாததற்கும், னெடுங்காலத் துணையைத் தேடிக்கொண்டதற்கும் துணை தேடிகொள்ளாததற்கும் பிரத்தியட்ச அடையாளம் கடைசியில் சாவுடைய னேரத்தில் வந்நு விடுதே. முடிவில்லாத காலத் துயரத்திற்கு யாராவது சம்மதிப்பார்களா?

[அன்றைய பகல் அடக்கமான தங்கள் மக்களில் ஒருவராகிய மெய்வழி முகம்மது காசீம் அனந்நரைக் குறித்து ஆண்டவர்கள்] இவனைப் போலத்தானே எல்லோரும். இவன் பிறந்நான் - வளர்ந்நான் - படித்தான் - கல்யாணம் ஆனபோது கல்யாணத்தில் மல்லிகைப் பூ வாசனை தாங்குமுடியாமல் மயக்கமுற்று விழுந்நான். (எதிரிலிருந்ந ஏற்பது வயதுடைய ஒருவரைச் சுட்டிக் காட்டி) முன்னே இவனைப்போல யௌவனமாக இருந்நான் - இப்போது போய்விட்டான். இந்ந னேரத்தில் அவனுக்கு யார் துணை? அனந்நாதி தேவர்கள் :- ஆண்டவர்களைத் தவிர வேறு துணையில்லை. அந்நாதி தியத் துணையைத் தேடிக்கொண்டார். தொடர்ந்நு ஆண்டவர்கள்:-

என்றைக்கு இருந்நாலும் இந்தத் தூலம் எம் முடியதல்ல. எம்முடைய சொந்தத் தூலம் அந்த ஸ்த்திய தூலமாகும். அதை அடைவதற்கு இப்பவே ஒரு துணை தேடிக்கொள்ளாதவன் கடைகெட்ட முதேவி யிலும் முதேவியே. அருணகிரினதர் அப்படிப்பட்ட வகைப்பற்றி எல்லா சோமிதமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்-

அவகுண விரகஜை வேதாள ரூபஜை

அசடனை மசடனை ஆசார கன்னை

அகதியை மறவனை ஆதாளி வாய்ஜை - அஞ்சுழுபுதம் அடசிய சவடனை மோடாதி மோடனை

அழிகரு வழிவரு வீஞ்சுதி வீணாஜை

அழுகலை அவிசலை ஆருன ஊன்னை - அன்பிலர்த கவடனை விகடனை ஏனுவி காரணை

வெகுளியை வெகுவித முதேவி முடிய

கலியனை அலியனை ஆதேச வாழ்வனை - வெம்பிவிழும் களியனை அறிவுரை பெறுத மாநுட

கசனியை அசனியை மாபாத ஏகிய

கதியிலியை

இதுதான் அவன் போய் அடைகின்ற அதோகதிப் புகழ்.

இந்த ஜென்மத்தில் வாழுகின்ற வாழ்க்கையைப் போல அந்த ஸித்திய வாழ்வு என்ன ஒஹுமடங்கு கொண்டதா? இல்லை. ஜந்து மடங்கு கொண்டதா? ஓஹுமடங்கு கொண்டதா? ஆயிரம் மடங்கு கொண்டதா? இல்லை. என்னிறந்த கோடி முடிவில்லாத கால ஸித்திய வாழ்வு அல்லவா அது!

பார்த்தால் உலகத்தில் எவ்வளவோ கற்கள் இருக்கின்றன; அதிலே மாணிக்கக் கல்லும் இருக்கிறது. மாணிக்கமும் கல்தான்; மற்றதும் கல்தான். தனக்கு வருகின்ற ஆபத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக வேண்டிய பாடு பரப்புக்கு இங்கே ஆளாக வருகின்ற உருவங்களைப் பார்த்தால், மாணிக்கம் போல அழுவுமாக இருக்கின்றது. மலைக் கல் ஒருவனுடைய காலில் படுகிறது. அதை அவன் தன் காலினுலே எட்டித் தள்ளி விட்டு, அதன்மீது வெறுப்போடு போகின்றான். ஆனால் மாணிக்கக் கல்லைப் பார்த்த ஒருவன், அதைக் கையிலே எடுத்துக் கண்ணிலே ஓத்திக் கொள்ளுகிறான். அதோடு அவன் அதை மிகவும் காபந்தோடு வைத்துக் கொள்ளுகிறான். இந்ந மெய்யைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களுக்கும் பெருதவர்களுக்கும், னமக்கும் அதுகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மேலே சொன்ன மாணிக்கக் கல்லுக்கும் மலைக்கல்லுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் அல்லவா இருக்கிறது! அதுமட்டுமா? அதற்கும் மேலாக இருக்கிறது.

உலக மக்கள் பெரும் பாடு பட்டு - அவஸ்தைப் பட்டு, அதிசயப் பொருளாகிய வித்தியத்தைத் தேடாமல், ஆபத்தையே சம்பாதிக்கிறார்கள். அவர்களை ஆபத்திலிருந்து மீட்க உதவி செய்ய வருகின்றவர்களையும் சீச்சக் கழிக்கின்றார்கள். அதோடு மட்டுமா? அந்நச் செம்மல்களை அவமானம் வேறு செய்கின்றார்கள். இறைவன் செய்த வன்றியை மறந்துவிட்டு, அதை விளைத்துக்கூடப் பார்க்காமல் அவனுக்குக் கொக்காணி

காட்டுகிறுர்கள். ஆடு கொடுத்தவனுக்கு மசிருகூடக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், எமனுகிய விரோதியின் கையில் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறுர்கள். நுழ் வந்தது, அழியாத னித்திய வாழ்விற்கு என்ற னினைப்பே இல்லாத, எட்டாத எல்லையில் அவர்கள் இருக்கிறுர்கள். மேற்கொண்டு அதற்கு மாற்றமான னித்திய அவஸ்ததயை - கொடிய னரகத்தைச் சொர்க்கமாக என்னிக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

227

சிவமதத்தில் ஒரே வெரு வார்த்தையில், முனை அடித்தாற்போல, “அன்பே சிவம்” என்று கூறியிருக்கிறது. வேறு வார்த்தை இல்லை. ஆனால் இவன் அன்பு எதில் வைத்திருக்கிறார்கள்? தன்னுடையது என்று இருக்குமே, அழிந்து போகக்கூடிய தூசி, தும்பு; அதில் தான் இவனுக்கு அன்டி. அதை விட்டு அந்ந ஊழி ஊழிகால சிரஞ்ஞீவி வாழ்க்கையாகிய னித்தியத்தை அளக்குகின்ற சிவசெம்மலாகிய சற்குரு பிரானிடத்தில் அல்லவா அன்பு வைக்கவேண்டும்? அதல்லவா இவனைச் சிவமாக்கும்.

228

சபையோரை ஞேக்கி ஆண்டவர்கள், பூமியின் தலைவு எது? என்று கேட்க, யாரும் பதில் சொல்லா திருந்நதைக் கண்டு, சிறிது னேரங் வழித்து, ஆண்டவர்கள்:— இந்ந உடம்பின் தலைவு தெரிந்நால் பூமியின் தலைவும் தெரிந்துவிடும் என்று அருளிச் செய்த பின், தொடர்ந்து:—

முதன் முதலில் எங்கும் ஒரே இருட்கோளமாக இருந்தது. வெளூன்றும் இல்லை. பிறகு அதிலே ஒரு புழுக்கம் உண்டாயிற்று. அப் புழுக்கத்தினால் ஜலம் உண்டாயிற்று. ஜலம் விழுந்ந வேகத்தால் காற்று வீசிற்று. காற்று வீச வீச ஜலத்தில் நுரை உண்டாயிற்று. நுரை ஒதுங்க ஒதுங்கத் திரண்டு மன், கல், மலை இவைகள் உண்டாயின. ஆகவே பூமியின் தலைவு எது? இருட்கோளம் தான். அதே போல தேகம் ஜலத் தால் உண்டாயிற்று. முதலில் பனித்துளியில் ஒரு பாதி, தந்தையினிடத்திலிருந்து தாய்க் கருவறையில் வந்து தங்கிற்று. பிறகு அதுவே கருவர்கி, வளர்ந்து உருவாயிற்று. இந்நால் தேகத்திற்குத் தலைவு, ஜலம்தான். இதைப்போலவே தான் அதை - இந்ந பிரம்மாண்ட உலகத்தையும் படைத்தது. இந்நப் பூலோகம் எப்படிப் படைக்கப் பெற்றதோ அப்படித்தான் இந்ந மனிதனையும் படைக்கப் பெற்றது.

(உபதேசத்திற்கு உத்திரவு கேட்டிருந்ந ஒரு மானுக்கனைப் பார்த்து ஆண்டவர்கள்: உலகம் எத்தனை என்று கேட்க, பதில் சொல்லாமல் தடிமாறவே,) ஆண்டவர்கள்: மூன்று உலகம். 1. பாதாள லோகம் - அதாவது இந்ந பூமிக்குக் கீழே உள்ளது எல்லாம் பாதாள லோகம். 2. பூலோகம் - மூம் இருக்கும் இந்நத்தட்டில் உள்ளவை எல்லாம் - விஜோவைத் தருவது வளர்ச்சியைத் தருவது எல்லாம் இதில் அடங்கும். 3. ஆகாய லோகம் - பூலோகத்திற்கு மேல் உள்ளது. ஆக மூன்று உலகங்கள். சூரிய லோகம் சந்திர லோகம் என்று உண்டா? இல்லை. அவைகள் எல்லாம் மண்டலங்கள். உலகங்கள் அல்ல.

கடவுள் என்றால் என்ன? கடம் ஆகிய இந்நத் தூலத்துக்கு உள்ளே உள்ளது. இதையே ஒளவைப் பிராட்டியார் அவர்கள்,

“உடம்பினைப் பெற்ற பயனுவ தெல்லாம்
உடம்பினுள் உத்தமனைக் காண்”

என்று கூறியுள்ளார்கள். தனக்கு அப்பால் வெளி யிலே போவதெல்லாம், பேயன் போகிற மாதிரி போகிற என்னமே. கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்று னம்மில் யாராவது கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டதுண்டா? இல்லை. பொய்வேடம் போட்ட போலிக் குருமார்கள் கையை வீட்டி மேலே பார்த்துக் கடவுளே, அல்லாவே, பரா பரா, ஈஸ்வரா, வெகுதான்யா, மிரமாதீஸா என்று சொன்னார்கள். இதைக் கண்ட இவன், அஹ்ஹா! கடவுள் அங்குதான் இருக்கிறார் என்று னினைத்துக்கொண்டான். ஒவ்வொருவனும் இப்படியே னினைத்துக் கொண்டானே தவிர, யாரும் யாரையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இப்படியே இந்த உலகம் பூராவும் அறியாமையில் முடி முழுகிப் போச்சு. யாரும் னிலைத்து னின்று விவகாரம் பேசவில்லை. விவகாரமாகப் பேசினால் தான் இப்படி வருகிறதே— “கடத்துக்கு உள்ளே” என்று. வேதங்கள் எல்லாம் இதற்குச் சாட்சி சொல்கின்றன. எதையும் பேசி ஒரு விவகாரம் பண்ணினால் தான் ஒரு தெளிவுக்கு வரமுடியும்.

உபதேசம் என்றால் என்ன செயல்? என்று ஆண்டவர்கள் கேட்க, மரணவன்: பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத் மாவுக்கும் தொடர்பு கொள்ளச் செய்தல்.

ஆண்டவர்கள்: உங்ஙவனுக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லுங்ஙாள். வீங்கள் சொல்வது னிருப்பிக்கக் கூடிய

தாய் இருக்கவேண்டும். உபதேசம் என்பது என்ன செயல்?

மாணவன்: உபதேசம். அடுத்த என்று இழுக்க.

ஆண்டவர்கள்: அதெல்லாம் இங்கே படித்துச் சொல்லாதிங்கு. சொன்னால் அது கிராசுக்கு விற் கணும். சோறு சாப்பிடுகிறோம். எதற்கு? பசி என்ற மேய்க்கு. கரும்பு தின்பது எதற்கு? ருசிக்காக. அப் படியானால் அது வேறு, இது வேறு என்று ஆகிறது அல்லவா? அதுபோல உபதேசம் எதற்கு? ஏதாவது உபயோகத்துக்குத் தானே?

கண்ணுடி, பார்க்க உபயோகப்படுகிறது. வேட்டி, கட்டிக்கொள்ள உபயோகப்படுகிறது. வெற்றிலை, போட்டுக் கொள்ள உபயோகப்படுகிறது. அதுபோல உபதேசம் என்னத்துக்கு?

மாணவன்: ஜீவன் முத்தியடைய.

ஆண்டவர்கள்: ஜீவன் முத்திக்கா உபதேசம்? அதற்கு உபதேசம் தேவையில்லையே. உபதேசம் பெற்றவன் ஏரகத்திலும் கிடக்கிறுன். அப்போ ஏரகத்தில் தள்ளவா உபதேசம்?

மாணவன்: குருவுக்கும் சிஷ்யங்குக்கும் உறவு என்றால்கூட மாக்க.

ஆண்டவர்கள்: அப்படி உறவு என்றால்கூட மாவதால் என்ன பிரயோசனம்? உபதேசம் சினேகிதத்திற்கு, கலகம் பண்ண என்று வேதத்தில் இருக்கிறதா? நீ சொல்லுவது செயலுக்கு ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமே.

மரணவன்: தன்னுள் உள்ள பிரம்மத்தைப் பார்ப்பதற்காக.

ஆண்டவர்கள்: அப்படியானால், அது வேதத்தில் இருக்கிறதா? இங்கு அனுபவத்திலும் அப்படி யில்லை. வேதத்திலும் அப்படி இல்லையே. “ஏனையா கலப்பை யைக் கொண்டு போகிறுய்” என்றால், வெள்ளாமை செய்து கருதறுக்க என்று சொன்னால், அதுவா பதில். உழுவதற்கு - ழுமியைப் பண்படுத்துவதற்கு என்றால் வா சொல்லவேண்டும். பிறகு, ஏருவிட - விதைக்க என்று அடுத்துள்ள காரியங்களைச் சொல்லவேண்டும். அப்புறம், அதற்கநுத்த பயணைச் சொல்லவேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு எப்பவோ வருவதைச் சொன்னால்.... ஆளை எதற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறுய் என்றால், கூலி கொடுக்க என்கிறுய். களைபறிக்கணும் - அறுப்பு அறுக்கணும், அதற்காகக் கூட்டிப்போகிறேன் என்று சொல்லாமல் எதை எதையோ சொல்லுகிறுயே.

மரணவன்: ஜீவ வாழ்வில் ஆரம்பித்துவிட.

ஆண்டவர்கள்: உன் பதில் செயலுக்கும் வேதத் திற்கும் ஒத்துவரவேண்டும். உபதேசமா ஜீவ வாழ்க்கையை ணடத்துது? உபதேசம் எதற்கு என்று கேட்டால் ஞானத்தையடைய-பரமபதம் அடைய-முத்தி யடைய என்று எல்லோரும் இப்படியேதான் சொல்லுகின்றார்கள். எம்மிடத்தில் உபதேசம் பெருதவர்கள், சபையில்கூடச் சேராதவர்கள், ஆனால் அன்புப் பிடியில் இருந்த பலர் முத்தி அடைந்திருக்கிறார்களே! அப்ப உபதேசம் என்னத்துக்கு? ஐயா, னீ கேட்கிறுய் என்று னும் கொடுக்கிறோம். அதை னீ என்ன செய்வாய்?

பாலின் உபயோகம் தெரியாமல் அதைக் கால் கழுவ உபயோகித்தால், பால் வீணைய்ப் போய்விடுமே. உபதேசம் எதற்கு என்பது சரியானபடி, வேத எடை முறைப்படி உன் உள்ளத்தில் பதிந்நிருக்கிறதா? காகிதம் வாங்குவது சமையல் செய்வதற்கென்று ஒருவன் உள்ளத்தில் பதிந்நிருந்நால் எப்படியிருக்கும்? ஆசானை உணர்வதற்கும், வாக்மியாவதற்கும், வேதம் விளங்குவதற்கும்தான் உபதேசம். முத்திக்கு என்ற விளைப்பே உங்கள்பால் படிந்து கிடக்கிறதே. கடை சியில் மேற்படியான் - யார்? எமன்தான்!— வந்து விளைகொண்டு, “இந்நா பார்த்தாயா, உபதேசத்தி னல் வருகிற முத்தியை” என்று அடையாளத்தோடு அறிவிக்கிறோன். அந்ந னேரத்தில், “ஓரு னள், ஓரு னழிகை அவிழ்த்துவிட்டால் போதும். எனது பாழான எண்ணத்தைத் தீய்த்துவிட்டு, ஒரே அன்போடு ஆசா ஞகிய தெய்வத்தைய் பற்றிக்கொள்வேன்” என்று விளைத்துக் கதறி ஆவதென்ன? “கள்ளத்தனப் பற்று” என்று அன்றுதான் தெரியும். இவ்வாறு பின்னாலே உனக்கு ஆபத்து இருக்கிறது என்று உன் தர்யதந்தை வந்து சொல்வார்களா? மரணபயம் எனும் சவுக்கு, ஒருவனுக்கு என்னாலும் சதா தன் விளைவின் முன் விற்கவேண்டும். அதுதான் உனக்கு முத்தி எல்கும்.

உபதேசப் பொருள் உன்னிடத்தில் ஏற்கனவே இருந்துதானே! அதை உனக்கு விளக்கியவர் மேலன்றே அன்பு வருதல் வேண்டும்? விளக்கியவர் மேல் அன்பு வைப்பவனே, சிவதுக யோகியாக வல்

லவன். பாவிக்குத்தான் ஊனமாகிய பொருளின் மேல் அன்புவரும்.

முத்திக்கு மூலம் ஆசானின் இரக்கம். உன் நடக்கையால்தான் ஆசானின் இரக்கம் வரும். பள்ளமிருந்தால் தானே அங்குத் தண்ணீர் வரும். ஆனால் மன் வெட்டியை வைத்துக் கொண்டு விவகாரம் பேசினால் வருமா? ஆசானின் இரக்கம் கனங்கொண்டதல்லவா? பள்ளம் சிறிது கிறவிட்டாலும் உடனே ஆசானின் இரக்கம் அங்கு வந்து பாயும். வேதம் வெறும் கடிதமாக இருளில் கிடந்தது. அதற்குத் தீபமாகவிளங்கியது எம் ஆசான் சொல்லல்லவா என்ற அன்பு வரவேணும்.

229

மறு பிறப்பு அடைந்தவர்களுக்குத் தேவர்கள் என்றும், அமர்கள் என்றும், வானேர்கள் என்றும் பெயர். பறவை இனங்களுக்கும் ஒலுகால் விலங்கினங்களுக்கும் இடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது? ஒன்றை மற்றொன்று உகக்குமா? உகக்காது. அப்படியிருக்க மனுவுக்கும் தேவனுக்கும் இடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கும்!

ஐர்வன, மிருகம், ஐலம்வாழ் ஜந்து, தருக்கினம் இவற்றிற்கிடையில் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கின்றது. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தோற்றுமல்லவா? மனுவுக்கும் அமரருக்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசத்தை அறியவே இந்த எழுவகைத் தோற்றுத்தை எடுத்து வைத்தது. ஏறும்பினங்களைப் பறவையினங்கள் தன்னினமாக என்னழியுமா? முடியாது. பறவையினத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் அதில் கொசு முதல் யானையைத் தூக்கிச் செல்லும்

அண்டரண்ட பட்சிவரை எத்தனையோ வகைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் எல்லாம் தோற்றுத்தில் வைத்துப் பறவையினம். இதேபோல் ஏறும்பிலும் பல வகைகள் உள்ளன. மனிதர்களில், பார்வைக்கு ஒரே மாதிரியான உருவங்கள் இருந்தபோதிலும், தேவர்-மனு என்ற வேறுவேறுன தோற்றுவங்களாக எடுத்து வைக்கப்பெற் றுள்ளன. மனுவுக்கும் தேவனுக்கும் இடையில் ஒருதோற்றுத்திற்கும் மற்றொரு தோற்றுத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் இருக்கிறதென்று அறிவிக்கவே எழுவகைத் தோற்றுத்தை எடுத்து வைத்தது.

230

கோவணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, ரிஷியென் றும் யோகி என்றும் கூறிக்கொண்டு, தன்னைப் பார்ப்பதை மகர் கிராக்கியாக்கி, அதைத் தரிசனம் என்றும் வைத்து ஏராளமாகப் பொய்ப் பொருளைச் சம்பாதித்து விட்டார்களே. ஒரு தலைமுறைகாலம் ஏமாற்றிவிட்டுப் போய் விட்டார்களே! உள்குக் கடைசியில் இன்ன மாதிரி இடறு வருதே, அதிலிருந்து இந்ந மாதிரி தப்பிக்கலாம் என்ற பேச்சு அவர்களிடத்தில் உண்டா? அந்ந மதியினர்கள் அரிதிலும் அரிய பாரதூரமான மெங்குஞானச் செயலை எவ்வளவு கீழ்த்தரமாகக் கேவலமாகக் கொண்டுவெந்து விட்டார்கள். மாணிக்கத்திற்கும் ஆட்டாம் புழுக்கைக்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்பது போல் எவ்வளவு மட்டமாக அதை ஆக்கி விட்டார்கள் பார். அவர்களுக்கும் குரு என்றுதானே பெயர்? னிசமாகத் தான் ஒரு பிள்ளைபெற்று வளர்ப்பதும், அன்னியமான உருவனை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்வதும் இரண்டும்

ஓன்று? வேலைக்காரனிடம் எவ்வளவு வேலை வாங்க நூழோ வாங்கிக்கொண்டு அனுப்பவேண்டியது தானே! சொந்தப் பிள்ளையாய் இருந்தால் அப்படிச் செய்யவருமா! வராது. அதுபோலைப் போலிக் குரு, உள்ளை ஒரு வேலைக்காரனைப்போல ஆக்கிக்கொள்ளுகிறேன்.

சபையோரி:- இந்த அளவுக்கு யார் தெரிந்திருக்கிறார்கள்? பெரியோர்களைப் போய்ப் பார்ப்பதுவே தரி சனை, அதனால் புண்ணியம் வரும் என்றுதான் எல் லோரும் னினைக்கிறார்கள் -

ஆண்டவர்கள்:- அப்ப இந்த மெய்ஞ்ஞானச் செயலை, எவ்வளவு கேலியாக எளிதானதாக ஆக்கி விட்டார்கள் பார். அவ்வளவு எளிதாக னினைப்பதால்தான் கடைசியில் எமன் கையில் எளிதாக மாட்டி ஒசமாகிறார்கள். காலமெல்லாம் னிஜுமாப்பாடுபட்டபின் கடைசியில் தெரியும் அவன் போலியென்று. அப்ப அவன் இருக்க மாட்டானே. னீ யாரோ, னாரோ, மீன் ஆரோ, கொக் காரோ என்று போய் விடுவான். இந்த உலகுக்கு இந்த ஐடப்பொருளாகிய சூரியனே ஓன்றுதானே! ஞான சூரியன் இரண்டா இருக்கும்? அவ்வளவு சுத்தமாக துப்புரவாக மாசு மறுவில்லாமல் வாழையடி வாழையாக அல்லவா ஞானகுருவானவர்கள் வரவேண்டும்.

இன்னொரு வேஷதாரி இருக்கிறார். அவரிடத்தில் அவ்வளவும் இங்கிலீஸ் ஞானம். அவர் அங்கு கூடியிருக்கிற சபையிலே ராத்திரியிலே திடீரென்று விளக்கை அணைத்துவிட்டு ஒ.....ஒ.....ம் என்று சொல்லுவாராம். எவ்வளவு சூரியக்கியாக இந்த ஸௌன ஓன்றை

எடுத்து வைத்துக் கொள்வது பார். இது, ஞானம் இல்லையென்று அவருக்கே என்றாகத் தெரியுமென்றாலும், இதில் ஒரு என்மை வராதா என்றுதான் செய்கிறோர். பிசாசு கழுதையின் குரலீக் கேட்டு, கடவுள் என்று நினைத்ததாம். ‘இதோ பார் குட்டிச் சுவருக்குள்ளே இவ்வளவு பெரிய சப்தமுடைய கடவுள் இருக்கிறோர். இந்ந மூட ஜனங்கள் இதைக்கூடப் பார்க்காமல் போகிறார்களே’ என்றதைப்போல இந்ந உலகம் அந்ந வேழதாரிகள்பால் திரும்பிக்கொண்டது.

கழுதை காலைக் கண்ணுள்ளின் ரூடிய அஸகை தொழுது மீண்ணுமக் கழுதையைத் துதிசெய அதுதான் பழுதி ஸானமக் சியார்னிக் ராமெஸப் பகர்தல் முழுதும் மூடரை மூடர்கொண் டராடிய முறையே.

இந்நப் பாட்டு என்ன பொருத்தம், அந்நப் போலி ஞானிகள் செயலுக்கு என்று பாருங்கு.

ஞானம் னிசமாகப் பெறவேண்டும் என்று யாரும் அங்கு போவதில்லை. கொஞ்ஞனேரம் ஞான விளக்கம் கேட்கலாம்; சும்மா பொழுது போக்காகக் கொஞ்ஞனேரம் இருந்து விட்டு வரலாம் என்றுதான் போகிறார்கள்.

பூபதிதாசன் என்று ஒருவர் தன்னுடைய சீடர்கள் கூட்டத்துடன் சாலைக்கு வந்நார். வண்டியை விட்டு இறங்கினினதும் அவருடைய கைகளை இரண்டுபேர் தாங்கிக்கொள்ளவும், ஆலயத்தை ஞேக்கிக் கூட்டமாக வந்நார்கள். மும் பார்த்ததும் ஓகோ...! பெரியவாள் போல இருக்கிறது என்று ஒடிப்போய், சர்வாணி போட்டுக் கொண்டு வந்நோம். அப்புறம் பார்த்தா...ப்பு...! இவ்வளவுதானு! இவரை ஒரு பெரிசா னினைத்து இந்

நப் புழுக்கத்திலே சர்வாணியெல்லாம் போட்டுக்கிட்டு வந்தோமே என்று அவர் முன்னிலையிலேயே சொன்னேம்.

திடீரென்று கீழே விழுந்து எழுந்து, இனிமேல் மெய்வழி ஆண்டவர்களைப் புகழ்வதுதான் என்னுடைய வேலை; இதைவிட வேறு வேலை இல்லை என்று அழுதார். ஆளைப்பார்த்தா, தடபுடல்; இங்கிலீஸ் வேறு படிச்சி இருக்காரும். கொழும்பிலே வேறே அவருக்கு ஆயிரத்து முன்னாறு சிஷ்யர்களாம். இந்ந எல்லைக்கு அவர் வரவில்லை என்றால் அவர் குட்டு வெளியாகுமா? அவரைப் பெரிய ஞானி என்றுதானே அவருடைய சிஷ்யர்கள் எல்லோரும் என்னிக்கொண் டிருப்பார்கள். இங்கு வந்நதற்குப் பிறகு, கூடவந்ந சிஷ்யர்கள் அவர்க்கைவிட்டு விட்டார்கள். பாவம்...!

இந்ந உலகத்தில் உள்ள அத்தனை போலிச் சாமியார்களுக்கும் எங்கு போன்றும் அவர்கள் கையிலுள்ள சரக்கு செல்லுபடியாகிறது. இந்ந ஒரு இடந்நானே - இந்ந உலகத்திலேயே தங்கள் குட்டு வெளியாகிற இடம்; இங்கு மட்டும் போகாதபடிக்குக் கொஞ்ஞும் ஒதுங்கி விட்டால் போவது என்ற தெரியம்தான் அவர்கள் வியாபாரம் ணடக்குது.

இப்ப மதராஸ் இருக்கிறது. அங்கே ஏரகவில் சர்க்கரையைப் போட்டு அதற்குக் கொஞ்ஞும் கேசரி பவுடரைக் கலந்து “சல்லில் பகார்” என்று பெயர் சொல்லி, தாதுபுஷ்டிக்குச் சிறந்நது என்று விற்றால், “எனக்கு உனக்கு” என்று முண்டி அடிச்சு விழுந்து வரங்கி முக்கைப் பிடித்துக்கொண்டாகிலும் தின்பார்கள். விற்பனை ஆகிவிடும். கிராமத்தில் உள்ளவருகி

லும் கொஞ்சும் தொட்டுப் பார்ப்பான். எகரத்தில் உள்ளவர்கள் அதெல்லாம் பார்க்கமாட்டார்கள். இப்படியான உலகத்தில் எது வேண்டுமானாலும் செல்லுபடியாகுது.

இந்ந உலகிற்கு னிழமான மெய்ஞானத்தினுடைய ஸீட்சி, உன்னதம், தூய்மை தெரியாது. ஆகவே தரிசனை என்று வைத்து விட்டால் எல்லாம் ஞானம்தான். யாராவது அன்னைந்து பார்த்துக் கொண்டு தன்னிஷ்டப்படி ஏதேதோ உளறினால் ஆ....! பெரிய ஞானிதான் என்பார்கள். விபரீதமாக மனிதச் செயலுக்கு ஒவ்வாததாக இருந்நால், அதுவும் ஞானம்தான். ஆனால் அது இங்கு வந்நால் கொஞ்சுனேரத்தில் சாயம் வெளுத்து வேஷம் தெரிந்துவிடும். ஆகவே, எந்நி மந்நிரத்தை இதுகால் ஈந்து ஏரர்களைத் தேவர்களாக ஆக்கி, பலசாதிகளையும் ஒன்று திரட்டிப் பிரத்தியகூத்தில் வைத்திருக்கும் இந்ந எல்லை எதுவாக இருக்கவேண்டும் என்று னினைத்துப் பார்.

மனிதனை, இறைவன் படைத்தது னித்தியத்திற்கு. ஆனால் மனிதன் எமனிடம் மாட்டி அவமானப் பட்டுத் தொலையப் பழகிக்கொண்டான். எமபடரை மிதித்து ஏறும் மெய்ச் செயலை ஒரு சினிமா மாதிரி மட்டமாக னினைத்துக் கொண்டான்.

சேதாஷ்ணம் சமயாக இருக்கின்ற இந்நப் பூமி யிலேயே, முக்கனிகளும் விளைகின்ற இந்நப் பூமியிலேயே அறிவு இப்படி கீழாகப் போய்விட்டதானால், பனியானது முடிக்கொண்டு சூரியாகவே இருக்கும் ஒடு, மேல் ஒடு என்று சொல்கிற ஒடு, ஏற்றத்தையே மணம் என்று சந்நோஷமாக அருந்நுகிற ஒடு, அந்ந ஒட்டிற் போய் அவர்களைப் போலவே படித்து அந்ந

உடை னடை பழக்கம் எல்லாம் பழக்கவேண்டும் என்கி றர்களே. அந்நப் படிப்புப் படித்தால் இவர்களுக்கு என்ன வரும்? எவரையும் அலட்சியம் பண்ணும் புத்தி தான் வருகிறது. மற்றவர்களை மதிக்காத புத்தி வருகிறது. அப்படியே ஒரு தெய்வ எல்லையில் வந்நு பிறரை அலட்சியம் செய்தால், இங்கு உள்ளவர்கள் இவர்களை என்ன நினைப்பார்கள். இதுதான் இவர்கள் படிச்ச தற்கு அடையாளம்? னம் இவர்களிடம் எப்படிப் பழகினு லும் னம்மை அலட்சியப் படுத்துகிறார்களே என்று கோரமே அவர்கள்மேல் வரும். தன்மீது கோரம் உண்டாகும்படி னடப்பது அறிவா? இல்லை. னுணுக்கத்தில் னுணுக்கமாக னுழைவதல்லவா அறிவு.

மேல் குட்டால் இப்படி னம்மைப்போல் சம்மணம்போட்டு உட்கார முடியுமா? முடியாது. அப்ப அவனுக்கும் மெய்ஞ்ஞான அறிவுக்கும் எவ்வளவு தூரம் இருக்குது; எமனுடைய னேசம் அவனுக்கு எவ்வளவு னெருக்கமாக இருக்கிறது என்று பார்! எம்கைச் சங்காரம் பண்ணி மதித்து ஏறுகிற உன்னத பூமி அவனுக்கு எவ்வளவு மட்டமானதாக இருக்கும்? இங்ஙள்ள வனுடைய அறிவுக்கு, இரண்டு பூமிக்கு மிடையில் உள்ள வித்தியாசத்தைக் காட்டி இந்ந மெய்ஞ்ஞானத்தில் ஏற்ற எமனுடைய அமலை மதிக்கிற செயலில் பழக்கவே, அந்நப் பூமியைப் படைத்தது.

ஓருவன் ஒரு அரச குடும்பத்தில் பிறந்த மேங்கு லப் பெண்ணையும், காடு மேட்டில் வேலை செய்யும் ஒரு தாழ்க்குல கிராமத்துப் பெண்ணையும் கல்யாணம் முடித்துக் கொண்டான் - அவன் மேங்குலப் பெண்ணுக்குத்

தக்கபடியும், தாழ்குலத்துப் பெண்ணுக்குத் தக்கபடியும் வேறுவேருக அல்லவா னடந்துகொள்ள வேண்டும்? அதைவிட்டு மேல் குலத்தில் பிறந்நவளிடத்தில் னடக்க வேண்டியதை தாழ்குலத்தவளிடமும், தாழ்குலத்தவ ஸிடம் னடக்க வேண்டியதை மேல் குலத்தவளிடமும், னடந்நால் சரியாகுமா? ஆகாது. அதே போல ஈனச் செயலை ஞானத்திற்கும், ஞானச்செயலை ஈனத்திற்கும் வைத்தால் என்னவாகும்? தீங்குதான் வரும்?

232

ஓரு தாய், தான் பெற்ற பிள்ளை எவ்வளவு கெட்ட தாக இருந்நாலும் அதை எதிரியிடம் காட்டிக் கொடுப்பாளா? கொடுக்கமாட்டாள். அதேபோல் எமது பிள்ளை என்று வந்நவன் எவ்வளவு கொடியவருக இருந்நாலும், அவளை எமனிடம் பிடித்துக்கொடுக்க எம் மனம் வருமா? வராது. ஆனால், அவனுக்குப் பிடியிலிருந்து கையை முறித்துக்கொண்டு போனால், னும் என்ன செய்வது?

233

இந்த உலகத்தில் எப்படிப்பட்டவனும் எமன் என்னும் ஓரு கடுவாய்க்குள்தானே னுழைய வேண்டும்? அவ்வாறு அவனிடம் மாட்டாயல், அதைவிட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ளும் என்னம் உடையவனே அறி வுடையவன் ஆவான்.

234

பதேசத்தை வாங்கிக்கொண்டதும், கடையிலே வாங்கின் சாமான் மாதிரி னினைத்துக் கொண்டு போய்விடுகிறன். அதனால் என்ன பலன்? அப்படிப்

போனால் அதுவே அவன் தலைக்குச் சாபமாக வந்து விடுகிறது.

235

இப்போது னம் பேசுகிறோமே; என்னி என்னிப்பார்த்தா பேசுகிறோம்? படித்துவிட்டு வந்நா பேசுகிறோம்? இல்லை. விஸ்வநாதத்தை எம் காது கேட்குது; அதைக் கேட்டு னம் பேசுகிறோம். ஒரு வேலையை முயற்சியோடு காலகாலம் செய்தால் மேலும் மேலும் லாபம் வருவதுபோல, ஞானத்தில் நுழைந்து இடையேற்றுது னின்றுல் மேலும் மேலும் விளைந்து விளைந்து இந்ந ஏற்றம் ஏற்படுகிறது. இது சாதாரண மனித அறிவுக்கு எப்படிப்படும்? ஆசானாடியில் னெடுஞென் படிந்து ஒதம் விளைந்த பிறகு அந்ந ஏற்றம் ஏற்படுகிறது. அவ்வாறு கைபலிதமான ஒரு செம்மலின் ஓட்டுதல், கொஞ்ஞும் கிடைத்தாலும் போதுமே. அது என்ன சிறிய அளவா? அதுவே எம்னை விரட்டுது என்றுல், பூரண வலிமை என்ன பவர் உடையதாக இருக்க வேண்டும்.

236

ஆதிமூல ஆவியே உருவெடுத்து வந்நாலும், அதனிடம் னீ எப்படிப் பற்று வைத்துத் தொடர் பிழியாக ஏறுகிறோயோ அதே அளவுதான் உடனக்குப் பலன். ஆனால் இவனுக்குத் தன் மகிணவி மக்களிடத்தில் அன்பு வைத்து னடக்கிற னடக்கையா அதனிடம் வரும்? வராது. அப்போ, தன் வீட்டுக் காரியத்தைவிட மட்ட மாக ஆதிமூல ஆவியை னினைத்தாக அல்லவா ஆகும்?

அதற்குப் பலன் என்ன வரும்? தண்டனைதான் வரும். மனிதன் அந்ந ஐதிச் சட்டத்தில் முன்னது பின்ன தாகத் தாறுமாருக ணப்பான். ஆனால், அவதார புர ஷர்களோ அதிலே முழுக் கூரோங்கு னிற்பார்கள்.

237

உபதேசம் வாங்கின உடனே அதையே பெரி தாக, போதுமானதாக னினைத்துக் கொண்டால் மெய்ஞ் னான் அறிவு வளராது. வேதத்திற்கு உயிர்கொடுக்கிற இவர்கள், இது காலம் வரை எழுத்தாக இருந்ந மந்நிர ருபகத்தைப் பிரத்தியட்சப் பிரகாசப் பொருளாகக் காட்டுகிற இவர்கள், எப்பேர்க்கொத்தவர்களாக இருப்பார்கள் என்று னுணுகி னுணுகி என்னவில்லை என்றால் மெய்யான பிரயோசனம் கிட்டாமலே போய்விடும்.

“எங்கள் ஒரு மெய்ப்பொருள் வாங்கினீர்களே, அதை (என்ன) செய்திர்கள்? எதற்காக அதை வாங்கி னீர்கள்?” என்று இங்குள்ள உன் சகோதரர்களை ஏன் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாது?

238

இந்ந உடலைவிட்டுப் பிரியும் அந்ந ஒரு னள், ஐ சந்நிக்கப் போகும் எமனுடைய கூரை முறியடிச்சிக் கற்பாந்நகோடுகால வாழ்வில் உன்னைக் குடியேற்றுவ தற்கல்லவா இங்கு செய்யும் இவ்வளவு வேலையும். எமனது வல்லபத்தை முறியடிக்க ஒரு துணை இப்பவே தேடுக்கொள்ளாவிட்டால், கடைசியில் அவனிடம் சிக்கி அடிபட்டு மிதியுண்டு னித்திய னரக தேகம் எடுக்க வேண்டியதுதான். எமனை முறியடிக்கின்ற அந்ந அதி

காரம் இந்நத் தெய்வ எல்லையில் இருப்பது தெரியும். உன் பாவத்திற்குப் போக்கிடம் இது என்று உனக்குத் தெரியும். அப்படித் தெரிந்தும், இதை அலட்சியப் படுத்தி விட்டு முன்னிருந்ந னரகச் சாதியே பெரிது என்று என்னிரி, அவர்களிடம் பயந்து கொண்டு இருந்தால், எனதும் பயந்துகொண்டா இருப்பான்?

எமனுடைய படரைக் கடந்து முத்திதேகம் பேற், இங்கு அடிக்கடி வந்து உன் செவி கொடுத்து அதற்கான உபாயம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எத்தனை கோடி காலம் படித்தாலும் ஒரு தெய்வ விளக்கம் உனக்கு வருமா? அது னீயாகப் படித்தால் வருமா? வராது.

இப்போ வர னிற்பது என்ன னேரம் என்று உனக்குத் தெரியுமா? சொல்கிறோம் கேள்! இந்த சர்வ உலகமும் தலிடு பொடியாக ஆகப்போகிறது; தூள் தூளாகப் போகப் போகிறது, னீ அதோடு போராடி ஜெயிச்சிக் கிழிச்சிப் போடுவாயோ? எமனின் பூரண அமல் ஏறிவருமே, அப்போ என்ன செய்வாய்? மலைகடல் எல்லாமே தூள் தூளாகப் போகப் போகிறதே. அந்த அமளிக்கு முன் னீ எம்மாத்திரம்? ஒரு மசிர்க்கூட இல்லை, ஒரு துசிதான். உன் அற்பப் பணத்தை, கடுதாசி யைத்தானே ஒரு பெரிசாக னீ னினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறோய்? அது தெருவிலே இறைந்து, கிடக்கப் போகுதே. பட்டணங்களில் ண்ண னரிக்கூட்டம் னிறைந்து இருக்கப் போகுதே! அது னேரம் ஒருவன் போய் அங்கே நுழைய முடியுமா? னீ அப்போது எந்த இடத்தில் போய்க் குடியிருப்பாய்? அப்பத்தான் னீ இங்கு ஒழிவருவாய். எதற்கு? தப்பித்துக்கொள்ள.

இங்கே அந்நத் தருவாயில் என்னும் வேங்கையை வாசலில் கட்டி வைத்திருப்போமே, என்ன செய்வாய்.

ஆள் ஆளுக்குப் பெரியதனம். மும்தான் மேல் மனிசர். பிறர் சொற்படி ஞம் என்ன கேட்கிறது, என்ற னினைப்பே எல்லோரிடமும் இருக்கிறது. இப்படியே அவலமாக எங்கும் னிறைந்து விட்டது. இந்நத் தீங்கே எல்லோருடைய தலைமேலும் னிற்கிறது. எம்படர் முன் சர்வ உலகமும் அடக்கமாச்சே - அப்படியிருக்க அந்ந வேங்கையுன் இவன் மேட்டுமை னிற்குமா?

உபதேசம் வாங்கினால் போதுமா? உனக்கு முத்தி கொடுப்பது யார்? கடைசியிலே என்ன வந்து னிற்கப் போகிறனே, அப்போது வந்து உனக்கு உதவுகிற சினேகிதர் யார்?

அந்ந ஒரு னள் - அந்ந ஒரு தருவாயில், யாருடைய உதவியும் வந்து எட்டப்படாத அந்ந எமன்பதி எல்லையில், ஜெயம் அடையவேதான் ஞம் இதில் தலை வைத்தது. அங்கு அபஜெயம் அடைய அல்ல. எந்நக் காரியத்திலே எதற்காகத் தலை வைத்தோம், அதற்கு என்ன செய்தோம் என்று யாரும் எண்ணுவது இல்லை. அதைத்தான் சதா என்ன வேண்டும்.

எம்மை யார் என்று னீ னினைக்கிறோய்? இந்நத் தூலம் உன்னுடையது போலத்தானே - துளிகூட வித்தி யாசம் இல்லையே? அப்படியிருந்தும் அந்ந எமனை எம்கையடக்கம் ஆக்கியியிருக்கிறோம் அல்லவா? இந்ந எல்லையின் பெருமை ஒரு தூசிகூட உங்கள் உள்ளத்தில் இல்லை. னீங்கள் ஓவ்வொருவரும் 'ஞம் எங்கு இருக்கி

ரேம்? என்ன கையில் சிக்கி இருக்கிறோமா? அல்லது அதை விட்டு விலகி, தேவன்கையில் சிக்கி இருக்கிறோமா?’ என்று சதா என்னியவன்னம் இருக்கவேண்டும்.

239

கண்ணுக்குத் தெரியாத எமனை வாயில் சொல்லவே பயப்பட்டால், அவனைச் சந்திக்கும்போது அவன் வல்லபம் என்னவாயிருக்கும்? இந்ந உலகத்தில் பெலமான படைப்பு எது? யானை. அது ஆயிரம் ஆள் பெலங்கொண்டதல்லவா? ஆம். அவ்வாறு பெருமித பெலம் கொண்ட யானையும், சர்வ உலகமும், அரசன் முதல் ஆண்டிவரை சர்வ ஜீவர்களும், அந்ந மூர்க்கத்தடியஞ்சிய எமனிடம் அடக்கமே. அந்ந எமன் எமது கை அடக்கம்.

யாராயிருந்நாலும் எம் கையில் சிக்கிக்கொள்ள வில்லை. யென்றால், எமன் என்னும் வேங்கையிடம் பட்டுக் கொண்டு ஏக்கோடி காலத்திற்கும் விழிக்க வேண்டியது தான். உபதேசத்தை, அதன் பலன் தெரியாமல் வாங்கி எத்தனையோ வீணைப் போய்விட்டதே என்று தெரிந்துதான் இப்படி விளக்கமாக அறிவிக்காமல் உபதேசம் கொடுப்பதில்லை என்று தீர்மானித்தே இந்ந எச் சரிக்கை செய்கிறோம்.

ஊசியை வாங்கிக் கொண்டுபோய் தொண்டையில் குத்திக் கொள்வதா? கயிறு வாங்குகிறுயே எதற்கு என்றால் கழுத்தில் கட்ட என்கிறேன். மாட்டுக் கழுத்தில் கட்டவா அல்லது தன் கழுத்தில் கட்டவா என்று தெரியனுமே. அப்படித் தெரியவில்லை என்றால் ஆபத்தல்லவா வந்துவிடும். ரூனி என்று வேழ்ம்போட்டுத்

திரிகின்றவன், இப்படியெல்லாம் எச்சரிக்க மாட்டான். னீ கேட்டதும் உபதேசம் கொடுத்து விடுவான்.

ஒரு மனைவி, தன் புருஷனைச் சாகிறவரைப் பிரிய மாக வைத்துக் கொள்கிறான். புருஷனும் மனைவியிடம் பிரியமாக ணடந்து கொள்ளுகிறான். ஒரு முரட்டு மாட்டைச் சொரிந்து கொடுத்துத் தன்னிடம் பிரியமாக இருக்கும்படி வைத்துக் கொள்ளுகிறான். இதெல்லாம் தெரிந்நவன்தானே னீ. ஆகவே எப்படியோ - அழுதோ - தொழுதோ உன் தேவபிரான் அவர்களின் பிரியத்தைத் தேடி வைத்துக்கொள். அந்த ஒருவர் தானே எனக்சம் கடத்தும் செயலைச் செய்கிறவர்கள். அவர்கள் பிரியம் - தயவு அல்லவா எமக்கு வேண்டும்? அதுவல்லவா ரட்சகத் தன்மையை அளப்பது?

உபதேசம் ஒரே னளில் முடிந்து போவதா? (தம் மக்களில் ஒருவரைச் சுட்டிக்காட்டி) இதோ பார்; இவர் யார் தெரியுமா? இவர் ஒரு சி. ஐ. டி. யாக இருந்நவர். எத்தனை ஆண்டுகளாக இங்கே இருக்கிறார்? முப்பத் தோர் ஆண்டுகள். இவருக்கு உபதேசம் முடிந்ததா? இன் னும் முடியவில்லை. காலமெல்லாம் ணடந்து கொண்டே இருக்கிறது. புதுமை புதுமையாகப் பூத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. சதா அதிசய அதிசயமாக விளங்க இருக்கிறது.

உன்னுடைய இறுதித்தருவாயில் எமனுடைய கையைத் தட்டிவிட்டு, எக்கோடி காலத்திற்கும் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையை உடைய னித்திய தேகத்தை னீக்கோபோடும் வரை அல்லவா உபதேசம் ணடக்கிறது. அன்றுதான் உனக்கு விடுகிறது. உபதேசமும் முடிவும் விடுகிறது.

கிறது. எமதுபொறுப்பும் ஓய்கிறது. இதுதான் எம்முடைய தீர்ப்பு. இந்நப் பேருதவியை உன் தாய் தந்தை செய்வார்களா? அவர்கள் உனக்கு உண்ணத் தின்னத் தான் உதவுவார்கள். இந்ந உலகத்தில் உள்ளவர்கள் எவ்வளவு பெரிய படிப்புப் படித்திருந்நாலும் அவர்களுக்கு நினைப்பு உபதேசம் முத்திக்கு என்றுதான் வரும். அன்றைக்குப் பிறந்ந உபதேச இரவில் உன்னைக் கொண்டுபோய் நுழைத்ததால்தானே இன்றைக்கு இந்நப் பிரம்மான்ட அறிவிப்புக்களைல்லாம் உனக்குத் தெரிகிறது?

எம்மைரை முறியடிக்கிற வல்லபம் பெற்ற ஒருவர் இருக்கிறார். அவர்களைத் தேடு. அவர்கள் உன்மீது பிரியமாக இருக்க வைத்துக்கொள். அதுவே சொர்க்கம். அவர்கள் வெறுப்பு ஏரகம். இது ஒன்றே வேதம்.

240

ஆண்டவர்களின் சன்னிதி முன் வணக்கி னின்று வருந்திய ஓர் மைந்தனை ஞேக்கி, ஆண்டவர்கள் :—ஏன் வருந்ந வேண்டும்? மும் வந்திருக்கும் இக்காலத்தில் ஞானம் அடைதல் மிக எனிது. முன் காலத்திலெல்லாம் அது கடினமாக இருந்தது. இப்போது திருப்பாற் கடலை அப்படியே காய்ச்சி வட்டாக்கிச் சிறுசிறு துண்டாக எடுத்து உருட்டி உங்கள் வாயில் போடுகின்றேயும். உங்கள் வேலை, வாயைத் திறந்து வாங்கி, அதை அப்படியே விழுங்க வேண்டியதுதான். முன்னே இகபோக செல்வம் எல்லாவற்றையும் விட்டும்போய், இதைப் பெறவேண்டியதாய் இருந்தது. அப்போது வேறு வழியில்லை. இப்போது வந்துள்ள தேவ வசந்தம் வேறு.

241

ஞானம் அடையத் தடையாக இருப்பது உன் மாயை. அது உன் அறிவிலேயே கலந்து தடை செய்கிறது. அம் மாயையை வெல்வதற்கு ஒரே உபாயம், உன்னை ஆண்டுகொண்ட குருபிராண்வர்களின் திருவாக்கில் னீ னம்பிக்கை வைத்து, ஞாப்பதுதான். அவர்கள் எல்லையில் னம் யூகம் பயன் தராது என்ற எண்ணம் உனக்குத் திட்டமாக வர வேணும்.

இந்நமெய்ப்பாதை வேறு. இதற்கு முன் னீங்கள் மற்றவர்களிடம் கேட்டும், படித்தும், மனதிலே எழுதியும் வைத்திருக்கிற பாடம் வேறு. படிப்பினாலே, யுக்தியினாலே, பெரியோர்கள் போல வேழும்போட்டுத் திரிபவர்களிடம் கேட்டதினாலே, அதை வைத்து ஞானம் இப்படி இருக்கும் என்று முடிவுக்கட்டுவதினாலே, ஒன்றும் கைவரவு ஆகாது. ஏனெனில், உன் மனம் ஒரு பிசாசாக இருக்கிறது. அதுவே ஒரு மெய்க் குருபிராண் அடைந்த பின்பு சைதன்யமாகிறது; பொருட்காட்சி யாகிறது; னிலையாகிறது; பிரம்மமாகிறது. இப்பவரு ஞானம் அடைவதாகிய இந்நச் செயலுக்குப் பெருந்தகைமை வேண்டும். உன் மனம் இப்போது, இரும்புபோல் இருக்கிறது. அதில் பிடித்திருக்கிற துருதான் மாயை. ஞானமடைவதாகிய இச் செயல் தங்கும். இதை உன் னிடத்தில் முன்னமேயுள்ள இரும்புக்குச் சரியாய் இருக்கிறதா என்று உறைத்துப் பார்த்திருய். பொருந்து மா? பொருந்நாது.

வேதத்தில் சத்தும் அசத்தும் கலந்து இருக்கிறது. அசத்தை னீக்கிச் சத்தைமாத்திரம் தருகின்ற ஜீவன்

முத்தர்களின் வாக்கே வேதந்ந மெனப்படும். ஒம் படிக்கிறதெல்லாம் எதற்கு? ஒரு பயனைக் கருதியே. அந்நப் பயன் உலகத்தில் ஒரு உத்தியோகம் செய்வது தான். அதுபோல, ஒம் இதுவரை செய்து வந்ந வழி பாட்டிற்குப் பயன் என்ன என்று கேட்டால் விழிக்கி ரேம். உலக காரியத்திற்கு மட்டும் பயன் இப்பவே தேடு கிறதே, தெய்வ வழிபாட்டிற்கு மாத்திரம் பயன் செத்த பிறகா? கூலிக்காரனுடைய வியர்வை மாறு முன்னே, அவனுடைய கூலியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆண்டவன் வேதத்தில் விதித்திருக்கிறான். அப்படி விதித்த இறைவன், தன்னை வழிபடுவதற்குப் பயன் செத்த பிறகா கொடுப்பான்? கடனீயா அவன்? எம்மை விடக் கேவலமானவனு? இல்லை. சிற்றின் பத்தை ஒம் இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே அனுபவிக் கும்போது, பேரின்பம் மட்டும் மின்னரா?

242

எம்மை ஈசன் படைத்தான். வேதத்தையும் தந்நான். அந்ந வேதத்தில் ஈசன், ஒம் னடக்கவேண்டிய னேர் பாதை போட்டுக் காட்டி யிருக்க, அதை விட்டு விட்டு ஒம் தள்ளுபட்டக் கடையர்களைப்போல் விருதாவா கச்சுற்றி வருகிறோம். வேத ஏட்டிலுள்ளதைப் படிப்பதன் பயன் இறைவனைக் காண்பதுதான்; வயிறு வளர்ப்பதல்ல. மிருகங்கள் பசியோடு இருக்கவில்லை. அவை கள் படித்து வயிறு வளர்க்கவில்லை. ஈசன், அது அதற்குத் தக்கபடி உணவுட்டி வளர்க்கின்றான். எம்மிலுள்ள தெய்வீக மலையை, ஸ்வயம்பிரகாச னித்தியானந்ந மணியை அறிவேத படிப்பதன் பயன். ஒம் முதல் முதல்

படிக்கத் துவங்கும் போது, உபாத்தியாயர் முன்று ஏடு களில் எழுத்துக்களை எழுதி, முன்று வாரெடைகளில் அவ் வெடுக்களைக் கோர்த்து, ஒரு முடி போடுகிறார். அதைப் பிரம்ம முடி என்றும் சொல்வது உண்டு. முதலில் உயிர் எழுத்து என்று சொல்லப் பெறுகின்ற ‘அ’ ‘ஆ’ முதலி யவைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்காமல், “அறியோம் னற்றுள்கள், குருவாழ்க, குருவே துணை. ஹரி னமோத்து சிந்தநம்” என்று சொல்லிக் கொடுப்பதனுலேயே, “ஞம் எதனையோ ஒன்றை அறிவதற்காகவேதான் படிக்கி ரோம்; அழிவில்லாத முதலைக் கைப்பற்றி அதை ஞம் முடைய முதலாக ஆக்கிக்கொள்ளவேதான் படிக்கிரோம்” என்று தெரிகிறது. ஒருவன் பசிக்குக் கருப்பட்டி கொடுத்தால், அதைக் கொடுத்தவன் மீதே கல்லாக எறி வது போலவும், ஒரு தம்படிக்காக ஒரு ரூபாய் ஞேட்டை மாற்றுவது போலவும் படிப்பை ஞம் உபயோகித்து வருகிரோம்.

243

மாத்திரை மீது சர்க்கரையைப் பூசி வைத்து அதை ஞோயாளிக்கு இனிமையாகக் கொடுப்பது போல, பிறவிப் பினி ரீக்கும் பரபோக வாழ்வாகிய மருந்தைத் தேடியடையவே, வெளியிலே கோயில், குளம், புராணம், ஆசார அனுஷ்டானம் முதலியவற்றைப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். அவை சர்க்கரையே. மருந்தின் மீது உள்ள சர்க்கரையை மட்டும் னக்கினுல் ஞேய் போகுமா? மருந்தை உட்கொண்டால்தான் ஞேய் போகும். மருந்து வேறே இருக்கிறது. வாழைப் பழத் தைப்போலே மரத்தினுல் செய்து காட்டினால், உண்மை

யான வாழப்பழத்தை அறிந்து வாங்கித் தின்ப தற்கு முயற்சிப்பான் என்று காட்டப்பட்டதே யல்லா மல், மரப் பழத்தையே கரண்டித் தின்ன வேண்டும் என்று அது செய்துகாட்டப் பெறவில்லை. பொய்ச் செல்வத்தைக் காப்பாற்ற மாடமாளிகைகள், பெட்டகங்கள் வேண்டும். அதேபோல் இந்ந மெய்ஞ்ஞான முதலைக் காப்பாற்ற உன் முழுமனமாகிய பெட்டகம் வேண்டும். செல்வம் முதலியன உருவம். இது அருவம். ஒம் ஒரு வியாபாரம் செய்தால் அதில் லாபமும் வரும், எட்டமும் வரும். ஆனால் இந்ந மெய் வியாபாரம் அதைப் போன்றதல்ல. இதில் லாபம் ஒன்றே பெற வேண்டும். எட்டப்பேச்சே வரக்கூடாது. மற்ற வியாபாரங்கள் பிறர் மதிக்கச் செய்வது. இது தன் ஜீவனே தன்னை மதிக்கும்படிச் செய்வது. ஜீவன் முத்தர் வாக்கின் வலிமை அளவிடக்கூடாதது. ஒருவன் பிறர் பழிக்கத் தக்கவனுயிருப்பினும், ஒரு ஜீவன் முத்தர் அவனைப் பார்த்து எல்லான் எனின் அவன் அப்படியே ஆவான்.

ஆண்டவன் சாதியற்றவன். சாதியற்றவன் அவனை அடைய முடியாது. மனுக்குலம் முழுதும் ஒரே சாதிதான் என்ற ஆண்டவனுடைய ஞேக்கத்துக்கு ஒத்து எடந்தால்தான் அவனுடைய தயவுப் பெறலாம். ஆண்டவனுடைய அந்ந ஸிரந்தர குணம் னமக்கு வரவேண்டும். ஈசனே எல்லா மதங்களையும் உண்டாக்கினான். ஒரு மதத்தின் வேர் செல்லரித்து அதன் மெய்ச்செய ஏற்றுப் போகும்போது, இன்னேரு மதத்தை அவனே உண்டாக்குகிறான்.

245

உபதேசத்திற்கு முன், னீங்கள் படித்திருந்ந உங்கள் படிப்பை மெச்சிக்கொண் டிருந்தீர்கள்; அதுவே போதும் என்று திருப்தியோடும் இருந்தீர்கள்; உபதேசம் வாங்கியதும் அது எவ்வளவு மட்டமானதாகப் பிரயோஜனமற்றதாகப் போயிற்று. அதனால் ஒர் அகந்தை, மேட்டிமை என்னும் தீக்குணம், முரட்டுக் குணம் முதலியன அவரவர் தேகலக்ஷணத்திற்குத் தக்க வாறு வரும். முன்னே உபதேசம் பெற்றுள்ள பின்னைக் கோடு கூடிப் பழகுவதால், அக்குணங்கள் விலகும். அப்படி விலகாதவனின் கதி அதோகதியே. ஆசான் உன்னைப் பாதுகாக்க வந்நு திருத்தினால், அவர்களோடு இனங்கி னீ ஒத்துழைக்க வேண்டும். ஒரு குழந்தையின் ஞாக்கும் மனதுக்கும் ருசியாக உள்ள பொருள் வயிற்றுக்குப் பயன்படாது. ஞாக்கு வெறுப்பாய் உள்ளதே அதற்குப் பயன் தரக்கூடியதாய் இருக்கும். அது போலவே உங்கள் னினைவுக்கு ருசியாயுள்ளது ஜீவ நுக்குப் பயன் தராததா யிருக்கும். வெறுப்பாக வள்ளது பயன் தரக்கூடியதாக இருக்கும்.

246

பையப் பையத் தின்றுல் பனையையும் தின்று விடலாம். இது உங்கள் பாட்டையர் அவர்களின் திருவாக்கு. அது போலவே, இந்ந மெய்யையும் பையப் பைய இடையருது பழகித் தேரவேண்டும். ஒரே அடியில் செய்து முடித்துவிடலாம் என்ற பேராசை என்னம் இதில் வரக்கூடாது. உபதேசத்திற்கு முன்னே, உங்கள் மனதை முன்னும், அறிவை அதற்குப் பின்னுமாக

வைத்திருந்தீர்கள். உபதேசத்திற்குப்பின் அறிவை முன் நும் அந்ந அறிவின்வழி உங்ஙள் மனதையும் னடக்க விடுங்ஙள். இந்ந முறையில் னடப்பதுதான் மெய்வழி.

247

தவம், னிஷ்டை, யோகம் இம் முன்றும் ஒரு பொருட் சொற்களே. பூரண ஞான னிஷ்டை என்பது தூலம், சூக்குமம் என இருவகைப்படும். தூல ஞான னிஷ்டை என்பது சூருவுக்கு ஒத்துச் செயல்பழகி வருவது. சூக்கும் ஞானனிஷ்டை என்பது அகம்பாடுற் ரேஞ்ஙும் சகச னிஷ்டை.

முக முகத்தில் தந்நையாகவும் அகமுகத்தில் தாயாகவும் ஆகிறவரே குரு. அந்நச் செயலில்லாத மற்றையோர்க்கு அப் பெயர் பொருந்நாது.

248

குழந்தைப் பருவத்தில் யதார்த்த அறிவு இருக்கிறது. மின்னர் மாயைக் கலப்பால் மறதி உண்டா கிறது. இந்ந உலகப் படிப்பினுடைய பயன் கடை சியில்தான் கிட்டும் - ஆனால், ஞானக் கல்விக்குப் பயன் ஆரம்பத்திலேயே கிட்டுகிறது. ஒருவன் ஞானக்கல்வி யைத் தொடங்கும்போதே, ஜீவன் முத்தன் என்னும் பெயருக்கு அவன் உரியவனுகின்றன். அத்தகைய ஞான முதலை, ஒரு ஜீவன் முத்தர் அல்லாது வேறு எவர் கொடுப்பினும் னிஜூப் பயனில்லை.

249

எம் மெய்வழிச் சபையில் எமது ஜ்யன் அவர்களின் உத்திரவுப்படியே பின்னொகள் சேர்க்கப் பெறுகிறார்கள்.

ஊமையன், குருடன், செவிடன் இவர்கட்கு ஞானம் கொடுக்கலாகாது என்பது தேவகட்டளை. நூல்களிலும் அப்படியே சொல்லப்பெற் றிருக்கின்றது.

250

நம் னினைவுக்குள்ளே இன்னெரு னினைவு இருக்கிறது. அந்ந அகமிய உள் னினைவைத் தொட்டால், அப்போது உண்டாகும் ஆனந்நத்திற்கு இந்ந உலகில் வேறெதுவும் ஒப்பில்லை. அது கைவரவான பின் மற் றெல்லா இன்பழும் கசந்நு போகும். அந்ந இன்பத்தை அனுபவிக்கக் கிட்டிய ஒருவனுக்கு ஆசானைப் பாராத ஒரு னள் ஒரு யுகம்போலத் தோன்றும்.

251

கற்புடைய பெண்ணின் ஸ்தனம், வேங்கையின் தோல், கவரிமான் வால், வீரன் கைவாள் இவற்றை உயிர் உள்ள வரைக்கும் பிறர் கைதொட முடியாது என்று அனுபவமிருக்க, வீராதிவீரனுகிய அர்ச்சனன்து கை வில்லை அவனுடைய கையைவிட்டுப் பறித்ததே, அந்நப் பஸம் உடையது எது? அதுவே எமபயம். அந்ந எம பயத்தை வென்று அவன் கையில் மறுபடியும் முழு வீரத்துடன் அவ் வில்லை எடுக்கும்படிச் செய்தது எது? அதுதான் பகவத்கீதை. கீதையில் உள்ள அச் செயல் என்றும் பூர்வீகமாக உள்ளதே. மூம் படித்தும் கேட்டும் னீதமென எண்ணி இருந்நதெல்லாம் அனீதமென அறிவிப்பதே கீதை. அது எந்ந எல்லையில் அதே வல்லபத்தோடே வெளியாகிறதோ அதுவே குருகூத்திரம். அந்நச் செயலைக் காட்டுபவரே பகவான்.

அந்ந மெய்ச் செயல் தெரியாமல் உலகம் தத்தளிக் கிறது. அச் செயலை அறியவே இம் மானிடப் பிறவியை எடுத்தோம்.

252

ஓருவனுக்குப் பல ஏக்கர் னிலம் ஒரே இடத்தில் இருக்கிறது. அது ஒரே இடத்தில் இருந்நாலும் மேடு பள்ளத்திற்குத் தக்கபடி பல வரப்புகள் கட்டித் தடுக்காமல், ஒரே சுற்று வரப்பு மாத்திரம் போட்டு விவசாயம் செய்ய முடியுமா? முடியாது. எனிதாகத் தன் னீர் பாய்ச்சவே அவன் பல வரப்புப் போடுகிறுன். ஆனால், எல்லா னிலங்களுக்கும் பாய்ச்சும் னீர் ஒன்று தான். இவ் வுலக னிலச் சொந்நக்காரன் பல வரப்பு களைப் போட்டு னிலத்தைப் பிரித்துச் சுலபமாக விவசாயம் செய்வதைப் போல், இந்ந மெய்ஞ்ஞான உழவு பாட்டிலும் கடவுள், பல மதங்களை, அந்நந்நத் தேசம், பாறை, மக்களுக்குத் தக்கபடி வகுத்திருக்கின்றார். இம் மதங்களில் ஏதைக் குறை கூறினாலும், கடவுளைப் பழிப் பதேயாகும். உன்னிலுள்ள ஏகஞ்சைகளை னீ கண்டால் தான், அந்ந சமத்துவம் வரும். ஏகஞ்சைகளுடைய சன்னிதானத்திற்குக்கொண்டு சேர்க்கும் செயல் ஒன்றே ஒன்றுதான் - தன்னீராகிய பொருள் ஒன்று; அது இருக்கும் இடத்திற்குத் தக்கபடி பெயர்கள் வேறு வேறு. அதை அறியாதவர்களே அடித்துக்கொண்டு சாகின்றார்கள்.

253

இறைவனை அறிவது அகத்தே. ஆனால் இறைவன், கடவுள் என்றதும், னம் என்னம் வெளியே

போகிறது. வெளியே பார்த்துக் கையை நீட்டிக் “கடவுளே” என்கிறோம். ‘மனிதனுடைய இருதயத்தில் அதாவது இன்சானுடைய கல்பில் னன் வெளியாகின் ரேன்’ என்று வேதத்தில் இறைவன் சொல்லுகின்றான். எம் பழக்கத்தால் சோறு இது, என்று தெரிந்து கொண்டது போல், கடவுள் என்றதும் எம் மனம் வெளியே போகிற பழக்கமும் பிறரைப் பார்த்து எமக்கு வந்து விட்டது. ஆனால் ஒரு முறை கடவுளைத் தரிசித்துவிட்டால், எம் மனம் பிறகு அச் சன்னிதிக்கே போகும். எலுமிச்சம் பழத்திற்குப் பொருள் கேட்டால், அதன் ருசி, உபயோகம், வடிவத்தைப் பற்றி வண்ண வண்ண மாக விரித்துக் கூறலாம். அது எமக்குப் பயன்படாது. எலுமிச்சம் பழத்தை னிறுமாக் கையில் தந்நால்தான், எமக்குப் பயன்தரும். அதுதான் பொருள். பஞ்ஞாட்சரப் பொருளை எம் உள்ளத்தில் திட்டவட்டமாக அறியவேண்டும் என்றே வேதம் சொல்லுகிறது. குர் ஆளில் - முந்திய பருலாகிய தன்ஜை அறிய வேண்டும் என்பதே கட்டளை - இது பெரியோர்கள் செயல்; எம்மால் ஆகுமா என்று சொல்லுகிறான். உன் தகப்பன் உன் னால் சுமக்க முடியாத சுமையை உன் தலையில் ஏற்று வானு? ஏற்றமாட்டான். அவ்வாறே ஆண்டவனும் எம் மால் செய்யக் கூடியதையே எம்மேல் விதியாக்கி வைத் திருப்பான். ஆகவே, எம்முடைய தலைக் கடமை, னும் அந்த அகமியத்தை, பிரணவத்தை, மூலமந்திரத்தைக் கட்டாயம் அறிய வேண்டும். இறைவன் வேதத்தில் திட்டவட்டமாக அறிய வேண்டும் என்று சொல்ல, அதற்கு மாருக அறிய முடியாது என்பவன் இபுலீசு.

அவன் மேடைமேல் ஏறிப் பிறருக்குப் போதிக்க வந்து விடுவான். “தான் அறியவில்லை” என்று உண்மை சொன்னால், தன்னை மதிக்க மாட்டார்கள் என்றே அப்படிச் சொல்வதில்லை.

மனிதனுக்கே ஆண்டவனை அறியும் தன்மை உரியது. எல்லா அண்டங்களும் எமக்குள் எப்படி அடங்கி இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா? ஒம் ஒரு அறைக்குள்ளே தாஸிட்டு, இருட்டிலே துணியைப் போர்த்திக் கொண்டு தூங்குகிறோம். அப்போது கனவில் மற்ற மக்களோடு பேசக் காண்கிறோம். ஒரு பெண்ணேடு உறவாடக் காண்கிறோம். அதற்கு அடையாளமும் வந்து விடுகிறது. பயம் உண்டாயிற்று. உடனே விழித்துக்கொண்டோம். அப்போது பயத்திற்கு அறிகுறியாக எடுக்கம் எல்லாம் உடலில் இருக்கிறது; முன் னமே கண்டவைகளைக் காணும். ஒம் எங்கேயோ போனது உண்மை என்பதற்கு அறிகுறியாக, தேகத்தில் சாட்சி வந்து விட்டது. ஒம் அங்கு கண்ட அவைகள் எம்முள்ளே எப்படி வந்தன? மாடுகள் அப்படிக் காண்பதுண்டா? இல்லை. உங்கள்மேல் இரக்கம் கொண்டு, உங்களுக்குள் இருக்கும் காலச் சக்கரமும் ஓரோர் கால் தன்னைக் காட்டி மறைக்கிறது. கசகசா போன்ற ஒரு ஆலம் வித்திற்குள் உன் கண்ணுக்குத் தோற்றமாகாமல் கிடக்கும் குட்சும் வஸ்துவே, கிளைகளும் விழுதுகளும் இலைகளும் கொண்ட பெரிய ஆலமரமாக ஆகிறது. இந்ந மரம் முழுதும், அந்நச் சிறிய வித்துக்குள் கண்ணுக்குத் தெரியாத னுணுகிய அளவில் அடங்கியிருக்கிறது. இன்னும் மயில் னிறம் முழுதும் அதன் முட்டைக்குள் அடங்கியிருக்கிறது. இவ்வா

ருகவே அண்ட சராசர முழுதும் உங்ஙள் இதய காலச் சக்கரத்திற்குள் அனுவாக அடங்ஙியிருக்கிறது. கருணையைகள் இதை உனக்கு அறிவிக்கவே, இடையிடையே கனவை உண்டாக்கிக் காட்டுகிறோன். இவ் வுண்மையை உன்னுக்குள் நேருக்குனேர் அறிகிறபோது, உன் பெயர் மனுசன்; அறியாவிட்டால், மனு ஸீசன். முன்னுளில் இருந்த அந்த ஞானம், இன்னும் தேய்ந்து கிய்ந்து போகாமல், அனுக்கூடக் குறையாமல், இன் னிலவுகளில் இருந்துகொண்டேதா னிருக்கிறது.

ஞானம் என்பது உபன்யாசம் செய்வது அன்று, செயல். உபன்யாசங்களைக் காலமெல்லாம் னம் கேட்டுக்கேட்டுச் சாகவேண்டியதுதான். ஒரு சீவன் முத்தரும் அவருடைய பிள்ளைகளும் மற்றவர்களைப் பார்த்து, னம்போல் கன் பெற்றும், அவர்கள் காணவில்லையே என்று பரிதாபப்படுகிறார்கள். னம் ஏனையோரைப் பார்த்து இரக்கப்பட வேண்டுமே அல்லாது, குறைவாக னினைக்கக் கூடாது. அப்படி னினைத்தால், ஆசானைக் குறைவாக னினைத்ததுபோல் ஆகும். அறியாதவனை, அவனும் னம்மைப்போல் மனிதன்தானே என்று னினைத்தால், அவன் ஒரு னளைக்குக் கிருதார்த்தமு வான்; அந்தப் புன்னியம் உன் தலைக்கு வரும். மற்றையோர், ஞானமல்லாத வேறுசில செயலில் உயர்ந்திருக்கலாம். அதை யென்னி னம்முடைய அகந்தையை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும். ஓன்றைப் பற்றிக்கொண்டுதான் ஓன்றைவிட வேண்டும். ஒரு இச்சையை விட்டால்தான், இன்னைன்றைப் பற்ற முடியும். பொய்யை விட்டால்தான், இந்த மெய்யைப் பற்ற முடியும்.

கல்யாணம் செய்துகொண்டால் இந்ந ஞானம் வராது என்கிறார்களே, ஒரு பெண்ணை வைத்துச் சமா விக்க முடியாத இவன் அந்ந வல்ல சக்தியை எப்படி வைத்துச் சமாளிப்பான்? அழிந்துபோகிற அற்பக் காரியத்தை எல்லாம் இப்போதே னும் செய்கிறோம். இந்ந மெய்ஞ்ஞானமாகிய பெரிய செயலை மாத்திரம் செத்த பிறகா செய்வது?

254

ஓருவனை னல்லவன் என்றே தீயவன் என்றே னும் தீர்ப்புப் பண்ணுகிறதற்கு முந்தி, உன் யோசனையைக் கொண்டு ஸீ என்ன தீர்ப்புப் பண்ணுகிறது? சுவர்க்கம், னரகம் உன் கையிலா இருக்கிறது? இல்லையே. இன் னெருவனுக்கு ஸீ என்ன விதி விதிக்கிறது; தீர்ப்புக் கூறுகிறது. னும் ஓன்றை னல்லது என்றால், ஸீயும் அதை னல்லது என்று பற்றவேண்டியதுதானே. தீங்கு என்றால் அப்பவே - அந்ந கூணமே யோசியாமல் கைவிட வேண்டியதுதானே? ஆம். உன் அறிவை வைத்து ஸீ யென்ன சரிபார்க்கிறது. எட்டிப்பழுமே னும் தந்நாலும் அதை அப்படியே கடக்கமடக் கென்று சாப்பிட வேண்டியதுதான். ஸீ என்ன தனியாக யோசிக்கிறது? தன் யோசனையில் போய் னரகத்தில் பாய விற்கிறவனுக்கு இங்கு வேலையே இல்லை.

255

சதா, சத்திய ஒட்டுதலில் ஸீ இருக்கவேண்டும். எமது ஆக்கரை பிறந்ந அந்ந கூணமே உன் எண்ணம் அந்ந முகமாகத் திரும்பிவிட வேண்டும். அடுத்த முச்ச வீரைக் கூடப்படாது. அப்படி ஒடினால் எம்மை அவ மாணப் படுத்திய குற்றம், வெறுப்பு உன்மேல் வரும்.

மும் கத்தியை வீட்டி அதன்மேல் ஸீ பாய் என்றும் பாயவேண்டும். அப்படிப் பாய்ந்நால் உனக்கு மீட்பு னிச்சயம். தன்னறிவில் சாய்ந்து பாயாமல் இருந்துவிட்டால், அந்நக் கத்தியே உன்மேல் வரும். ஸீ எம் கைவாளாக இருக்கவேண்டும். வாளை ஒங்கிக் கல்லின்மேல் விட்டால் அது அதன் மேல் பாய யோசிக்குமா? யோசிக்காது. ஏனெனில் அதன் னன்மை தீமை எம் கையில் இருக்கிறது. ஸீ அந்ந மாதிரியான திட னம்பிக்கையில் ஆகவேண்டும்.

எம்முடைய (திரு)வாக்கு ஒரு தீ. அது ஒரு கூர் ஆயுதம் என்று ஸீ னினைத்தால் ஒழிய, அதன்படி சடேரென்று பாய வராது. ஸீ எம்மை ஞேக்கி ஒரு எட்டி எடுத்து வைத்தால், உன்னை ஞேக்கி மும் முன்று எட்டி எடுத்து வைத்து னெருங்கும் காலம் இது.

256

தான் செய்கிற காரியம் எமக்குத் தெரியாது என்று னினைக்கிறவனை, எமது என்னமாகிய கை தொடாது. அப்படிப்பட்டவனுக்கு மும் னேசமல்ல; எமன்தான் னேசன். ஆனால் எவ்வெருவன் தன் னினைவாகிய பிடரியில், மும் இருக்கிறோம் என்று அச்சத்தோடு வாழ்கின்றாலே அவனுக்கு, அவன் னினைத்துத் தேடியது மட்டும் அல்லாது, அவன் னினையாதது பலவும் தரப்பெறும். தொட்டது வைத்தது அனைத்தும் பொன்னுக விளைவேறும்.

ஸீ எம்மைத் தொடர்ந்து எமது ஞேக்குக்கு இணங்கிச் சலியாது னடந்நால், மும் உனக்கு அறிவித்துள்ளது மட்டுமின்றி அறிவிக்காதது பலவும் உன் னினைவில் தோன்றும்; தானுகக் குதித்துவந்து னிற்கும்.

என்று சீன்றனல் வென்னம ஸித்தையும்
என்னை யூவெலாச் சீத்தீமுத் தீகளும்
பன்று றந்நன்த ஸித்தலை மைப்பதி
வன்ன ஞானசீத் துர்காலம் வந்ததே.

(காலந்தாட்டிய காரணப்பா)

உன்னுடைய எந்நவொரு செயல் எம்முடைய னினை
வுக்கு னேராக இருக்கிறதோ, அதுதான் தவம். கொக்
குக்கு ஒரே மதி என்று சொல்வதைப் போல், உனக்கு
ஒரே மதி இருந்நால் போதும். அது உன்னை னித்
தியத்தில் கொண்டுபோய் ஏற்றி விடும். உன்னுடைய
செயல் எண்ணம் னடக்கை யெல்லாமும், மெய்யிலே
எந்ந அளவில் ஒட்டிப் படிந்து இருக்கிறதோ, அதே
அளவில்தான் எமது பிரீதியும் உன்மேல் இருக்கும்.
உனது செயல்தான் எம் பிரீதியை உன்பால் இழுத்
துக் கொள்ளுகிற வல்லப முடையதே அல்லாமல், உன்
தூலம் அல்ல என்பதை னிச்சயமாக ஊனி வைத்துக்
கொள். எம் பிரீதியைப் பெற உன்னிடம் ஒரு குறியான
அடம், ஒரு பிடிவாதமான திடம் வேண்டும்.

யாரும் பெறமுடியாத அறிவாகார தேவபிரானை,
அறிவு ரூபகமாகிய புருஷரை னும் பெற்று, னமது
கைப்பொருளாக வைத்திருக்கின்றோம்; னமக்குச் சர்வ
உதவியினராக அவர்களை வைத்திருக்கின்றோம் என்று
னீ கட்டாயமாக உன்னுள் சிறிதும் பேதக மில்லாமல்
னினைக்க வேண்டும். இன்னுளிலிருந்து உனக்கு வேண்டியது,
உன் கண் முன்னுலே கிடைக்குது பார் கஞ்சி,
அதுவே போதும் என்று னினைப்பதுதான். னைக்கு

இன்னது வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எட்டி உதை. உனக்கு களைக்கு வேண்டியவர், மூம் ஒருவர் தான். உன்னுடைய மற்றைய பற்றுதல் எல்லாம் போலிப் பற்றுதலே என்று கட்டாயமாக னினை. இதைக்கான சுருக்கமான ஒரு உளவு, உனக்கு வேறு யாரும் சொல்லித்தர மாட்டார்கள். ஆகையால், இந்நக் “காட்டானை வாலைப்பற்று” என்று மூம் சொல்லுகிறோம்.

257

“முகதாட்சன்யம்” கொடியதோர் வாள் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் னீங்களோ, அதை வாழைப் பழம் என்று எடுத்துக் கையாளுகிறீர்கள். அதற்கு மூம் என்ன செய்வது? முகதாட்சன்யமும் பொருமை யும் சாலையில் இருக்கிறவர்களுக் குள்ளே ஆகவே ஆகாது என்ற இந்ந ஏச்சரிப்பு உங்கள் னினைப்பில் சதா இருக்கவேண்டும்.

258

நம்முடைய மீட்புக்குத் தலையாகிய முறையான வணக்கம், மாசற்ற இருக்கம், வருங்கால தீர்க்கம். இம் முன்றும் மந்திர ஸ்திரம். இவற்றைத் தீர்க்கமாகக் கைக்கொண்டவர்கள்தான், ஆன்டவர்களைத் தங்கள் தெய்வமாகக் கொண்டு, தங்களுடையவர்களாக ஆக்கிக்கொண்டவர்கள். நம் தேகத்தை விட்டாலும் விடுவது, இந்ந னித்திய மெய்யை விடுவதில்லை என்ற தீர்க்கப்படி. வேண்டும். இதைத்தான் “சிக்கெனப் பிடித்தேன் எவ்வெழுந்நருளுவது இனியே?” என்று சொன்னது. இந்ந உச்சத்தைத் தீர்க்கமாகக் கைப் பற்றியவர்களே வெற்றிமேல் வெற்றி பெறுவார்கள்.

259

தன் குற்றம் தெரியாதவன், தன் புகழுடம்பு தெரியாதவன் ஆகிவிடுவான். தன் குற்றத்தைத் தெரிந்து திருந்திக் கொள்ளல்தான், தன்னைத் தண்டித்துக் கொள்வது. ஸீ கைபோட னிற்கின்ற மெய் வீட்டிற்கு இதுவே அஸ்திவாரம். எமது மெய்வழிக் குலத்து மக்கள், ஆண்பெண் இருவருக்கும், வேண்டிய முதல் மந்திரம் இது.

“ஏதிலார் குற்றம்போல் தம்குற்றம் காண்கிறபின் தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு”

“மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”. மெய்ப்பொருள் முன்னே ஆகாயத்தில் அருபமாக இருந்தது. இப்பொழுது அது கால் கை அங்குங்களுடன் உள் எதிரே உள்ளீப் போல் உனக்காக உள் பூமிக்கு வந்து உள்ளது.

260

உனக்குத் தலைவன், உன்னை நடத்துபவன், உன் மனமே. அவன் உன்னை எப்பவும் தீங்கில் தள்ளவே காத்துக்கொண் டிருக்கிறுன். கலபமாக ஒரு பாதையை வெட்டி விட்டுத் தீங்கில் சாய்த்து விடவே னிற்கிறுன். அப்போ சைத்தான் யார்? உன் மனம் தான். உன் ஆசரியர் அவர்களை உன் உயிர் ணேசமாகக் கொண்டாயானால், உன் மனதை ஸீ வெறுத்து விடுவாய்.”

261

வரணிற்கிற அந்ந அமளி னேரத்தில் உன் ரோமக் கால்கள் எல்லாம் பத்தி ஏரியும். கும் எடுத்து வைத்துள்ள மெய்வணக்கத்தின் பலன், அது னேரம் உங்கள் கையில் இல்லையென்றால், னிச்சயமாக உங்கள் னினை

வுக்கு டப் டப் என்று தீப்பிடிக்கும். அந்ந னெருப்பில் இருந்நு தப்புவிக்கின்ற ஒரு அரு மருந்நாக அல்லவா, இந்ந மெய்வணக்கம் எடுத்து வைக்கப்பெற் றுள்ளது.

எமக்குப் பதிலாகவே எம் மக்கள் அந்ந னெற்றிச் சுழிப்புடன் பூரியை எடுத்து வாய்வைத்து ஊதுகிறுர்கள். அதன் வழியாக அது னேரம் வெளியாகிற ஆவி எம் முடைய பரிசுத்த ஆவி. அதுவே உங்கள் ஆத்ம ரகவிப்புக்கு உரியது. அதைக் காதில் ஏற்றிக் கொள் ஞங்கோ என்கிறோம். அது உங்கள் ஜீவனை வல்லப சுத்தத்திலேற்றி, உங்கள் தேகாதியந்ந மயிர்க்கால்கள் தோறும் சுத்திகரிப்பை உண்டாக்கும்.

262

ஓருவனுக்குச் சொத்து இருக்கிறது. இன்னெரு வனுக்குச் சொத்து இல்லை. சொத்து இல்லாதவனிடத் தில், எம் வாக்கியத்தைப் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்லும் வல்லபச் சொத்து இருக்கிறது. இன்னெருவன் இருக்கிறன்; அவன் எம் கட்டளைப்படி தினம் முன்று மணி னேரத்திற்கு மேற்படாமல் தூங்கி வருகிறான். இந்ந வெராக்யச் சொத்து அவனிடம் இருக்கிறது. மற்றொருவனுக்கு, ஓருவருக்கொருவர் விரோதம் வராமல் செய்கின்ற ஆன்மனேயச் செயலாகிய சொத்து இருக்கிறது. ஆனால், அவர்களிடம் ரீங்கள் னினைக்கிற பணம் காசு இல்லாமல் இருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவர் களுக்குப் பணம் காசு உடையவர்கள், தங்கள் சொத்தை முடிந்ந அளவில் கொடுத்து உதவி, அவர்களுக்குச் சாப்பாட்டுக் கவலை இல்லாமல் செய்தல் வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக அவர்கள், தங்கள்

கையில் உள்ள சொத்தை இவர்களுக்குப் பங்கிப் பரி
மாற வேண்டும். இதுதான் எம் இச்சை. ஒருவன்
கட்டிச்சோறு கொண்டுவருகிறுன். இன்னென்றுவன்
பழும் கொண்டுவருகிறுன். மற்றொருவன் அவல்பொரி
கொண்டுவருகிறுன். வேறொருவன் சர்க்கரை கொண்டு
வருகிறுன். அவரவர்கள் அதையதையே சாப்பிடாமல்,
யாவரும் எல்லாவற்றையும் பங்கிச் சாப்பிட்டால் எவ்
வளவு என்றால் இருக்கும். உங்களுக்கு இந்நப் புத்தி,
இந்ந ஜீவவாழ்க்கையிலும் வந்நால் என்ன?

அதே சமயத்தில், னீ இன்னென்றுவனுக்குப் பிர
யோசனம் இல்லையென்றால், அவனிடம் னீ வாங்கி
உண்பது பாவம். இந்நச் சட்டம் னித்திய வாழ்வில்
உள்ள எம் பெருங்கூடி மக்களுக்குத்தான்.

263

எம்முடைய வளப்பம் மிகுந்ந வார்த்தைகளைக்
கேட்டு வனப்புற்றவர்கள், இந்நப் பரந்ந பூமியில் ஒரு
சிலர்தானே இருக்கிறார்கள். ஆனால் மூம் இந்நப் பூமி
அடங்கலும் உய்யட்டு மென்றுதானே இந்ந எழுபது
வருஷங்களாகப் பாடுபட்டோம். ஊர் ஊராக வீதி
வீதியாக னின்று அழைத்தோம்.

உன் அறிவு முன்னும், மனம் அதன் பின்னு
மாகத் திரும்ப வேண்டும். ஜீவன் முத்தர்களுக்கு மன
மென்பதில்லை, எல்லாம் அறிவே. உன் என்னம் சுவா
சத்தில் கலந்திருக்கிறது. சுவாசமோ அறுசுவையில்
கலந்து வீசுகிறது. உன் சுவாசம் தெற்று ஞேக்கி ஒடு
கிறது; அது மாறி ஓடவேண்டும். ‘ஆசான் அவர்களின்
சொல்லானது னம்மது, அவர்கள் அறிவு னம்மது,
அவர்கள் தேகம் னம்மது, அவர்கள் முயற்சி னம்மது,

என்று னினைத்ததும் அந்நச் செயல் தானே வந்து விடுகிறது.

அவர்கள் சொல் னம் இச்சை என்று னமக்கு வர வில்லையே என்ற கவலை வரவேண்டும். சதா அந்நக் கவலையில் இருந்து பழகி வருகிறவன் என்னம், ஒரு னேரத்தில் அங்கு 'டக்' என்று போய் மாட்டுக்கொள்ளும். இதற்காகத்தான் னன்னம்பிக்கை வைப்பு எடுத்து வைக்கப்பெற்று இருக்கிறது.

264

ஒரு எழில் ஆசரியர், ஒரு ஞான ஆசரியர், தன் அங்கத்தினன் என்று உன்னை ஏற்றுக்கொள்வதாக இருந்நால், னீ எப்படி னடந்துகொள்ள வேண்டும்? னீ என்னவாக ஆகுவதற்காக மும் உன்னை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளோம் என்பதை னினைத்து, இதை உன் னெஞ்சில் அழுத்தமாக வைத்துக்கொள்.

எவ்வளவு னிதியம் செல்வம் ஆர்வம் இளமையான வனப்பு இருக்கட்டும், மனம் யெளவனம் இல்லாவிட்டால், வயது ஆயுள் ஆலோசனை எல்லாவற்றையும் அந்ந மனம் விழுங்கித் தன்மயமாக ஆக்கிவிடும். வயதைப் போக்குவது உன் மனம். அதை ராஜா என்கிறோம். போகாது தடுப்பது அறிவு. அது ரூபகமாக உன் போல் வந்திருக்கிறது - அதை மகா புத்திசாலியான மந்திரி என்கிறோம். மந்திரியின் துணையில்லர்மல் ராஜா போகிறோன்; அதனால் என்னவரும்? ஆபத்துத்தான் வரும். அதுபோல அறிவைத் துணைகொண்டு னடந்நால், உன் மனதிற்கு வல்லமை வரும். ஜம்புலனும் உன் மனதிற்குள் ஓடுங்கி, அறிவை ஆகாரமாகக்

கொள்ளுதலையே, அறிவதனைக்கொண்டு அறிவதனைக் காண வேண்டும் என்றது. ஆனால், அதை விட்டு உன் மனம்தான் அங்கும் இங்கும் அலைகிறதே. இங்கு லாவு உண்மையை உண்மை யென்று உன் மனம் வஞ்சுகமின்றிக் கொள்ளும் போது, செவிக்கு உணவு ஏறுகிறது. அது உன் அறிவையும் மனத்தையும் செம்மைப் படுத்துகிறது. உறக்கமென்னும் இடியை உன் ஜீவன் தலையில் விழாதபடிச் சன்னம் சன்னமாகத் தடுக்கிறது. நம் தான் அதில் போய் கூடிக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அறிவு, அந்ந உறக்கமென்ற இடியைத் தடுக்கிறது. தன் எண்ணம் எதிலே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதோ அதிலேதான், ததமும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்.

265

துரும்பு, கலத் தண்ணீரைத் தேக்கும் என்பது வாஸ்தவம்தான். உன்னுடைய ஒரு அற்பச் செயல் பல அரிய வருவாய்களைத் தடுத்துவிடுகிறது. ஒரு னற்றிரு மேனியரின் அங்கத்தில் ஒரு துண்டு னீ, என்பதை மறந்துவிடாதே. னீ கைப்பற்றியுள்ள இது புராதனப் பழை ஞானம். கோடி கோடி காலமிருந்து அரசு செய்ஞானம். ஒரு னழிகையில் அவசரமாகப் பெறக்கூடிய தல்ல இது. இதற்கு முழுயோக்கியதை உடைய வர்கள் னீங்கள்தான் என்று னம்பி, நெருக்கமான இவ் விஷயங்களைச் சொல்லி இருக்கிறோம்.

266

உன் எண்ணம் அழிந்தே போகிற னேசத்தை உயிராகக்கொண்டு இருக்கிறது. அந்ந னேசத்தை

விட்டுவிட்டு ஆண்டவர்கள் அருளுக்குள் னீ வழைந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் அருளையே அருந்ந வேண்டும். அது உன் உள்ளத்தில் சிறிது சிறிதாக வழைந்து ஜிரணமாகி உன் ரத்தத்தில் போய்க் கலக்க வேணும். அறிவே உன் பாவ னினைவைச் சுங்கவிக் கிறது. பின் அந்ந னினைவே அறிவாக மாறுகிறது. னினைவு மாறவும் தேகம் மாறுகிறது. உன்னுடைய வாய் எழுபதினுயிரம் வைடைய வாயாக மாறுகிறது. பதினுயிரம் கண்கள் வருகிறது. உன் காது அணுப் புரண்டாலும் கேட்கக் கூடிய காதாக ஆகிறது. உன் னினைவைப் பரிசுத்த மாக்கிய பின்னர்தான், அந்நத் தெய்வப்பதி பக்கம் அதை னீட்டவேண்டும். ஞானத் திற்கு யெளவனமாக உன் மனம் உருமாறவேண்டும். அதாவது உன் மனம் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, உன் ஆசரியருக்கு னேர் இலக்கில் னிற்க வேண்டும்.

267

ஆண்டவர்கள் வாய்மைக்குள் ஆகிவிடுவது ஒன்று தான் உன்வேலை. இந்நச் சொத்து னம்மது; இங்ஙிருப் பவளாகிய இந்நப் பொன்னரங்கும் னமது மஜைவி; இறுதிச் சுகம் தருகிறவள் இவள்தான் என்றிருந்நால், னீ ஞானத்தையே வேண்டாவிட்டனும் அது தானே உன் தலையில் துவஜம் கட்டி ஏற்றிவிடும். இது தன்னது என்ற எண்ணம் தீர்க்கமாக வந்நால் போதும். “னமது தெய் வத் தனிப் பிரானவர்களுடைய வார்த்தையே மௌன தாரை. சர்வலோகத்தினும் பெரிது இது ஒன்றுதான்” என்ற னமது ஊக்கமும் துணிச்சலுமே எம்மை அந்நத் திரு உள்ளத்தில், வீட்டில், புகுத்தாட்டியது. னம்

பொன்னரங்கும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான விஜயான ஒரு மனைவி என்று என்னும் என்னம் வருவதுவே பரத்திற்கான உபதேசம். எம் தேவன் அழியாதவர், எம் சிறப்பு அழியாதது என்று ஸீ சதா வினைத்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஊரூவி னிற் கும் அன்பே சாதனை. முழு வெராக்கியமே விஷ்டை. உன்னுடைய குருபீடத்தை ஸீ வினைக்க, குரு பீடத் தைப் பற்றிப் பேச, அன்பெல்லாம் குரு பீடத்திலே ஜைவேத்தியம் செய்யவே தீட்சை.

என்னையே வினைந்தெழு வுன்மனத்தினை யென்னிடையேவை
என்னையே வினைந்திருஞீ மற்றெனக்கே பூசனைசெய்
என்னையே குருவாக்கொள் எப்போது மிதுசெய்யில்
என்னையே வந்நட்டதி யிதுமெய்யே யிதுமெய்யே.

வேதம் ஆசான் திருமேனி. வேத விளக்கம் அவர்கள் திருவாக்கு. எம் என்னத்திற்கு மாருகப் பேசினால் என்னினால் பாவமே வரும். எது செய்யும்போதும் எம்மையே பார்; எம்மையே வினை; எம் என்னம் உன் உள்ளத்தில் சதா வைத்திருக்கும்போது உன் என்னம் எல்லாம் வண்ணமாக மாறிவிடும்.

பார்வையில் பாண்டியன் தன்னை வைத்திடப்
பார்க்கும்தொ நிலவேறு இல்லையா.

268

புல்லனுக்குப் புல்லாகப் போவதும் வல்லவனுக்கு மந்திர வாளக் னிற்பது மாகியதுவே மகாமந்திரம். உலகத்திலுள்ள தவங்களுக் கெல்லாம், தான் தர்மங்களுக்கெல்லாம், என்மைகளுக்கெல்லாம் மேலான சிரேஷ்டமாகிய ஒரு தவம் இருக்கிறது. அது என்ன வெனில், முன்பின் இல்லாத முதல்வன் சன்னிதிக்கு

உன்னை எத்தி வைக்கின்ற வசனங்கள் எங்கு வெளியாகின்றனவோ, அந்ந எல்லைக்குப் போய், அந்நத் தேவத் தீர்ப்பு வசனங்களைக் கேட்பதுவே தவம்.

அண்டாண்டங்களும் கடந்து, அகண்டங்களும் நிறைந்து, சர்வ ஸ்தோங்களையும் வடித்து, சர்வ போகத்தையும் அனுபவித்து, எல்லாவற்றையும் ஒரு ணெடிக்குள் வைத்துத் தினித்துத் தருவது, சர்வ அந்நஸ்துக்களையும் சர்வபோக போக்கியங்களையும் உன் தலையில் சூட்டுவது, சர்வ காலங்களும் அழியாதிருப்பது அருள்; அதுவே யுகாந்ந ஞட்டுச் செல்வம்.

269

“பூமியிலுள்ள அணைவரின் மேலும் அது ஒரு கண்ணியைப் போல வரும்” என்ற சத்தியவேத தீர்க்கதறிசன வசனம் படிக்கப் பெற்றபோது ஆண்டவர்கள்:- ஆம். அது னிச்சயமாகத் திடீரென்று னீ னினையாத னேரத்தில்தான் உன் பிடரியின் மேலே வரும். பிடரி என்றது உன் னினைவின் பிடரியில். னும் அதற்கும் உனக்கும் இடையில் உன் னினைவின் மேலே அமர்ந்திருக்கிறோம். ஆகவே, எம் கையகத்தான் னீ திரும்பினால் முதலில் அதைச் சந்திக்காமல் எம்மையே சந்திப்பாய். இதற்குத்தான் எம்முடைய இவ்வளவு னள் பாடு. ஆனால் எம் கையகத்தாகாதவர்கள் அதைத் தாங்களே னேர் முகத்தில் சந்திப்பார்கள். இந்ந உலகத்திலுள்ள ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை, தாவிப் பியத் தெறிய னிற்கிற ஒரு வேங்கையின் முன் வாழ்கின்ற ஒரு மொண்டு ஆட்டின் வாழ்க்கையைப் போல இருக்கிறது. அந்ந ஆடு, தன்முன் இருக்கும் ஆபத்

தைக் கண்டு னாங்கிய வண்ணமாகவாவது இருக்கும். ஆனால் இவனே, என்ன என்னும் கடுவாய் தன்னை எப்ப விழுங்கலாம் என்று இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்தும், அந்நக் கவலை திவலைகூட இல்லாமல் இருக்கின்றன. ‘ஏன் இப்படி இருக்கிறான்’ என்று எதிரீனைக் காதோ?

270

அழிவதிலிருந்து அழியாததை அறிவிக்கிறதற் காகத்தான் இந்ந எண்ணிறந்தங்கோடி வேதங்களும் கிரந்தங்களும் வேதந்தங்களும் பாதைகளும் வந்தன. அது மட்டுமல்லாமல் பலப்பல ரகமான முகங்களுக்குத் தக்கபடியாகப் பலப்பல ராகரக கிரந்தங்களும் கிளம் பின். ஆனால் சர்வ வேதங்களும் ஒரே ஸ்த்ரீயத்தை வைத்துப் பேசுகின்றவைகளே. ஆகவேதான் ஒரு மெய்ஞ்ஞானியின் நூலை கும் எடுத்தால் ஹெடிங் கைப் பார்ப்போம். ஜந்து பத்துப் பக்கங்களாகத் தள்ளித் தள்ளிப் படித்துப் பார்ப்போம். னிஜமான ஞானியின் நூலாக இருப்பின் அழிவிலிருந்து அழியாமைக்குக் கொண்டுபோகிற அவர்களின் பிளான் வெகு லேசாகத் தெரியும்.

271

உலகப்பொருள், தேவன் என்ற இரண்டு எஜமானருக்கு உன்னால் ஊழியம் செய்ய முடியாது. இரண்டு குதிரையேல் ஏறிச் சவாரி செய்தால் கப்புக் கிழிய வேண்டியதுதான்.

பசு தூங்குவதைப் பார்த்திருக்கிறுயா? பார்த் திருக்கிறோம். ஒரு சிறு அரவம் கேட்டாலும் உஜார் ஆகிவிடும். அது எதனால்? அது காரசாரமான உணவை உட்கொள்ளுவதில்லை. நீயும் அதேபோல் காரசாரம் இல்லாத உணவை ஒரு அளவில் உண்டு வருவாயா னல், உனக்கும் அசந்ந தூக்கம் வராது; எப்பவும் உஜார் இருக்கும். இரப்பையில் கனங்குட்டித் தொங்காது. எவ்வளவு தூரமான சத்தம் ஆனாலும், குசகுசான்று பேசுகிற மெல்லிய தொனியானாலும் அது உன் காதில் கணகண என்று கேட்கும். பிறர் பார்க்க, நீ தூங்குகிறதாகத் தெரியும். ஆனால் நீயோ சகலமும் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பாய். இப்படியெல்லாம் வரவு இருக்கிறதே; அதை ஏன் நீ கைபோடக்கூடாது?

முன் வந்ந செம்மல்கள் எல்லாம் ஞானமாகிய ஜீவன் முத்தியை அடைய எவ்வளவோ பாடுபட்டு இருக்கிறார்கள்; அப்படியிருக்க ஜீவன் முத்தியோடு தேகழுத் தியும் பெற ஆசைப்படுகிற நீ, எதை விட்டிருக்கிறீய? ருசியைக் கூட விட முடியவில்லையே. தூக்கத்தைக் கூட விட முடியவில்லையே. எக்கோடி காலத்திற்கும் ஆன வாழ்க்கைக்கு அவைகள் எட்டித் தீவைக்கின்றன என்று அவற்றின்மேல் உனக்கு ஒரு வெறுப்பு வரவில்லையே. உன் தேகத்தில் ஒரு பாகத் தைப் பியத்துக் கொடுத்தாவது இதை அடையவேண்டாமா? ஆம். உன் தேகத்தை இளைக்க வைத்து, தூக்

கத்தைக் குறைக்காவிட்டால், ஒம் னினைக்கிற எல்லைக்கு உன்னை எம்மால் கொண்டுபோக முடியாது.

நூல்களுள், வேதச் சட்டங்கள் பேசுகின்ற நூல்கள், வேதத்திற்குப் புறம்பான நூல்கள், இகத்தையும் பரத்தையும் பற்றிப் பேசுகின்ற நூல்கள் எனப் பல உள். அவற்றுள் அவரவர் படித்த நூல்களைக்கொண்டு அவரவர் மனமும் பல வேறுக மாறுகின்றது. இதுவன்றி, இந்ந உலகத்தில் உள்ள அனந்நங்கோடி செயல்களில் ஈடுபடுகின்ற மனம், அனந்நங்கோடியாக விரிந்திருக்கிறது. ஒருவன் பிறந்நநு முதல் ஒரே எண்ணத்தில் இருப்பதில்லை. இவ்வாருகச் சிதறிக் கிடக்கும் அந்ந எண்ணங்களை எல்லாம் ஓவ்வொன்றுக மாற்றிப் பல தும் பேசிப்பேசி இந்ந மெய்யின்பால் ஒரு முகமாகக் கொண்டுவர வேண்டும். ஞானம் என்றதும் ஓவ்வொரு வரும் தன்தன் மனத்தில் ஓவ்வொரு போட்டோ வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், னிஜமான ஞானம் இப்படியானது என்பதை யாராலும் எண்ணவே முடியாது. அவரவர் எண்ணங்களுக்கெல்லாம் இம் மார்க்கம் முற்றிலும் வேறுன்று. ஜம்மனிப் பொதிகைக்குள், பஞ்ஞாட்சர ஞானிக்கு னேராக ஆக்கப்பெற்று னிற்கும்போது, ஞானத்தைப் பற்றி ஒம் முன் னினைத்தது அனைத்தும் னம் னினைவுக்கே மகா வெட்கக்கேடாயிருக்கும். ஏனை னில் அந்நப் பாதையில் யாரும் முன் போனதுமில்லை; கண்டதுமில்லை. தன் முயற்சியால் போகவும் முடியாது; தன் னினைவிற்கும் எட்டப்படாதது அது.

275

தெய்வத் திருடைடிற்குப் போய் வரும் திருவிளை
யாட்டைப் பழக்கித் தருகிற ஒரு இடம் இந்தப் பூமியில்
இருக்கிறதென்று யாராவது கேட்டதுண்டா? இல்லை -
அது இந்நச் சாலை எல்லைதான் என்று யாருக்கும் தெரி
யாது. வித்திலே சொத்தையானால், அது விளைந்து மர
மாவதுளங்வாவது கண்டதுண்டா? அறிவுயெளவனமாக
உள்ள காலத்திலேயே வேத னால்களைப் படிக்காவிட-
டால், மெய்ஞ்ஞான இச்சை தோன்றுது. உள்ளம்
உருகாது, மனம் கசியாது, வித்து முளைக்காது. சிவ
னால்கள் எவ்வளவு படிக்கிறுயோ, அவ்வளவுக்கும்
பொருள் பெறும் எல்லையே இந்ந எல்லை. உலக தனத்
தைக் குறிக்கோளாக வைத்து இச்சபை உண்டாக்கப்
பெறவில்லை. சிவ னிதியைக் குறிவைத்தேதான் இது
உண்டாக்கப்பெற்றுள்ளது. சிவனிலைப் பிடத்தின்பால்
ஈ வைக்கும் சத்தியம், பொறுமை, தாழ்மை முதலியன
யாவும் உனக்குப் பயன் தரும். குரு சன்னிதானத்தில்
அவை, குருவின் இரக்கம் உன்மேற் பாய உதவியாக
னிற்கும். உன்னைச் சிவனிலைக் கேற்றும்.

276

பொய்யைப் பொய்யாகவும், னரகத்தை னரக
மாகவும் னினைக்காத, அறியாத பெரிய கூட்டத்திற்கு
இடையில் னும் இருக்கிறோம். ஜாக்கிரதை.

இத் தெய்வச்சாலை எல்லோருடைய தாகத்தையும்
தனிக்கின்ற தடாகமாகும். ஒரு சாதிக்கோ ஒரு மதத்
துக்கோ சொந்ந மன்று. மனித உடல் எடுத்துள்ள
சர்வத்திராங்க்கும் சொந்நமானது.

எம் சிறுவயதில் னும் மகா துஷ்டத்தனத்தோடு இருந்தோம். பயம் என்பதே எமக்குத் தெரியாது. மாலக்கோவில் திருவிழாக் காலத்தில் ஆள் ஒன்றுக்கு அரைக்கால் ரூபாய் கொடுத்துத் தாய் தந்தையர் அனுப்பினார்கள். எம்முடன் வந்நவர்கள், ‘அல்லி அரசாணி மாலை’ முதலிய நூல்கள் வாங்கினார்கள். னும் ‘மஹரிபத் மாலை’ என்ற ஞானநூல் வாங்கினாம். வீட்டிற்குத் திரும்பியதும் எது அம்மாவும் அத்தாவும், அதைப் பார்த்துவிட்டு, எனக்கு ஞானக்கிறுக்கு கொண்டுபோய்விடும் என்று பிடுங்கி, அதை ஒரு மரக் கைப்பெட்டியில் வைத்து மறைத்துப் பூட்டி வைத்து விட்டார்கள். எமக்கு அதில் என்ன சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசை வேருன்றி இருந்தது. அதற்குச் சமயம் வாய்க்கவில்லை. கடைசியில் அக்கா மூலம் அப் புத்தகம் கைப் பெட்டியிலிருக்கும் விஷயம் தெரிந்து கொண்டோம்.

பிறகு ஒரு னன், எங்கள் வீட்டிலுள்ள எல்லோரும் தாராபுரத்திற்கு எது பெரியத்தா வீட்டில் னடந்த ஒரு கல்யாணத்திற்குப் போயிருக்ககயில், அந்நப் பெட்டியின் அடிப் பலகையைக் கழற்றிப் புத்தகத்தை எடுத்துக் காட்டில் கொண்டுபோய் மரப்பொந்தில் வைத்துக் கொண்டு, மாடு மேய்க்கும் னேரங்களில் அதைப் படித்துப் படித்துப் பூராவும் மனப்பாடம் பண்ணிவிட்டோம். இவ்வாருன ஞான இச்சையோடு, காட்டு விவசாய வேலைகளையும் பார்த்து வருவோம். மாலையில் வரும் போது இரண்டு மூன்று ஆட்கள் கொண்டுவரக்கூடிய

புல் கொண்டுவந்து மாடுகளுக்குப் போடுவோம். இந்ந வேலைகளுக்கிடையில் வேத முத்தாகிய கலிமாவை, ஒரு கோடிதரம் சொல்லியிருப்போம். ஒரு தடவை சொன்ன தாவது னிஜமாயிற்று? பலன் தந்நதா? இல்லை. னிஜ மில்லாததைச் சொன்னால், ஹராம் அதாவது பாவம் என்று வேதம் சொல்லுகிறதே. அப்படியிருக்க, பலனு வரும்.

கலிமா என்று வாயிற் சொல்லிக் கொண்டிருப் பதற்குப் பதிலாக, அதைத் தன் சொந்நக் கைப்பொரு ளாக ஆக்கிக் கொள்ளவே, இச்சபை.

278

மனிதனுடைய தேக ஆலயதித்ற்குள் பிரயாணம் செய்வதே மெய்த் தொழுகை. அது னம்மால் முடியுமா என்று சொல்லுகிறவர்கள் சொல், தான் பிழைக்க வழி யறியாது, பிறர் தமக்குப் புத்தி புகட்டும் சொல்லாயிருக் கிறது.

தன்னையறிவது உன் கடமை என, இறைவன் தலைமேல் எழுதிவிட்டான். ஆகவே, இவ் வுலக சம்பத் தோடு அந்ந உலக சம்பத்தும் னும் அடையவேண்டும்.

279

மக்களாய்ப் பிறந்தோர் இன்னும் ஒரே படிதான் ஏறவேண்டும். அதற்குப் போக ஒரு வாசல் இருக் கிறது. அத் திருவாசலைக் காட்டவே னும் வந்நுள்ளோம். அன்புதான் அத்தென்பு வரச்செய்யும்..

280

மனிதவரு இறைவன் திருக்கோலமே. ரகசியத் தில் அவனது உருவே. இவ் வுடம்பாலயத்துள்

அவனைத் தவிர வேறொன்றில்லை. அவனைச் சந்திப்பதே னம் முதல் வேலை. னும் சுமக்க முடியாததை இறைவன் னம்மேல் சுமத்த மாட்டான். அவனைச் சந்திக்காமல், பராக்காக இருந்துவிட்டால், இறுதியில் னிச்சயம் கஷ்ட மாய் முடியும். இறைவன் திருச்சன்னிதியடைய அவரவர் கையிலேயே அதற்கான முதல் இருக்கிறது. அது தான் இவனுடைய யதார்த்த மனம் என்னும் அன்பு கொண்ட வாசல். அவ் வாசல் அறுத்தடைத்த வாசல். அது முன் திறந்திருந்து னும் பிறக்கும்போது அடைக் கப்பெற்றது. மற்ற வாய் முதலிய ஒன்பது வாசல்கள் மூடப்பட்டிருந்தன, திறக்கப்பெற்றன. அந்த அறுத் தடைத்த திருவாசலைத் தன் அஞ்ஞன சலாகையால் திறப்பவரே ஆசான்.

281

ஏற்றக் கருவறையில் உன்னை வைத்திருந்து பெற்ற உன் தாய்க்கு உன்மேல் அன்பிருப்பின், கோடி சூரியப் பிரகாசமானதும், கஸ்தாரி களைப் பெற்றும் வீசுகிறதுமான ஒரு தெய்வக் கருவறையில், ஒரு கூண னேரமாவது வைத்துப் பெற்றெடுத்த உன் ஆசானுகிய தெய்வ அன்னைக்கு உன்மேல் எவ்வளவு அன்பிருக்கும்?

282

படிப்பதாயின் எல்லா அங்கங்களும் தோயப் படிக்க வேண்டும். வாயிற் சொல்லும் ராக ஞானம் செவி கேட்க வேண்டும். செவி கேட்ட பின்னரே மனம் அதைத் தெரிந்துகொள்ளும். அதன் பிறகுதான் அறிவு உணரமுடியும். வாய் முடிக்கொண்டு படிக்கிற பழக்

கம் - கிரகிக்கிற பழக்கம் இந்த மெய்ஞ்சானக் கல்விக்கு ஆகவே ஆகாது.

வேதத்திலிருக்கும் முத்துக்களை வரிசையாக எடுத்துவிட முடியாது. ஒரு முத்து இங்கிருக்கும்; மற்றொன்று இன்னொரு அள்ளையிலிருக்கும்; மற்றொன்று எட்டமுடியாத ஆழத்தில் இருக்கும். இவ்வாறு பாரதார மாகிய மறைப்பு ஒளிப்புக்களுக்கிடையில் சிதறியிருந்த வற்றைத் தருமாக ஞானிகள் திரட்டிச் சேர்த்து, வேதாந்தமென்று ஒதிவைத் திருப்பார்கள். அதை வாய்விட்டுப் படிப்பதால், கருவிக் குலங்ஙள் ஓவ்வொன்றும் அதைப் பருகுகின்றன. அதில் சாந்தியாகிய ஒரு சலாமத் இருக்கிறது.

283

உன் தூலத்திற்கு எவ்வளவு வயது? னாறு வயது என்று சொல்லாம். ஆனால், ரூஹ் ரூஹானியாகிய ஜீவ தேகத்திற்கு வயது சொல்ல முடியுமா? அதன் வயது, வரம்பு காணுத னீளமுடையது. ஜீவன் இதைப் போன்ற பல தேகம் எடுத்துவிட்டது. ஜீவதேகம் எம் னுக் கஞ்சாத தேகம். அதன் திடமும், உன்னதமும் யாராலும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாத பெருமிதமுடையது. அது எதற்கும் அஞ்சாத வாளின் முனை போன்ற கூரானது; வாழையரமென்றும் கல்லென்றும் பாராது பாயும் வன்மையுடையது. அப்பேர்க்கொத்த அந்த வயிரமணித் தேகமும் இத்தூலமும் ஒன்றென்றால் ஒன் ரூகுமா?

ஜீவனை னீ சந்திக்காததால், அது உன்னைத் தூக்கிப்போட்டு மிதித்து என்க கையில் கொடுத்து விட்டுப் போகத் தயாராயிருக்கிறது. னீ அந்ந ஜீவனைத் தெரிந்து கொண்டால், அதன்மேல் ஏறிச் சவாரி ஆகி, மேலவள நடாகிய, கயிலாயம், வைகுண்டம், மேகராஜ் என்ற அதிமகோன்னத எல்லைகளுக்கு னீ போய்வருவதற்கான வாகனமாக அது நிற்கிறது. அந்ந னேரத்தில் அதற்குப் புராக், அன்னம், மயில் என்று வேதங்களில் பலவித ஞமங்கள் சொல்லுவார்கள். ஒவ்வொரு எல்லையில் அதற்கு வேறு வேறு எடையிருக்கிறது. அந்நப் பிரயாணத்திற்கு அஜபை என்றும் உஜ-து என்றும் பெயர்.

இத் தூலத்தைவிட்டுப் பிரம்மரந்திர னிலைக்கு மேற் சொன்ன வாசியாகிய குதிரையில் ஏறிச் சவாரியராகிப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது அவரைப் ‘பிரம்மசாரி’ என்று வேதம் கூறுகிறது - மை இதைப் பழகிச் சொல்லுகிறோம். னீயும் அதில் பழகவேண்டும் என்பதே எம் ஆசை. பிரம்மசாரி என்ற எல்லையில் பிரயாணம் செய்யத் தயாராயிருக்கும் அந்ந னிலையில் செய்யும் வணக்கத்தையே,

“தலையு டன்டல் கால்கரம் வேறதாம்
னிலைவ ணக்கப்பை ருந்தவ மரமிது”

என்று எமது ஆதிமெய் உதய பூரண வேதாந்நத்தில் கூறி வைத்துள்ளோம்.

மக்களைப் பிரம்ம லயத்தில் ஏற்றி வைக்கின்ற சத்தியமேடு, எல்லாக் காலங்களிலும் இவ்வுலகிற்கு

இறக்கப்பெறும் என்பதை, னன்று வேதங்களிலும் முத்திரிக்கப்பெற் றிருக்கிறது. அவ்வாறு இறக்கப்பெற்றுத் தன் தலையை ரக்ஷித்த அந்நப் பிரம்ம பீடத்தைத் தூஷிக்கிற சொல்லை ஒருவன் கேட்டுவிட்டு அதைக் கண்டித்து மாற்றும்படியானது ஓன்றும் செய்யாது இருந்நு விட்டாகில், அவன் எவ்வளவு பெரிய ஓலித்தனம் பெற்றிருந்நாலும்கூட அவன் தவமெல்லாம் பறிக்கப்பட்டுப் பிசாசு என்னும் ஞம் கொடுத்து, அசுத்த மரணத்தில் ஆக்கப்படுவான். இதையே குருகிதையும் சொல்லுகிறது: தூஷித்தவன் ஞவைச் சேதி; அது முடியாவிட்டால் அவனை ஆயுதங்கொண்டு மிரட்டு; அதுவும் இயலாவிட்டால் அவன் அவமானப் படும்படியாகவரவது பேசு; அவன் அரசனுயிருந்நால் அவ்வுரை விட்டு ஒடிவிடு. இவ்வாறு செய்யாவிட்டால் னன்னம்பிக்கையாகிய ஈமான், சிறிதும் இல்லாமல் பிடுங்கப்பட்டு னரகத்தில் ஏறியப்படுவாய். ஏனென்றால் அந்நத் தூஷனை, மனம்முடிக்க இருக்கிற ஒரு கன்னிப்பெண் மீது பிறப்பிக்கும் அவதூறு சௌல்போல் ஆகும். அவன்மேல் அந்ந அவதூறு உண்டாக்க விடலாமா?

குரு பீடத்திலிருந்நு பிறக்கும் சொல், மனிதனைத் தேவனுக்கும் சொல்லன்றே? அதை அலட்சியமாக இழிவு படுத்திச் சொல்லுகிற சன்டாளன் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு சும்மா இருக்கிறவனுக்குச் சைதன்யத்தைக் கொடுத்திருந்நாலும் அது பிடுங்கப்படும். ஒரு தெய்வக் குரு பீடத்தை மட்டமாகச் சொல்லுகிறவன், தானும் மெய்ப்பதத்தில் ஏருது, மற்றும் ஏறுகின்றவர்களையும் ஏருது தடுக்கின்ற படியினால், அவ்

வாறு சொன்னவனின் குவைச் சேதித்தல் பாவம் அல்ல என்பது வேதத் தீர்ப்பு. அப்படிச் செய்யாமலி ருக்கும் முகதாகண்யம் ஹம்மாரா, வல்வாமா என்ற மாய்கையின் செயல்கள். னரகத்தில் தாழ்த்துகிற அவற்றின் மேல் னமக்கு ஜாக்கிரதை வேண்டும்.

286

அண்டம் அவனி அனைத்தும் அழிந்நாலும், மனி தன் அழியழியாது. அழியாத ஒரு வாழ்க்கையை ணடத்த அவனிடத்தில் வைர மனிததேகம் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு ஹக்கீகத் முகம்மது என்று பெயர். அதை அடைந்வர்களுக்கு னித்திய பேரின் பம் - அடையாதவர்களுக்கு னித்திய னரகம்.

வேம்பைக் கரும்பென்று சொல்லுகிற னவுக்குக் கரும்பைக் கொடுத்தால் எப்படியிருக்கும்? கசக்கும், ஆகவே? கரும்பைக் கொடுப்பதற்கு முன் அந்ந னவி னுள்ள பித்தத்தை முதலில் மாற்ற வேண்டும். அது ஒரு ஜீவ பண்டிதரால்தான் முடியும்.

அறுசுவை ஓளிக்கும் இடம் தெரியாவிட்டால், அதை அனுபவிப்பது எப்படி? அதை னீ விளங்கிக் கொள்ளும்படிப் பேசி, உன் உள்ளம் தித்திக்கச் செய்கின்ற வல்லவர்களே மெய்க்குருபிரான்.

287

ஓரறிவுள்ள ஒரு ஆலமரத்தின் வித்துக்குள்ளேயே மரம் வாது இலை முதலிய கோடானகோடியைத் தினித்து வைத்திருக்கிறுன் என்றால், உனக்குள்ளே வைத்திருக்கும் பரம வித்துக்குள் அவன் எவ்வளவு கோடி கோடான கோடி னிரப்பி வைத்திருக்க

வேண்டும்? இந்நா இதை உங்ஙள் காது கேட்கச் சொல்லிவிட்டு ஹயாத்தாகத் தூலதேகத்தில் இருக்கி ரேம். அந்ந அகமிய வித்துக்குள் - தெளகிது என்னும் தெய்வீக வித்துக்குள், கோடான கோடியான வர்ணங்ஙளும், னீ உக்கும் பொருள்களும், வெறுக்கும் பொருள்களும், பலகோடி காரசாரங்ஙளும் இன்னும் பாதாளங்ஙள் ஏழும், சுவர்க்க உலகு எட்டும், முன் சென்ற காலங்ஙளும், னிகழ் காலங்ஙளும், வருங்காலங்ஙளும் இவ்வாறு அனைத்தும் னுணுகி னுணுகிச் சிறுத்து அதனுள் அடங்ஙிக் கிடக்கின்றன. அதை உன் கண்கொண்டு பார்க்க முடியாது. பார்த்தால் உன் கண் தெரித்துவிடும். அனு என்று சொன்ன வுடன், தன் அறிவிற் சாய்ந்து, “அது லேசாக னசுக்கப் படுவது” என்று னீஎண்ணி விடுவாய் என்றே ‘திடமுட ஞேர் அனுவி னனு’ வாய்த்திரண்டு கிடக்குது என்று மூம் கூறிவைத்துள்ளோம். கிரீடாதிபதிகளுக்கெல்லாம் கிரீடாதிபதியின் சிம்மாசனக் கொலு, அந்நப் பரம அனுவாசனத்தொன் இருக்கிறது. அந்நப் பிரம்ம வித்தின் உள்ளமைப் பெட்டகத்தைத் திறந்து காட்ட வல்லவர்கள்தான் கலீபாக்கள், மெய்ஞ்ஞானச் செம்மல்கள்.

இரண்டு ஸ்படிக டம்ளர்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் அழுகு எவ்வித வர்ணங்ஙளையும் கடந்து னிற்கும் அழுகு. அதன் அழகைக் கேட்கின்ற காதும் மணக்கும். அவற்றில் னிறைய ஸ்படிகம் போன்ற தன் னீர் இருக்கிறது. அன் னீரில் ஓர் ஊசி னுளியளவு

எடுத்து விசிறுல், உலக முழுவதும் மணக்கும். அதில் ஓரஹுவில் அனுவின் மதிப்புக்கு முன்று உலகங்களும் னிகராகா. அந்ந டம்ளருக்குள்ளே பார்த்தால், ஓர் எள்ளுமுனை போன்ற துண்டு, பிரகாசத்தோடு கிடக்கி றது. அதன் பிரபையைப் பார்த்தால், மின்னல் கிரணங்கள், சந்திர குரியர்கள் எல்லாம் மாசுடையன என்று சொல்லுவாய். அவைகள் எல்லாம் அந்நப் பிரகாச அறுவைக் கண்டு, 'ராஜாவே' என்று புகழ்கின்றன. அதைப் பார்க்கப் பார்க்க, எம் கண் அதன் பிரபைக்குள் போய் மாட்டிக்கொண்டது; இழுக்கவும் முடியவில்லை. எமது மயிர்க்கால்களெல்லாம் அதன் இன் பம் மேய்ந்து கிடக்கிறது. இந்நப் போராட்டத்திற் குள் மூம் சதா இருக்கிறோம். உனது னினைவு என்றைக்கு அதைவற்ற னிலைக்கு வருகிறதோ அன்று சாக்கிரதையாக இருந்து அந்ந இன்பக் கடலுக்குள் உள்ளூடும் இழுத்துவிடக் காத்திருக்கிறோம்.

289

மெய்வழிக் குபேர லக்ஷ்ய உச்சம்

இவ் விரிபுவன மன் பரப்பில் மனுமுனை துவங்கிய கால வரம்பிலிருந்து அவதரித்தருளிய மெய்ஞ்ஞான வாச மத னீதனெறிக்கர்த்தர்களின் உள்ளகச் சமரச ஜீவ ஆதிமுலாதார ஏகநையகச் சத்திய திடக்கொள்கை யானது - இப்போது அனேகமாய் மக்கள் கையில் இல்லாது மங்கி - பலன்ற பொதுச் சம்பிரதாயைப் பேச சாகவும் னிருபிக்க முடியாத வெளிவேடுக்கை அற்பத்தன அற்புத காரணங்களாகவும் போய்விட்டது என - இங்கே எங்கள் மெய்வழிச் சபையிலுள்ள 67 சாதிக

ஞக்கிடையில், 72 வருடால அனுபவத்தில் தெற் றெனப் புலனுகினிட்டது. அப்படி மங்கிப் போயிருந்ந இதயப்பிரகாச ஜீவாதிக்க ஏகனுயகக் கொள்கையினை - எல்லா வேத சாட்சியாக மக்கள் உள்ளம் ஸிச்சயத்தில் ஊன்றித் தித்திக்க, னேர் முகமுகத் தோற்றத்தில் வைத் துப் பெருக்கமாக னடாத்தி யாக்கியும் னடாத்திக்கொண் டும் இத் தேவ மெய்வழிச்சபை பூமியடங்கலும் உயியட்டுமெனவே விளங்கி வருகிறது.

இது காலம் சர்வமத வேத சிகரங்களாகிய பிரணவம், பஞ்சாக்ஷரம், சடாக்ஷரம், அஷ்டாக்ஷரம், காயத் திரி, கலியா முதலிய உயிர்த்தோற்றத்தில் னிலவும் மூல மந்திரங்கள் எல்லாம் - எழுத்தளவில் னின்று அவரவர் கரும் தாங்கள் கற்றுள்ள நூலறிவுக்குத் தோன்றியபடி அர்த்தம் பண்ணும் வெறுஞ்சௌற்களாய் - ஜீவனுக் கோர் சம்பந்தமும் இல்லாமல் பெரும்பாலும் போய் விட்டபடியால் - அம் மூலமந்திரங்களை - மனித தூலத்தை னடமாட வைக்கும் ஜீவ சுத்தாவியின் ஆத்ம வடிவினுக் குள் அண்டாண்டங்களும் னிறைந்ந பொருளாக மகாவிலிமை பிறங்கு உறுதியுடன் னின்று விளங்குச் செய்வ தாகிய - இம் மெய்யான பிரயோசனத்தைத் தெள்ளத் தெளியத் தந்து செயலாற்றி வருவது இம் மெய்வழிச்சபை.

இங்குள்ள அனந்தரும் மேற்கூறிய செயலினைக் கைப்பற்றிய அனுபவத்தில் - முன்னிருந்ந தம் தம் மதங்களுக்கு ஒக்க - இது எங்களுடையது எங்களுடையது என்று திரிகரண சுத்தியாய் ஏகோபித்து ஒரே குலமாக எக்களிப்புடன் வாழ்ந்து வருகின்றதும், கடல்

குழ்ந்த மண்பரப்பில் எங்கும் காண முடியாததுமான இந்நப் பழம்புராதனப் புதிய அதிசயத்தை - கனக வொண்ட ஏதார்த்த மனத்தினர் னின்று கவனிக்கு மிடத்து - இவ்வுலகு முழுதினையும் இதே மாதிரி ஒருகுல மக்களாக ஆக்கழுதியும் என்பதற்கு, முழுத்திறலுற்ற செயற் சாக்ஷியச் சபை இப் புவனத்திற்கே இது ஒன்று தான் என்பது னிச்சயமாக அவர்கள் உள்ளத்திலே வந்து தங்கும்.

ஊன உடற்பிறப்பில் இருந்த எங்களெல்லோ ரையும் ஜீவசிம்மாசனப் பரிசுத்த ரூஹானியாகிய சூக் கும உடம்புப் பிறப்பாளர்களாக ஆக்கித் தெய்வலோகப் போக்கு வரத்தினையுடைய உள்ளமை வல்லபச் செயற் பிரசன்னர்களாகச் செய்துவைத்துள்ள செயலாதிக்கக் குல குருவாக விளங்கும் எங்கள் மெய்யான தேவகுரு கோமானை - எல்லோருக்கும் தெள்ளிய பேரறிவு ஞானத்தை - அளந்துகொண் டிருக்கும் கஜானுவினை யுடைய கர்த்தரை - அவர்கள் ஒவ்வொரு னேரங்களிலும் ஏறி னின்று ணெடுகே ணடாத்திவரும் னிச்சய னிஜூச் செயலினை வைத்து - எங்களிலுள்ள அனந்த ஞம் தங்கள் தங்களின் ணெடுங் வாலக்கைவச அனுபவ அறிவுகொண்டு கூர்ந்து பார்க்க - ஆங்காங்கு பலவாம் பாதைகளில் தொன்றிய மெய் யெழிலோங்கும் வேதா கமக் கலைகள் பலவும், செயலடையாளங்களை வைத்துக் குறிப்பிட்டுக் கூறும் சோராத சாக்ஷிய னிருபணையால்- ஓர்கால் கல்க்கி என்றும், மற்றோர்கால் மெஸ்ஸியர என்றும், இவ்வாறே மைத்திரேய புத்த ரென்றும், மனுமக னென்றும், யுகதை ரென்றும், மகதை யென்றும், ஆன்

வெ. ரென்றும், சாலை ஆண்டவர்களென்றும், சமரச வேத நுத்தரென்றும், சாதிகளின்மேல் அரசாஞ்சிறவ ரென்றும், பெரியதாய் என்றும், தேவ குரு மூர்த்த சமூகத் தாய் என்றும் போற்றி ஒன்றும் மெய் சிலிர்க்கக் கண் களில் னீர் உருத்து னிற்கின்றனர்.

இவ்வண்ணமான அனுபவச் சிரேற்றம் தந்நஞ்சி னிற்கின்ற சர்வமூலமந்தார னேர்முகனிருபிக மகான்மிய ராகிய எங்ஙள் யுகவான் சாலை ஆண்டவரவர்கள் னெடு கச் செய்து வரும் சோங்குடர்ந்த அரியபெரிய செயல் அனந்தங்களில் ஒன்றையாவது எடுத்துச் சுருக்கி யுரைக்கும் இதிற் கூறுங்கால் - மனிதர்கள் - தங்ஙள் எப்பெரு முயற்சி நூலறிவு அனுஷ்டான வழிபாட்டி வேலூம் எட்டினின்று தடுக்க முடியாததும் - மரண தரு வாயில் இவன் பாவியென்று காட்ட இருக்கும் அடையாளமுமாகிய அடிக்கழுவுதலென்றும் ஸ்கலித அசுத்த பவ இழுக்கானது - அம்மரண தருவாயில் இல்லாமலே போயிப் பரிசுத்த புண்ணிய தவ சிரேஷ்டர்களாக இருக்கின்றதைப் பலருக்கு இங்கே னிகழுக் கண்டாகியும் கான வைக்கவும் னடத்தி வருகின்ற இதாகிறது, சாமுனம் செத்துப்பழகும் சன்மார்க்கமாகிய உறுதி யான எதார்த்த னீதியாகும்.

இதனை, இன் னெறிவழியே னல்ல செவித்துளை படைத்து உணரக் கிடக்கும் மக்கள் னின்று னேக்கு மிடத்து - எல்லா மதங்களுக்கும் சுருமல மூர்த்தமாக விளங்குகிற எங்ஙள் பிரானவர்கள் - னம்மைப்போல தூல உடம்பானது ஒரு முஸ்லீம் குலத்து லெடுத்து அவதரித்தார்கள் என்பதற்காக - முன்னுண்டாவாகிய

வேதங்களின் மெய்ச்செயல் அனைத்தையும் ஒப்புக் கொண்டு இது காலம் வந்து னிலைனிறுத்தி னடாத்தி வரும் இவர்களை - முஸ்லீம்கள் தங்களுக்கு மட்டும் உரிய ஒரு வழிகாட்டிய ரென்றே - அது போன்றே சைவர்கள், வைணவர்கள், மிராம்மணர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், ஜூனர்கள், புத்தர்கள், மற்றுள்ள எவர்களும் அவரவர்களினுடைய மதத்திற்கு எட்டி யேறி வந்து அம் மதங்களின் உச்ச னிலைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் மாருத உயிருடம்பின் உடந்தை அன்புக் குறிப்பினுக்காக - தங்கள் தங்கள் மதத்திற்கு மட்டுமே உரிய ஒரு குருமுர்த்தம் என்றே கருதுவதில் பிரயோசன மில்லை என்பதை - கலியுக வருடம் 5074 - ம், தேவ கோமான் கிறிஸ்து பிரானவர்களின் காலம் 1972 - ம், ஹிஜிரி 1392 - ம் ஆகிவிட்டதோடு இதோ சாதி சாதிக்குத் தீமை பரவி வருகிறதே யென்று ஞங்கள் மெய்யாக மெய்யாகவே கூறுகின்றோம்.

எனவே எம் மதங்களுக்கும் அதிமேத பதியாகிய எங்கள் குருபிரானவர்களை - ஒரு மதத்தினர்க்கு மட்டுமே உரியவர்களென்று ஒட்டுவைப்பதானது அறியாமை யென்பது இதனால் எவரறிவுக்கும் புலனுகாமற் போகாது. ஆகலான் எங்கள் மெய்ச்செயல் விளை வேற்று குருமகான்மியரவர்கள் எல்லா மதங்களினுடைய மூலதாரஜீவவாழ்வினை அவரவர்க்குத் தக்கபடித் தந்நாண்டுகொண்டி ருக்கும் தெய்வத் தனித்தலைமைப் பிரான் என வேதசுருதிகளும் ஞங்களும் திட்டவட்டமாகக் கண்டறிந்து னின்று கூறுவதை இவ் வையகம் அறிக.

இன்னும் அந்நந்தக் காலங்களில் தோன்றி யருளிய மதஸ்தாபகர்களால் காரணர்த்தமாக எடுத்து வைக்கப்பெற்ற வெளிமுக அனுஷ்டானங்களைப் போலவே - சம்மத மனத்தவர் அவரவர்க்கும் உள்ளகப் பூப்புப் பிரத்தியகூப்பலன் தடையற னின்றளிக்கும் இங்கே - இது காலத்தில் - மெய்வழியிலுள்ள 67 சாதி கள் சூழ்ந்த இப்பெரிய குழாத்தினுக்குத் தால சுத்தி வெளிமுக அனுஷ்டானங்களும் வேணுமேயென்று - அதற்காக ஒருமுகமான புதிய அனுஷ்டானங்கள் எடுத்து வைக்கப்பெற்று விளங்கி வருகின்றன என் பதையும் உணர்வதோடு, நூலறிவுகொண்ட அபிப் பிரயனர் னெடுகப் பரத்தி விட்டிருக்கும் எழுத்து இது அல்லவென்றும் - னிருப்பணச் செயல் றிவு கொண்ட ஜீவனுள்ள தேவ தீர்ப்பு வசனம் இது ஆம் என்றும் காணுவோர் அனைவர்களும் காண்பார் களாக.

இராஜகெம்பீரப் பிரசங்கம்

(இராஜகெம்பீரனினுள்ள மெய்வழி ஆஸ்ரமத்தில்
ஆண்டவரவர்கள் அருளிசெய்தது)

தூரத்திலிருந்தும் பக்கத்திலிருந்தும் வந்திருக்கிற வர்களே கேளுங்கள். இன்னொடுங்காலமாக ஞம் பேசி வந்தோம். இப்பவும் பேசுகிறோம். னீங்கள் எல்லோரும் னன்றூய்ப் பகுத்து சிரத்தையடன் னன்மை தையக் கிடையிலுள்ள தாரதன்மைகளை வேணுமென்று கூர்ந்து கேட்பீர்களென்று னம்பி உங்கள் மீது ஆசையற்றுப் பேசுகிறோம்; கேளுங்கள். இப் பெரும் பூமியினிடத்தில் இந்ந மனு வடிவத்தை இறைவன் படைத் தான் அல்லவா? ஆம். எந்ந ஒரு ஜீவராசியாவது இந்ந மனுவுக்குச் சமத்துவமாயிருக்கிறதா என்று பாருங்கள். இல்லை. யானை முதல் ஏறும்பு கடை எண்பத்து னன்கு னாரூயிரம் ஜீவராசிகளிலும் மனுவுக்குச் சமத்துவமானது ஏதாவது இருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை. அந்நச் சாதிகளை எல்லாம் ஒரு மனு ஆள்வான் அல்லவா? ஆம். அவைகள் அத்தனையும் சேர்ந்து, அவைகளின் அறிவைக்கொண்டு, ஒன்றும் தெரியாதவன், மகா மட்டமானவன் என்று எல்லோரும் னினைப்பார்களே - அந்ந ஒரு மனுவைக்கூட - ஆள முடியுமா? முடியாது. ஆகவே, அப்பேர்க்கொத்த தரத்திலே இறைவன் மனுவைப் படைத்துள்ளான் என்று தெரிகிறதல்லவா? ஆம்.

சந்திர சூரியாள், தாரகா கணங்களிலிருந்து எல்லாப் படைப்பினங்களையும் எடுத்துக்கொள்வோம். அவைகளில் ஒன்றுக்காவது தான் ணெடுங்காலம் இருக்கவேண்டும் என்ற னினைப்பு வருவதுண்டா? இல்லை. ஆனால், இந்ந மனு - இருப்பது கொஞ்சுள்ளா யிருந்நாலும், திடுதிப்பு என்று எல்லா வற்றையும் போட்டுவிட்டுப் போகிறவனை இருந்நாலும், பன்னெடுங்காலம் இருக்கிற னினைப்போடு பாடுபாடுகிறுன். இந்தப் பூமியில் தன் பெயர் ஆயிரம் பதினுயிரம் வருஷங்களுக்கு இருக்கவேண்டும் என்று பெரிய பெரிய கட்டிடங்கள் கட்டுகிறுனே - இந்ந னினைப்பு இவனுக்கு எப்படி வந்தநான்? முடிவில்லாத ணெடுங்காலம் வாழ இவனுக்குள்ளே னித்திய தூலம் ஒன்றை வைத்து இறைவன் படைத் திருப்பதினாலேதான் - இவனுக்கு இந்ந னினைப்பு வருகிறது. மனுவாகிய னீ - னித்தியனே னித்தியன். னீ சாகப் பிறந்தவனல்ல. மற்றப் படைப்புக்கள் அனைத்தும் உனக்கு அடிமையே. இதை னிருபிக்கவே மும் வந்திருக்கிறோம்.

இன்னென்று சொல்லுகிறோம் - னீயே னினைத்துப் பார். பூலோகம், பாதாளம் முதலிய சர்வ உலகங்களையும், சந்திர சூரியாள் தாரகா கணங்கள் முதலிய அத்தணை பொருள்களையும், மனுவுக்கு ஊழியம் செய்யவே இறைவன் படைத்தான். கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் இவனுக்கென்றே படைத் திருக்கின்றுன். இதை மும் பேசினேம், பேசி னதை மும் னிருபிப்போம். ஆனால், அவற்றின் னீஎத் தையும் பெருமிதத்தையும் கேட்பதற்கு உனக்கு வயதும் இருக்காது, காதும் கோள்ளாது.

இந்ந மனுவுக்கென்றே ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் இறைவன் படைத்தான் என்றால், மனுவானவனை எந்ந உயர்வுக்கென்று அவன் என்னிப் படைத்திருப்பான்? சர்வேஸ்வரருகிய இறைவன் மனுவின் பேரில் என்ன பிரிதியாக இருக்கிறுன் என்று என்னிப் பார். மேலும், இத்தனை கோடி கோகுலங்களில் அவன் எதில் குடியிருப்பான்? ‘மனுவின் தூலம் என்ற மாளிகையில்தான் னன் குடியேறியிருக்கிறேன்’ என்று இறைவன் சொல்லுகிறான். இதை னிருபிக்கவே மூம் வந்திருக்கிறோம். ஆயிர ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு அப்படியே னிருபித்தும் ஆக்கியும் இருக்கிறோம்.

‘மனுவைத் தவிர வேறு எதிலும் னன் குடியிருக்கிறது இல்லை’ - மனுவைத் தவிர - என்று இறைவன் சொல்லிவிட்டான். ஆனால், மனுவாகிய இவன் னினைக்கிறது எப்படி? இறைவனே! ரகுமானே! கடவுளே! ஆண்டவனே! என்று னினைத்தவுடன் விண்ணகத்திற்குப் போய்விடுகிறுன். குபீல் என்று இவன் னினைப்புதன்னை விட்டு மேலே ஆகாயத்திற்குப் போகிறது. இவனுடைய மாய்கை - ஆவல் எவ்வளவு னிறைந்து செறிந்து இருந்தால், அது, இவன் னினைப்பை உள்ளே தங்கவைக்காதபடி வெளியே தள்ள வேண்டும்! தனது தகத்தாகிய மாளிகையை இறைவன் இவனிடத்தில் வைத்தான். ஆனால், இவன் னினைப்பு அல்ப்பத்தில் இருப்பதால், அது இவனை அங்கு போகவிடாதபடி வெளியேதன்னுது. இறைவன் எங்கும் இருக்கிறுன் என்று சொல்லுகிறார்களே - எங்கே. இருப்பான் என்று யாராவது யாரையாவது கேட்டுத் தெரிந்ததுண்டா? னினைத்துப் பாருங்கள். இதுவரைக்கும் அப்படிக் கேட்டுத்

தெரிந்து கொண்டவன் யாராவது ஒருவன் இருக்கிறான்? இல்லை. கடவுளே! என்றதும் - குபீல் என்று எல்லோ ருடைய னினைப்பும் மேலேதான் போகிறது. இறைவன், சர்வக்ஞன் என்று சொன்னதுமே, உன் னினைப்பு அப்படிப் போகிறதே - இதையார் உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தது? ஒருவரும்இல்லை. தன்னை அறியாத அவலர்களாகிய குருக்கள்மார்கள், பிரசங்கிகள், கதாகாலட் சேபம் செய்பவர்கள், ஆகாயத்தை அண்ணாற்று பார்த்துக் கையை னீட்டி, கடவுளே! பராபரா! கஸ்வரா! அல்லாவே! ரகுமானே! என்று சொன்னார்கள். அதைக் கண்ட இவன், ‘அஃஆங்’ அங்ஙேதான் கடவுள் இருக்கிறார் என்று னினைத்துக்கொண்டான். இப்படி இந்ந னினைவிலேயே எல்லோரும் அவலமாக ஓடுகிறார்களே தவிர, எம்மில் யாரும் யாரையும் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்ள வில்லை. உலகத்தி விருக்கிற அவ்வளவு பேரும் னாம் அண்ணன்தம்பிகள்தானே. வேறுகவா இருக்கிறார்கள்? னம் தின்கிற உப்புதானே அவர்களும் தின்கிறார்கள்? உப்பு அவர்களுக்குப் புளிக்குமா? இல்லை. புளிப்பு அவர்களுக்குக் கசக்குமா? இல்லை. ஆகவே, இதே போலத்தான் இறைவன் என்றதும் ஆகாயத்தை ஞேக்கிப் பார்க்கும் னினைவு, எல்லோரிடத்திலும் போய்ப் படிந்துவிட்டது.

மனுவுக்காகவே இறைவன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் படைத்தான். இவனிடத்தில் ஞக்கை வைத்துப் படைத்து விட்டோமே - அதில் இனிப்பு புளிப்பு கைப்பு கார்ப்பு உவர்ப்பு துவர்ப்பு என்ற அறு சுவையை வைத்துப் படைத்துவிட்டோமே என்று - சுவைக்கு என்று ஒரு அண்டத்தையே படைத்தான்,

ஓரு ஒக்குக்கு மட்டும் - பூரா உடலுக்கும் அல்ல - ஓரு அண்டத்தைப் படைத்தது. அறுசுவையில் இனிப்பு என்றால் எத்தனை ரகம்? கரும்பிலே இனிப்பு, பழுத்திலே இனிப்பு, தேனிலே இனிப்பு, பூவிலே இனிப்பு, புல் பூடுகளிலே இனிப்பு, இப்படி இனிப்பில் எத்தனை வகை! புளிப்பில் எத்தனை ரகம்! கைப்பில் எத்தனை வகை! இப்படியே ஒவ்வொரு சுவையிலும் எத்தனை வகை! இதில் ஓரு திவலையாவது மிருகங்கள் முதலிய மற்ற படைப்பினங்கள் அறியுமா? அறியாது. மனு ஓருவன் தான் அறிவான். இப்படி, இவன் ஒவு ஒன்றைக் குறி வைத்து இறைவன் ஓரு அண்டத்தையே படைத்திருக்கிறான் என்றால், இந்ந மனுவின் பேரில் அவன் எவ்வளவு பெருக்கமான அன்பும் பிரீதியும் உடையவருக இருப்பான் என்று என்னிப் பாருங்கள். கும் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். பின்னாலே வேறொன்றைக் கொண்டுவந்து விடப்போகிறோம். அதுதான் பிரயோ ஜனமானது - முக்கியமானது.

மனுவின்பேரில் இறைவன் வைத்திருக்கும் அன்பிற்கு இணையாகத் தாய் தந்நை அன்பைச் சொல்ல வாமா? சொல்ல முடியாது. தாய் தகப்பன் னம்மிடம் வைக்கும் அன்பைவிட னம்மேல் இறைவன் வைத்திருக்கும். அன்பு என்னமுடியாத கோடி கோடி மடங்கு மேலானது என்று தெரிகிறதல்லவா? ஆம். இறைவன் னம்மை இப்படிப் படைத்திருக்க, திடுதிப் பென்று இடையில் துர்மரணமாகிய அபாய அவஸ்தைக்குப் போகலாமா என்று என்னிப்பார். கும் உபயோகித்து விட்டுக் கழிச்சுப் போடுகிறோமே, அந்தக் கழிவுப் பொருள்களையே யானை முதல் ஏறும்பு

கடை என்பத்துனன்கு நூறுயிரம் ஜீவகோடிகளும் உபயோகப்படுத்துகின்றன என்றால், மனிதன் என்ன உயர்வுடையவன்! முன்னே, ஒரு உன்னதம் என்று நினைத்தோம் - இப்போது இன்னும் எத்தனை அடுக்கு அடுக்கான உன்னதத்தை உடையவன் மனு - என்று தெரிகிறது! ஆகவே, மனுவைவிட இறைவனுக்கு னேச மான னெருக்கமான பொருள் வேறு எதுவும் இல்லை. இதைக் குறிவைத்தே மனுவுக்கு - மனுஷன் - என்று பெயர் வந்தது.

பொசுக்கென்று இப்போது ஒரு நினைப்பு வருகிறது - சொல்லட்டுமா? மனு இப்பேர்க்கொத்த உன்னத மானவன் என்பது சரி. ஆனால், ஒரு பன்றி செத்தால் மனிதன் அதன் கறியை வாங்குக் காசு எடுத்துக் கொண்டு ஓடுகிறுன். அப்ப அதற்கு என்ன மதிப்பு! இன்னும் அதைக் கேட்கிறபோது அது சொல்லுது, “அடே என் கறியை மட்டுமா என் மசிரைக்கூடக் காசுக்கு வாங்குவார்கள்” என்று சொல்லுகிறது. எது அப்படிச் சொல்லுது? நுழ் போட்டோமே கழிவுப் பொருள் - அதைத்தின்று பிழைக்கிற பன்றி. அதன் பெயரைச் சொல்லக்கூட மனிதன் அசிங்குப்படுவான் அல்லவா? அது அப்படிச் சொல்லுகிறது. அது சொல்வது னியாயந்நான். தப்பு என்று சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஆனால் மனிதன் அதைப்போல் செத்தால் - ‘ஓ ஓ வெளியே தூக்குங்கள் - தீட்டு’ என்கிறார்கள். மேற்கொண்டு அந்நப் பன்றி சொல்லுது - “ஆ - அவன் எங்கே என் மாதிரி செத்தான்? அவன் செத்

தால் ஒடிப்போய்க் குளிக்க வேண்டுமே - அவ்வளவு னரகலான அகுசியாக அல்லவா சாகிறான்? அந்ந னர கணியும் பேயாய்ப்போகிற அவணியும் - என்ஜெயும் ஒன்றுக வைத்துச் சொல்லர்மா?" என்று கேட்கிறது- னியாயத்தை வைத்துப் பேசுகிறது. மனிதன் செத்துத் தூக்கிக்கொண்டு போனதுமே, சாணியைக் கரைத்துச் சம்பியிலே வைக்கவும் - அதிலே விளக்குமாத்தைப் போடவும் - "திரும்பி னீ இங்கு வந்து விடாதே - னங்கள் னன்று யிருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிப் பொரியை ணெடுக இறைக்கவும் - இப்படி மரியாதை னடக்கிறதே. இன்னும், 'சண்டாளா! இங்கு வந்து னுழைந்துவிடாதே' என்று கிருத்தியங்களும், மந்திரங்களும், செய்யப்படுதே. முதல் னள், மூன்றாம் னள், ஏழாம் னள், பத்தாம் னள், ஏற்பதாம் னள், அப்புறம் மாதா மாதம், வருஷா வருஷம் கிரியைகள் செய்யப் படுதே. ஆனால், மற்ற ஜீவராசிகள் செத்தால், அடுத்த னள் னினைக்கிறதுண்டா? இல்லை. உயர்ந்த ஒரு யானை, குதிரை அல்லது மாடு வளர்க்கிறோம் - அது செத்தால் அப்புறம் னினைக்கிறதுண்டா? அல்லது அதை வெறுக்கிறதுண்டா? இல்லை. அது செத்தே போய் விட்டது. அப்புறம் அது இல்லை. ஆனால், மனிதனே இருந்து அவஸ்தைப் படுகிறதாகத் தெரிகிறது.

இவன் செத்தால், திரும்பி உள்ளே வரக்கூடாது என்ற ஒரு னினைப்பு வருகிறதே - அது ஏன்? னம் முன்னே சொன்னேலே, அவ்வளவு உன்னதமாய்ப் படைக்கப்பட்டவன், இந்நக் கதியாய்ப் போவதற்குக் காரணம் என்ன என்று யோசிப்பதில்லை. இவன் செத்தால் குளிப்பாட்ட வேண்டும் - கையிலே தொட்டால்

குளிக்க வேண்டும் - பலனுறு மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்நாலும், செத்தான் என்று கேட்டதும் உடனே ஸ்னைம் பண்ண வேண்டும் என்றால் - இவன் அவ்வளவு அசுத்தமாகவும் ந்ரகலாகவும் போய்விட்டான் என்றாலிற்றல்லவா? செத்ததும் அவன் அவயவம் எல்லாம் அப்படியே இருக்கிறது. ஆனால் அவன் மொக்கரயைப்பார் - எவ்வளவு பயங்கர அவலக்ஷணமா யிருக்கிறது. அது மட்டுமா? அவனைச் சுட்ட இடத்திற் குக்கூடப் போகப் பயப்படுகிறார்கள். புலியானது கால மெல்லாம் னமக்கு னேசமல்ல - பகை. அப்படியே, பாம்பானது னமக்கு னேசமல்ல - விரோதமாகவே இருந்தது. ஆனால், அவை செத்தால் னம் பிள்ளை குட்டிகள் பயமில்லாமல் அவைகளின் பக்கத்தில் போகிறார்கள் - பயப்படுவதில்லை. ஆனால் மனிதனை, சுட்டு ஏரித்தால் கூட, காலமெல்லாம் இவனேஞ்சு னேசமாக இருந்த பெண்டு பிள்ளை, தாய் முதற்கொண்டு அத்தனைபேரும் பக்கத்தில் போவதற்குப் பயப்படுகிறார்கள். இதுதான் இவன் போய் அடைகிற உன்னதமா? இறைவன் அவ்வளவு அன்புப்பெருக்கோடு படைத்தது - இந்த லக்ஷத்திற்காகத் தானு?

மனிதன் மகா மேன்மையாகப் படைக்கப்பட்ட வன் என்று முன்னே சொன்னபோது கேட்டுக்கொண்டாய். இப்போது பன்றியிலும் கேவலமாகப் போகிறன் என்பதையும் ‘ஆமாம்’ என்று கேட்டுக்கொண்டாய். ஏனென்றால், அதுவும் உள்ளதுதான். இதுவும் உள்ளதுதான். என் சகோதர மனுவே! உன் கதி இப்படியா இருக்கனும்!

மனிதன் செத்தால் ஒரு பின்வாடை என்ற அழல் ஏற்றம் அடிக்கிறதே - அது எதனால் உண்டாகிறது? எந்த ஒரு ஜந்நுவுக்கும் இல்லாத இந்த ஏற்றம் எங்கி ருந்து வந்தது? இந்நக் கதியாய்ப் போவதற்காகவா, மனிதனை இவ்வளவு உன்னதமாய்ப் படைத்திருப்பான்? இல்லை - வெகு காலம் இருக்க - சம்பாதிக்க - கீர்த்தி தேட - எளமான ஆசையை இவனிடத்தில் வைத்துப் படைத்தது - இவன் மானெடுங்காலம் னித்தியத்தில் இருக்கத்தான். இவன் எந்த உன்னத வேலைக்குரியவன் என்று அதை வைத்தாவது தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? இவனுக்கு உற்றுர் உறவினர் எத்தனை பேர் இருந்தாலும் ஆவது என்ன? இந்த அவலசூணத் திற்குப் போய்விடுகிறுனே! இப்போது இந்தனினைப்பை உனக்குக் கொண்டுவர, இன்னெடிய பூமியில் எம்மைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. இந்த அதோகதியை னினைக்காதபடி மற்றிக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள், தன்னை அறியாத பொய்க் குருமார்களே.

இவன் னினைக்கிற அளவா மனிதன் வயது? இதற்காகவா இத்தனை கோகுலங்களைப் படைத்தது - அவற்றை அறிந்து ஆளுகின்ற அறிவுமானிக்கத்தையும் வைத்து இவனைப் படைத்தது? இவ்வளவு சுருக்கமாக வாழ்ந்துவிட்டு - இவ்வளவு அருசியோடு சாகிறதற்காகவா, இடையில் அழிந்து போகிற இந்த அற்பவாழ்விற்காகவா இறைவன் மனுவைப் படைத்திருப்பான்? அறிவு அழிகிற பொருளா? இல்லையே. ஆனால், இவன் அழிந்து போகிறுனே? இதற்குப் பதில் உனக்குச் சொல்லத் தெரியாது - மூம் சொல்லுகிறோம் கேள். எம்முடைய

பழக்கம், எம்முடைய பேச்சு அது. உன்னுடைய இந்ந அல்ப்ப அழிதாலத்தைக் கருதி இறைவன் உன்னையும், உனக்காக இவ்வளவு கோடாகோடியான பொருள்களையும் படைக்கவில்லை. பின்னே என்ன? உனக்குச் சொந்நமாகத் தனித்து இறைவனுல் கொடுக்கப்பெற்ற வித்திய தூலம் ஒன்று உனக்குள் இருக்கிறது. அதைக் கருதியே இறைவன் இவ்வளவையும் தந்நது. கோடி சூரியப் பிரகாசமான அந்நத் தூலத்தைப் பார்த்தால், உன்னுடைய கண்ணை அது பிடிங்கி ஏற்றநுவிடும். அதன் வாசனையை உனக்கு ணீட்டினுல் உன் முக்கைப் பின்நெறிந்நுவிடும் - அப்பேர்க்கொத்த தூலம் அது. அதில் குடி புகவே உன்னைப் படைத்தது.

உலகத்தில் உள்ள வாசனை எல்லாம் ணகல். இதற்கெல்லாம் அசல் இருக்கிறது. அதற்கான தூலம் ஒன்று உன்னுக்குள் இருக்கிறது. எக்கோடி காலத்தும் பினிமுப்பு அனுகாத தூலம் அது. அந்நத் தூலத்தைக் கைப்பற்றி வாழ்வதற்காகவேதான், இவ்வளவு பெரிய உலகத்தையும், அதில் உள்ள வஸ்துக்கள் அவ்வளவையும், எல்லாவற்றையும் உனரும்படியான அறிவு மாணிக்கத்தையும் கொடுத்தான். ஆனால் ணீ - அதை விட்டுப்போட்டு என்ன தேடுகிறோய் என்றால் - பயம், சீக்கு, லோபம், கோபம், இவைகளையே தேடி - இவைகளிலேயே சிக்கிக்கொள்ளுகிறோய். இதற்குத் தண்டனையாக வருஷிற முதல் அறிகுறியே அந்ந அழல் ஏற்றம். ஐகன்னமாகிய ரெள்வாதி கொடுர ஏரகத்திற்குச் சொந்நக்காரன் ஆகிவிட்டான் இவன் என்று காட்டுகிற முதல் அடையாளமே அது. இந்ந

அதோகதியைப் பற்றி எச்சரிக்கவே வேதம் வந்தது. மேலும், அதே மெய்யானது இப்போது தாலமெடுத்து வந்து கூவிக்கொண்டிருக்கிறது.

மனு, தனித்த ஒரு வேலைக்காகவே வந்நான். பணக்காரருக்கவோ, அழகு உடையவருகவோ, மகாபலம் உடையவருகவோ ஆவதற்காக இறைவன் இவணைப் படைக்கவில்லை. பிறகு இவணை எதற்காகப் படைத் தான்? ஒரு அழியாத னித்திய தூலத்தை உன்னுக்குள் வைத்துப் படைத்திருக்கிறானே - இதைப் பெறுவதற்காகவே உன்னைப் படைத்தான். அந்த ஒரே வேலைக்குத் தான் உன்னைப் படைத்தான். இவ்வளவு பெரிய உலகத்தையும் - வல்லபமான அறிவையும் - அதற்குக் கூவியாக - இனமாகத் தந்நான். எங்கே ஸீ ஒரு வாழைப் பழம் சம்பாதிப்பாயா? சம்பாதிக்க முடியாது. இவ்வளவு ஸிரப்பமான புவனங்களையும், உபகரணங்களையும் தந்தும் - வேதத்தை இறக்கித் தந்தும் - அந்த வேதத்தை உனக்கு விளக்கித்தர உன்னைப்போலவே மனித தூலத்தில் செம்மல்களாகிய பாரவான்களை அனுப்பித் தந்தும் - னித்திய தூலத்தைக் கைபோடு கிற அந்த ஒரு வேலையை ஸீ முடிப்பதற்காகவேதான்.

சாதாரணமாக எல்லா வேதங்களையும் னன்றுகச் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டால், ‘அன்பே சீவம்’ என்று ஒரு முகமாகச் சொல்லுகின்றன. ஆனால், உனக்கு எதில் அன்பு? காசு பணம், வீடு வாசல், சொத்து சுகம், தேசாதி பத்தியம், ஆடு மாடு இவற்றில் தான். இவற்றில் ஏதாவது உன் னித்திய வாழ்விற்கு உதவுகிறதா

என்று பார் - வருகிற அந்தப் பின்வாடையைத் தடுக் கிறதா என்று பார். இல்லை.

இதற்குத் தன் வாழ்னை வீணைக்கிப் பட்ட பாடு என்ன? அந்தப் பெருமதலை இழந்துவிட்டுப் பட்ட பாடுதான் என்ன? அந்த னித்திய மெனி வரவை - கற் பாந்த கோடி காலம் வாழ்வதற்கான அத் திருமேனி வரவை - விட்டு விட்டுப் பாடுபட்டாயே - அப் படித் தேடிய அனைத்தும் - கடைசியில் போட்டுவிட்டுத் தானே போகப் போகிறுய்? இப்படிப் போட்டு விட்டுப் போகிறதைச் சம்பாதிக்கிற னீ னிரம்ப அறிவாளியா? இதை யாரும் னினைத்துப் பார்க்கவில்லை. மனிதனுக்கப் பிறந்தவன், இடையிலே மற்றப் பறவைகள் விலங்கினங்களைப்போல் செத்து, இன்னும் அவைகளை விட அவகேடாய் மகாஞ்சிரத்தோடு போவதற்காகவா, இந்தப் பிரம்மாண்டமான உலகத்தைப் படைத்துத் தந்ததோடல்லாமல் அறிவு வல்லபத்தையும் இவனுக்குக் கொடுத்திருப்பான்? சுருக்கமாக, இவன் போகும் அவகேட்டையும், அந்த னித்திய வரவையும் வைத்துப் பார் - என்றாக னினைத்துப்பார்.

‘னீ எதற்காக வந்தாய்?’ என்று கேட்டால் - ‘காசு பணம் சம்பாதிக்க’ என்பான். ‘காசு பணம் விடாமல் தேடி என்ன பண்ணுவாய் - கடைசியில் எல்லாத்தையும் போட்டுவிட்டுத்தானே போகப் போகிறுய்?’ என்றால் பின்னாலே பிள்ளைக் குட்டிகளுக்கு வேணும் என்று சொல்லுகிறேன். “உன்னிடம்தான் ஒலைந்து வட்சம் இருக்கிறதே, ஏன் இந்தப் பாடுபடுகிறுய்? அடே

சனியனே, உன் பிள்ளை குட்டிகள் காது செவிடாக, கண் குருடாக, வாய் ஊழையாக, கை கால் முடமாகவா போகப் போகுது? உனக்குப் பிறந்தது தானே; புலிக் குப் பிறந்து னகம் இல்லாமலா போய்விடும்? என் - உன்னைப்போல் சம்பாதிக்க மாட்டார்கள் என்று னினைக்கிறுய், முதேவி?" என்று கேட்டால், "ஆமாம் - அது என்னமோ" என்று பதில் சொல்லமுடியாமல்விழிக் கிறுன். னும் இப்பச் சொன்னேமே - எங்கே அதைக் கிராஸ் பண்ணு பார்ப்போம்.

என் ஏக்கோடி காலத்திற்கும் சாவாவரம்பெற வந்தவன். உன் சொந்தந் தூலம், இந்த ஏற்றத் தூலம்-ல - பினிக்குள் அகப்படும் தூலமல்ல. முடவனேரத் திலே பெருந்தற்றம் வந்து அண்டுதே - அது அந்த னித் திய தூலத்திற்கு இல்லை. அதை என் பெற வேணுமா ஒல் ஒரு சத்திய னிஜமான பிரம்ம னிஷ்டரின் அன்பு வந்து உன் பேரில் தாக்கும்படியாக என் செய்துகொள்ள வேண்டும். அதைவிட்டு, என் தவமா செய்து கிழித்து விடுவாய்? ஒரு மேடு னேரம் என் தவத்தில் னிற்பாயா? ஒரு முச்ச உன்கு னிற்குமா? என் முன்னாறு னன் பரி சீலனை செய்தாலும், பிரம்ம னிஷ்டர்கள் தங்கள் இஷ்டப்பட்டமுச்சை னிறுத்துவார்களே. என் ஒரு முச்ச னிறுத்தினால் அடுத்த முச்ச கிழிட்டு ஏருமை தவிட்டுத் தன்னீர் குடித்துவிட்டு இழுப்பது போல இழுக்குமே.

முச்சடங்கும் இடத்திருக்க- எவராலும்
முடியாது இருப்பதின் நெவிதுதம்பி.

அந்தப் பவர் ஒரு பிரம்மனிஷ்டர் கையில்தான். இருக்கிறது - அதை என் னன்றுயிப் பரிசீலனை செய்யலாம்.

அவர்கள் திருமன்பாக ஏற்பதிக்குள்ளாக னீ இருந்நுகொள். அப்போது அவர்கள் உள்ளைப் பிரீதி யுடன் னினைத்ததும் உன் முச்சு அடங்கி னிற்கும். அவர்களுடைய அந்நத் தனி (பவர்) அடையாளம் உனக்கு முந்நி தெரியுமா? தெரியாது.

கலிகாலத்தில் னீ தவம் செய்ய முடியாது. ஒரு னிறையான, தெய்வ சன்னதம் பெற்ற குரு முன்பாக இருந்நு வருவதாலேயே உன் தவம் விருத்தியாகும். அத்தகைய உன்னத வல்லபம் பெற்றவர்கள், இந்ந மனித சூபத்தில் வருகிறார்கள் என்று எல்லா வேத வேதாந்நங்களும் பெருக்கமாகக் கூவிக்கொண்டிருக்கின்றன - மேலும் கால அடையாளம் கொடுத்துக் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“ மனிதரிலும் பறவையுண்டு விலங்குண்டு

கல்லுண்டு மரமு முண்டு

மனிதரிலும் னீர்வாழும் சாதியுண்டு

அனேககுல மனித ருண்டு

மனிதரிலும் மனிதருண்டு வானவரும்

மனிதர்போல் வருவ துண்டு

மனிதரிலே பிறப்பறுக்க வந்நதுவே

அருமையென வகுத்தார் முன்னேர் ”

—சிவானந்த போதம்.

முச்சடங்கும் அந்ந இடத்திற்குப் போய் வருப வரே யோகி, ஞானி. அவரே னித்திய வாழ்விற்குரிய முதல்வர். ஒரு வேதத்தில் மட்டும் இதை வஞ்ஞகமாகச் சொல்லி வைக்கவில்லை. இது, சர்வ வேதங்களிலும் சொல்லப் பெற்றுள்ளது. அத்தகைய ஒரு பிரம்மனிஷ் டரின் திருமுன் செல்லாதவன் வாழ்க்கை னரகலான அவஸ்தையில்தான் முடியும்.

முதலில் இறைவன் - வேதமாகிய ஒரு கத்தியை இவனிடத்தில் அனுப்பினான். காலம் செல்லவும் அது கறை படிந்து போச்சு. அதையே பிரட்டி மெருகேற்றி மறுபடியும் அனுப்பினால், அந்நக் கத்தி வேருகவா இருக்கும்? ‘இது உயர்வு - அது மட்டம்’ என்பது உண்டா? இல்லை. எல்லாம் ஒன்றே. அனித்திய தூலத்தில் வந்நவனை நித்திய தூலத்தில் ஆக்குவதற்கே அந்நந்நக் காலத்தில் வேதத்தை - புதுப்புது மெருகில் அனுப்பினான். ஆகவே, அவற்றிற்கிடையில் மேன்மை தாழ்மை இல்லை. மனுவை ஒரே தன்மையாகவே படைத்த இறைவன், முன்னே ஒரு மாதிரி இருந்து இப்போது வேறு மாதிரி இல்லை. அவனுக்கு முன்னே புத்தி குறைவாக இருந்து இப்போது அதிகமாக ஆகிவிடவில்லை. முன்னாறு சாதி மனிதர்களாய் இருக்கிறபடியுள்ள, இறைவனும் முன்னாறு விதமான மெருகேற்றி வேதத்தை அனுப்பினான். ஆகவே, வேதத்தின் அந்நந்த தன்மையை வைத்துத்தான், இங்கே மெய்வழிச் சாலையில் அறுபத்தேழு சாதிகளைச் சேர்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் ஒன்றுயுக்க் கூடி, ஜீவன் முத்தி திசையில் அனந்நர்கள்என்ற நுமத்தில் இருக்கிறது பிரத்தியகூம்.

சாதிகள் இத்தனை சொல்லுகிறுயே - உன் பல் என்ன சாதி, உதடு என்ன சாதி? உன் குக்கிலே உப்பை வைத்தால் கரிக்குது என்கிறுயே - இன்னெரு சாதிக்காரன் குக்கில் வைத்தால் அது புளிக்குமா? புளிக்காதே. சாதிக்குச் சாதி தூசி கூட மாற்றம் இல்லை. மாடு ஒரு சாதி - அது சரி. அவை ஒன்றுக் கொன்று தோற்றம், உணவு, எடையுறையில் வேறு வேறு மாற்றமாய்

இருக்கின்றன... மனிதரில் அப்படி வேற்றுமை இல்லையோ. பல சாதிகள் உண்டு என்றால் ஆளுக்கொரு கடவுளும் வேதமும் வேண்டுமே. இத்தனை கோடி சாதி களாகப் பிரிந்து விட்டது மனிதனுடைய அறியாமை யினாலேயே. மனுக்குலத்தில் வைத்து வேறு வேறு சாதி என்று பிரிப்பது, இவனது அறியாமையாகிய குருட்டுத் தனமே. சாதி சாதி என்று ஒருவருக்கொருவர் அடித் துக்கொண்டு துன்பப்பட்டுச் சாவதே, அதனால் இவர்கள் அடையும் பயன். இறைவன் மனுவில் வைத்து ஒரே ஒரு சாதியைப் படைத்தான். இவர்களாக எழுபத் திரண்டு சாதிகளைப் படைத்துக்கொண்டார்கள்.

மனுவிற்கு ஒரே சட்டம்தான் இறைவன் வைத்தான். னித்திய தூலத்திற்குள் இவன் குடிபுகுவது தான் அந்நச் சட்டம். இவன் குபேரனக இருந்நாலும் சரியே - கோவண்ணடியாக இருந்நாலும் சரியே - மனு விற்கு இந்ந ஒரே ஒரு வேலைதான் வைத்தான். னித்திய தூலத்தை அடைகின்ற னித்திய செயலாகிய தீர்மானமான இந்ந ஒரு வேலைக்கே, மனு உடல் எடுத்து வந்நான் - அதற்கான வயதையும் அறிவையும் பெற்று வந்நான். ஒவ்வொரு மதத்திலும் இருக்கிற தலையான அடையாளமாகிய - பிரணவம், காயத்திரி, பஞ்ஞாட்சரம், அஷ்டாட்சரம், கலிமா, ஓம் தத்சத் பூரி ஹலால், ஓம் - ம - னீ - பத் - மீ - ஹம், சமா - இசுரயேல் - அடோ ஏ எல்லோ - ஏனே அடோஏ - எஹத் என்பவையாவும் அந்ந அழியாத ஒரே தூலத்தையேதான் குறிக்கும். அந்நத் தூலத்தால்தான் பேரின்பத்தை அனுபவிக்க முடியும். உன்னுடைய இந்நத் தூலத்தில், சிற

றின்பத்திற்கே அறுபத்துதுன்கு அங்குல முச்சு ஒடுது. அதாவது ஜீவன் பறிபட்டுப் போகிற அளவாகிய அந்ந அளவுக்கு முச்சு ஒடுது. என்ன கஷ்டமான வேலை செய்யட்டும் - ஓயாமல் மன் வெட்டியே எடுத்து வெட்டட்டும் - அப்போதுகூட அறுபத்துதுன்கு அங்குல முச்சு ஒடாது. ஆகவே, இந்நத் தூலத்திற்குப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கிற சக்தி இல்லை - இந்நத் தூலம் அதைத் தாங்காது - தம்பி - தாங்காது. உனக்கான சொந்நந் தூலம் வேறொன்று னிச்சயமாய்கிறுக்கிறது.

சத்தியமாக ணீபேரின்ப வாழ்க்கையை அடையவே வந்தவன். சிற்றின்ப வாழ்க்கையை அனுபவித்து விட்டுச் செத்துப்போகவந்தவன் அல்லவே அல்ல. அப்படிச் செத்துப்போவதற்கு, இவ்வளவு பெரிய உலகை யும் மகா அதிசயமான அறிவையும் உனக்குத் தந்திருக்கவே மாட்டான்.

அந்ந னித்திய தூலத்தைப் பெருத்தால்தான், ஏமாந்நு போய் அதைக் கைவிட்டுவிட்டதால்தான், அதற்கு அடையாளமாகவே இறுதி னேரத்தில் இவருக்குக் கசப்பு வெளியாகிறது. மூம் எது ஆதி மெய்தய பூரண வேதாந்ந றாலில் சொல்லுகிறோம்:-

கசப்புஇ றுதினேரம் கண்டுவிட்டலோ
கடுனரகக் கொடியோனென் றதாதுசங்கே

சாதிமானுக் கோர்சொல்லிதே போதும்போதுமே
சன்டாளர்க் காயிரந்நான் சொன்னலுமெங்கே

இது ஓர் சொல் என்றால் ஒரு சொல்லா? உன் நுடைய ஜீவிய காலத்திற்கே செய்கின்ற திருப்பணி யையும், அதனால் வரும் பிரயோஜனமாகிய - கற்பாந்ந

கோடி காலம் அழியாத வாழ்விற்குரிய - செயலையும், குறிக்கின்ற வார்த்தையே அது.

இறைவன் மனுவின் பேரில் எவ்வளவு பிரீதியகை இருக்கின்றான் என்று தெரிந்து கொண்டோம். அதற்குரிய பல்கண மனு எங்கே அடைகிறுன்? இல்லை. அப்படி அடையாமல் மனிதன் போகும் அதோகதியை நினைத்துப் பார்த்தால் எம் காது சுடுது - தலையெல்லாம் சுடுது - என்னினுல் நினைவு ஒரே குழப்பமாய்க் குழம்புது - வெள்ளை எல்லாம் கறுப்பாய்த் தெரியுது - அவ்வளவு பயங்கரமா யிருக்குது. மை நினைத்தாலே இப்படி இருக்கிறதே, அப்போது அந்நக் கைசேத னெருக்கில் அவன் படுகிற வேதனை - பாடு என்னவாக இருக்கும்? முடிவில்லாத கால வாதை அல்லவா அது? இங்கே தவறிப்போனால், அது ஒரு னேரத்துத் தவறுதலா? கற்பாந்ந கோடி கால அவஸ்தையில் புகுதும் தவறுதல் அல்லவா? னித்தியத்தில் கற்பாந்ந கோடி காலம் இருந்து வாழ்கிற வாழ்க்கையை, கற்பாந்ந கோடி கால அவஸ்தையாக மாற்றுகிற தவறுதல் அல்லவா அது? அந்நத் தவறுதல் வராமல் இப்படித் திரும்புவது கற்பாந்ந கோடி கால வாழ்க்கையைக் கைவசப் படுத்துவது ஆகுமே.

இதுனேரம் உங்களுக்கு இன்னென்றைச் சொல்ல நினைக்கிறோம். உத்தியோகம் பெற ஒருவன் படிக்கப் போகிறுன். உபாத்தியாயர் முதல் முதலில் அ, ஆ, இ, ஈ என்று சொல்லிக் கொடுத்து, அந்ந கலு எழுத்தை யும் மனப்பாடமாக வரப்பன்னைச் சொல்லுகிறார். ‘உ’ எழுத்தை னைக்கு ஆரம்பிப்போம் என்று சொல்லி

அனுப்பினார். அவனேடு படிக்க வந்ந இன்னெருவன் மகா குயுக்திக்காரன். எல்லோருக்கும் இவர் இதைத் தானே சொல்லிக்கொடுக்கிறார். இந்ந ஒலையுத்துத் தான் னமக்கு வந்நிடுச்சே - சொல்லவும் தெரியுதே - இவருக்கு இதனால் தானே இவ்வளவு மதிப்பு என்று என்னிரி, இவரைப்போல் மூழ் வாத்தியார் ஆகலாம் என்ற எச்சிப் புத்தி வந்து - பக்கத்திலிருந்தால் குட்டு வெளுத்து விடும் என்று ராத்திரியோடு ராத்திரி தொலை தூரம் போய் - னமக்கும் அதே மாதிரி பிரலாபம் வரட்டும் என்று ஒரு பள்ளிக்கூடம் - ஒரு கடை வைத்தான். முன்னே சொன்ன பள்ளிக்கூடத்தில் பத்து வருஷம், இரு பது வருஷம் படிக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இவன் மட்டும் புத்திசாலி, இப்படிச் செய்தான்! இம் மாதிரியான சண்டாள அவலக் குருமார்கள் பூலர் தோன்றி உலகத்தை அனியாயமாக மாய்க்கிறார்கள் - ஜனங்களை, மகோன்னதமான நித்தியத்தை அடைய விடாமல் கொடிய அவஸ்ததக்கு ஆளாக்குகிறார்கள் - சர்வஞசம் செய்கிறார்கள். அதனால் இவனும் கெட்டு அவனும் கெட்டுப் பாழாகின்றார்கள்.

நித்தியமாகிய பேரின்பத்தை அடைய ஒரு ஜீவன் முத்தரின் அன்புக்கு இவன் பாத்திரவானுக இருந்தால் போதும். ஆனால், மெய்யான ஜீவன் முத்தர் கிடைப்பதுதான் அருமை. அது கிடைத்துவிட்டால் போதும் - சர்வக்கு வாழ்வுவரம் இவன் கைக்கு வந்து விடும். மேலே சொன்னேமே, அது போல, அவர்கள் திரு முன்னர் ஏற்பதாக்குப் பக்கத்தில் போன்றே அவருடைய பவர் எட்டிவிசி அடிக்கிறது என்றால், அது என்ன லோன ஜீவ கரண்டாகவா இருக்கும்!

இவனுகவே தன்னறிவில் சாய்ந்து என்ன தவம் செய்து கிழிக்கப் போகிறுன்? ஜீவனிருக்கும் எல்லைக்கு இவன் போனால் அது எட்டி உதைக்குதே! இது பிரத்தியக்ஷ அனுபவமல்லவா? இதைக்கூடத் தெரியாதபடிக்கு வாயில்வந்நபடி கன்னே பின்னே என்று, குண்டலினி சக்தி, அகம் பிர்மாஸ்மி, மகா மாயி, ஒம் ஆம் ஊம், ஆய்ரா ஊய்ரா என்று உளறுகிறுன். இதனால் என்ன வந்து விடும்? அவனைப் பார்த்து - முதலிலே ‘னீ என்ன ஜாதி ஜ்யா’ என்று கேட்டால், ‘ஞன் சைவன்’ என்று சொல்லுகிறுன். ‘முதலிலே உனக்குப் பஞ்ஞாட்சரம் - அந்நப் பிரம்மரகசிய முதலாகிய பஞ்ஞாட்சரம் அல்லவா வெளியாக வேண்டும். அதை விட்டு வாயிலே ஆய்ரா ஊய்ரா என்கிறுயே’ என்று கேட்டால் விழிக்கிறுன்.

ஒரு சைவனைக் கேட்டால் தன் மூலமந்திரம் ‘ஞம் சிவாய’ என்கிறுன். ஒரு முஸ்லீமைக் கேட்டால் ‘லா இலாஹி இல்லைல்லாஹ’ என்று சொல்லுகிறுன். இது எழுத்தா அல்லது சொல்லா? பூர்வீகமானதா, புதி தாக வந்தா? பூர்வீகமானது என்று வாயால் சொல்லு வாய். ஆனால், உன் னினைவில் இருப்பது எழுத்து என்றுதான். இந்த எழுத்து எப்ப வந்நது என்று உன் னினைவிற்குக் கொண்டுவந்து விடலாம். தூண்டித் துருவிப் பார்த்தால், இன்ன பாதை இன்னாலே இன்ன காலத்திலே இன்ன எல்லையிலே உண்டானது என்று கண்டு பிடித்து விடலாம். அப்படிப் பார்க்கும் போது, இந்நப் பாதை இத்தனை ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் உண்டானது என்று தெரியும். ‘அப்போ, இறைவனுடைய திருமைம் அதற்கு முன் இல்லையோ’

என்று கேட்டால், “இறைவன் திருமூம் பூர்வீக மானது - எப்பவும் உள்ளது” என்பான். என்னற்ற நெடுங்கோடி காலமாக னிற்கும் அந்நச் செயல் ஞமக் எது? என்று கேட்டால் விழிப்பான். பஞ்சாட்சரம், பிரணவமாகிய கலிமா முதலிய மூல மந்திரங்களுக்குரிய பொருள் தோன்றிய காலம் சொல் பார்க்கலாம் - சொல்ல முடியாது. எட்டாத நெடுங் காலமாக, அனுதியாக னிற்பது அது என்று தெரியவரும். உனக்குள்ளே அது ஜீவேசப் பொருளாக னிற்கிறது - வேண்டு மென்று உன்னை ரக்ஷிக்கிற தெய்வப் பொருளாக னிற்கிறது. அதைத் தன்னில் அறியாததால் தான் இவன் பிசாசாகப்போகிறுன். அதைத் தரிசிக்காததால்தான் இவனுக்கு அந்ந அதோகதி வருகிறது.

சாதிகு லம்பாரா தேயிருந் நமணி

மந்ரம வனவித்தே

ஆதினா ராணியைத் தன்னில றிந்நவார்

ஆண்பிள்ளை யாணிமுத்தே.

அந்ந மந்ர மவனவித்து அண்டத்தில் இருக்குமா - மிண்டத்தில் இருக்குமா? அங்கிருக்குமா இங்கிருக்குமா? என்று தழுமாற்றமாய் னினைப்பார்களே என்றுதான் னம்முடைய னாலில் இவ்வளவு பிளையஞக்கச் சொல்லி வைத்துள்ளோம். ஒரு வார்த்தையிலே வந்து உன் னினைவிலே இப்படி இது பூத்து னிற்கிறதே - இப்படி உன் னினைவிற்குக் கொண்டுவர னீ, எத்தனைகோடி சாஸ்திரம் எவ்வளவு காலம் படிக்க வேணும்? அப்படிப் படித்தாலும் இந்ந அளவில் தீர்க்கமாக உன் னினைவில் வந்து னிற்காது.

நிஜமான மனிதன் ஸி. நிஜமான தூலம் எடுத் தாய். நிஜமான ஜீவனைப் பெற்றுய். இறைவன், நிஜமான அறிவை உனக்குத் தந்நான் - னம்பித்தான் தந்நான். அப்படியிருக்க ஸி போலாகச் செய்தால், எகலா உன்னுடைய உடம்பு? எகலா உன்னுடைய அறிவு? நிஜமான அறிவைப்பெற்ற ஸி, நிஜமான வேலை செய் தல்லவா நிஜமான வாழ்க்கையைக் கைப்பற்ற வேண் டும்? எகலான பாடுபட்டால் எகலான வாழ்வல்லவா வந்து விடும்? அப்போது பட்ட பாடெல்லாம் அனியரய மாய் வீனைகப் போய்விடுமே அப்பா! கடைசியிலே உன் ஜீவன் மகா கஷ்டப்படுமே - மகா அவஸ்ததப்படுமே - அப்படி அவஸ்ததயில் நுழைவதற்கா இறைவன் இவற்றை எல்லாம் தந்நான்? காது கொடுத்துக் கேட்கிறவர்களுக்குத்தானே னும் இதைச் சொல்லுவோம் - கேட்கிறவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம். னும் கிழடாய்ப் போனேம் - னுற்றுப்பதினாலுவயதைக் கால் எட்டி வைத் தாச்சு. இதோ னம் முன்னலே, முப்பது னற்பது வய துள்ள சிங்கக் குட்டிகள் இருக்கிறார்கள் - வானத்தை வில்லாக வளைப்போம், மணலைக் கயிருக்கத் திரிப்போம், மண்ணைச் சோருகத் தின்போம் என்று சொல்லுவார்கள் - அவர்கள் இப்படி என்னென்னமோ வேலை செய் வார்கள் - பேசவார்கள். ஆனால், எம்கு ஒன்றுதான் செய்யத்தெரியும். ‘அசலான வேலை செய்து அசலான வாழ்வை அடையுங்கோ’ என்று சொல்லி அதைச் செய்துவைக்க வேணும் என்று வந்திருக்கிறோம்.

மேலே பள்ளிக்கூடக் கடை ஒன்று சொன்னே மல்லவா? பார்க்க குகுவாகத்தானிருக்கும். அதனால்

காலமெல்லாம் பட்ட பாடு.வினாய்ப் போய்விடும் - ஒன் றுக்கும் ஆகாமல் போய்விடும் - உஜார்.

(ஆண்டவர்கள் தங்கள் திருக்கரத்தில் ஒரு வாழைப் பழத்தை எடுத்துக்காட்டி) மனிதன் இந்ந வாழைப் பழம் மாதிரி செய்கிறுன். அதே நிறம், அதே உருவம் தங்குத்தில் செய்கிறுன். விலை என்ன ஜயா என்றால், ஆயிரம் ரூபாய் என்கிறுன். கும் ஒரு கோவ ணுண்டி - கீடு - பிச்சைக்காரன் ஆச்சே, அந்ந விலை கொடுத்து வாங்க முடியுமா? முடியாது. இதோ இருக்கிறுர் சப் ரிஜிஸ்ட்ரார் பிரடு! அட்வகேட் மகாப்பிரடு! (சபையில் மகிழ்ச்சி) இவர்கள் வாங்கலாம். ஆனால், கும் எந்நக் காலத்திலும் வாங்க முடியாது. பணக்காரன்தான் வாங்கலாம். ஏழை பாழை வாங்க முடியாது. ஒரு ஊரிலே வைத்து இரண்டு மூன்று பேர் புணக்காரர்களாய் இருப்பவர்கள்தான் அதை வாங்க முடியும். அப்படி வாங்கின அது அவருக்கு என்னத் திற்க ஆகும்? அழகுக்காகக் கண்ணுடி பிரோவில் வைக்கத்தான் ஆகும் - அதல்லாமல் - அது வாசனைக்கு ஆகுமா? மிருதுவிற்கு ஆகுமா? உணர்விற்கு ஆகுமா? உயிர்ப்பிற்கு ஆகுமா? இரத்தத்திற்கு ஆகுமா? மாமிசத்திற்கு உதவுமா? மூனைக்கொழுப்பிற்கு ஆகுமா? உன் ஜல மலைதிகளுக்கு உதவுமா? ஒன்றிற்கும் பிரயோசனமாகாது. பின்னே என்னத்திற்கு ஆகும்? பணத்தைப் பேய்க்காக்கும் பார் - அப்படிப் பிரோவில் வைத்துக்கொண் டிருக்கவே உதவும். ஆனால், இறைவன் படைத்த இந்நப் பழம் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும்படி மலிவாகப் படைத்திருக்கிறுனே - அவன்

என்ன கருணையாளன் பார். இப்படி உயிர்ப்புக்கு ஆகிற ஒரு பழத்தை னீ செய்துவிட்டால் - அடே அப்பா - னீ என்ன செய்வாயோ? இந்த உலகத் ததயே கிரயத்திற்குக் கேட்டாலும் கேட்பாய்? இறை வன் இப்படி இனமாக எத்தனை கோடி செய்து, இந்ந மனுவுக்குத் தந்திருக்கிறுன் பார். கொஞ்சு காலத்திற்கு இருந்து பிரயோசனப்பட வேண்டுமே என்று ஒவ்வொரு அரிசிக்கும் தவருதபடிக்கு ஒவ்வொரு பெட்டி போட்டுத் தந்திருக்கிறுனே. அரிசியாக இருந்நால் கெட்டுப் போகும் - னும் படைத்த இன்சாருகிய மனி தன் கொஞ்சு காலம் வைத்துச் சாப்பிட வேண்டு மென்று அரிசி தவருது - சிகாரா - பெட்டி போட்டு வைத்திருக்கிற இறைவனது தயாள சிந்தநயையும், எம் வார்த்தையையும் ஒரு சேர வைத்து னினைத்துப் பார் - இறைவன் உன்னிடத்தில் எப்பேர்க்கொத்த பக்ஷ முள்ளவன் என்று தெரியும் - உனக்கு எவ்வளவு சொந்நமுடையவன் என்று தெரியும் - எப்பேர்ப்பட்ட தாய் தந்தை என்று தெரியும். அவனுடைய இந்த என்றியை யாராவது னினைத்துப் பார்த்த துண்டா? னினைக்கிறதுகூட இல்லை. ஆனால் னீ, ஒரு வனுக்கு ஒரு அனை கொடுத்துக் கடையிலே காப்மி வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டால், அதைச் சொல்லிச் சொல்லிக் காட்டுவாய். ஒருவன் ஏதாவது சிறு உபகாரம் உனக்குச் செய்துவிட்டால், அவன் உனக்குக் கொட்டிக் கொட்டி அளந்நாற்போலே அவனைப்பற்றி மகா புத்தி சாலி, மகாதயாள சிந்தை உடையவர் என்று வானளா

வப் பேசுவாய். இப்படி ஒருவளைப்பற்றி மணலீக் கயிருகத் திரித்தவன், வானத்தை வில்லாக வளைத்தவன் என்று பேசும் மனிதன், இறைவனுடைய அளக்கரும் னன்றியை நினைத்துக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. ஏன்? அந்த எண்ணோ வார்த்தையோ உன் உலகத்தில் இல்லை. அதை உன் உலகத்தில் மும்தான் கொண்டு வந்து விடுகிறோம்.

மனு பிறந்தது ஒரே ஒரு வேலைக்குத்தான். அந்த னித்திய உடலை - வாசனை உடலைப் பெறுவதற்கே இவன் பிறந்தான். இதற்காகவே இறைவன் இத்தனை யும் இவனுக்குப் படைத்துத் தந்நான். அந்த ஒரு வேலையோடு மற்ற சிறு வேலைகளும் செய்வதாலே தோழ மில்லை. அவனுடைய குறி - னீ அவஸ்தையில் போகாமல் கற்பகோடி காலம் வாழ்வதே. னீ எந்த வேலையும், செய்யலாம் - எந்தப் பெருமையும் தேடலாம். ஆனால் உன் சொந்த வேலையை னீ கூட்டாயம் செய்து முடிக்க வேண்டும். மனிதனுக்கு அவசியமான வேலை இன்னது என்று தெரிந்து கொண்டோமல்லவா? இந்த ஒரு செயல் கெட்டியாக எம் னினைவுக்கானால் போதும் - எல்லாம் படித்ததுபோல் ஆகும்.

னீதியெனும் பொருளான மனுக்கு வத்தை
னித்தியெனும் னித்தியத்திற் கேப டைத்தான்
ஒதியிதை யுணர்ந்தநியா உயிர்க்கோ டிகள்
ஊறுபட்டு அலகைனர் காள் லாலே
சாதிமனுக் குலமஜைத்தும் ஜீவன் கண்ட
சென்மசா பல்யகுல மாக வென்றே
ஆதிமெய் யுதயம் ரணவே தாந்நம்.
அறிந்தடைந்த உயிருடலம் தேவ ராமே.

எாதி எனும் பொருள் யார்? மனுத் தான். எாதி என்ற பொருள் மனுவின் தலையில்தான் உண்டு. பொருள் என்பது தோற்றுமான தல்லவா? ஆம். இதை யார் சொல்லுவது? இறைவன். னித்தியம் ஒன்றுக்காகத் தான் மனுவை இறைவன் படைத்தான். அதைப் பெற வில்லை யென்றால் அந்த ஊருக்கு - னரகத்திற்கு - அலகை ஆகப் புறப்பட வேண்டியதுதான். இறைவன் உன்னை னித்தியத்திற்குப் படைத்து விட்டான் அல்லவா? ஆகவே, எ அதைப் பெருவிடில், அவன் உன்னைக் கொல்வதில்லை. அலகை ஆக்கி னரகத்தில் வைக்கிறுன். னித்திய வயதை அதற்குத் தருகிறுன். இறைவன் இரக்கத்தால் இத்தனை பொருள்களையும் இவனுக்காகப் படைத்தானே - இவன் இப்படி அவஸ்தைக்குப் போகவா படைத்தான்? இன்பத்திலே ணெடுங்காலம் வாழவே அவன் படைத்தான். ஆனால், இவன் அதை மாற்றிக்கொண்டு துன்பத்திலே போய் மாட்டிக்கொள்ளுகிறுன் - கால காலம் இவனுக்கப் பழகிக்கொண்டது இது. எல்லா மனுவும் னித்தியமான பேரின்ப தூலத்தைப் பெற்று வாழவேண்டும் என்பதே இறைவனன் தீர்ப்பு.

‘ஜீவன் கண்ட’ - இதற்குப் பெயர்தான் விஸ்வருப தெரிசனம். ‘உயிருடலம்’ என்று சொல்லியுள் ஓராயே - அது என்ன ஜந்தர அடியா? இல்லை - அதன் பரப்பு அண்டாண்டங்களும் கொள்ளாதே! மெய் என்ற அந்த னித்திய தூலத்தை எதுவும் அணுகாது. இந்த அழித் தூலத்தில் எந்தச் சீக்கும் மேயும். ஆனால், அந்த மெய்தூலத்தை எந்த ஞேயும் அண்-

டாது. அந்ந அழியாத் தூலத்தை அடைவதே உன் வேலை என்று - உனது காதிலே - இதை இன்றைக்குப் போட்டு விட்டோம். மனு வந்தது இந்ந ஒரே வேலைக் குத்தான். இவன், பற்றி ணடக்கவேண்டியது இந்ந ஒரே வழிதான் - வேறு எந்ந வழியும் அல்ல. அது இங்கே, மெய்வழிச் சாலையில் (அறுபத்தேழு) சாதிகளைக் கொண்ட பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களுக்கிடையில் அலங்காரமான னிதரிசன னிருபணையில் உள்ளது.

இந்ந மெய்யைப் பெறுவதற்கு உருப்போட்டால் வந்திடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை னம்புகிற வர்களும் ஆயிரமாயிரம் பல்லாயிரமாக இருக்கிறார்கள். னித்தியப் பொருளை உருப்போட்டால் வந்துவிடும் என்றும் அனித்தியப் பொருள்ஏன் உருப்போட்டால் வராது? னாறுகுபாயைக் குறிவைத்து உருப்போட்டால் ஒரு சூபாயாவது வருமா? வந்தால் ஒவ்வொரு சூபாயாகச் சேர்த்து ஆயிர ஆயிரமாகச் சம்பாதித்து விடலாமே? இந்நப் பொய்யே வராதே - மெய்யா வரப்போகிறது? அழிந்து போகிறதே வரவில்லையே - அழியாததா வரப்போகிறது? இதெல்லாம் வெறும் புரட்டு - ஏமாந்து போகாதே - தவறிப் போய் விடாதே என்று னும் சொல்லுகிறோம். னும் தவறிப் போன்ற என்ன கவலை வருமோ அதே கவலை தான் னீ தவறினாலும் ஏமக்கு வரும். ஏனென்றால் னீ இருக்கிற அதே உலகத்தில் னுழம் இருந்தோம்.

இறுதியில் ஓர் னள் வருமே, அன்று ஒரு கருக்கரி வாள், கசப்பிலே செய்தது சூட்டோடே தொண்டையிலே வந்து னிற்குமே - 'கர் கர்' என்று ஏற்றுமே - அப்போது

என்ன செய்வாய்? அந்ந எல்லையில் உனக்கு யார் துணி? இப்போது ஒரு தாசி தொண்டையில் பட்டால் என்ன கஷ்டப் படுகிறுய் - சளி வந்நு தொட்டால் என்ன திக்குமுக்காடுகிறுய்? கூர்மை ஒங்கிய அந்ந வாடாத கருக்கரிவாள் - கொடுரமான முழுக் கசப்பில் செய்தது - முழுச் சூட்டோடே வந்நு ஏறுகின்ற அப்போது - உன் எல்லா அவயவங்களிலும் பூட்டுப் போடப்பட்டு விடுமே. அது னேரம் உன் கை அசையாது - வாய் பேசாது. ஆனால், கண் பார்க்கும் - காது கேட்கும். அப்போது என்ன செய்வாய்? என்ன கைசேதம்? என்ன கதி? ஐயோ! இதற்காகவா இந்ந உலகத்தில் இவ்வளவு சூதானமா யோசனையோடு பாடுபட்டது? இந்நக் கஷ்டம். பிறருக்குத் தெரியுமா? அந்ந அவஸ்தையைத் தாங்கவாவது முடியுமா? உரவில் சிக்கியாச்சு - உலக்கை வரப்போகிறதே - என்ன செய்வாய்? மனு வாகப் பிறந்நு - எம் முன்னே வந்நு - எம் வார்த்தையைக் கேட்டுவிட்டு - அந்ந அதோகதிக்குப் போகலாமா? எமக்கு மட்டும் அது சகிக்காது. ஆகவே, அந்ந எல்லையில் வந்நு உங்களுக்குக் கைகொடுத்து உதவுகின்ற ஒரு மெய்ம்மை ஸித்திய உருவை, இப்போதே ஆராய்ந்நு பார்த்துத் தேடிக் கொள்வீர்களாக!

ஓன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்

“ஓன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்று, ஜனங்கள் பிரசங்கத் தலங்களில் வெங்கும் பெருமையோங்கப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். இது, இதுகாலம் வரை வெறும் வாய்ப் பேச்சேதான்; செயலுக்கோ ஏக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் வரவே யில்லை. மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்து இது வரை, அவதார புருஷர்களான மெய்ஞ்ஞானப் பாரவான்கள், முடிதரித்த மன்னர்கள் பலரும் முழுப்பிரயாசை எடுத்தும் எவ்ருடைய எல்லையிலும் ‘ஓன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’— என்ற இவ் அறிய செயல் கைகூடிப் பகிரங்குத்திற்கு வர ஆக்கப்பெற்று வந்ததே யில்லை.

இப்ப, இது காலத்தில் தொண்டமான் சிமை (புதுக்கோட்டை) ஊறல்மலைக் காட்டிலுள்ள மெய்வழிச் சுபையில் - தான் தான் பிறந்ந மதத்தின் உன்னத ஆச்சாரம் தெரிந்துள்ள - பல்லாயிரக் கணக்கான பல வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்த ஒழுக்கமுடைய மக்கள் எல்ல வரும் வந்து, ஒரே குலமாகி ஒரே தேவனைக் கண்டறிந்து வணங்கும் செயலில் ஆக்கப்பெற்றுப் பெரும் திரளாக ஆகியிருப்பது பிரத்தியட்சம்.

மற்றுமுள்ள ஜனங்களும் வந்து சேர்ந்துகொள் வார்கள். வந்துதான் ஆகவேனும். ஏனென்றால், இந்ந மகத்தான அறிய செயல் இப்போது இங்கு அல்லாமல் வேறு எங்கும் இல்லவே இல்லை.

இன்னும், மனிதர்கள், தங்கள் தூலத்தை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் இறுதிக் கால ஜீவப்பிரயாண

னேரத்தில், எவருக்கும், அரசன் முதல் ஆண்டு வரை, னரகவாதிதான் என்கிற பாவ அடையாளமாகிய கசப்பு ஜல தீட்டு ஏற்றம் வெளியாவது னிச்சயம். ஆனால், “ஓன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்று ஆகியுள்ள எங்கள் மெய்வழிச் சபையின் றீ னித்துஞ்சையும் மெய்வழிச் சாலை ஆண்டவர்களிடம் இடையரு அங்புடைய வர்களான அங்குத்தினர்கள், அத்தகைய பரவக் குறி அடையாளமில்லாமல் மகாப் புண்ணிய சீமான்களே தான் என்பதற்கான பல - தேவ அடையாளங்களுடன், பரிசுத்த ஜீவப் பிரயாணர்களாக, இங்கே திட்டமாக ஆகிக்கொண்டு வருவது இரண்டாவது பிரத்தியட்சம்.

292

மெய்வழியின் னித்திய முத்தி
பரபஞச தரித்தீரிய சங்கர
மகிழ்ச்சிப் பத்திரம்

ஆண்டவர்கள்:— னித்தியஞ்சிய இறைவன் மனுக்கு குலத்தை னித்தியத்திற்கே படைத்தான். னித்தியம் என்கிற அழியாத னிலைத்த சிறப்பு மனிதகுலத்திற்குத் தான் சொந்நம். இந்நப் பிரம்மாண்டமான படைப் பிலுள்ள பல்வேறு ஜீவராசிகளில், ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற பறவை யினங்கள், மனிதனினப் போல் னடந்நு திரியும் விலங்கினங்கள், மரத்தில் ஒரு இலையில் ஓட்டி யிருந்நு ஜீவிக்கிற புழு முதலிய ஊர்வனங்கள், ஜலம் வாழ் ஜந்துக்கள் முதலிய அனைத்தும் அனித்தியத்திற்

காகவே படைக்கப்பெற்றன. சாவுக்குப் பின் அவை களுக்கு ஒரு வாழ்வு இல்லை, அதனால் அவைகளுக்குச் சாவைப்பற்றிய கவலையும் இல்லை. மனிதன் மட்டுமே னித்தியன் என்ற உண்மையை மனித குலத்திற்கு எடுத்து உணர்த்தவே அவை யாவும் படைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

ஒரு ஆட்டுக்குடியின் முன்பு, ஒரு கத்தியில் புல்லீசு சுற்றிக் கொண்டுபோய்க் காட்டி, “இதுதான் உனக்குக் கடைசித் தீனி; னன் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்” என்று சொன்னால், அது புல்லைத் தீன் பதற்கு உன் பக்கம் னெருங்கி வரும். ஏவைனில், அனித்திய வாழ்விற்குரிய அந்ந அறிவுதான் அதற்கு இருக்கிறது. அதே மாதிரி கத்தியைக் காட்டி ஒரு மனிதனைக் கூப்பிட்டால் அவன் வருவானு? தனக்கு ஆபத்து வந்நு விடுமென்று சாடையாய்க் கண்டதுமே ஓடித் தப்பித்துக்கொள்வான். காரணம், சாவிலிருந்நு தப்பித்துக் கொள்ளுகிற மாண்புடைய, னித்திய முத்திச் செயல் அறிவை, மனிதன் பெற்றிருக்கிறான். இதை வைத்துப் பார்க்கும்போது மனிதன் மற்ற படைப் பின்ஙவைப்போல் சாகப் பிறந்நவனல்ல; னித்திய சாவா வர வாழ்விற்காகப் படைக்கப்பெற்றவன் என்று தீர்க்கமாக உன் அறிவே சொல்லும்.

இப்படி னித்தியத்திற்காகத் தூல செடுத்துவந்ந மனிதர்களில் யாராவது சாகாமல், அதாவது இந்ந உடலை விட்டுப் போகாமல் இருந்நார்களா? இல்லை. எல்லோரும்தான் போன்கள். இதனால், சாவு என்ற எல்லைதான் னித்திய தூலம்பெற்று அனுபவிக்கப்படும்

சபசோபன வாழ்க்கைக்குப் பிறப்பிடமாகவும், அவ் வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் பிரயாணத் தலைவாயிலாக வும் இருக்கிறதென்று தெரிகிறதல்லவா?

ஆகவே, அந்ந னித்திய வாழ்விற்குப் போகிற பிரயாணம் எப்படி இருக்கவேண்டும்? மகாப் பரிசுத்த மானதாகவும் பேராண்மை உடையதாகவும், யவ்வன முடையதாகவும், துர்வாடையோ வேதஜையோ இல் லாது முகத்தில் இன்ப மகிழ்ச்சி பிறங்கு ‘இதோ தங்க ரதம் வந்து விட்டது; னன் போய் வருகிறேன்’ என்று தெளிந்ந அறிவோடு விடைபெற்றுக் கொண்டு போவ தாகவும் இருக்கவேண்டும். இதுன்ன் இந்நச் செயல் எங்கள் மெய்வழிச் சபையில் பிரத்தியகூட ஏடைமுறையில் இருக்கிறது. அப்படியில்லாமல், ‘கர் கர்’ என்றிமுக்க, கபமாகிய சளிக்கடலானது ணெஞ்செஞ்செருக்க, தோன்பட்டை தூக்கித் தூக்கிப்போட, முச்சத் திணறித் திருக்கித் திருகி வர, அலறி உளறி உறுமி, கசப்புஜலம் வெளியாகி, மகா வேதஜையோடும், ஏற்றத்தோடும் பார்க்கிறவர்கள் ஒருவருக்கின்ற அவலட்சன கோரக்கொடிய முகத்தோடும், இவன் பிரயாண மானு தண்டஜைப்பிறப்பிறகே போகின்றுன் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறதல்லவா? ஆம்.

ஒருவன் காட்டுக்கு வெளிக்குப் போகிறுன். இன் கொருவன் னன்கு ஜந்து கூட ரூபாய் முதலோடு ரங்கு நுக்கு வியாபாரம் செய்யப் போகிறுன். இரண்டு பேர் பிரயாண அடையாளமும் ஒன்றுயிருக்குமா? அது போலவே, அழியாத னிலைத்த சிறப்பாகிய னித்திய வாழ்வை அடையப் போகிறவனுக்கும், தண்டஜை

யாகிய னரக அவஸ்தையை அனுபவிக்கப் போகிற வனுக்கும் சாவுடைய னேரத்தில் மேற்கூறியபடி தனித் தனி அடையாளம் இருக்கிறது. இதை வைத்துத்தான் ஒருவரைத் தெய்வமாக வணங்குவதும், மற்றவனைப் பிசாசு என்று சொல்லிப் பயப்படுவதும் கொடுக்கால மாக இன் னிலவுலகில் னிகழ்ந்து வருகிறது.

ஞீ இந்ந அனித்திய உடலைக்கொண்டு என்ன கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தாலும் சம்பாதித்தது அனைத் தும் அழிந்தே தீரும். இது அனித்திய உடல். இதில் உன்னத அறிவை வைத்துப் படைத்தது அந்ந னித்திய உடலைக் கைபோடவே; இந்ந அழித் தைப் பொருளாத் தேடுவதற்கல்ல.

மனிதன் இந்ந அனித்திய வாழ்விற்குத் தூலம் ஏடுத்தானே, அப்போது, தீட்டிலே அசுத்தத்திலே பிறந்தான். ஆனால், அந்ந னேரத்திலே, இவன் உடலில் ஒற்றமில்லை; இவனுக்கு வேதனையும் இல்லை. அதே மாதிரியான தீட்டு ஏற்ற அடையாளங்கள், னித்திய வாழ்விற்குப் புறப்படுகிற, அதாவது ஜீவன் பிரிந்து பரத்தோடு சார்கிறதாகிய, அழியாத னிலைத்த மகிழ்ச்சி வாழ்விற்குரிய பிறப்பைச் சந்திக்கும் தருவாயாகிய சாவுடைய எல்லையில் இருக்கலாமா? இருக்கக் கூடாது. மகாப் பரிசுத்தப் பிரயாணமாக அல்லவோ இருக்க வேண்டும். சாவுடைய னேரத்தில் ஏற்படுகிற இந்ந வித்தியாசம் தெரியாமல் போனதால்தான் மனுக்குலமே ஒசமாய்ப் போகுது. எத்தனை கோடி சாஸ்திரம் படித்து இதை ஞீ அறிய முடியும்?

எம்முடைய தெய்வீக மெய்வழிச் சபையில் சேர்ந்து எமது அன்பிற்குப் பாத்திரமானவர்களுக்கே, சாவு

டைய எல்லையில் இந்நப்பரிசுத்தப் பிரயாணமாகிய னித் திய வாழ்வுப் பிறப்பு கிட்டுகிறது. அவ்வாறு கிட்டின வர்களே எல்லாச் சாதி, எல்லா மதத்தினுடைய மகத்து வத்தைப் பெற்றவர்கள் ஆவார்கள். அப்படி ஆகிக் கொள்ளாதவர்களுக்கு னிச்சயமாக னித்திய அவஸ்தை உடலாகிய னரக உடலே வந்துவிடும்.

240

இந்நச் சத்திய முத்திச் செயலுக்கே - இந்ந ஒரு செயலுக்கே - சர்வவேத வேதாந்நங்களும் அதாவது ருக் யஜூர் சாம அதர்வன வேதங்களும், சபூர் தவராத் இன்ஜில் புர்கான் என்ற வேதங்களும், சைவ வைஷ்ணவ சாஸ்திரங்களும், மெய்கண்ட மகத்துக்களாகிய சித்தர் முத்தர்களின் கிரந்தங்களும் வந்தன. மனிதன் னித்திய உடலை எடுக்கிற பான்மையை எடுத்துச் சொல் லத்தான் அவையாவும் வந்தன. னித்திய உடலை எடுக்கும் பரிசுத்த அடையாளமாகிய துர்த்தற்க் கசப்பு ஐலம் வெளியாகாத சத்தப் பிரயாணம், சாவு னேரத்தில் ஒருவனுக்கு இல்லை என்றால், அவன் எந்ந மதத்திலும் இல்லை. அவன் எந்நச் சாதியுமல்ல. அவன் தன் மதத் திற்குப் புறம்பாகத் தள்ளுபட்டவன்.

ஞம் இஸ்லாத்திலே பிறந்நாலும், சைவம் ஞம் தான். ஏனெனில், அதில் உள்ள முத்தி மெய்ச் செயல் எம்முடைய கையில்தானிருக்கிறது. அதேபோல வைஷ்ணவமும் ஞம்தான். பெளத்தமும் ஞம்தான். சீக்கிய மதமும் ஞம்தான். சைன மதமும் ஞம்தான். கிறிஸ்த் தவ மதமும் ஞம்தான். எல்லா வேதங்களுக்கும் மதங்களுக்கும் சாதிகளுக்கும் உரியவர் ஞமே.

பழையக்குப் பழையானதும் புதுமைக்குப் புதுமையானதுமாக விளங்கும் மெய்வழிச்சாலை என்னும் எம்முடைய பிரம்மாண்டப் பெட்டகத்தில்தான் சர்வமதங்களினுடைய னித்திய உயிர்ப்புச் சிறப்புச் செயல் இருக்கிறது. அதை, எமது ஓரெழுத்து மாத்திரைக்கோல் என்னும் திறவுகோல் கொண்டு திறந்து தந்நதால்தான், இங்கு வந்து கூடிய அந்நந்த மதங்களுக்கும், 67 சாதிகளுக்கும் இந்ந மெய்ச்செயல் கிட்டிற்று. ஒரே தவ மாமரத்தில், மா பலர் வாழை முதலிய எல்லாச் சாதிக்கனிகளும் காய்த்துக் குலங்குவது போலவும், ஒரே குரியன்முன் எல்லா இருள்களும் ஒடி மறைந்து போனது போலவும், எமது சர்வமத வேதத் தாயகமாகிய மெய்வழிப் பெட்டகத்தின் செயல் இன்று இவ்வாருக விளங்குகிறது.

இந்ந முத்தி வாழ்வாகிய னித்திய வாழ்வுச் செயலை எடுத்துப்பேசி உனக்கு மெய் அறிவுட்ட இம் மண்ணுலகத்தில் எம்மைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. மெய்யாக மெய்யாகவே அவரவரும் ஆதி மெய் மதத் தீஸ் ஆவதற்குரிய வாய்ப்புடைய வசந்த னேரம், எமது தமிழ்த் தென்பாண்டி ஞட்டில் இதுகாலம் வந்நிருக்கிறது.

எமது மெய்வழிச் சபையிலுள்ள எல்லா மதத்தினரும், 67 சாதிகளடங்கிய பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களும், சர்வமதங்களுக்கும் உரிமை உடையவர்களாயும் னித்திய மெய்ச்செயலைப் பிரத்தியகூத்தில் பெற்றவர்களாயும் இருக்கிறார்கள்; பெறுகின்றார்கள்; இன்னும் பெறவும் இருக்கின்றார்கள். இது சத்தியம். பிரத்தியகூம்.

மக்கள் படிக்கவேண்டிய உலகில் உள்ள சர்வகிரந்தங்களும் இது தான். இதை, எம் பெயரை வைத்துப் “போடுமுத்திரை” என்று இவ்வுலக முழுதினுக்கும் தெய்வீக னிறை விரி சோபன திருவரு வரமருள் சாலை ஆண்டவர்கள் திருவாய்மலர்ந் நருளினுர்கள்.

293

சௌன்னை உயர்னீதிமன்ற ஸ்திபதி
திரு. என். சேரமசுந்தரம் ஆவர்கள் வந்திருந்தபோது
பிறத்த ஆண்டவர்கள் வரக்கூடியம்

முடிவில்லாத வாழ்வை, னித்திய வாழ்வைத் தர னிற்கின்ற அறிவை அடைவதற்காகவேதான், மனி தனுக்கு னாறு ஆண்டுகால வயது தந்நது. அந்ந வயதை அழிந்து போகிற வேறு எதெதற்கோ செல வழித்து விட்டுக் கொஞ்ஞ னேரம்தான் அதற்கு உரிய செயலுக்குத் தந்தீர்கள் - அந்ந னேரத்தை வேணு மென்றால் அதிகமாக்கிக் கொள்ளலாம். அந்ந அதி காரம் உங்கள் கையில்தா னிருக்கிறது. (சபையில் மகிழ்ச்சி).

மெய்ப்பால் அறியவே மனிதன் படைக்கப்பெற்றுள்ளன. மனித குலத்துக்கு உரிய சொத்து மெய். அதை அடைவதற்காகவே சிறப்புடைய ஞானேந்திரியங்களாகிய செவி, வாய், கண் பெற்று வந்துள்ளான். அவற்றைக் கொண்டு ஈசனுகும் சக்தி மனிதனுக்கு இருக்கிறது. இந்ந அரிய வாய்ப்பு மனிதன் ஒருவனுக்கே உண்டு. மற்றைய படைப்பினங்களுக்கு இல்லை. ஆகவேதான் மனுசன் அதாவது மனு ஈசன் என்ற

பெயர் இவனுக்கு வைக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்த மெய்ச் செயலை எடுத்து விரித்து விவரித்துச் சொல்வதற்கு ஈச ஏல் ஆகாது. மனு உடல் தாங்கி வந்துள்ள ஒரு மனு ஈசஏல் தான் ஆகும்.

உலகில் சிலர் உபதேசம் பெற்றேன் என்கிறார்களே; அவர்களைப் பார்த்து “உபதேசம் என்றால் என்ன அர்த்தம்” என்று கேட்டால், பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழிக்கிறார்கள். உ - ஓர் அறையின் உள்ளே வைத்து, ப - பட்டினி கிடக்கச் செய்து, தே - தேக மெல்லாம், ச - சந்தனத்தைப் பூசி, ம் - ஏதோ காதிலே மந்திரம் சொல்லித்தருவது என்று அர்த்தம் சொல்லலாமா? (சபையில் மகிழ்ச்சி) இப்படியா அதன் அர்த்தம் இருக்கும்? இல்லை. அதன் னிஜுச் செயல் னும் சொல்லுகிறோம், கேளுங்கள். னும் வசிக்கும் இந்தத் தேசம் னமக்குத் தெரிகிறது. உப - இரண்டாவது அல்லது அடுத்ததேசம் னமக்குத் தெரிய வேண்டும். இக் கடமாகிய தேசத்தை விட்டு அக் கடத்துள் ஆக்கு வதே உபதேசம். இதைத்தான் அருள் னுவேந்தநராகிய அருணகிரினுதர் அவர்களும் “இக்கடத்தை னீக்கி அக் கடத்துள் ஆக்கி இப்படிக்கு மோகூம் அருள்வாயே என்று கூறிவைத்துள்ளார்கள். அத் திருச்செயலைச் செய்கிறவர்கள்தான் குரு, ஆசான், தெய்வம் ஆகும். இந்நச் செயல் - மனிதன் தன் வல்லபத்தால் செய்து கொள்வதல்ல. அந்தர்முக ஞேக்காக உள்ளே பாய இவனுல் முடியாது. அதற்குத் தெய்வ னயகமாகிய ஒரு ஆசானின் துணை கட்டாயம் வேண்டும்.

‘இந்நக் காலத்தில் அந்ந வல்லபம் பெற்றவர்கள் எங்கிருக்கின்றனர்கள் - அவர்களை எப்படி அடையாளம் கண்டு பிடிப்பது’ என்று யோசிக்கின்றீர்களா? அந்ந ஜீவ ஆட்சிச் செயலுடையவர்கள், சுவாசபதி வீட்டைத் தம் வசமாக்கியவர்களாய் - அதாவது முக்கிற்கு வெளியே சுவாசம் ஓடாத தவாதிக்க முடையவர்களாய் விளங்குவார்கள். இன்னும் வேல், சங்க சக்கரம், உடுக்கை, குலம் முதலான தேவ சன்னதங்களைத் தங்கள் திருக்கரம் தாங்கி வந்நிருப்பார்கள். கடம்பவனக் காளையாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் வேல்தாங்கி வந்நார்கள் என்றதும், தங்குத்தாலோ அல்லது வெள்ளியி னலோ ஓர் வேல் செய்து வைக்கிறுர்களே - அது அல்ல அந்நத் தேவ சன்னதம். காமாதி அசரர்களைக் கருவ றுக்கும் கோடி குரியப்பிரகாசமான ஆயிதம் அது. தங்க மயமா யிலங்கும் முத்தர்கோடி சதகோடி மகத்துக்களின் சபையில் வைத்துச் செம்மல்களில் கோடிக்கொருவர் பெறுவது அத் தேவாயிதங்கள்.

அவ்வாறு பெற்றுவந்ந செம்மல்களின் கையிலே தான் உபதேசம் என்ற னிழுச் செயல் இருக்கும். ‘னிறைமொழி மாந்தர் பெருமை னிலத்தில் மறை மொழி காட்டி விடும்.’ எவ்வளவோ னீண்ட காலம் இதை இப்படி எடுத்துப் பேசித் தருகின்றவர்கள் இல்லாமலே போய்விட்டதால், அந்நப் பிரம்மச் செயலானது மங்கி மறைந்நு விடுமோ அல்லது காய்ந்து சிறுத்துப் போய் விடுமோ - அப்படி யெல்லாம் போகவில்லை. இதோ உங்கள் ஆட்சிக் குட்பட்ட இந்ந எல்லையில் பூரண வல்லபத்தோடு இருக்கிறது. இதை னம், 67 சாதிக

எடங்னிய பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு ஸிருபித்து விட்டோம். அசலான செயல் இங்கு இப்படி விளங்கிக் கொண்டிருக்க, உலகில் வேழம் போட்டுத் திரிகிறவர்கள் கையிலிருப்பது ஞானமாகுமா? மூம் வேண்டுவது ஞானத்தைப் போல அல்லவே! விஜய காண்மைப்புகிய பற்குணன், ணீலமேக சாமள வர்ணப் பஞ்ஞாயதராகிய ஸ்ரீ கண்ணபிரானிடம் பெற்ற ஞானந்தானே மூம் ஆசையற்று வேண்டுவது? ஆம். னித்திய அழியாச் செயலாகிய அது என்றும் மாருதிருப்பது. ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகர் முதலான னல்வர்களுக்கும், ஜனகா தியர் னல்வர்களுக்கும் குருமுர்த்தமாக ஏழுந்தருளி எப்படி அந்ந ஜீவ வரம் வழங்கப்பெற்றது என்பதைச் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்களே!

கல்லாலின் புடையமர்ந்று னன்மறையா
றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் னல்வருக்கும் வாக்கிறந்ந
பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமா யிருந்ததனை
யிருந்நபடி இருந்று காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவரை னினையாமல்
னினைந்நுபவத் தொடக்கை வெல்வாம்.

இருந்நதனை இருந்நபடி இருந்நு காட்டினவர் யார், சொல்லாமல் சொன்னது எப்படி? இத் தேவ ரகசியம் இன்னதென்று யாருக்கும் தெரியாது. அது, விஜய குரு சௌத்திரத்தில், ஒரு தெய்வ சன்னதாலங்கிர்தரின் திருச்சன்னிதியில் மனு உடல் எடுத்த பயன் பெற ஏங்கி னிற்கும் சீடனுடைய உள்ளத்தில் வெளியாகு

வது. மற்ற எந்த எல்லையிலும் அப் பவத் தொடக்கு அருது.

இந்த மனித தூலம் இருக்கும்வரை பவத் தொடக்கை வெல்வது என்பது முடியாது. அது இருக்கவே செய்யும். ஆகவே இந்நத் தேகம் முத்திக்கு வராது என்று தெரிகிறதல்லவா? இது னித்தியத்திற் கான தேகமல்ல. னித்திய தேகம் எமன் அனுகா வைரமனித் தேகம்; அதுதானே எமக்கு வேண்டியது. அது எக்னே? இந்த மனிதனுக்குள் தூல சூக்கும் காரண மகாகாரணம் என்ற னன்கு தேகங்களை வைத் துப் படைத்தான். அவை ஒம் பார்க்கும் இந்த மாயிசம், ஆவி, சுத்தாவி, பிரம்ம ஆவி என னன்கு வடிவாக இருக்கின்றன. னித்திய பிரம்ம ஆவித் தேகமாகிய மகா காரண தேகத்தில் குடியேறி, தேவ சன்னதா ஸங்கிரிதம் பெற்று வந்நவர்கள்தான், “இருந்நதனை இருந்தபடி இருந்து காட்ட” வல்லவர்கள் ஆவார்கள். ஒம் உங்களைப்போலப் படித்தவர்கள் அல்ல. தின்கணப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தபின் மாடு மேய்க்கப் போய்விட்டோம். ஆனால் மேற்சொன்ன திருச்செயலை ஒரு தேவ சன்னதர் எமக்குப் பழக்கித்தர ஒம் பழகி வந்துள்ளோம்.

வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக் கப்பாலாய் எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருக்கும் அந்தப் பரமரகசியத்தை, செவ்வான் தேகத்தை, சிவபரம் கடரை, சைவமங்களத்தை, குறைவற்ற முதலாகிய கோடி கோடி காலக் கோதற்ற வாழ்வைக் கை போட்டு அனுபவிக்குத் தான், அதற்கான உதவி உபகரணங்களோடு இந்த

மனிதனுளவன் அனுப்பப்பெற்று வந்துள்ளன். அதை னிருபித்து அவனை அந்த எல்லையில் குடியேற்றவே ஒம் வந்துள்ளோம்.

இவ் வுலகில் உள்ள எத்தனையோ வகையான எண்ணிறந்த வித்துக்கள் முனைத்து, செஷ்யாய், மராய், அரும்பிப் பூத்துக் காய்த்துப் பழையைப் பலன் தருவது யாருக்காக? மனிதன் ஒருவனுக்காகத்தானே? ஆய்; மாடு முதலிய மற்றறய ஜீவராசிகளுக்கல்ல. இவ் வாறு இந்த ருசியோடு இந்த வாசனையோடு இந்த மதுரத்தோடு செய்துகொடு என்று ஒம் கேட்ட துண்டா? இல்லை - கேட்கவாவது தெரியுமா? தெரியாது. ஒம் கேளாமலேயே இவ்வளவு பெருக்கமாக ஏவ்வளவோ பொருள்களை எம்மைக் குறி வைத்துப் படைத்து, எனி மையாக எமக்குக் கிடைக்கும்படி வைத்துள்ளனே அந்தப் பெருங்காருண்யன். அவன் எம்மை ஏதற் காகப் படைத்துள்ளன்?

இது ஒரு எலுமிச்சம்பழும். இதுபோலவே தங்குத் தால் ஒரு பழும் செய்தால் அதில் இந்த ருசியிருக்குமா? ஜீவனுக்கு உணவாகிய இந்த மணம் இருக்குமா? இருக்காது. மேற்கொண்டு இதன் விலை இருநூறு முன்னாறு என்பார்களே. ஏழை எனியவர்கள் வாங்க முடியுமா? முடியாது. பிரபுக்கள்தான் வாங்க முடியும். ஏழை எனியவர் யாவருக்கும் கிடைக்கும்படி உபயோகத்திற்கான இதை அபரிமிதமாய்ப் படைத்து விசிறி விட்டிருக்கிறானே. இப்படியாக எண்ணிறந்த வஸ்துக்களைப் படைத்துத் தந்திருக்கிறானே. இந்தப் பெருங்காருண்ட

தகையை னம் தாய் தந்நையிடத்தில் கோடியில் ஒரு பங்கு காணமுடியுமா? முடியாது.

னம் உலகத் தந்நையிடம் கடமைபூண் டொழுகி வருகிற னும், அனந்நானந்நமாக னமக்கு வேண்டுவன வெல்லாம், னும் கேளாமலே இன்ன காலத்திற்கு இன் னது வேண்டும் என முற்கூட்டியே படைத்து வைக்கிற சர்வக்ஞாகிய அந்நப் பரம தந்நைத்து, னும் எப்படி கடமைப்பட்டவர்களா யிருக்கவேண்டும்? னம் அறி வைக்கொண்டு எட்டி அளக்க முடியாத மகா மேலான அத் தந்நை, இவ்வளவையும் தந்நுவிட்டு னம்மிடத் தில் எதிர்பார்ப்பது என்ன என்று யாரும் சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டா?

உலகத்தில் ஒரு தந்நை தன் மகனுக்கு உணவு உடை எல்லாம் தந்நு, படிக்கவைத்துக் கல்யாணம் முடித்து, வீடு னிலம் சொத்துச் சுதந்நிரம் முதலிய யாவும் தேடிவைத்து, இவ்வாறு எல்லா உதவிகளும் செய்து முடித்தபின் கடைசியாக அவளைக் கொல்வதற்கு அவர் ஒரு கத்தி தயார் செய்து வைப்பதுண்டா? வைப்பதில்லை. இந்நத் தந்நையே, தான் ஆசையுடன் வளர்த்த மகனைக் கொல்ல ஒரு கத்தி செய்து வைப்ப தில்லை யென்றால், என்னிறந்நகோடி உயிரினங்களை மனிதனுக்காகப் படைத்து, அவற்றிற்கான உணவு களையும் ஆங்காங்கு ஓயாது உண்டுபண்ணித் தந்நு உதவிவரும் அந்நக் காருண்யப் பிரபுவாகிய பரம தந்நை, னரகமென்னும் வல்லிடும்பைப் பேராயுதத்தை எதற்காக முன்னமேயே தயார்செய்து வைத்துள்ளான்? ஆயிரங்கோடி தாய்தந்நையருக்கும் மேலான கருளை

யுடைய அந்நப் பரமகருணையுர்த்தி, ஏன் இப்படி கோரக் கொடுர ஏரி னரகமாகிய வாஜைத் தயார்பண்ணி வைத்திருக்கிறான்? அப் பரம தயாளனின் மகாக் குறி ஞேக்குக்கு இலக்காக வேண்டியது இவனது கடமை. அதை மறந்து அவன் தந்ந சர்வ பொருள்களையும் அனுபவித்து விட்டு, அவனைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காத னன்றிகெட்ட செயலுக்குத் தண்டனையாகத்தான் னரகத்தைப் படைத்தான். இதனை இப்படி ரிச்சயமாக எண்ண வேண்டும். இங்கே இவ்வாறு எண்ணி அடவோன் மனு ஈசனுகிறது சத்தியம். இது னேரம் இங்கே அப்படியாக்குவது தின்னைம்.

இந்நக் காலத்தில் இந்ந ஒரு எல்லையிலன்றி, மற றெங்கே எவ்வளவு னுணுகி னுணுகி னினைத்தாலும் பிரயோசனமில்லை - இந்ந னேரம், இப்படி ஒரு வசந்தம், இங்கு வந்து வாய்த்திருக்கிறது.

உங்கள் எல்லோருடைய பார்வைக்கும் இது ஒரு காடுதானே? ஆம். ஆனால் இப்போது இது ஜீவரக்ஷிப்பு அளக்கும் தேவ பூமியாக மாற்றப்பெற்று விளங்கி யொளிர்கிறது. இதை இன்னெருவரால் இப்படி ஆக்க முடியாது. இது எவருடைய அதிகாரமும் வந்து எட்ட முடியாத தேவ பூமி.

ஆட்சியில் இரண்டு விதம் இருக்கிறது. இந்ந அழிஉலக ஆட்சி னஞ்சு னள் இறக்கமாகிக் கொண்டே போகும் ஆட்சி. இன்னெரு ஆட்சி பிருக்கிறது; அது ஒவ்வொரு னஞ்சும் ஏற்றமே யாகிக் கொண்டிருக்கிற ஆட்சி. வாடாத ஆட்சி - எல்லோரையும் ஆஞ்சிற எம்னையும் அடக்கி ஆள்கின்ற ஆட்சி. அந்ந ஆட்சி, மனிதனுக்குள்ளே வைத்து படைக்கப்பெற்றுள்ள ஜீவ

காயத்திரியை இவனுக்கு னேசமாக்கி முடிகுட்டி வைக் கப்பெறும் அழியாத ஆட்சி. மனிதன் அதனை அறியாமலே, அறிவிக்க வைக்கின்றவர்களையும் அடுத்துக் கேளாமலே, தனது அழினேசவாசப் பழக்கத்தால் தன்ஜீன மட்டமாக, மிகத் துச்சமாகக் கேவலமாக என்னி வாழ்ந்து, கடைசியில் னரகாளப் புகுகின் ஞன். இவ்வாறு தன் மேன்மையை அறியாமலே மரண இருட் கிடங்கிலே கிடந்து உழலும் இந்நத் துக்க உலகிற்கு மூலம் வந்தோம். அப்படி வந்து எம்மை அண்டி வந்த பல ஆயிரக் கணக்கானவர்களை மரண இருள் வீக்கப்பெற்ற தேவ ஆட்சி வல்லபர்களாய் இது காலம் ஆக்கி வைத்திருக்கிறோம், இன்னும் ஆக்கவும் இருக்கிறோம். ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து ஆயிரவிதமாக முயற்சி செய்தாலும், தேனீ, கரையான் கட்டுகிற கூடு, புற்று போலச் செய்ய முடியுமா? முடியாது. அவற்றிற்கு அந்நக் காரியம் எனிது. இப்படியே எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு காரியம் எனிது. அதுபோல மூம் இந்நத் தேவச் செயலை எனி தாகப் பழகி வந்திருக்கிறோம்.

உலகத்தே எந்நத் தொழில் இல்லாது போனாலும் அதனால் குறைவு ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாது. ஆனால் இந்நப் பிரம்மச் செயல் அப்படியானதல்ல. மனிதனுக்குச் சிரசு எப்படியோ, அப்படி முக்கியமானது இது. மனித தலைக்குக் கட்டாயம் அவசியத் தேவையானது. இதை மனுக்குத்தீற்குப் பழக்கித்தர மூலம் பட்ட படுகளத்தைப் பின்னர் வீங்குவன் அறிவீர்கள்.

இந்ந மெய்னிலைப் பதம்பெற இரண்டுவித மார்க்கங்கள் இருக்கின்றன. மார்க்கட ஞாயம், மார்ச்சால் ஞாயம் என்று அறிந்ந மகத்துக்கள் அதற்கு ஞம் தந்நிருக்கிறார்கள் - ஒன்று பூணிக்குட்டி போல, தாயால் வாய்க்கொண்டு கௌவி எடுத்து வளர்க்கப் பெறுவது. மற்றொன்று குரங்குக் குட்டிபோல, தானே தாய் வயிற் கறப் பற்றிக்கொண்டு வளர்வது. இவன் தேகாதியந் தழும் பாவமாதலால் அதை மாற்றத் தேவனுடைய எண்ணத்திற்கு ஜக்கியழற்று எல்லாம் அவர்கள் செயல் என்று அமர்ந்து விடுவது, அல்லது தானே இறுதி வரை னிலை னின்று சாதித்து வல்லபம் பெறுவது. இரண்டிற்கும் பதவி ஓன்றேதான். அடையும் அழியாத் திருத்தலமாகிய ஜாகையும் ஓன்றேதான்.

பெரியோர்கள் மயில், அன்னம், புருக், வாசியென்ற குதிரை முதலான வாகனங்களில் ஏறிப் பிரம்ம லோகம், சொர்க்க லோகம், வைகுந்ந லோகம், மெகராஜ் முதலான அதிமகோன்னத் எல்லைகளுக்குச் சென்று வந்தார்கள் எனவும், இன்னும் சித்தர் முத்தர்கள் கவனக் குளிகை போட்டு அந்ந எல்லைகளுக்குப் போய்வந்தார்கள் எனவும் உலகில் கூறப்படுகிறதே, இந்ந பிரம்மச் செயலை னின்று கவனித்தால் மனித அறிவுக்கு எட்ட முடியாததாய் இருக்கிறதல்லவா? ஆம். இந்நக் காலத்தில் இது ஏது? இது னிஜமாயிருக்குமா? என்றுதான் னினைக்கவரும் ஆனால். இங்கே இது னிஜமான செயலேதான் என்று பிரத்தியகூட னிருபணையில் பல ஆயிரக்கணக்கான தலைகளுக்கு ஆக்கப்பெற்று விட்டது.

இது துல்தேகம் - இதற்குள்ளே பிரகாச சூத்துக் கேதேகம் விளங்கிறது. அதன்பால் சைவனுயக, சைவ மேனியாகிய விராலம்மை கைதை மெல்லிய மினுயிய பரி கூத்த எழிலியல் காரணதேகம் எழுந்து மினிர்கிறது. அந்ந எல்லையில் எனுக்கு அதிகாரம் இல்லை. அத் தேகத்தைக் கைபோட்டுள்ளவர்களுடைய ஆக்கிளைக்கு எமன் கைகட்டிக் காத்துக்கொண்டிருப்பார். இந்நப் பெரும் பேறு, இந்ந அருங்காரண வல்லப சம்பத்து மனிதனுக்கே யல்லாமல் வேறு எந்தப் படைப்புக்கும் இல்லை.

“**ஏன் இந்ந வேதகுலாதீத செயல் பெற்றவன்?**” என்று ஒருவன் வேடம் போட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்கும், அவனுக்கு இந்நச் செயல் வந்துவிடுமா? வராது. ஒனு கையோடு கருப்புக் கோட்டு அணிந்து கொண்டு வக்கில் என்று வேடம் போட்டுக்கொண்டு கோர்ட்டுக்கு வந்தால் வழக்காட முடியுமா? முடியாது. (சுபையில் மகிழ்ச்சி) அப்படி ஒருவன் வேடம் போட்டுக் கோர்ட் கீர்க்கு வந்துவிட்டால் அவனுக்கு என்ன கிடைக்கும்? ஜெயில் தண்டனை கிடைக்குமல்லவா? இப்படி, தெய்வீக காரியத்தில் இந்ந ஏதை செலுத்த ஆரும் இல்லை; அரசுமில்லை.

வீங்குள் இப்போது யெரிய ஜட்ஜாக வேலை மார்க்கிறீர்களே. இந்நத் தொழிலில் பழகி சர்வீசாரி விட்டதால் உங்களுக்கு இது எளிமையா யிருக்கிறது. ஆனால் எங்களுக்கு இது எவ்வளவு பிரயாசசை யுடைய தாகத் தோன்றும். அதேயோல எம்முடைய இந்ந ஜீவ வல்லபக் செயல் உங்களுக்கு மகாப் பிரயாசசையுண்டா

தாகத் தோன்றலாம். ஆனால் னும் சொல்லுகிறோம் - உங்ஙவள் தொழிலுக்கு ஸீங்ஙவள் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசயில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்ஙகூட இந்ந ஜீவ காரி யத்திற்கு வேண்டியதில்லை. அவ்வளவு எளிதாக இதை உங்ஙவள் தலையில் ஏற்றி வைத்துவிடுவோம். எவ்வளவோ பேர்கள் இங்கு அப்படிப் பெற்றுள்ளார்கள். அதற்கு னும் ஜவாப்தாரி.

ஸீங்ஙவள் மதராஸிலிருந்து இங்கு வந்தது எத் தனியோ முக்கியமான காரியங்ஙவளைப் பார்ப்பதற்காக இருக்கும். அந்நக் காரியங்ஙவளைவிட மா அவசியமான முக்கியமான காரியம் இதுதான். இந்தப் பிரம்ம வித்தை யைக் கற்றுப் பழகத்தான் னும் எல்லோரும் இந்ந மனித தூலம் எடுத்து வந்தது.

கடன் வாங்கியவன் கடன் தந்ந முதலாளிக்கு உரிய காலத்தில் அதைக் கட்டுவேண்டியது உலக ஸீத மாச்சே. அப்படியிருக்க இறைவனிடத்தில் வித்தியா தத்துவம் என்னும் அமானிதக் கடன் வாங்கிவந்ந மனிதன், அதை மறந்து திரிகின்றன. அந்ந அறி வாகார வித்தியத்தை அழிந்துபோகிற எதெதற்கோ செலவு செய்கிறன. தனது செவ்விய பாதையிலே அதைச் செலவு செய்யாதிருப்பதை, இறைவன் ஒரு தலைமுறை காலமட்டும் பொறுத்துப்பார்த்துவிட்டு, இறுதியில் ஒரு னள் அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டு எமனுடைய கையில் இவணை ஒப்பட்டத்து விடுகிறன். பிறகு மீளா ஏரினரகத்தண்டனை வந்துவிடுமே! அந்நப் பாதையில் னும் போகாமல், அவன் கடனுக்குத் தந்ந வித்தியா தத்துவமாகிய ஜீவ னட்டுச் செல்வத்தைக் கொண்டு, கோடி

கோடி காலம் இருக்கும் தேவ சிரேஷ்டர்களாக ஆகி, சிரங்கீனி வரம் பெற்று வாழ னமக்கு இறைவன் வழி காட்டுவானாக!

உணர்வறிவு, கேள்வியறிவு, பார்வையறிவு, ருசியறிவு, வாசனை அறிவு முதலாகிய அறிவுகளை னமக்குத் தந்நிருப்பதோடு அவற்றை வைத்து ஆளும் அருமையான வயதையும் இனுமாகத் தந்நிருக்கிறுனே இறைவன். அவனது சிபாரிசு வரம்பெற்றுள்ள சிவசெம்மல் களின் துணைபெற்று அவனைச் சந்நிக்கவே ஒம் இந்நமனித உடல் எடுத்து வந்நது. அப்படிச் செய்யாமல் வேறு வேறு அழிச் செயல்களில் ஒம் ஈடுபடுவதால், னம்முள்ளே இருக்கும் சிவப்பிரகாச சூக்கும் கார்ண தேகவல்லபங்கவள்ளாம் மங்கி மாறி - ஆவி, சுத்தாவி மயமாக உள்ள அந்நத் தேகங்கவளின்மீது னரக ஆவிகள் சதா பட்டு, அவற்றின் தன்மை கெட்டு ஒசமாகின்றன. அதைத்தான் சாவு என்கிறது. அப்படிக் கெட்டுப் போகாதபடி, பரிசுத்தாவி சதா வீசப்பெற்று, எழில் ஒளிர்தேக இன்பப் பூப்பானது னேரத்திற்கு னேரம் வளர்ந்தேறச் செய்து, னித்திய தேக வாழ்வில் ஆக்குவதே எம்முடைய இந்ந எழுபது வருஷப் பாடு. எம்முடைய பேச்செல்லாம் அந்நத் திருச்செயலை அடைய வைக்கவேதா னிருக்கும்.

“இந்ந அருங்காரணச் செயலை இவரால் எம்படிச் செய்ய முடியும்” என்று னீங்கவளெல்லோரும் னினைக்கலாம். அப்படி னினைப்பது சரிதான் - ஏனெனில் உலக அறிவுக்கு எட்டாத செயல் இது. (தங்கள் திருச்சன் னிதியில் இருந்ந அவன்நாதி தேவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி)

இவர்களும் எம்மை அப்படி னினைத்தவர்கள்தான் - ஆனால் இன்று, எவர் சிந்நனைக்கும் எட்ட முடியாத அந்ந வான ஒட்டுத் தெய்வப் பொக்கிஷும் இவர்கள் தலையில் ஏற்றப்பெற்று, இந்நத் தெய்வ வாழ்வில் வம் படிபண்ணி ஆக்கப்பெற் றுள்ளார்கள். இதோ னீங்கள் பார்க்க அவர்கள் கண்களில் னீர் துளிக்கிறதே-அதற்குக் காரணம் “இந்ந மகா மகத்துவ வல்லப வாய்மைச் செயலினுக்கு மூம் எடுத்துக்கொண்ட பாடு ஒன்றுமில்லையே - எல்லாம் னம் ஆண்டவர்கள் தந்ந தல்லவா” என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் இத் தெய்வ னன்றியை என்னுவதால்தான். சிறிது காலமாவது இதில் தலையிட்டு னின்று பார்க்கிறவர்களுக்குத்தான் இந்ந உண்மை தெரியவரும்.

இது ஒரு கூரை வீடு - இதில் மூம் வசிக்கிறோம். னமக்கு ஒரு வைர வீடு இனுமாகக் கிடைத்தால் எதில் வாழ னம் ஆசைவரும்? இந்நக் கூரை வீட்டை விட்டு வைர வீட்டில் குடி புகத்தான் ஆசை வரும். மனித னிடத்தில் பேராசை வைத்துப் படைக்கப்பெற்றது, இந்ந அழிட உடலை விட்டு அழியாத னீத்திய முத்தி வைர உடலில் புகுகின்ற மெய்ஞ்ஞான சித்தியைப் பெறத் தான். ஆசை கூடாதென்பவர் மெய்ஞ்ஞான வழிபயன் அறியாதவர்களே ஆவர். ஆசையை னம்மிடத்தில் வைத்துப் படைக்கப்பெற்றது - னம் வயிறு வளர்ப் பதற்காக அல்ல; முடிவில்லாத சுவர்க்கபதி வாழ்வை அடைவதற்காகத்தான்.

ஓரே மண்ணில் சந்நன மரம், புளிய மரம், எட்டு மரம், வேப்ப மரம் முனைத்து வேர்விட்டுப்பணர் விரித்

துப் பெருமரங்களாய் னிற்கப் பார்க்கிறோம். அவற் றின் உணவு எவ்வளவு அருமையானது. பூமியிலிருந்து ஒரு மரம் தேடி எடுத்துக் கொள்ளுகிற உணவு மற்றென்றுக்கு ஆகாது. இப்படி அருமையான உணவு களே, அவை ஒரு எட்டி அடிகூட்டவைக்காமல், இருந்த இடத்திலேயே இருந்து தேடித் தங்கள் உடல்களை வளர்த்துக்கொள்வதை ஞம் பார்க்கிறோமே. ஞம்முடைய உணவு அப்படி அருமையான உணவு இல்லையே. அப்படி யிருந்தும் இந்ந மனிதன் ஏன் தன் வயிற் றிற்கென்று இவ்வளவு பாடும் கவலையும் அடைகிறுன்?

பெண்டு பிள்ளைகளைவிட்டு வெளியேறி மொட்டை யடித்துக்கொண்டு கோவணக்கட்டோடு இருப்பவர் களே சாமியார்கள், ஞானிகள் என்று னினைக்கிறார்கள். இப்படி யாரால் ஆகழுடியாது? ஆனால், இப்படித் துணிந்து மானம் கெட்டுக் கையேந்தி னிற்கிற எல்லைக்கு எல்லோரும் வரமாட்டார்கள். என்றுதான் அவர்கள் அந்ந வேடம்போட்டு ஏத்து மக்கள் மடிகளைத் துழாவுகிறார்கள்.

கலைக்டர் என்று ஒருவன் எழுதிக் கட்டிக் கொண்டால், அவர் மாதிரியே வேடம் போட்டுக்கொண்டால், அவருடைய செயலைச் செய்ய வருமா? வராது. இந்ந அழிகின்ற உலகச் செயலே செய்ய வராதென்றால் அந்ந னித்தியச் செயல் வேடம் போடுவதால் வந்நு விடுமா? வராது. இதை எடுத்துக் காட்டி எச்சரித்துக் கண்டித்துத் தடுத்து னிறுத்த வேண்டியது யார்? ஞம் அரசாங்கநான்.

சொரணை கெட்டு, அறிவற்றுப் பிதற்றுவது ரூனமாகாது. மேலும் மேலும் ஒன்க்குனன் அறிவு கூரேறி ஒளிவாளாக ஆவதுவே ரூனம். எமன் எல்லையிலும் அஞ்ஞாமல் வீரம் பொழிய னிற்கச் செய்வதுவே ரூனம் - இன்னும் அது, சிவமாகிய செங்குனியை, மதுரம் பொழியும் மாணிக்கத்தை, தெய்வமணம் வீகம் தீஞ்துவதைத் தேணை, செவ்வானில் குடிரற்றும் செங்குரும்புக் கட்டியை, ஜீவ மெய்ப்பிரகாசச் சிருடைக் கதிர்ப்பரப்பைத் தன்னில் தானே கண்டு மகிழ்ச்சிரற னிற்பது. அதன் பிறகுதான், தான் (ஓரு குலம்) ஒரு சாதி என்றிருந்த வெறுப்பு அழுக்கு மலமானது அகலும். சர்வ உயிரும் ஒன்றுதான் எனக் காணப்பெறும். வழிவழி வந்த அந்த அழுக்கைத் தானே போக்கிக்கொள்வது என்பது ஒருக்காலும் முடியுவே முடியாது.

வாய் தீற்நு ஆலங்காட்டும் வடிவு மரயனை ஸ்ரீகிருண்ணபகவான் அங்கே தன்னை வெளிப்படுத்தி, அர்ச்சனர் முதலானவர்களுக்கு அண்டாண்ட விஸ்வரூப தெரிசனை காட்டினார்களே. அந்த திருச்செயல் ஒன்றி னல்தான் வாக்கு மலம் பொடியும். பிறகு இவன்பால் எழுகோடி மந்திரங்களும் சர்வ வேதங்களும் மகாத் துப்புரவாகத் துலங்கும். இவ்வாரூக இவனிடத்திலிருக்கும் பொய் மலம் கடியப்பெற்று, மெய் ஒளிவு உள்ளத் தில் பிரகாசிக்கச் செய்யப்பெறும். இச் செயல் அன்றைக்கு எப்படி னடந்நதோ அதுபோலவேதான் இன்றைக்கு இங்கே னடத்தப் பெறுகிறது. அன்றைக்குப் பகவான் வந்நது மக்களுக்காக என்றால் இன்றைக்கு

மட்டும் அவர் வராமல் இருப்பாரா? - 'வந்நாச்சு' என்பதை எல்லோரும் சிறிது காலத்தில் தெரிந்துகொள்வார்கள்.

“ஏக ரூப கோடி கிரணேதயம் விரிக்கும் எட்டாத மேனிலை யென்னும் இருதய னிலமும் கண்டோம். இன்னும் அப்பெரிய னிலையிருப்பின் கண்ணே அஞ்ஞாயிதழும் அதிலாறு வீதியும் கஞ்ஞாயனக்கண் கண்டோம். அஞ்ஞமுழன்றெட்டாம் பந்துலாம் மந்திரம் அந்தனர் ஆதி மூல வேர் கண்டு மூடலுக்குள்ளே முதலூமை எழுத்தும் வாடாத கண்ணி வயது பத்தான ஏடான கலைகள் இருமணம்காட்டித்தோடுடைசெவியும் துலங்குண்டலமும் கூடஸ்த பிரம்மக் குறியதில் னின்று வெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் எட்டாத புப்பத் தியல் பெலாம் கண்டு பொழுது படாத பொய்கையில் மூழ்கி முழுதுகில் னனியா முக்கரர ஏறி னிழற் சாயலற்ற னீர் உடல் கண்டு னீர் சடைமேலே னின்றதிசயமும் னேர் காவிப்பூப்பும் னீலமலை கண்டு மேல்கீழ் உலகமும் விழுங்னி யங்குமிழும் ஆலவாய் திறந்த அதிசயமும் கண்டோம்” - என்று இவர்களெல்லாம் இங்கு ஆடிப்பாடி இருப்பயனீங்னி அருட்பலம் மீறி னிற்கிறுர்களே - மூம் இவர்களெல்லோருக்கும் னெற்றிக் கண்ணை உண்டாக்கி வைத்திருக்கும் காரணத்தால் அல்லவா இந்த பெருமிதமகிழ்ச்சிப் பூப்பு, இவர்கள் உள்ளத்தில் காணப்பெறுகிறது. இது ஏன் மக்கள் கண்ணிலும் செவியிலும் படவில்லை? பாவ இருள் மலிந்து திமிரேறிப் புடைப்பாக விரிந்து னிற்கிற தருணத்தில், எமனென்னும் வேங்கை

வந்நுவிட்டால் என்ன செய்வார்கள்? அவன் முன்னிலையில் இந்ந அழித் தலகப் பவச் செருக்குச் சேட்டை நிற்குமா? தேவ னிர்மாணத் திருநிறை உலகில், வாடாத வயதுடைய வளர்மதி வாழ்வில், இதோ பல ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் ஆகிக்கொண்டார்களே! இது மற்றையோருக்கும் வேண்டியது தானே?

தேவ லோகம் சிருஷ்டிக்கப்பெற்று இங்வேவரும் போல இருக்கிறது. அதற்கான தேவச் செயல்கள் பெருக்கமாக ஒரு எல்லையில் நடந்துகொண் டிருக் கிறது. இது னேரம் அளவுகாண முடியாத பாதகங்கள் குழறி வளர்ந்தேறி அழிவு னேரத்தை வெகு வேகமாக வரும்படி னெருக்கிக்கொண் டிருக்கிறது. அதுவும் வந்நுகொண் டிருக்கிறது. இதற்கிடையில் ஞம் கொண்டுவந்ந காரியம் னினைத்த அளவு முடிய வில்லையே என்று னமக்குப் பெருங்கவலையாயிருக்கிறது.

ஒரு பெண் அந்நத் தெருவில் கூத்து ஆடுகிறுள் என்றதும் ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் கூடுகிறார்களே. ஜம்பது ஆண்டுகளாக ஞமும் கூவிக் கூவி அழைத்து, எம் வயது வாழ்னோ எல்லாம் செலவழித்து, இந்ந மெய்யில் சேர்க்க முடிந்தது இவ்வளவுதானே என் பதுதான் எம்முடைய கவலை. ஒரு சிறு தொகை மக்களைத்தானே ஞம் சேர்க்க முடிந்தது என்று ஒரு னேரம் னமக்கு எண்ணம் வரும். ஆயிரக்கணக்கான மிருகங்கள் வாழும் காட்டில் சிங்கம் ஒன்றுதானே இருக்கும். அதைப்போலத்தான் இங்வே இவர்கள் னமக்கு, என்று னம் மனதைத் தேற்றிக் கொள்வோம்.

சர்வ சாதிகளுக்கும் சர்வ மதங்களுக்கும் சர்வ வேதங்களுக்குமாகப் பூமியடங்கலுக்கும், ஒரு னிஜனிதி

லாபகர வசந்த காலம் னும் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இதற்கான பாடல்கள், னால்கள், மான்மியம், வாக்கி யங்கள் அனந்தானந்தம் இங்கு இருக்கின்றன. பயன் படுத்திக் கொள்கிறவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள் னுங்கே என்று னும் சொல்லிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

294

மனித உடல் ஏருத்துப் பிறந்தவர்களுக்கு
இனமையிலேயே கற்பிக்கப் பெற வேண்டிய
னன்கு பாடங்கள்

(1) இந்ந மனித தூலத்திற்குள் அழியாத னித்திய தேகம் ஒன்றிருக்கிறது. அதை மனிதனுக்கென்று தனிச் சீதனமாகத் தரப் பெற்றுள்ள ஆருவது அறிவைக் கொண்டுதான் கைபோட முடியும். பேரின்பம், அதா வது அழியாத இன்பம், அனுபவிப்பது அந்த னித்திய தேகத்தில்தான்.

(2) மனித உடல் எடுத்த ஓவ்வொருவரும் சாவு டைய னேரத்தில், கசப்பு ஜலம் வெளியாகிப் பிணங்கற்றும் எழாதபடித் தப்பிக்க வேண்டும்.

(3) அந்ந அருங்காரணச் செயலை இவனுக்குக் கைபலிதமாக்கித் தரவல்லவர்களும், அதற்காகவே இறைவனுல் முத்திரிக்கப்பெற்று இப்பூமிக்கு அனுப்பப் பெற்றுள்ளவர்களுமாகிய ஒரு சற்குருபெருமானை இவன் தேடி அடைந்து, அவர்களது இரக்கத்திற்கு ஆளாக வேண்டும். ஒருவன் தூலம் எடுத்துத் தேட வேண்டிய தேட்டு இதுதான்.

(4) அப்படித் தேடிப் பெற்ற சற்குருபிரானைத் தன் கண்ணுக, உயிராக நினைத்து அவர்கள்பால் ஒட்டிப் படிந்து இறுதி வரை நிலை நிற்க வேண்டும்.

இந்த ஒன்றையும் கற்றுப் பழகுவதுதான் கல்வி. அதன் பயன் நித்தியம் - அழியாமை.

295

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலத்தை யும் விட்டு நின்றாலும் பிரம்மனிலை கிட்டாது. ஏன்? அது எமக்குக் கிட்டவில்லையே என்ற விசனம் கான் ரூரூக உன் நினைவில் சதா குடிரை வேண்டும். அந்த விசனம் ஞாம் வளர்ந்து வளர்ந்து விசனத்தின் கோடிக் குப் போகவேண்டும். இவ்வாரூக அது உன் உள்ளத் தில் கனம்கொண்டு ஏறும்போதுதான் உன் அங்குக் குலங்கள் தெய்வ நீதத்திற்கு இணக்கி நடக்க ஆரம் பிக்கின்றன. காலகாலம் இடையருது இப்படி ஒட்டிப் படிந்து நின்று அந்தப் பிரம்ம நிலை கைபோடப் பெறுகிறது. இந்த ஆத்திரத்தை உண்டு பண்ணச் செய்கிறது ஆசானின் உபதேசம்.

296

ஆசிர்பாதம் என்ற ஒரு எல்லை இருக்கிறது. ஒரு தெய்வீக மலை இருக்கிறது. அந்த மணிச் சிகரத்தின் ஒரு சரிவில் அது இக்கிறது. அங்கு போய் நின்று கொண்டுதான், அதைத் தொட்டுக் கொண்டுதான் மெய்த்தவ மேருவாகிய பெரியோர்கள் ஆசிர்பதிக்கிறார்கள். ஆசிர்பாதம் கேட்பவர்களின் முயற்சி மேலெழுந்த வாரியாகப் போடுபோக்காக இருந்தால், அப்பெரியோர்களும் போடுபோக்காக வாயினால் ‘ஆசிர்பாதம்’ என்று

சொல்வார்கள். ஆனால் கேட்பவர்கள் கனிந்து னின்று மெய்ம் முயற்சியோடு கேட்டால் அவர்களும் அந்ந ஆசிர்பாத எல்லைக்குப் போய் னின்றுகொண்டு ஆசிர் பதிப்பார்கள். அவர்களை ஆசிர்பாத எல்லைக்குப் போகச் செய்வது, கேட்பவர்களது அன்பு னிறைந்ந யதார்த்த முயற்சியே. அது தான் உடன் ஜெயம்.

297

மனிதனைக் குறிவைத்துத்தான் சசனின் இவ்வ எவு னீண்டகாலப் பாடும் ஊழியமும் - வேறு எந்ந படைப்புக்காகவும் அல்ல. அழிந்து போகிற இந்ந சிருஷ்டியே இவ்வளவு னீண்ட காலமுடையதா யிருந்தால், னித்தியத்திற்கெனப் படைக்கப்பெற இருக்கிற அந்ந சிருஷ்டிக்கு ஒரு கால முடிவு உண்டா? அதைத் தான் வேதங்கள் “கயராஜ்யம்” என்று கூறுகின்றன. ஒரு பிரம்மாண்டமான அழிகிய அரண்மனையைக் கட்டு வதற்குமுன் சாமான்கள் வைக்க, வேலை ஆட்கள் தங்கு தற்காலிகமாகக் குடிசை ஒன்று கட்டுகிறார்களல்லவா? அந்நக் குடிசை போன்றதுதான் மூம் பார்க்க னிற்கிற இந்ந சிருஷ்டி. வர இருக்கிற னித்திய உலகம் அந்நச் சாமான்களைக் கொண்டு கட்டி முடித்த அரண்மனையைப் போன்று எக்காலத்துக்கும் அழியாது னிற்பது. சர்வ சிருஷ்டிகளும் னித்திய உலகாகிய அந்ந அரண்மனையை னிர்மாணிக்க வந்ந கருவிகளே.

298

மனிதனிடத்தில் மூன்று மலங்கள் இருக்கின்றன. அவை மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய மூன்றிலும் உள்ள

மலங்கள். அவற்றில் பிரதானமானது வாக்கு மலம், ஒரு மெய்ஞ்ஞான ஆசரியரை அடைந்து பிரம்மோபதேசம் பெற்று மறுபிறப் படைவத்தால்தான் வர்க்கு மலம் பொடிகிறது. அவர்கள்பால் ஒட்டிப்படிந்து இருக்க இருக்க, வாக்கு மலம் னீங்கி இவனது ஜீவன் மேலும் மேலும் சுத்த மாகிறது; அறிவு துளிர்கொண் டேறுகிறது; வளைவில் எமணியும் கண்டஞ்ஞாத பலம் பெறுகிறது.

299

ஓவ்வொரு மதமும் அபரஞ்ஞியே. பத்தரை மாத்துத் தங்குத்தின் ஓளியைத்தான். னீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்கள்; அப்படிப்பட்ட ஆயிரத் தெட்டு மாத்துக்கொண்டது அபரஞ்ஞி. ஆயிரத்தெட்டு அபரஞ்ஞியின் ஓளி கொண்டது ஒரு கீர். ஆயிரத்தெட்டுக் கீர்கொண்டது ஒரு கிரணம். ஆயிரத்தெட்டு கிரணம் உடையது ஒரு மாலி. ஆயிரத்தெட்டு மாலி கொண்டது ஒரு குரியன். உங்கள் தூலக் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற இந்த அழிந்து போகிற சூரியனே இவ்வளவு ஓளி படைத்ததாக இருந்தால், னீக்குதற்காரிய பிறவி இருளை மாய்த்து மறு பிறப்பாளனுக ஆக்குகிற ஒரு தேவகுரு என்ன அருள் ஓளி யுடையவர்கள் என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

300

ஒரு பிரம்மனிஷ்டர் ஒரு திருக்குழாத்தில் அமர்ந்து மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் செய்து கொண்டிருக்கும் அந்த னேரத்தில் அவர்க்குப் பெயர்ஞானி.

அவரே ஒரு னர்ஜின மனுவாக்கி மனுவைத் தேவ
குக்கச் சத்திய மேடையில் அமர்ந்து பிரம்மோபதேசம்
செய்துகொண்டிருக்கும்போது அவருக்குப் பெயர் ஞான
குரு, சற்குரு.

ஆனால் அவர் இத்தாலவாசனையை விட்டு, அந்நர்
முகனேக்குப் பிரயாணமாகி, அன்னம் மயில் வாசி
என்று சொல்லப் பெறுகின்ற வாகனத்தில் சவாரியராகி
பிரம்மத்தை ஞேக்கிக் கடுன்றை வேகமெழுப் போய்க்
கொண்டிருக்கும்போது அவருக்குப் பெயர் பிரம்மச்சாரி.
அந்நப் பிரம்மத்தை அடைந்நதும் அந்நப் பெயர் மாறி
விடும். பிறகு பிரம்மமே அவர்கள்.

301

எம்ம தமிழ் நட்டில் மாதா மாதம் பெளர்ன்மை
சமயத்தில் திரு விழாக் கொண்டாடுகிறார்களே, அது
என்? தெரியாது. மெய்ஞ்ஞான மகத்துக்களுக்கு அவர்
களுடைய அகமிய உலகில் ஓவ்வொரு மாதமும் பெளர்ன்மை
சமயத்தில் ஒரு புதிய பலமும் புதிய காட்சியும்
புதிய திருப்பழும் உண்டாகிறது. அது ஒரு சன்னதம்
போல அவர்களுக்கு இறக்கப் பெறுகிறது. அத் திருச்
செயலைப் போற்றிக் கொண்டாடி அவர்களுடைய மக்கள்
அந்நத்தெய்வ வாடையைப் பெறவேண்டு மென்ற
கருணை ஞேக்கத்துடன்தான் மாதா மாதம் பெளர்ன்மை
சமயத்தில் இந்நத் திருவிழாக்கள் எடுத்து வைக்கப்
பெற்றுள்ளன.

இன்னேன்று தெரியுமா? வர னிற்கிற அந்ந
னித்திய உலகுக்கு முதல் மாதம் சித்திரை அல்ல; மார்கழி.

சர்வ புவனத்திற்கும் எப்படி ஒரே சூரியன் உள்ளே அப்படியே ஒரே ஒரு தெய்வம்தான் உண்டு. மெய்ன் னிலை கண்ட ஆசான்தான் அந்நத் தெய்வம். உனக்கு னன்மை பயக்குகிற உருவத்தில் உன் கண் முன் னிற் கின்ற தெய்வம் ஆசானே.

“முக்கில் முச்சு ஆடுகின்ற எவரையும் னம்பாதே என்பது வேதத்தீர்ப்பு - அப்படி முச்சு ஆடாதிருப் பவர்களே எங்குள் ஆசான் - இந்ந அடையாளம் இல்லாதவர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டால் னரகமே கதி.” எம் சபைய் பின்னைகள் யார் பேசினாலும் பேச்சு முடிவில் இதைக் கட்டாயம் சொல்லவேண்டும் - அப்புறம் ஓன்றும் பேசக்கூடாது.

உனது ஒவு எல்லா ருசிகளையும் ருசித்துச் சந்நோ விக்கிறது. உனது கண் எல்லாக் காட்சிகளையும் கண்டு ஆனந்திக்கிறது. உனது செவி எல்லாச் சப்தங்களையும் ராகங்களையும் கேட்டு மகிழ்கிறது. உனது முக்கு எல்லா வாசனைகளையும் நுகர்ந்து இன்பம் அனுபவிக்க, ஜீவனையு வயது வலுவடைகிறது. மிருகங்களுக்கு இந்நக் கருவிகளைல்லா மிருந்நாலும் மனிதனைப் போல அனுபவிக்கும் வல்லபம் அவைகளுக்கு இல்லை. மனிதனது இந்ந அழிதேகத்தில் உள்ள கருவிகளே இவ்வளவு வல்லப முடையனவாக இருந்தால், இவனது அகமியத்தில் பொதிந்து வைக்கப் பெற்றுள்ள உயிர் உடலமாகிய அழியாத வைர மனிததேகத்தின் கருவி

கள் என்ன வல்லமைப் பெருக்குடையனவாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிப் பாருங்கள்.

304

மனிதனுகப் பிறந்நவன் கடமை என்ன என்பது யாருக்கும் தெரியாது. தன் ஜீவனை, தன் அறிவைத் தரிசிக்கச் செய்ய வல்ல, வேதத் தலையாகிய மூல மந்திரத்தைக் காட்சி ரூபத்தில் அறிவிக்க வல்ல, தன் முமத்தை ஞேருக்கு னேர் தரிசிக்க இவனைத் தேவப் பிறப்பாகிய மறுபிறப்பில் ஆக்க வல்ல ஒரு தேவகுரு பிராணச் சந்நிப்பதுவே மனிதனின் முதல் கடமை. பிறகு அவர்களது தயவால் சகல தவ ஆதிக்கமும் கை கூடும். அத்தகைய முத்தி உருவாகிய தேவகுருவைச் சந்தித்த பின்னரும் இவன் முழு மனத்தோடு அவர்கள் பால் ஓட்டாதிருந்நால் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கிற ஊசி யினிடத்தில் எப்படி னாலைக் கோர்க்க முடியாதோ அப் படியே இந்ந மெய்யையும் இவன் உள்ளத்தில் புகுத்த முடியாமல் போகும்.

305

உன்னுடைய அங்குக் குலங்களை ஆண்டு அரசு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற ராஜா உன் னின்னவதான். அதன் கோணலை மாற்றி னேர்மையில் ஆக்குகின்ற அறிவு ரூபக மந்திரியே ஞம்.

306

எம்மிடத்தில் மறுபிறப்புப் பெற்றுள்ள மக்களுக்கு னிஜமான சோதிடம் தெரியும். அதுதான் பிரம்மோப தேசத் திருத்தலம். என்ன எல்லை கடந்து சிவன் எல்லை

யாகிய அத் திருத்தலத்தில் குடிபுகுந்து கொண்டவர்களே அனந்தர்கள்.

307

தொன்னுற்றுறு வேலை ஆட்கள் (நம் உடல் மூளை தத்துவங்கள்) ஒரு எஜமானனின் ஏவுதலுக்கு இணங்கிச் சொற்படி கேட்டுச் சுதா னடக்கிறுர்கள். ஓயாமல் வேலை செய்துகொண்டே இருக்கிறுர்கள். ஆனால் அந்த வேலை ஆட்கள் தங்களை ஏவுகிற எஜமானனைச் சந்திக்கிறதேயில்லை. அந்த எஜமான் எங்கிருந்து தங்களை ஏவுகிறார் என்று அறியவுமில்லை. அந்த எஜமானனையும், அவரது தொன்னுற்றுறு வேலை ஆட்களையும், அவர்களின் சுறுசுறுப்பான வேலை களையும் வேடுக்கை பார்ப்பதுவே நிஷ்டை.

308

ஒரு அரசனுக்கவே இருந்தாலும் தன் ஆட்சி இவ்வளவு காலம் இருக்கும் என்ற னிச்சயம் உண்டா? மகாவீரம் பொருந்திய பெரிய படையை ணடத்திச் செல்லுகிற ஒரு அதிபதிக்கு, தான் போய்ப் பொருத னிற்கும் போர் முனையில் வெற்றிகாணப் போகிறோம் என்ற னிச்சயம் உண்டா? இல்லை. இந்த உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையும் இப்படி னிச்சயமற்ற னிலையில்தா னிருக்கிறது. ஆனால் ஸீ இங்கு, சாலையில் பெற்றுள்ள வாழ்வு என்ன னிச்சய முடையது பார்! எவரும் தோல்வி யடைகிற எமனுடைய சந்திப்பில் வெற்றி கண்டு வீரக்குள்ளேற்றி னித்தியத்தில் ஆக்கிவைக்கும் வல்லபம் உடையதல்லவா இது!

உன் மனைவி உன்னிடம் காட்டும் ஒழுக்கம், அன்பு வாய்ச்சொல்லாகவா இருக்கிறது - செயலாக வன்றே இருக்கிறது. அப்படியே ஆசானிடமும் உன் ஒழுக்கமும் அன்பும் வரவேண்டும். ஆசானின் இரக்கம் உன்மேல் வர, உன் நடத்தை அவர்கள் என்னத் திற்கு னேர்பட இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது னீ அறியாமலே உன் உள்ளத்தில், அறிவாகார உப்புதல் திஙர் திஙர் என்று வந்து உராஞ்சும். உனக்கு அதிசயம் மேலும் மேலும் ஏற்வரும். பிறகு உன் மனம் ஆசானின் மனத்தோடு ஒட்டிப் படியும். அதன்பின் அவர்களின் ஞானச்செல்வம் ஒவ்வொன்றுக உன் கைக்கு வரும். அதைவிட்டு அவர்களிடம் ஞாயம் பேசி வாதாடி ஜெயித்து விடலாம் என்று னினைத்தால் உனக்கு ஒரு பிரயோஜனமு மில்லாமல் போகும்.

இந்நத் தூலத்தைவிட்டு ஜீவன் பிரிந்ந பிறகு, இந்நத் தேகத்தைத் தீயிட்டுக் கொண்டதுவதென்ற ஒரு பழக்கம் வந்து விட்டதல்லவா? ஆம். அதை மகாக்கொடிய செயல் என்று தெய்வீகச் செம்மல்கள் எல்லாரும் ஒரு முகமாகக் கண்டித்துள்ளார்கள். ஆனால் மக்களில் பலர் - ‘இறந்நயின் இந்நத் தேகத்தைப் புதைப்பது னம் குடிக்கே ஆகாது’ என்ற னிலைக்கு வந்து அதி வேயே வகித்து, இந்நத் தேகத்தை னெருப்பிட்டுச் சுட்ட டெரிப்பதையே தங்கள் குலப்பெருமையாகக் கொண்டு விட்டார்கள். இப்படி வேதனீத ஜட்ஜ்மென்ட்டுக்குப் புறம்பாகப் போய்விட்ட சூட்டத்திலிருந்த உங்களீர், மூம்

எடுத்துப் பிரட்டி, இந்நச் சத்திய னீதி வழியில் ஆக்கி இருக்கிறோம். இதைப் பற்றித் திரனேத்திர பிரானுகிய காகபுசன்டர் அவர்கள், தங்கள் ஜீவமந்திர கிரந்நத்தில் அருளிச்செய்துள்ளதாவது:—

பாருமதில் உடலொட்டி னின்ற ஆவல்
பக்குவங்கள் அறியவோ காத்த தாரும்
தேருமந்ந உயிருமே வெளியில் வந்நால்
தேகத்திற் கிட்டஆவல் அதனி லொட்டும்
வேறுமதே செய்திட எரிப்போ மாகில்
வேணுமென்று செய்துகொள்ளத் தனித்தே போகும்
கோருதற்கும் பின்வருவ தெவ்வா நய்யா
குறிப்பிடுவீர் என்றதற்கு முறையும் சொன்னார்.
முறையுமதில் பதிந்நஉயிர் வெளியு மானுல்
முத்திரையும் சுருங்குமே லிங்க வங்கம்
துறையுமுடன் மூடுவதும் ஆவி மெய்யைத்
தொட்டாலும் பத்திருக்க முடியா தம்யா
தரையுமதில் எதனுலே என்றி வரும்
தன்னினுள் யூகிக்கத் தெளிவு கொண்டு
உரையதனில் அந்நலிங்க கவசந் நானே
ஒதுக்கினுல் அழிவில்லை என்று சொன்னார்.

(வாஸ்யம் 13—668 , 669)

ஏழுவித ஆவிகள் கூடிச் சேர்ந்துதான் உன்னிடத்தி லிருக்கிற பரிசுத்த ஆவியாக ஆகுகின்றது. இந்ந ஏழுவித ஆவிகளில் ஒன்று ஆவல் என்ற ஆவி. இவ் விதமான ஆவிகள் ஏழும் ஒரே கட்டாகக் கட்டுப்பட்டு ஒரு பரிசுத்த ஆவியாகத் தேக மெடுக்கிறது; ஆனால் அதைத் தயிலிட்டால் இந்நக்கட்டுப்பாடு கெட்டுத் தனித் தனியாகப் பிரிந்து வேறுகி, மறுபடியும் இந்ந மானிட தேகம் எடுக்கின்ற சக்தி அதற்கில்லாமல் போய் விடுகி

நது. ஆகவே அதைக் கைபோட்டு இழுக்க வேண்டிய னேரம் வந்து அதை இழுத்தாலும் அது மனித ரூபத் தில் எழுந்திருக்க முடியாமல் போய்விடுகிறது.

ஏழ வகைப் பொருள்களால் ஆகிய ஒரு வஸ்து இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதி லிருந்து ஒரு பொருளை எடுத்துவிட்டால், பழையபடிக்கு அதே வஸ்துவைச் செய்யமுடியுமா? முடியாது. அறு வகைப் பொருள்களாலான ஒரு வஸ்துவைத்தான் செய்யலாம். அதுபோலவே தீயிலிட்டு எரித்து விட்டால் இந்ந மானிட தேகமெடுக்கின்ற ஆவல், அந்நச் சுத்தாவிக்கு இல்லாமல் போய், பின் பற்றி இழுக்கப் பெறும்போது, னித்திய அழியாத மனித தூலத்தில் எழுந்திருக்க முடியாமல் போய் விடும். பிறகு அதற்கு வேறு தேகந்நான் கொடுக்கப்படும். ஆகையால்தான் “பரளிக்கும் தேகமிது சுடுவ தபராதம்” என்ற சட்டத்தை மை ஆதினாலேயே எமது குலமக்களுக்கு எடுத்து வைத்தோம்.

311

ஹபீப் என்று சொல்லப்பெற்ற என்றும் பத்து வயதுள்ள சத்தினியாகிய உலக அன்னையை, எல்லா ஜீவகோடிகளையும் தன் குலில் வைத்துப் பெற்றெடுத்த அன்னையை, ரூப ரூபியாக உன் முகத்தில் வைத்து னீ படைக்கப்பெற் றிருக்கிறோய் - அவள் இல்லையென்றால் இந்ந உலகமே இல்லை. அறியாதவர்களுக்கும், அசட்டையா யிருப்போர்க்கும் அவள் ரண சங்காரி. அவள் வேறு வேறு உருவோடு வேறு வேறு வல்லபத் தோடு இவ்வுக்கத்திற்கு வந்துகொண்டே யிருப்பாள்.

உன்னை ரக்ஷிப்பதும் அவனே - அவனைத் திரும்பிப் பாராவிட்டால், பக்ஷிப்பதும் அவனே. அந்ந அன்னையை உனக்கு அறிமுகப் படுத்தி னேசமாக்கி வைக்க வந்த மை, உன் கையை எதிர் பார்க்கவில்லை. ஏன்? உன் கையில் இருப்பது துன்பம், கவலை, பயம், ஓயா மாறித் தனம், ஏரகலாகிய சீக்கு என்பது எமக்கு னன்றுகத் தெரியும். சுவர்னாபதிக்குப் போக லாயக் குடையவன் என்றே னீ இந்ந சத்தினி வடிவத்தில் படைக்கப்பெற்றுய். ஆனால் னீ அதற்கு லாயக்காகிக் கொள்ளாமல் மாடு ஆடு இவற்றிற்கும் மட்டமாகப் போகிறுய். இதை மை னிருபிப்போம். பல ஆயிரக்கணக்கானவர் களுக்கு னிருபிச்சும் விட்டோம். னிருபிக்கவும் இருக்கிறோம். சொல்லிவிட்டுப் போகிறவர்கள் மை அல்ல.

312

உன் ஜீவ தேகமாகிய குக்கும தேகம் - சத்தினி உடம்பு - அதுதான் கீர்த்தி வைக்கும் பாத்திரம். அதுவே எல்லாக் கீர்த்தியையும் படைத்த பாத்திரம். அதை முதலில் னீ கையில்பெருமல் கீர்த்திதேடி எங்கே வைப்பாய்? எச்சித்தன இச்சைக்கு உன் கையை எதிர்பார்க்கிறவர்கள் இவற்றை எல்லாம் இப்படித் திட்ட வட்டமாக எடுத்தெடுத்துச் சொல்லமாட்டார்கள் - ஏனை னில் பாவம் - அவர்களும் உன்னைப்போல அதோகதி யில் இருப்பவர்களே. இதை உனக்குச் சொல்ல ஒரு துதியுமில்லை என்று இரங்கி மை சொல்ல வந்திருக்கிறோம்.

இந்ந உலகத்தில் னீ அரச பதவியே ஏற்று னின்
ரூஹ் கடைசியில் உன் தலை புழுத்துக் கெட்டுப்போய்
விடத்தானே போகிறது - உஜார்.

313

மனிதர்க்காக இறைவன் தன்கிரயம் செய்துவைத்
திருக்கிற வாழ்க்கைகள் அனந்நானந்நம், ரக ரகமான
முடிவில்லாதவைகளாக இருக்கின்றன.

எம் னினைவிலிருந்து வெளியாகும் கோழியில்
ஒன்றை - அனுவில் ஒரு அனுவை - னம்பிக்
கைப்பற்றினால் எம்மிடத்திலுள்ள இந்நப் பெருமித
மெய் வாழ்வை எல்லோர் தலையிலும் ஏற்றிவிடுவோம்.

ஒரு கம்பு விதையைப் பார்த்தால், பின் அது
முளைத்து வெளியாகும் 5 அடி உயரச் செடி தெரியுமா?
இந்ந மெய் வாழ்வில் வைத்துக் கம்பு விதையைப்
பார்க்கிறவன் போல் இருக்கும் னீ, னும் சொல்லும்
அதன் பின்கால எண்ண முடியாத னித்திய வரவுகளைப்
பற்றி எப்படி னினைப்பாயோ என்றுதான் அதைப்பற்றி
வெகு சூதானமாக ஒவ்வொன்றுக் கெளியாக்கி வருகி
ரோம்.

314

ஜீவன் மரண அவஸ்தையில் சிக்கி னலியாவன்
னம் பாதுகாப்பதுவே சேவை. ‘சாவதனைத் தள்ளியே
சேவை கொள்ள’ என்பது ஸ்ரீ காகபுசன்டர்பிரான்
அவர்களின் திருவாக்கு.

315

எமன் பதி கடந்து வீரக்குன்றேறி னித்திய
அழியா வாழ்வில் வாழவைப்பது, அறிவு. தனக்கு

மகா மட்டமான எம்னீத் தன்னீன் அதிகாரம் பண் னும் எஜ்யானுக ஆக்கிக் கொள்வது, மனம். ஆகை யினால்தான் எல்லோரும் மன வெறியால் எமன் கை சிக்கி மாள்கிறார்கள். மனம் என்பது அழிவையே தரு வது. ஆகையால் மனத்தைக் கொண்டு தேடினது அனீத்தும் அழிக்கப்பட்டுப் போவனவே. அவற்றில் ஒட்டியிருக்கும் மனிதனும் கடைசியில் அழிந்து போகி ருன். நித்திய வாழ்வு வரம் பெறுவதற்கான அமா னிதமும் தனித்த வல்லப வரங்களும் வாங்கி வந்த மனிதன், தன் மேன்மை அறியாமல் இறுதியில் தனது அடிமையாகிய எமனிடத்தில் சிக்கி, கசப்பு ஐல் அடையாளத்தோடு சாகிறானே! அப்படிச் சாக லாமா? தற்கால உலகில் - அறிவு அழிக்கப்பட்டு போய்விட்டது. அறிவுக்குப் பதிலாக வெறிகொண்ட மனதையே அறிவு என்று வைத்துக்கொள்ளபட்டு விட டது. இதை இப்படி எடுத்துக் காட்டிக் குறுக்காட்டிச் சொல்லுவதற்கு இது னள் எம்மைத் தவிர இந்ந உலகிற்கு வேறு கூடி இல்லை.

இந்ந ஊன தேகத்தில் வைத்து, எத்தனை பிறப் பெடுத்து னும் இந்ந அறிவுப் பிறப்புக்கு வந்துள் னோம் என்று கேட்டால் யாருக்காவது தெரியுமா? தெரியாது. அறிவுப் பிறப்பாகிய இந்தப் பிறப்பு எடுப்பதற்கு முன், னும் ஜந்து பிறப்பு எடுத்துள்னோம், இதை னம் வாய் மூலமாக வெளியாக்கினால் அல்லது வேறு யாருக்கும் தெரியாது... எவ்வளவு காலம்

வேதத்தைப் படி படி என்று படித்தாலும் அதில் கூறியுள்ள அந்நரங்கப் பாடை யாருக்கும் தெரியாது.

ஒரு விதையைப் பூமியில் ண்டால் அது முனைத்து, இலை கிளை வாது கொம்பு என்று பல பலவாக வளர்ந்து மரமாகிறது. விதையிலிருந்து வெளியான முதல் முனையோடு னின்று விடுவதில்லை. அது போலவே மனிதனும் ஓவ்வொரு பிறப்புக்களாக மாறி மாறி ஆறு பிறப்புக்கள் எடுக்கிறுன். முதலில் தாயின் வயிற்றில் இருந்நோமே, அப்போது உயிர்ப்பாகிய சுவாசம் இல்லை. தொனி யாகிய சப்தம் இல்லை. உயிர் மட்டும் இருந்நது. அந்நச் சடப் பிறப்பில்தான் ஞம் முதல் முதல் இருந்தோம். அது ஒரு மடம். அதிலேயே ஞம் தங்கி விடுவதில்லை. பிறது அந்நக் கருவறையிலிருந்து ஒரு தலை வாசல் வழியாக இந்ந மனித ரூபமாகிய தேகம் - எல்லாரும் பார்க்கக்கூடிய தோற்றுத்தில் வெளியானேம். முன்னே சுவாசம் இல்லை. இப்ப சுவாசம் வந்நது. முன்னே சப்தம் இல்லை. இப்போ சுவாசம் போய் ஒரு எல்லையில் மூட்டவும் சப்தம் உண்டாயிற்று. கண், செவி, வாய் முதலியன இருந்நன. ஆனால் அவை மரத்தில் உள்ள துளைகள் போலத்தான் இருந்நன. கண் இருந்தும் குருடாய் இருந்நோம். காது இருந்தும் செவிடாய் இருந்நோம். முக்கு இருந்தும் வாசனை தெரியவில்லை. ஏக்கு இருந்நது, ரூசி தெரியவில்லை. சர்க்கரைத் தண்ணீர் கொடுத்தாலும் அழுகை - வேப்ப எண்ணைய் கொடுத்தாலும் அழுகை. இப்படி ஒரு முடக்கான பிறப்பில் இருந்நோம். ஆனால் அம்மா

தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டால் கொறப்பயல் மாதிரி தூங்குவான். கீழேபோட்டால் அழுவான். ஆகவே உணர்ச்சி அறிவு ஒன்றுமட்டும் இருந்நது. அந்ந அறிவில் தங்கினோமா? இறைவன் எம்மைத் தங்கு விட்டானு? இல்லை. கருவிகள் எல்லாம் இருந்நன. ஆனால் அவற்றைப் பிரயோசனப்படுத்தாத பிறப்பில் இருந்நோம். இது இரண்டாவது பிறப்பு. தேகம் ஒன்றுகவே இருந்நாலும், பிறப்பு மற்றிலும் வேரூனது. அந்ந ஓரறிவுப் பிறப்பில் தங்கினோமா? இறைவன் தங்கு விட்டானு? இல்லை. அதிலிருந்நு மூன்றுவது பிறப்பிற்குள் னுழைந்தோம் - அது முன் இருந்ந தேகம் மாறி, கண் காது முதலிய கருவிகளை உபயோகப் படுத்தும் பிறப்பு - முன் இருந்நதைவிட மேலான தொரு பிறப்பு. கண் பார்க்கத் தெரிந்நது. ஆனால் சும்மா பொதுவாகத் தெரிந்நதே தவிர விபரமாகத் தெரியவில்லை. கை தட்டினால் செவி கேட்டது. னல்ல சப்தம், கெட்ட சப்தம் என்ற வித்தியாசம் தெரியவில்லை. பால் கொடுத்தால் மொச் மொச்சென்று குடிப்பான், மருந்து கொடுத்தால் அழுவான். பட்டு மெத்தையில் போட்டு இருந்நாலும் தெரியாது; மலஜலத்தில் கிடந்தாலும் தெரியாது. தேன் மேலே கை வைத்ததும் அது கொட்டுது - அதனால் வலிக்குது - அந்ந உணர்ச்சி தெரிகிறதால் கூ கூ என்று கத்துவான். ஆனால் தேன் கொட்டினதால்தான் இந்ந வலி என்று தெரியாமல் மேலும் அதன்மேல் கை வைக்கும் பிறப்பு. இது, மூன்றுவது பிறப்பு - அதில் னும் தங்குவில்லை.

ஞன்காவது பிறப்பில் நுழைந்தோம். கண் காது முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு ஒவ்வொரு பொரு ணையும் செயலையும் விபரமாக அறிகிற பிறப்பு. இனிப்பு இன்னது அது னமக்கு வேண்டும். கசப்பு இன்னது அது னமக்கு வேண்டாம். அம்மா அப்பா இன்னர் என்று தெரிந்து எட்டிப் பாய்வோம் - அன் னியரைக் கண்டால் வெறுப்பாகப் போகமாட்டேன் என்று திரும்பிக் கொள்வோம். னல்ல சப்தம் இன்னது பயங்கர சப்தம் இன்னது என்று ஒவ்வொன்றையும் பிரித்துப் பிரித்து அறிகிற அதிசயப் பிறப்பு. முன் னிருந்ந அதே தூலந்தான் இப்படி மாறிற்று. ஆனால் அந்நப் பிறப்பில், தின்கிற பழத்தை ஒரு கையிலும் பவுனை மற்றெரு கையிலும் வைத்துக் கொண்டு எது வேண்டும் என்று கேட்டால், பவுனை விட்டுவிட்டுப் பழத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுகிற பிறப்பு. பொரி கடலை மிட்டாய் வேண்டுமா, ரத்தின சரப்பளி தங்கமாலை வேண்டுமா என்று கேட்டால் பொரி கடலை மிட்டாயை வேண்டுகிற பிறப்பு. தங்க மாலையைத் தந்நாலும் அதை மன்னிலே போட்டு விளையாடும் பிறப்பு.

அதற்கு மேலே இன்னைகு தெளிவுடைய பிறப்பு எடுத்தோம். அது ஐந்நாவது பிறப்பு. பவுனை வாங்கிக் கொண்டால் அதைக் கொண்டு எத்தனையோ பழங்களை வாங்கிக் கொள்ளலாமே என்ற அறிவு படைத்த பிறப்பு அது. எல்லாம் தனக்கு வேணுமென்று ஆவிப்

பாய்கிற அறிவு பெற்ற பிறப்பு. அந்தப் பிறப்பில் தங்காமல் இன்னேரு மாற்றம் - இன்னேரு பிறப்பு எடுத்தோம். வேறு துலமல்ல - முன்னிருந்ந துலத்தில் தான் அந்த மாற்றம். எம் தேகத்தில் ரோமம் இல்லாத சில இடங்களில் கரேல் என்று ரோமம் முனைத்தது. ஞம் னினைக்காத எல்லையில் இன்பம் அனுபவிக்க ஒரு ஆசை வந்நது. இது ஒரு அதிசயத் தோற்றம் அல்லவா? எமக்குத் திடமான தேகம் வேண்டும், வேய்வேந்தி இல்லாது எப்பவும் அழிகாகவே இருக்கவேண்டும், எம் அழிகு மாறவே கூடாது; கீர்த்தி, என்கை எல்லாம் எமக்கே வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிற பிறப்பு அது. எல்லாம் அழியாமல் னித்தியமாய் இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற இந்ந அறிவு கொடுத்தது அழியாத னீண்டகால வாழ்வாகிய னித்திய வாழ்வை ஞம் அடையவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். இறைவன் எமக்கென்று தன் கிரயம் செய்துவைத்திருக்கிற அதிசோபன சுகந்ந வாழ்வை ஞம் கைபோடுவதற்கு என்றே அந்த அறிவுப் பிறப்பாகிய ஆருவது பிறப்பு வந்நது. இப்படி ஆறு பிறப்புவரை இறைவனே ஓவ்வொரு பிறப்பாக மாற்றி மாற்றி வளர்த்து வருகிறேன். இந்த ஆருவது பிறப்பில் அறிவு என்ற மாணிக்கத் தஜானுவை ஞம் தலையில் கட்டிவிடுகிறேன். இந்தப் பிறப்பில் னுழைந்நதும் பையன் என்ற பெயர் போய் மனுசன் என்ற பெயர் ஞமக்கு வந்துவிடுகிறதல்லவா? ஆகவே மனு சனன் ஆகவேண்டிய தனிக் கடமை வந்துவிடுகிறது. ஆனால்

அதை னிறைவேற்றிவிடாமல் எம் மனத்தின் அழி செயல் இச்சை குறுக்காட்டி னிற்கிறது. அதற்கு இசைந்துவிட்டால் னித்திய ஏரகம் வந்துவிடுகிறது.

இந்த ஆரூவது பிறப்பிலிருந்து-ஏழாவது பிறப் பாகிய பிறவாப் பிறப்பை னித்தியப் பிறப்பை ஞம் அடைய வேண்டும். இது னம்முடைய அறிவில் வைத்துப் பிரட்டிப் படைப்பிக்கின்ற அரிய பிறப்பு. இதை அடைய ஒட்டாது தடுத்து ஆபத்தாய் னிற்கிறது உன் பேய் மனம். வஞ்ஞகச் சதி செய்கின்ற உன் புலன்களுக்கு அது உதவி தரும் வாகனமாக னிற்பதால் அறிவைப் புலன்கள் வென்று விடுகின்றன. னித்திய அறிவை அடைய ஒட்டாமல் தடுத்துவிடுகின்றன. அவ்வாறு தடுத்து உன் வஞ்ஞப் புலன்கள், எமனிடம் உன்னைக் கொண்டுபோய்ச் சிக்க வைத்து விட்டு, அவை ஒதுங்கிக் கொள்ளுகின்றன. அந்த வெறி கொண்ட புலன்களையும் அவற்றிற்கு உதவியாக னின்று கொண்டு எது வந்நாலும் பத்தலே பத்தலே என்று போய்த் திரியும் சதி மனத்தையும், பொய் வேடம் போட்டுப் பயில் பண்ணிச் செயித்து, னித்தியத்துவம் என்ற சீவ சிம்மாசன மேடு ஏற்றுவதற்கு, எம் அறிவுக்குத் தூலத்துணையாகிய பேயோடாடும் பெருமான் ஒருவர் வேண்டும். தெய்வத்தாய் ஒருவர் வேண்டும். அவர்களைத் தஞ்ஞமாக ஞம் அடையவே தான் வேண்டும். னித்திய அறிவுபெற்ற னம்மை அழிவில் புகுத்த னிற்கும் பேய் மனதைத் திருப்பிச் சாவாவர முத்தி வழி னடத்தும் ஒரு அறிவாகார வல்

லபரை - னித்திய ருபகரை இப்பவே அடையாவிட்டால், ஸீங்ஙாத தண்டனையாகிய னரக அவஸ்தையே வந்நு விடும். அங்கு வாழ்க்கை அலற னிற்கும் கொடிய னெருப்பே; உணவு னரகலே. அறிவுப் பிறப் பாகிய இதில் ஏற்படும் தவறுதல் ஒரு னள் தவறுதலா? எக்கோடி காலத்திற்கும் அவஸ்தையில் புகுகின்ற தவறுதல் அல்லவா? இதை எச்சரித்து அறிவிப்பதற் குத்தான், இந்ந னித்திய முத்திக் கல்வியைக் கற்பிப் பதற்குத்தான் எல்லாக் கிரந்நங்ஙளும் எல்லா வேத பாடங்ஙளும் வந்நன.

ஒரு எல்லையில் மூச்சு ஆடாமல் இருந்ந பிறப் பிலிருந்ந மூச்சு ஆடிச் சப்தம் தோன்றிய பிறப்பு அடைந்நோம். முன்னிருந்ந எல்லையில் உணவு வேறே-பின்வந்ந எல்லையில் உணவு வேறே. இவ்வாருகவே ஒவ்வொரு பிறப்புக்களாக மாறி மாறி, இல்லாமல் இருந்ந ஒவ்வொன்றுக உண்டாகி உண்டாகி, னித்தியத்தை அடைகிற ஆருவது பிறப்பு வரை வருகிறோம். இந்ந அரிய பிறப்பிலே இருந்நு அவஸ்தை அலகை தேகத்தில் புகாமல் னித்திய சுவர்ணபதி தேகத்தைக் கைபோட வேண்டும். அதற்கு, மை வஞ்ஞப் புலன் களின் சதியை வெல்லக்கூடிய ஒரு ஜீவரட்சிப்புத் தாயை, பேறி வாகரத் துணையை, காருண்யத் திரு மேனி தாங்கி வந்நுள்ள தெய்வ தேசிகேந்நிரரை அடைய வேண்டியது மனித தூலம் எடுத்த எல்லாருடைய முதன்மையான அதி முக்கிய கடமையாகும். இவ்வாறு அவர்களைத் தேடி அடைந்நு தஞ்ஞும் புகவில்லை யென்றால், அவர்களின் காருண்யக் கோட்டைக்குள் வீ

குடியேறிக் கொள்ளவில்லை யென்றால், னிச்சயம் உண் அறிவு சிறுத்து மனப்பேய்க்கு அடிமையாகி விடும். அதன் பயன் எமனுகிய மறவி செய்யும் வாதனையில் புக்கு, கற்பகோடி கால அபாயத்தில் ஸீ நுழைய வேண்டியதுதான். இனை துணையற்ற அந்ந ஆபத்தை மாற்றித் தப்பித்துக் கொள்வதற்கு அல்லாமல் இந்ந அருமையான மேலாம்பரமான அறிவை உனக்குக் கொடுத்தது வேறு எதற்கு?

“வெறி கொண்ட இந்ந எண்ணத்தில் இருந்தால் னிச்சயம் னும் னறிச் செத்தே போவோம்” என்று அஞ்ஜி இந்ந உடலை வெறுத்து, வைராக்கிய புருஷங்க னின்று, னித்திய வைராக்கிய மேருவாகிய தெய்வ ஆசானை இடையருது பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களிடத்தில் ஒத்தை மனம் படைத்தவனுய் னிலைத்து னின்று னஸ்டமோ கஸ்டமோ அவமானமோ எது வந்நாலும் வைத்த அடி மின் வாங்காத திடசித்த னுய் னின்று மாருத னித்திய வாழ்வைக் கை போட வேண்டும்.

ஓவ்வொன்றுக ஏழு பிறப்பு எடுத்து னித்திய முத்தி வாழ்வை அடைகிறோம் என்ற இந்நக் தேவரகசியம் இது காலம் வரை யாருக்காவது தெரியுமா? தெரியாது.

பர்னக சாலை பந்நடி மேடை அன்னகக் கொலு அரண்மனை வாசல் எல்லாம் கட்டி ஒருவன் வாழ்ந்தாலும் அந்ந இடங்கள் எல்லாவற்றிலுமா இவன் உருண்டு பிரளப்போகிறுன்? இவனுக்கு வேண்டியது

இ^½ முழு இடந்நானே? இப்படி யாராவது னினைத்துப் பார்ப்பதுண்டா? அழிந்து போகிற ஊன வாழ்வைத் தினம்தினம் பெரிதாக்கப் பார்க்கிறோயே, அதே வெறி கொண்டு அலைகிறோயே, அப்படி ஆக்கி அலகைத் தேகத்தை விரைவில் எடுத்துக் கொள்ள ஆசையா?

318

எமன் கண்ணால் பார்க்கக் கூடியவனு? இல்லை. அருபமானவன். ஆனால் சாவுடைய னேரத்தில் அவன் இந்ந மனித தேகத்தைப் படுத்துகிற பாடு, அலங் யோல வேதனை எல்லோரும் பார்க்கும்படி ரூபமாய்த் தெரிகிறது. அவன் உள்ளேயே இருந்து சதிசெய்து வஞ்ஞகமாய்ச் சாய்த்து விடுகிறான். பாவி என்று காட்டுகிற கசப்பு தீட்டு பின்றைற்ற ஜல அடையாளமும் ரூபத்தில் வந்து விடுகிறது. இவ்வாறு அருபத்தில் னின்று சாய்த்து விடுகிற அந்நக் கோரஜை, சதிகாரஜை ரூபத்தில் வந்துள்ள ஒருவர்கள் தங்ஙவளின் தவாதிக்க வலிமையினால் அடக்கி, இல்லாமல் ஆக்கி, உன்னை னித்திய பேரின்ப தேகத்தில் ஏற்றி வைக்கின் ரூர்கள் என்றால், இவ்வுலகில் இதைவிடவேற்றன்ன அதி சயம் இருக்கிறது! அறுசுவை தேடி அழிக் கூக்போகம் அடைவதில் னுனுக்க னுனுக்கமாக உன் அறிவு ஓடுகிறதே, அந்ந அறிவு இந்நச் சாவாவர மெய்வாழ்வில் என் வரவில்லை? வராவிட்டால் அதற்குத் தண்டனை வராமலா இருக்கும்? கட்டாயம் வரும்.

319

இந்நத் தூலப் பிறப்பு எடுப்பதற்கு முன் கருவ நையில் இருக்கும்போது உனக்கு உயிர் இருந்தது -

ஆனால் முச்சு இல்லை. அப்படி இருந்தால் தான் மகாவல் பைமான ஐந்து பொறிகள் முதலானசகல கருவிக் குலங்களும் சுமார் ஐந்து மாத காலத்தில் பூத்துக் காய்த்து இந்த மனிதரூபம் எடுக்க முடிந்தது. பிறகு வெளியே வரும்போது ஒரேனேரத்தில் ஒன்பது ஆபரேஷன்கள் ஆகிறது. அதன் வடுக்கள்தான் னவத் துவாரங்கள் - வெளியே வந்ததும் உன் உள்ளே இருந்த நூதம் மூக்கில் வந்து மோதியதும், குவா குவா என்ற தொனி கிளம்ப முச்சும் ஒட ஆரம்பித்தது!

இந்த தூலப் பிறப்பைப் போலவே ணீ மறு பிறப்பு எடுக்கும் னேரத்திலும் உன்னை அந்தப் பிரணவ கருவறைக்குக் கொண்டுபோய், முச்சு ஆடாமல் ஒரு அணு னேரமோ அல்லது ஒரு யுகமோ அங்கு இருக்க வைத்து, உன் அங்குக் குலங்களை மாற்றி மறு படியும் தேவகைப் படைக்கப் பெறுகிறது. இதை இது னள்வரை கும் உனக்கு வெளியாக்க வில்லை.

இறுதி னேரத்தில் கசப்பு அடையாள பின்னாற்றம் இல்லாமல் முக மலர்ச்சியுடன் விளங்க, அதில் வியர்வை கொட்ட, குடு மாருமல், கை கால்கள் துவண்டு இருக்கப் பரிசுத்தப் பிரயாணம் ஆகிறவர் களுக்கு ஆதியில் தாயின் கருவறையிலிருந்துபோலவே முச்சு ஒடுங்கி உயிர் உள்ளே அடங்கி இருக்கிறது. அப்படி ஆனவர்களைத்தான் ஜீவப்பிரயாணம் ஆனவர்கள், ஆடக்கம் ஆனவர்கள் என்று சொல்லவேண் டும்.

திரு. சீன்மயானந்தாவும், மெ. எஸ். ஆர். னாயுடு பி. இ.

(கறுவேஸ் குப்பரெண்டிங் என்ஜினியர்)

அவர்களும் வந்திருந்தபோது,

ஆண்டவர்கள்:— ஜயறிவடைய புலிக்குப் பசி வந்தால் ஒரு மிருகத்தை அடித்துக் கொல்லும். பசி ஆறிய பின் அடுத்த ஒரு மிருகம் எதிரிட்டாலும் கொல்லாது. அடுத்த ஒளைக்குச் சேர்த்து வைப்போம் என்ற என்னம் அதற்கு வருவதில்லை. ஆனால் மனிதன் - ஆறறி வடைய இவன் - அப்படியா? பத்து கிடைத்தாலும் அடித்துச் சேர்த்து வைக்கிறோன். இவன் இருந்தால் ஹாறு ஆண்டு தானே இருப்பான். அப்படியிருக்கும்போது இவன் ஏன் சாஸ்வதமாக இருக்கக்கூடிய மதிப்பு, கடிடம், னிலபுலம் தேடுகிறோன்? இந்த எண்ணம் இவனுக்கு வருவது ஏன்? எப்பவும் சாகாமல் இருக்கப்பிறந்தவன் என்பதையே இது காட்டுகிறது.

மகனவி மக்களுக்கு வெகுளைக்கு இருக்கவேண்டும் என்று வீடு னிலம் முதலியன தேடிவைத்தானே - ஆனால் செத்து எடுத்துப்போகும் போது, “அப்பா - திரும்பி வந்துவிடாதே, பிள்ளைகுட்டிகள் கேழமாய்கிறுக்கவேண்டும்” என்று தன் மனிவியே சொல்லுகிறான், வீட்டில் வேலைசெய்யும் ஒரு கூலி ஆளைக்கூட அப்படிச் சொல்லமாட்டானே. ஆகவே இவன் - அப்படித் தள்ளப்பட்ட, வெறுங்கப்பட்ட சாதியாக, பிசாக என்ற சாதியாக ஆகிஷிட்டான் என்று காட்டுகிறதல்லவா? இதற்கா, இவ்வளவு அவமானப்பட்டுச் சாகவா, மனிதன் பிறந்தான்? இல்லை. மனு

சுசனுகப் பிறந்தவன் இப்படி மனு னீசனுகப் போய்விட்டான்.

15 னள் ஒருவனுக்கு “ஜெயில்” என்று சொல்லி விட்டால், அந்த அவமானம் தாங்கமுடியாமல் எல்லா வற்றையும் விற்று அந்த அவமானத்தைப் போக்கிக் கொள்ளப் பாடுபடுகிறோன! அங்ஙென்ன ணருப்பு வாளிக் கொண்டா அறுக்கிறார்கள்? உயிரோடு கொதிக்கிற எண்ணெயிலா போடுகிறார்கள்? பாம்பையும் தேளையும் விட்டா கடிக்க வைக்கிறார்கள்? சீழையும் மலத்தையுமா குடிக்கத் தருகிறார்கள்? இல்லையே. இங்கே இந்த சிறு அவமானத்திற்கும் சகிக்காதவன் - ஒரு சின்ன முள் குத்தினாலும் பொறுக்கமுடியாதவன் ஆச்சே னீ. னித்திய அழிவில்லாத தேகம் கொடுத்து அங்கே ஏரகில் எக்கோடி காலத்திற்கும் னீங்ஙாத அவஸ்தையும் அவமானமும் அடையப்போகிறேயே, அதிலிருந்து தப்ப னீயாக என்ன செய்து கொள்ளமுடியும்? அவ்வித ஆபத்து அவமானத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளச் செய்யவே, எல்லா மதங்களும் வந்நன. அவற்றிற்கு அதிபதிகளாக குரு தேவ பிரான் கஙும் வந்நார்கள் என்று அருளிச்செய்த பின்,

ஞன்டவர்கள்: உங்ஙள் மதம் என்ன? என்று கேட்க

சீன்மயானந்தரா: சிவமதம் என்று பதில் சொல்லவும்

ஞன்டவர்கள்: அதில் இறைவன், மனிதனுடைய இதயத்தில் இருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறது. அடுத்த

வைஷ்ணவ மதத்தில், “ஹிருதய கமலவாசன்” என்று சொல்லப் பெற்றுள்ளது. எதிர் மதம் என்று சொல்லு கிற இஸ்லாமிய மதத்தில் “கல்புஅதாவது ஹிருதயம் வெளிச்சமாகணும்” என்று பேசப்பெறுகிறது. கிறிஸ்தவ மதத்திலோ இருதயம் பிரகாசருபமாகப் போட்டுக் காட்டப்பெறுகிறது. புத்தமதத்தில் “ஓம் பத்மி ஸீ ஹம்” என்று ஒதப் பெறுகிறது.

ஓரே இடத்தை, அதாவது மனிதனுடைய உள்ள கத்திலுள்ள ரத்தம் சுரந்துள்ள ஒரு கூட்டையே அவை பேசுகின்றன. எவ்வளவு படித்தாலும் அந்ந ஹிருதயத்தைப் பார்க்க முடியுமா? முடியாது. ஒரு மதத்தின் உண்மையை மெய்யை இவன் சந்தித்தால், ஹிருதயம் பிரகாசமாகிறது. னேருக்கு னேர் தரிசிக்க முடிகிறது - பிறகு இவன் எல்லா மதத்தையும் தன்ன தாக னேசிக்கிறவருக ஆகி விடுவான். (சன்னிதானத்தில் இருந்ந அனந்நாதி தேவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி) இவர்கள் ஆளுக்கு ஒருமதம், ஒரு சாதி. இப்படி 67சாதிகள். வெவ்வேறு மதத்தினர் உள்ளார்கள். இங்கு எல்லோரும் ஓரே குலமானது - அந்ந இறைவனைத் தங்கள் இருதயத்தில் னேருக்கு னேர் சந்தித்ததாலேயே - சந்திக்க வைத்ததாலேயே - இப்படி ஆகியுள்ளார்கள்.

“ஏறுமோர் மாமிசத் துண்டாய்ன எக்குள்ளி
ருந்நஇ ருதயத்தைக்
கூறவொன் ஞைச்சம்பத் தெல்லாவி ஸொஉத்தி
யோவன மாக்கிவைத்தாய்
பாரிலுள் னோர்க்கூறும் இதயத்தை என்குரு
பாரென்று சொன்னாவுடன்

பார்க்கப்பார்க் கஞ்சி ரத்தெட்டன் டமேலாம்
பகல்போலி லங்கக் கண்டேன்

என்ற செய்யுள் பாடப்பெற்றது. தொடர்ந்து-

ஆண்டவர்கள்: ஒரு உத்திரவில் ஒரு ஊரையே
சுட்டெரி என்று உத்திரவு போடக்கூடிய ஒரு அரசனல்
இந்நக் காரியத்தைச் செய்யமுடியுமா? முடியாது. இத்த
கைய காரியத்தையே அன்று பகவான் - போர் முனை
யில் - அர்ச்சனனுக்குச் செய்தார்கள். “தரிசனை, தரி
சனை” என்கிறுர்களே “பார்க்கிறது” என்பது தானே
இவர்கள் அர்த்தம்? 30 ஆண்டு காலம் பகவானைப்
பார்த்தானே அர்ச்சனன்; என்ன பயன்? அப்ப தரி
சனை என்றால் என்ன? இது ஒரு தேவரகசியம் - மெய்க்
குரு சன்னிதியில்தான் அது வெளியாகும். பல காலம்
கீதையைப் படி படி என்று படித்து - பிறருக்கும்
போதிக்கக் கிளம்பி விடுகிறுர்களே - அன்று அர்ச்
சனன் பெற்ற பதவியைப் பெற்றார்களா? அந்நக்
கீதை எங்கே? அந்நத் திருச்செயல் எங்கே? வாடிப்
போய் விட்டதா? மதையில் கரைந்து போய் விட்டதா?

ஆண்டவர்கள்: உங்கள் வேலை என்ன?

சீன்ம: வேலை இல்லை - சன்னியாசம் - உபனிஷத்
துக்களைப் பிறருக்குச் சொல்வது.

ஆண்டவர்கள்: அதனால் ஸீ என்ன பெற்றுய்?
உனக்கு என்ன ஆச்சு? உன்னால் எத்தனை பேர் அந்ந
மெய்ப்பலன் அடைந்தார்கள்?

சீன்ம: எனக்குத் தெரியாது - பிரசங்கிப்பதோடு
சரி.

ஆண்டவர்கள்:(ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தை எடுத்
துக் கொண்டு) இது ஒரு வித்தாக இருந்தது. முனைத்து

மரமாகி - வந்ந வேலையை இந்ந முடித்துவிட்டது. னீ அம்மாதிரி சாதாரண ஒரு வித்தா? ஆற்றிவுபடைத்து முனைத்து வந்ந உருவாச்சே னீ! உன் வேலையை-கடவுள் உனக்கு னிர்ணயித்த வேலையை - கடமையை-முடித்தாயா? மனிதனுடைய கடமை இன்னது என்று கூடத் தெரியாமல் இருக்கிறார்கள்.

“கடவுள்” என்றால் என்ன என்று தெரியாமலே உலகம் பாழாகி விட்டது. வந்ந பொய்க் குருக்கள் மார்கள் “பராபரா, ஸஸ்வரா” என்று ஆகாயத்தை ஞேக்கிக் கைகாட்ட, மக்களும் கடவுள் மேலே இருக்கிறார் என்று முடிவு கட்டி விட்டார்கள். அந்நச் சொல், மேலேயா கை காட்டுகிறது? கடம் - தன் தேகத்திற் குள் - என்றல்லவோ சுட்டுகிறது!

உடம்பினைப் பெற்ற பயனை தெல்லாம்
உடம்பினுள் உத்தமணைக் கான்
என்றுதானே மெய்கண்ட மகத்துக்கள் காறுகிறார்கள்.

படைப்பில் வைத்து உயர்ந்ந படைப்பு மனிதன் அல்லவா? னீ ஒரு வீடு கட்டினால் மாட்டுத் தொழுவத் தில் - கக்கூளில் போய் இருப்பாயா? உனக்கு என்று கட்டப்பெற்ற அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட எல்லாவற் றையும்விட மேலான அறையில் அல்லவா தங்குவாய்? உனக்கு இருக்கிற புத்திகூட இறைவனுக்கு இல்லையா? உயர்ந்ந படைப்பாகிய மனிதனைவிட்டுக் கல்லிலும் செம்பிலும் கட்டையிலும் காற்றிலுமா இறைவன் தங்குவான்? உன்னில் இருக்கும் அந்ந இறை பொருளை னீயாக வெளியாக்க உன்னால் முடியாது. எப்படி தன் னில் இருக்கும் ஒரு குழந்தையை வெளியாக்க ஒரு

ஆனாக்கு ஒரு பெண் தேவையோ, அப்படியே தன்னில் இருக்கும் பிரம்மத்தை வெளியாக்க உன்போல் உடல் எடுத்த ஒரு ஆசான் தேவை, கட்டாயம் தேவை, குரு விலான் பெற்ற வாழ்க்கை, குமரியைக் குமரிகூடி மருவிய சுகத்தையே ஒக்கும். இச்செயல் கடவுளாலும் செய்ய முடியாது. மூம் பன்னிரண்டு போலிக் குருக்களைச் சந்தித்துப் பாடுபட்டோம். எல்லாச் சட்டத்திட்டங்கள் படி தகச்சத் - இரவு தொழுகை - முதற்கொண்டு காலாகாலம் ஒரு காலில் னின்று செய்தோம். ஓன்றும் கிட்டவில்லை. எம்போல் தேகம் எடுத்துப் பிரம்மம் ஓன்று வந்நது. அதன் காலடியில் சார்ந்தோம். அதன் பிறகே இந்ந மெய்ஞானம் எம் கைவசமாயிற்று.

தேகம்னம்போல் உள்ளளம்குரு னதருக்கு
நுமெதும் செப்புதற்கொப் பஜூளதோ
ஏகன்முதல் யாரையும் இ றைஞ்ஞினேம்
இவர்தொழில்வி யந்நுரைசெய்ப்பட்டங்கானேம்

வெளியே இருப்பதுபோல மூன்று உலகம் உன்னில் இருக்குமே. அவற்றைப் பிரித்து வான லோகத்திற்கு, இறைவன் சன்னிதிக்கு உன்னை அழைத்துப் போவது யார்? மெய்வழி எஸ். ஆர். னுயடுவைப் பார்த்து - அன்று மூன்று உலகம் கடந்து அத் தெய்வ எல்லைக்குப் போன்றே - அப்படி, உன் முயற்சியால் படிப்பால் போக முடியுமா? முடியாது. இந்நத் தேகம் சொற்ப காலம் இருப்பது. ஒரு மூன் தைத்தால்கூடத் தாங்கு முடியாதது. இதில் அறிவு என்ற பிரகாசத் தூலம் ஓன்று வைத்துப் படைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. அதை இப்போதே சந்தித்துக் குடியேறிப் பழகிக்கொன்

டால் - சாவு என்ற அந்த னீண்ட கால அவஸ்தையிலிருந்து னீ தப்பித்துக்கொள்ளலாம்.

சாவகுமுன் சாப்பழக்கம் பழகுவதும் எளிதோ
சாவந்நிடில் சமர்த்துமாந்தநன் படிப்பும் அங்கே செலுமோ
சாவகுமுன் சாப்பழக்கம் பழகுவதின் வெளிதே.

உபதேசம் என்றதும் பட்டினி போட்டு மேளதாளம் வைத்துப் பந்தல் சோடனை செய்து ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்வது என்று அர்த்தம். அந்த வார்த்தைக்கு னிஜத்ததுவ அர்த்தம் மறைந்து விட்டது. இது வே இப்படியானால் காயத்திரி, சுக்ளாம்பரதரம் முதலிய மந்திரங்களை னேருக்குனேர் இவன் தரிசிப்பது எப்போ? அப்படித் தரிசிக்கப்பெற்றவர்களே இங்ஙள்ள ஆண்பெண் ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் - இதற்குப் படிப்பு தேவையில்லை. மும் என்ன உங்ஙள்போல் படித்தவரா? இல்லை. இப்ப - எமது பிள்ளைகளாகிய இவர்களிடம்தான் தமிழ் ஏழுதக் கற்றுக்கொண்டோம். ஆனால் எமது ஞானி, எமது குருபிரான் சகல வேதத்தையும் ஏழுதி வைத்து விட்டார்கள்.

மெய்வழி எஸ். ஆர். னுடு னேரமாச்சு என்று சமிக்ஞை காட்ட, ஆண்டவர்கள் : அங்ஙபோல் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? இந்த வேலையைவிட்டு மற்ற எந்தக் காரியமும் சாவுவேலைதான். சத்தியமாகச் சாவு வேலைதான். போங்க போங்கு - உங்ஙள் வேலைகளுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வருகிறது. வெகு சீக்கிரத்தில் அதற்கு ஒரு னள் வருகிறது. மும் சொல்லவேண்டிய சாக்கிரதையை முற்கூட்டிச் சொல்லிவிட்டோம்.

பிரசாதம் வழங்கினார்கள். பிறகு ஆண்டவர்கள் எழுந்து திருமாளிகைக்குப் போக வெளியே வந்தார்கள். அப்பு ஒருமுறை மண்டியிட்டுச் சின்மயானந்தா வணங்க,

ஆண்டவர்கள்: அழகான தேகம், பாழாக்கி விடாதே, போய்விட்டு வா—

சின்மயானந்தா: அப்படியே வருகிறேன்.

ஆண்டவர்கள்: (நிமிர்ந்து அன்பு ததும்பும் அலங்காரத் தொனியில்) வா - கட்டாயம் வா - தப்பித் துக் கொள்வாய் என்று அருளிச் செய்தார்கள்.

321

ஆண்டவர்கள்: (பேரேட்டுப் புஸ்தகத்தை எடுத்துக்காட்டி) இது ஒரு புஸ்தகம்; (பைரியைக் காட்டி) இதுவும் ஒரு புஸ்தகந்தான். ஒன்று கணக்கு எழுதுவது, மற்றென்று தேதி தேதிக்கு எடந்தது, எடக்கிறது எழுதுவது. (இன்னும் இரண்டு புஸ்தகங்களைக் காட்டி) இது கணக்கோ, பாட்டோ எழுதுகிற புஸ்தகம்; இது படிப்பதற்குரிய அச்சேற்றிய புஸ்தகம். இவ்வாறு வேதம், காவியம், அம்மாஜை, கணக்கு, டைரி என்று வேறு வேறுக இருந்தாலும் எல்லாவற்றையும் புஸ்தகம் என்றே சொல்கிறோம்.

புழக்கம், வித்து, அண்டம், சினை என்ற ஏல் வகை யோனியில் சினை (கருப்பை) என்ற யோனியை எடுத்துக்கொண்டால் கோரமாகிய புலி, பெரிய யாஜை, சிறிய எலி எல்லாம் சினை என்ற யோனியைச் சார்ந்தவைகளே. மூம் சினையென்ற யோனிப் பகுப்பில் சேர்ந்தவர்களே. புழக்கத்தால் உண்டாகும் ஜீவர்கள்-

கார், பேன், புழுக்கள் முதலியன. இவைகள் ஒரே யோனி. எறும்பு பிறப்பதும் முட்டையிலிருந்துதான்; தீக்கோழியும் முட்டையிலிருந்துதான். ஆகவே இவற்றை யோனி வக்கயில் வைத்துப் பிரித்தால் இரண்டும் அண்டம் என்னும் யோனியே. புல்லும் ஆலமரமும் ஒன்று? இல்லை. சந்தன மரமும் வேலா மரமும் ஒன்று? சவுக்கும் ஞௌச்சியும், ணெற்பயிரும் பக்ஞமரமும் ஒன்று? இல்லை. அப்படி இருந்நாலும் அவை எல்லாம் வித்து என்ற யோனியின் கீழ் வருவனவே. இவ்வாறு ஆடு, மாடு, புலி, எலி, யானை, பூனை முதலிய கோடா கோடியான் சாதி அவ்வளவும் சினை என்ற யோனியிலிருந்து உண்டாகின்றவை. இப்படித்தான் சர்வ உலகங்களின் உற்பத்தி. இந்ந ஏல்வகை யோனியில் உண்டாகின்ற தோற்றுங்கள் ஏழுவகை - அவை அமரர், மனு முதலாகிய ஏழு வகைத் தோற்றுங்கள். இதை வகுத்தது யார்? ஆதி பிதா. இன்று அதை விளக்குகிறவர்கள் யார்?

அனந்தாதி தேவர்கள்: அதே ஆதி பிதா தான்.

ஆண்டவர்கள்: அந்ந ஆதி பிதாவின் சொந்தமான யோக்கிய அறிவுடைய பரம்பரைக்குத்தானே இது விளக்கப்பெறும். சரி. அதிருக்கட்டும். ஊர்வன என்ற தோற்றுப்பகுதியை எடுத்துக் கொண்டால், அட்டை, அரசினை, பாம்பு, பாம்பில் எத்தனையோ வகை; பெரிது, சிறிது (செவிட்டுப் பாம்பிலிருந்து மலைப்பாம்பு வரை). எல்லாவற்றையும் ஒரே இனமாகப் பிரித்தார்கள். எறும்புக்கும் மலைப்பாம்புக்கும் சுவாசம் ஒன்று? இல்லை. அப்படியிருந்தும் வித்தியாசம் குறிக்க

காது அவற்றைத் தோற்றுத்தில் வைத்து ஊர்வன
என்றே பிரித்திருக்கிறார்கள்.

விலங்கினங்களில் யானைக்கும், பூனைக்கும்
பக்கமா? இல்லை. அதே போல மானும் முயலும்
வேறே - புலியும் ணாயும் வேறே. புல் தின்கிற சாதி
ஓன்று - மாமிசம் தின்கிற சாதி ஓன்று. ஆனால் அவை
எல்லாவற்றையும் வீலங்கு என்ற இனத்தில் சேர்த்
துள்ளார்கள்.

சலம் வாழ் ஜந்துக்களில், கெண்டை மீன், திமிங்
கலம், சென்றாகுன்னி, பறக்கிறமீன் இருக்கின்றன.
இனத்தில் வைத்து அவை எல்லாவற்றையும் சலம்
வாழ்வன என்று பிரித்துள்ளார்கள்.

இவ்வாறு வகுத்த அவர்களே - ஒரு தேவ புருஷரை
அடைந்து அவர் மூலமாகத் தன் ஜீவ னிலையாகிய
தேவ னிலையை, பிரம்ம னிலையை அறிந்நவன்
எவனே அதாவது மனுத் தோற்றுத்தில் வைத்துத்
தேவரகசியத்தை உணர்ந்து கொண்டவன் எவனே -
அவனை “அமரர்” என்று எழுவகைத் தோற்றுத்தில்
முதலிடம் தந்து வகுத்துள்ளார்கள். அதாவது, தேவ
யோனியில் பிறந்து தெய்வப் பொருளை அறியப் பெற்
றவன், மனித உருவில் இருந்தாலும், அவன் உன்ன
தமாக உயர்த்தப் பெற்றுவிட்டான். ஆகையால்,
தோற்றுத்தில் வைத்து அவனை “அமரர்” என்றும்,
அவ்வாறு அறிவிக்கப்பெருத மற்றையோர்களை ஏர
என்றும் பிரித்துவிட்டார்கள். ஆதிச் சட்டம் வகுத்த
அவர்கள், யானைக்கும் பூனைக்கும் உள்ள வித்தியா

சமா வைத்து இதைப் பிரித்திருக்கிறார்கள்? இல்லை. எழுவகைத் தோற்றுத்தில் ஒரு இனத்திற்கும் மற்றொரு இனத்திற்குமின்ன வித்தியாசம் வைத்துத் தனித் தோற்றுமாகப் பிரித்துள்ளார்கள். இதை வைத்துப் பார்க்கும் போது, ஸீங்குள் ‘முன்பு எந்நக் கீழ் னிலையில் இருந்தீர்கள்? இப்ப எந்நத் தூராதிதூர உன்னத எல்லையில் தூக்கி ஏற்றி வைக்கப் பெற்றிருக்கிறீர்கள்’ என்று தெரிய வரும். உங்கள்றுவில் இதை ஸீங்குள் எப்போதாவது என்னிப் பார்த்ததுண்டா? இல்லை. முதலில் ஸீ இருந்ந பிறப்பு னரன் என்ற இனம். மெய்ச் செயலை ஞும் அறிவிக்க அறிந்ந பிறகு ஸீ வேறு இனம். அதாவது அமரர் என்னும் இனம் ஆகும். எவ்வளவு பெரிய வித்தியாசம் பார். இந்ந பிரம்மாண்டமான வித்தியாசம் தெரியவில்லை என்றால், தங்குத்திற்கும் வெள்ளிக்கும், தின்கிற பழுத்திற்கும் தோலிற்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரியாதவஞ்ச ஆவாய். கொசுவையும், அண்டங்களை அடிட்டுகின்ற அண்டரண்டப் பகுதியையும் ஒரே இனத்தில் சேர்த்த அவர்கள், மெய்யறியா மக்களை னரன் என்ற தோற்றுத்திலும், மெய்யறிந்ந உன்னை “அமரர்” என்ற தோற்றுத்திலும், பிரித்திருந்நால் உன் பிறப்பின் உன்னதந்நான் என்னே!

பூமி உண்டான கால முதல், சந்திர சூரியாள் முதன் முனை கண்ட கால வரம்பிலிருந்ந இதை இவ்வாறு யாரும் பாகுபடுத்திப் பேசவில்லை. வேதத் தெய்வாதீனப் பெட்டகமாகிய தேவரகசிய கஜாஹவிலிருந்த இதை இன்னுள்வரையாரும் எடுத்து வெளியாக்க வில்லை. மூதான் இதை இன்று எடுத்து உங்களுக்குத் தந்நோம். இது சதுர் யுகத்திற்கு ஒரு வார்த்தை.

மக்களும் முழும் வேறு வேறு என்ன உலகில் வாழ்கிறோம். ஒரே தோற்றத்தைச் சார்ந்ந கொசு வாழ்கிற என்ன உலகத்திற்கும் அண்டரண்டப் பகுதி வாழ்கின்ற என்ன உலகத்திற்கும் இடையில் உள்ள அந்ந வித்தியாசமல்ல தேவ குலத்திற்கும் மனித குலத் திற்கும் உள்ள வித்தியாசம். ஒரு இனத்து என்ன உலகத்திற்கும் மற்றெரு இனத்து என்ன உலகத் திற்கும் உள்ள வித்தியாசமே, அவர்களுக்கும் னமக்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

322

யனுக்குலந்திற்கு யெய்வறியின் அருட்பரிசு

பிறவிப் பயனும் மைக் குருபிரானும்

இறைவனுகிய ஏகனுயகனை அறிவதற்கு வேண்டிய வித்தியாதத்துவ எழுவகை அமானிதத்தைக் கடன் வாங்கி வந்துள்ள மனுமக்கள், ஓர் மெய்யருட் குருபிரானித் தேடியடைந்து, விபரிதச்செயல் விளைந்திரானின்ற பஞ்சேந்திரிய ராக்கதர்களை அடக்கி, வாசனைகூடியம் மனைஞசமென்றும் ஜெயத்தையடைந்து, அரங்குமென்றும் பதிஞான வீட்டில் சாந்தியடைதலென்றும் பூர்வீக பூரண சுயராஜ்ஜிய இன்பத்தை இச் சீவிய வாழ்விலேயே முயற்சித்து அடைவதுவே பிறவிப்பெரும் பயனென்பது வேதத்தீர்ப்பாகும்.

இந்ந வித்தியப் பெரும்பயனை, அற்பச் சோமபலினாலும் அழியுகைப் பராக்கினாலும் சம்பாதனைக்கும் மதிப்பினுக்குமாகத் திரியும் பொய்க் குருமார்களின் பிர

கடச் செயலினாலும் ஸ்திகக் கொள்கை கைதெங்கும் பரவி வளர்ந்து வருவதினாலும் அறவே மறந்து, பொய் யாகிய உடை னடை மைஞ்ஞாடும் புறச் செயலினையே போதுமாக்கிக்கொண்டு, அமானிதம் சுமந்த அனி யாயக்காரர்களாய், வாணிகை வீணைக்கி இறுதியில் னரக் இருளிற் புகுதுவதையே எதிர்நோக்குடையவர்களாக இருக்கும் மக்களுக்கு—

இறைவன் தன் திருவசனமாகிய வேதத்தில், னம் தன்னையறிவது னமது முதற்கடமையென்று விதியாக்கி வைத்ததுமன்றி, இந்தக் கடமையானது னம் அகத்துள் திட்டமாகப் பதியுமாறு, அவ் வேதத் தீர்ப்புக்கிணங்கு ஆங்ஙாங்குப் பல பாஸூகளிலும் உதயஞ்ஞெய்துள்ள எண்ணற்ற யோக்கிய அரசர்களாகிய பாரவான் நாடைய கிரந்தங்களிலும் காணக்கிடப்பதானது—

மக்களுக்கு அந்நகார மென்னும் இருளிருப்பாகிய இதய ஸோகத்தைத் திறப்பித்து, அவ்விருள் கிழிய னெரித்து ஓட்டிவைக்கும் ஓர் மெய்க்குருபிரான் எவ்வளரு வனுக்கு இல்லையோ அவனுக்குச் சன்மார்க்கமே இல்லை யென்றும், இன்னும் அப்பேர்க்கொத்த அருட்குரு பிரா னுடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளாத ஒருவன் தனக்கு னலமென்று செய்துவரும் அனைத்தும் முழுப் பாவ வியர்த்த மென்றும், அதனன்றியும் ஆண்ட குருவத்தேடு அறியாதார் செய்த தவம் மாண்ட மரத் திற்கு மண்ணனைத்து ஸீர் வார்த்த ஸௌக்குமென்றும் காணப்பெறும் இம்மொழிகள் எக்காலத்தும் மாருத அனுபவ சாக்ஷியான சத்திய வாக்குக்களாம்.

இங்ஙனம் ஆட்கொண்ட அருட்குரு பிரானுடைய உதவியால் தன்னுடைய இதய லோகத்தின் கதவானது திறப்பிக்கப்பெற்று, அடைதற்கரிய முத்திவீட்டினை யடைந்து, கயிலாயம் வைகுண்டம் பரமண்டலம் மொக்காஜ் என்னும் தெய்வப் பதிகட்குப் போக்குவரத் துடையவர்களாய், எக்காலமும் உள்ள ஏகனுயகளை மறைபடாத் தெரிசனையுடனே அறிந்து வணங்கும் வணக்கமானதே - இங்கே சத்திய ஏகரமாகிய எமது மெய்வழிச்சாலை யென்னும் திருவளர் தேவ பூமியில் கைவந்த வரவெனச் சுவானுபவத்தில் மலிந்து கிடக்கின்றன.

இச் சபையை உண்டுபண்ணீய ஸ்ரீவீத்துஞ்சைகம்

ஸ்ரீ ஆண்டவர்கள் சுமார் 114 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, பாண்டிவளனுட்டின் வடமேற்குப் பகுதியில் மார்க்கம்பட்டி என்னும் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, பெருந்துறையைச் சார்ந்த காசுக்காரன் பாளையத்தில் வியாபாரத்திற்கெனக் குடியேறி, னெல் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கிச் செல்வம் திரட்டிச் சிறப்போக்கி வாழ்ந்து வருகையில், அந்த ஊர் வழியாக வந்த ஒரு பெரியாரவர்களைச் சந்தித்து, அவர்கள் ஓர் எதார்த்த மெய்ஞ்ஞானியெனப் பரிபூரணமாக அறிந்து, அப் பெரியாரவர்களுடைய பாதார விந்தங்களைப் பற்றிக் கொள் வதுதான் மெய்ஞ்ஞான குட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் மார்க்கம் என்று உணர்ந்து, தம்முடைய பெரிய வியாபாரத்தையும் இளம் மஜைவியரையும் பால் மணம் மாருக் குழந்தையையும் உற்றுர் பெற்றுரையும் தீட்டிரென விட்டுப் பிரிந்து, பரம ஏழை வடிவினராய்

மெய்ஞ்ஞான வேடகையில் ஒருமுகத் துணிவுகொண்டு, தங்கள் குருபிரானவர்களே கதியெனப் பின் தொடர்ந்து சுமார் 20 ஆண்டுகள் அவர்களோடு பிரியாமலிருந்து, சர்வ வேதங்வளினுடைய உயிர் ஆதிக்கப் பதவிகளைக் கைக்கொண்டு வந்து, தாங்கள் பெற்றிருக்கின்ற சர்வக் குத் தன்மையின் ஸிரந்தர மகிழ்ச்சியினுலே மக்கள் யாவற்றிரானும் தங்களைப் போலவே இம் மகிழ்ச்சி ஜீவ வாழ்வை அடைய வேண்டும் என்னும் ஞட்டத்தினராய், ஜாதி மத வேற்றுமையின்றி மக்கள் அணைவர்க்கும் போதிக்கும் தேவபோதனுச்சாரியராய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இதனை, இதற்கு முன்காலத்தே வந்த மெய்த்தவத் தீர்க்கத் தெரிசியர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்களின் முன்னு பின்னு காலங்களை எக்கி எட்டித் தடாவிக் கூர்ந்து கேடுக்கி, னேரில் இங்கே வந்து பார்த்துக் கூடவே இருந்து எடுத்து எழுதி வைத்தவர்களைப் போலவே, முன்னெடுங்காலமாகிய ஆயிரமாயிரத் தாண்டுகளுக்கு அப்பாலேயுள்ள அக்காலத்தில் வெளி யாக்கியுள்ள தீர்க்கத்தரிசனங்வளாகிய இறுதித் தீர்ப்ப ரவர்களின் செயல் அடையாளங்கள் ஒவ்வொன்றி ஜீயும் ஊன்றிப் பார்க்குமிடத்து அவையாவும் னிலை னிறுத்தும் வாய்மையாவது -

இப்போது இக்காலத்தில் கலிவலி தொலைத்துத் தலையுகப் பயிர் ஏற்றுவதற்கென எழுந்தருளி இம் மெய்வழிச்சபையை உண்டுபண்ணிய ஜீ வித்துஞ்சைக்காகிய மெய்வழிச்சாலை ஆண்டவர்களே, திருக்கயிலாய் பரம் பரை ஞான சித்த கஸ்கி அவதார மகாபுருடோத்தமர்

எனவும், சமரச வேத மன்னுவாகிய மைத்திரேய புத்தர் எனவும், உலகப் பவத்தீர்ப்பு இறுதி மெஸ்ஸியாவரசிய ஜாதிகளின் கர்த்தர் எனவும், யுக னத்ராகிய மகதி எனவும் விளங்குவது, இங்கு வந்நிருந்நு அமைதி கொண்டு ஆராயும் சிறிது குட் பழக்கத்தினால் தெற் றெனப் புலனுகியிருக்கின்றதும் புலனுகுவதும் புலனுகப் பெறுவதுமாம்.

சபையின் ஞேக்கம்

இவ்வாரூப இம் மெய்வழிச் சபையின் பொல்லாப் பினி ஈக்கும் பெருந்தவப் பள்ளியாகிய பொன்னரங்க தேவாலயத்தில் ணடமாடும் திருமேனி தாங்கி ஏழுந் நருளியிருக்கும் எங்கள் தெய்வீகக் கர்த்தாதி கர்த்த ராகிய ஆண்டவரீகளின் திருவுள்ளத்தில் சதா உலாவிப் பரிமளித்துக் கொண்டிருக்கின்ற - மனுக்குல மக்களை ஜென்ம சாபல்யர்களாக ஆக்கவே வேண்டுமென்ற - இரக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மக்களெல்லோ ரெயும் இச் சன்னிதியில் சாரும்படிச் செய்துவைக்கும் இப்பெரிய புண்ணிய காரியத்தைக் கையேற்று மாரேந் திச் சிரம் தாங்கி ணடாத்தும் பரோபகார எதார்த்தத் திருப்பணி வேலை செய்வதாவதே இச் சபையின் ஞேக்க மாரும்.

மெய்வழித் தேவ மக்களின் சமரச ஈதம்

அழியாத ஜீவ வாழ்வான மெய்யென்பது ஒன்று இருக்கிறதென்றுகூடத் தெளியாது, னிலையற்ற பொய்யி ஞேடு ஓட்டியுள்ள காரணத்தினாலேயே அம் மாயா பேதக உணர்வில் ஊன்றி னின்றுகொண்டு, எங்கெங்கும் சமத்துவம் சமரசம் என்று வாயில் மட்டுமே கதறி,

காரியமோ கைகூடாது, பிரத்தியகூத்தில் விபரீதக் கலகமாக இருந்நுவரும் இதுனள், இங்ஙே எழுந்நருளி யுள்ள சமரச வேத கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ சாலை ஆண்ட வரவர்கள், தங்களின் செயற்கரும் செயலாகிய னீள் தடம் பாடென்னும் - இத்தாலம் கடந்ந அழியா னிலை யாகிய மெய்யில் உள்ளும் புறம்பும் தித்திக்க, ஜாதி களின் வேற்றுமைகளை வேற்றுக் கணந்து, சமரச சமத் துவ னிலையில் 67 சாதி இனத்தவர்களை மகிழ்ச்சி பிறங்க ஜீவ கூட்டுறவு ஏற்றத்தில் ஒரே குடும்பச் சம்மனசுகளாக ஆக்கிவைத்திருப்பது பிரத்தியகூம்.

இன்னும் இத்தால வாழ்விலுங்குடப் படித்தவர் களுக்கும் படியாதவர்களுக்கும் எட்டிக் கற்கழுதியாத மெய்க் கல்வியைக் கற்பிப்பதும்; இழிகுலத்தோர் என்ப வரையும் உயர் குலத்தோர் என்பவரையும் எக்குலத் திற்கும் மேம்பட்ட ஒரே உன்னத குலத்தினராகப் பிறப் பிப்பதும்; பணக்காரர்களுக்கு மேன்மேலும் ஏற்வரும் அவாவையும், பணமில்லாதவர்களுக்கு மேலே குறித் துள்ளவர்களை அண்ணந்து பார்த்துத் தொண்ணந்து கொண்டிருக்கும் தன்மையையும், இவ்வகையில் இயற்கையாய் எவருக்கும் இருந்நுவரும் இவ்விரண்டு தன்மைகளை வேற்றுக் கணந்து, எல்லாம் போதுமென்ற அந்நப் பெருந்நகை ஆஸ்திகத்தில் மனத்தைக் குடியேற்றித் தெய்வீக சம்பன்ன சம்பத் துடையவர்களாக ஆக்குவிப்பதும்; சைவம் வைணவம் கிறிஸ்தவம் இஸ்லாமியம் முதலிய பற்பல மதஸ்தர்களும் தங்கள் தங்களின் மதங்களில் உள்ள உள்ளீடான் மூலமந்திர உயிராதார மெய்ப்பொருளினைத் தாங்கள் தாங்களே கைக்

கனியென அனுபவிக்கும்படியாக அவர்களை ஆக்கியும் ஆக்கிக்கொண்டும் ஆக்குவதற்கும் பிரத்தியகூட னிருபணயில் னின்றுகொண் டிருப்பதுவுமே எம்மனேருடைய சமரச னீதமாகும்.

இச் சபையாரின் அடிப்படையான எம்பிக்கைகளாவன ஆண்டவன் ஒருவன் உண்டென்பதும், அவனது சிபார்சுக்குரிய தீர்க்கத்தரிசியர்கள் உண்டென்பதும், அவனுடைய அடியார்களாகிய அமர்கள் உண்டென்பதும், வேதங்கள் உண்டென்பதும், மரணம் உண்டென்பதும், அதன் பின்னர் இறைவனுடைய கட்டளைப் படி அவரவர் செயலுக்குத் தக்க பலன் பெறுகின்ற தீர்ப்பு னன் உண்டென்பதுமாம்.

சபையும் சர்க்காரும்

இராஜத்துரோகிகளையும், அரசாங்கச் சட்ட திட்டங்கள்கும் ஆக்கினைகட்கும் விரோதமாகவும் அல்லது மாருகவும் பகிரங்கமாகவேனும் அல்லது அந்நரங்கமாகவேனும் னடப்பவர்களையும், அவ்வாறு னடப்பவர்களைப் பெருமைப்படுத்திப் பேசுபவர்களையும் ஏந்நக்காலத்திலும் எக் காரணத்தைக் கொண்டும். இந்நச் சபையில் சேர்க்கப்பெற்றாட்டாது. சபையின் அங்கத் தினருள் எவரிடமாவது, இத்தகைய துர்னடத்தை காணப்படுமாயின் அவர் உடனே சபையினின்றும் விலக்கப்படுகிறார்.

சபையின் தெய்வீக அங்கத்தினர்

ஜாதி மத தேச பேதமின்றி, அங்க ஈனமில்லாது, 22 வயதுக்கு மேல் 64 வயதுக்கு உட்பட்டவராயும், விவாகம் ஆணவராயும், அவரவர் சாதி மதாச்

சாரத்தை ஒப்புக்கொண்ட ஒழுக்கமுடையவராயுமுள்ள ஆண் பெண் இரு பாலாரும் இந்நச் சபையின் தெய்வீக அங்குத்தினராக ஆகிக்கொள்வதற்குச் சேர அருகதை யுள்ளவ ராவார்கள்.

அங்குத்தினரின் ஸீரதம்

கொலை களவு கள் காமம் பொய் என்னும் பஞ்சுமா பாதகம் செய்பவர்களையும், புகை குடிப்பவர்களையும் சினிமாவுக்குப் போகிறவர்களையும் இந்நச் சபையில் சேர்க்கப்பெறுமாட்டாது.

அனந்தர், அனந்தங்கி என்னும் தீக்ஷா மகுடம்

மெய்க்கல்விக் கலாசாலைத் தேவநட்டு ஜயர் ஸ்ரீ சாலைஆண்டவர்கள் திருச்சன்னிதியில் வேத வியாக்யான விற்பனம் கடந்ந மந்திரோற்பன்ன சூக்கு மாருர்ச் சுலாம் ஏற்றுனிற்கும் செளபாக்ய ஜெயசீலருக்கு “அனந்தர்” “அனந்தகி” என்னும் பரிசுப்பட்டம் மெய்ம்மை வழங்கப் பெறுகிறது. அவ்வாறு மெய்ஞ்ஞானப் பரிசுப் பட்டம் பெற்ற பலரும், அவ்வப்போது தங்கள் அனந்தர் குல தீக்ஷா முயங்களைச் சர்க்கார் கெஜட்டில் பிரசுரித்து வருகின்றார்கள். இன்னும் இவர்கள் தங்கள் சிரங்களில் காஷாய தலைப்பாகை அணியவும் தகுதியுடையவர்களாகின்றார்கள்.

328

முத்துளபி தங்கள் பெருந்தடம்
(சர்வஜன ரஹ்மத்து)

ராஜிகுல் ஹவாம் மலிகுல் உலாவென்னும் பூரணக் கடவுளாகிய அல்லாஹ் ஜல்லஹானஹுத ஆலாதன் திருவசனமாகிய குர் ஆன் ஷரிபின்கள் மத்தை

னினைக்கும் ஆதமியாகிய தூலமெடுத்த முமீன்கள்
யாவருக்கும் திருவுளம் பற்றிய

“குல்ஜூ அல்லுக்கு வஜஹுகஸ் பாதிலு
இன்னஸ் பாதில கரன ஜஹாகா”

என்னும் ஆயத்தின் கருத்தின் பிரகாரம் அபத்தப்
பொய்ம்மொழி அழிவடைந்து மெய்யானது பிரத்தியகூ
மாகிவிட்டது.

முமீன்களான சுத்தவான்களுக்கென் றிருக்கும்
வித்திய பெரும் பிரயோசனமாகிய றப்புடைய வணக்
கத்தை அற்பச் சோம்பலினாலும் பராக்கினாலும் அறவே
மறந்து - பொய்யாகிய லிபாஸென்னும் உடை எடை
ஞம் குடுவதை மட்டுமே போதுமாக்கிக்கொண்டு -
ஜோகியக் குறி கேட்பதிலும், மாந்திரீகத்திலும், உள்
என்பு வைத்துப் பனுவாகத் திரிந்து - அமானிதம்
சுமந்த அனியாயக்காரருகி - தெளபாவுடைய வாசல்
அடைபடும் இறுதி னள் வரை - ஆ - கைசேதமே! வீண்
காலம் கழிப்பவர்களுக்கு இறைவன் தன் திருவசனத்
தீர்ப்பில் னம் தன்னையறிவது னமது முதற் கடமையா
கிய முந்தின பருலென்று விதியாக்கி வைத்தது மன்றி,
இது னம் அகத்துள் திட்டமாகப் பதியுமாறு பல ஆயத்
துக்கள் மூலம் - உதாரணமாக - ஒரு தலைமுறை
காலம் மட்டும் னன் உன்னிடம் குடியேறி இருக்கிறேன்,
வீ என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டாயா என்றும் -
தன்னையறிவதற்கே யன்றி இன்சாஜை னன் வீணுக்
காகப் படைக்கவில்லை என்றும் - னன் ஆதத்துடைய
குரத்தைக் கொண்டு வெளியாகி இருக்கிறேன் என்
றும் - அதே இன்சானுடைய கல்பிலேயே வெளியா

கிறதே யல்லாமல் வேறே எதிலும் ஒன் வெளியாகிற தில்லை என்றும் - மனிதன் என்னுடைய ரகசியப் பெட்ட கம் என்றும் - இன்னும் இவை போன்ற அனேகம் திருவசனங்களால் நம்மைத் தடுத்தாட்கொள்பவனுகிய னம் தலைவனை யறிவது சுன்னத்தாக வைத்த காரணம் என்ன வெனின் - தன்னை ஒருவன் அறிந்நாருகில் தன் என்னும் ஆலயத்துள் விருக்கும் தெய்வீக மாகிய உதயம் திட்டமாக அங்கே தோற்றிரவாகிக் கானுகின்ற படியினாலே தனக்காதாரத் தலைவனை யறி வதே தன் பெருமுதல் எனினும் அதைச் சுன்னத்தாக வும் தன்னை யறிவதைப் பருலாகவும் வைத்த தனக்கான்கா.

மேலும் இதன் பொருட்டாகவே - திக்கீர் உடைய வர்களிடத்தில் ஸீங்கள் அறியாதவர்களாய் இருக்கிற செயலை விட்டுத் திட்டமாக இஸ்தக்பார் என்னும் மன் னிப்புத் தேடிக் கொள்ளுங்கள் என்றும் - இன்னும் அவர்களைக்கொண்டேதான் மனிதனுக்குப் பிரயோஜி னம் ஆக்கிவைத்திருக்கிறோம் என்றும் - இன்னும் எவன் ஒருவனுக்கு அப்படிக்கொத்த ஷய்க் இல்லையோ அவனுக்கு ஷய்க் கூடுத்தானுகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்றும் - அத்தகைய ஷய்க்கை எவனுருவன் அடையவில்லையோ அவனுக்குப் பரிசுத்த மார்க்கமே இல்லை என்றும் - இன்னும் அத்தகைய ஷய்க்குவான் வர்சீனை தேசத்தில் இருந்நாலும் ஸீங்கள் தேடிப் போகத் தான் வேண்டும் என்றும் - இங்களும் தடுத்தாட்கொள்ப வந்திய முதல்வன்தன் தனிப்பெருங்கருணைப் பிரதினிதி

யாகிய னமது இறுதி முத்துனபி அவர்களின் கிரந்தங்களில் காணக்கிடப்பதானது உள்ளங்கைக் கணியாம்.

அன்றியும், னம் திருமந்திரத்தில் “அஷ்வதூ
அன் ஸாயிலாஹ் இல்லல்ஸாஹு” என்னும் சத்தியத்
தீர்ப்பினையும் துலக்கிக் காட்டிய னம் மனுக்குல னயகம்
ஏபிகளுக் கரசராகிய முஹம்மத் ‘சல்’ அவர்களின் வேத
னீதினெறிப்படியே, முன்னுள்ள எல்லா மத வேதங்களை
யும் தனதென ஒப்புக்கொண்டு - “மன் அரப னப்ஸஹு
பகத் அரப றப்பஹு” என்னும் ஹதிது குத்ஸியின்படி
தன்னை யற்றநு தன் தலைவனின் தரிசனத்தைக் கல்
புக் கண்கொண்டு சந்நேகமறத் திட்டவட்டமாகக் கண்
டற்றந்து - கலப்பற்ற சாலிஹான அமலாகிய தெளவு
துடைய இபாதத்தென்னும் வணக்கத்தை உள்ளதை
யுள்ளபடி மெய்யாகவே புகட்டி - உலக மக்கள் அஜை
வரும் அழிவில்லாத ஜீவ சுயராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றச்
செய்தும் செய்துகொண்டும் வருவதே இம் மெய்வழி
சுரை.

இச் சபையோரின் அடிப்படையான னம்பிக்கைக்
ளாவன:—அண்டவன் ஒருவன் உண்டென்பதும், மலா
யிகத்து மார்கள் உண்டென்பதும், தீர்க்கதறிசிமார்கள்
உண்டென்பதும், வேதங்கள் உண்டென்பதும், மர
னம் உண்டென்பதும், அதன் பின்னர் இறைவனின்
ஹுக்குமுபடிக்கு அவரவர் அமலுக்குத் தக்க பல்கை
ஜீவர்கள் அடையும் தீர்ப்பு னள் ஒன்று உண்டென்பது
மாம்.

சபையின் தெய்வீக அங்கத்தினர்:—
ஜாதி, மத, தேச பேதமின்றி, அங்க ஈன மில்லாது

22 வயதுக்குமேல் 64 வயதுக்கு உட்பட்டவராயும், விவாகம் ஆணவராயும், அவரவர் ஜாதி மதாச்சாரத்தை ஒப்புக்கொண்ட ஒழுக்க முடையவராயுமுள்ள ஆண் பெண் இருபாலரும் இந்நச் சபையின் தெய்வீக அங்குத்தினராக ஆகிக்கொள்வதற்குச் சேர அருகதை யுள்ளவராவார்கள்.

அங்குத்தினரின் விரதம்:— கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்னும் பஞ்சுமா பாதகம் செய்பவர் களையும் புகை குடிப்பவர்களையும் சினிமா முதலிய கேளிக்கை விளையாட்டுக்களுக்குப் போவோர்களையும் இந்நச் சபையில் சேர்க்கப் பெற மாட்டாது.

சபையும் சர்க்காரும்:— இராஜத் துரோகிகளையும் அரசாங்கச் சட்ட திட்டங்களுக்கும் ஆக்கினைகட்டும் விரோதமாகவும் அல்லது மாருகவும், பகிரங்குமாக வேனும் அல்லது அந்தரங்கமாகவேனும் னடப்பவர்களையும் அவ்வாறு னடப்பவர்களைப் பெருமைப் படுத்திப் பேசுபவர்களையும் ஏந்தக் காலத்திலும் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் இந்நச் சபையில் சேர்க்கப்பெற மாட்டாது. சபையின் அங்குத்தினருள் எவ்விடமாவது இத்தகைய துர் னடத்தை காணப்படுமாயின் அவர் உடனே சபையினின்றும் விலக்கப்படுகிறுர்.

காமீல் னயகமாகிய ஷெய்குல் முர்ஷதுரு சாலை ஆண்டவர் அவர்கள், அல்லா றகுல் என்னும் னிஜ மான அச்சப்பாட்டினை யுடைய கூட்டாளர்கள் என்று தெரிந்து கொண்டதன்பின் - அவர்களுக்குச் செய்து வைக்கும் பெனுத்துக்களின் னுன்று படிகளாவன:—

முதலாவது

‘இல்முல் யகின்’ வழிபிடித்துவரும் முரிதன்களுக்குத் தூலத்தைத் தாங்கி னடாத்திக் கொண்டிருக்கும் ஆதி னடுத்தலமாகிய ‘மக்காமன் மஹ்முதா’ என்னும் தலத்தில் வாஜிபுல் - உஜாது தோண், தூலத்தினுள்ளே கூட்டிக்கொண்டுபோய்ச் செய்து வைக்கப்பெறும்.

இரண்டாவது

முரிதனின் பொய்மலக் குற்றமாகிய னபுஸே கூஷத்தானியா மாறுபட அந்நரங்க ஜீவகளை யிருப்பாகிய அஜபையென்னும் உஜாது னடையைக் கல்பெனும் அரியாசனத்தில் தனக்குப் புலப்பட எழுப்பித் தன்னையறியும் தவமுறையை ஆல மிதாலில் குக்கும் தேகத்தைக் கைப்பற்றும் படிக்கு மும்கினுல் உஜாதன்னும் தலத்தில் செய்துவைக்கப் பெறும்.

மூன்றாவது

‘மௌத்து கப்ல அன்த்த மௌத்து’ என்னும் மௌத்துக்கு முன் மௌத்தாகிப் பழகும் தவத்தில் னின்று, தூலதேகத்தை விட்டுக் காரண தேகத் துற வியல் போக்குவரத்துப் பெற்று, வாசி தன் வசப்படமாவுல் ஹயாத்தென்னும் அமிர்தஞ்சுற்று எழும்படியாய் ஆஸ்மலகூத்தில் வஹதானியப் பொழிலாகிய - வேர் மேலும் பனர் கீழுமாக னின்று விளங்கும் சிதரத்துல் முன்தஹா வென்னும் விருஷ்டத்தின் அடி னிழலில் - மாருத அருங்காரணச் சோங்குடைய மும்தனால் உஜாதன்னும் தலத்தில் செய்து வைக்கப்பெறும்.

உள்ளவர்வது

மகாகாரண உபதேசம் - ஹக்கினிடத்தில் அன் பெனும் யகின் தரிபாடாகி னிலைத்து ஒன்று படுவதற் காக,இரவு பகலில்லாத எல்லையற்ற பரம ரகசியமாகிய சலாமத்தென்னும் சாந்தி னிலை பொருந்த ருஹே சிர் றியில் செய்துவைக்கப்பெறும்.

“காலஸ்லாஹ் த ஆலா குல் அதீ உல்லாஹ் வர்ரகுல் பழின்த்த வல்லெள பழின்னல்லாஹ் ஸாயு ஹாப்புல் காபிரீன்” என்ற கருத்தின்படி அல்லாஹ் த ஆலா வையும் அவனுடைய ரகுலையும் ஹாப்பு வைத்து ஒவ்வொருவரும் இதை வையகத்தில் பரவச் செய்யக் கடமை பூண்டவர்களே. ஆகையால், இப் புண்ணிய கைங்கரியத்தைப் பரவச் செய்பவர்கள் எல்லோரும் திட்டமாகப் பெரிய தர்மங்களைச் செய்த புண்ணியசாலி களே யாவார்கள். இதனை னன்மனங்களான்டு பன்முறை படிப்போரும் பயன்படுவார்கள் - ஆமீன்.

ஹிஜ்ரி 1300 ஆகியும், அதன்மேலும் 72 - ஆம் வருஷம் னடந்துகொண் டிருக்கின்ற இப்போது, சலா மத்தடைய வைக்கும் இந்ந ரஹ்மத்து வெளியாயிருக்கிற தானது - இது என்ன ஜமானு? என்று அறிவோர்கள் அனைவரும் எதிர் நெறிப்படி அறிவார்களாக.

றும், மோன எழுத்தென்றும், அடி முடி எடு என்றும், அகர உகர சிகர மென்றும், முச்சுடர் என்றும், அகம் பிரம்மாஸ்மி என்றும், ஓம் தத் சத் என்றும், ஓம் ஸ்ரீ ஹஸால் என்றும் கூறிவைத் துள்ளதையே, குர் ஆண் ஷ்ரீபாகிய புர்கான் வேதத்தின் முன்முகப்பில் ‘அஸீப் லாம் மீம்’ என்ற அளவு குறி அடையாள அகமியக் கிரந்நமாக எடுத்து வைத்துள்ளது. அந்ந அஸீப் லாம் மீ, மைத் தாங்கள் திட்டவட்டமாகவும் தெள்ளத் தெளி வாகவும் அறிந்தும் அனுபவித்துக்கொண்டு மிருப்ப தோடு, தங்களைச் சார்ந்துள்ள 67 சாதிகளைக் கொண்ட எல்லா மதங்களிலுமுள்ள பல ஆயிரக்கணக் கான மக்களுக்கு அதை அறிவித்தும் - அதன் பலருக அன்னவர்களின் இறுதிப் பிரயாண னேரத்தில் ‘இவர்கள் தான் னல்லவர்கள் புண்ணியர்கள் மெய்யான பரிசுத்தவான்ஙவள்’ என்று காட்டக்கூடிய பகிரங்க அடையாளமாகிய சுத்தப் பிரயாணர்களாக ஆகி, அதாவது னஜீஸ் கசப்பு ஜலம் என்னும் தீட்டுத் துடக்கு ஏற்றம் யாதொன்று மில்லாதவர்களாகி - சுவர்க்க பதிக்குக் குடியேறும் முழு யோக்கியப் பதவி யை இன்றே இங்கு பிரத்தியங்குத்தில் அனுபவிக்கும் படி ஆக்கிவிட்டும் ஆக்கிக்கொண்டு மிருக்கிறவர் களுக்கு -சம்ஸ்கிருத கிரந்நத்திலும் அரபு வேதத்திலும் மகதி என்றும், இன்னும் மற்றைய வேத வேதாந்நங்களில் கல்க்கி, இறுதி மெசியா, மைத்திரேயபுத்தர், வீரபோகவசந்நராயர், சாலீ ஆண்டவர்கள் என்றும் திருமைங்கள் இருக்க, அதை விட்டு விட்டு, அந்ந

‘அலீப் லாம் மீ’ மை சர்வக்ஞ சாட்சிப் பொருளாக விளங்கும் இறைவனுகிய அல்லாஹ் என்னும் கடவுள் தான் அறிவான் என்று, கண்ணமுடிக்கொண்டு முன் பின் பார்க்காமல் முரட்டுத்தனமாகச் சொல்வதானது - வஸ்து வித்தாகிய அந்ந ‘அலீப் லாம் மீ’மை ஒர் உருக் கொண்ட அறிவு அறியுமே ஓழிய, அதே வஸ்து வித்தாக அருபத்தில் விளங்கும் அல்லாஹ் எப்படி அறிய முடியும்; எதற்காக அறிய வேண்டும்? என்று யோசித் துப்பார்க்கும் இப் பூமண்டலம் முழுதிலுமுள்ள தூல மெடுத்த சர்வ சாதி மத மனித கோலங்களின் என்மை அறிவு அடங்கலும் னின்று கவனித்து, இது சரியா அல்லது அது சரியா என்று சொல்லட்டும்.

மேற்கூறிய மேலாம்பரமாகிய சர்வக்ஞத் திறம் படைத்த உள்ளமைப் பெட்டக மெய்யை, னெடுங்காலம் அதற்கென்றே தங்கள் தூலத்தைக் காவு கொடுத்துப் பாடுபட்டுப்பெற்று, முக்கை விட்டு முச்சானது வெளியேறுது ஓயாத் தவங்வொண்டு என்னுணும் னிற்கும் வல்லபப் பாரவான்வளை, அதற்காகச் சிறிதுசூடப் பாடுபடாது சோம்பேறியர்களா யிருந்து கொண்டு, தின்று தூங்கிப் பெருமுச்சும் கொட்டாவியும் விட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள் குறை கூறத் துணிவதானது - அதற்கான பலஜை, சீக்கிரத்தில் அடைவதற்கோ? அப்படிக் குறை கூறுவதானது, தங்கள் குறை அவ்வளவு மலிந்து அடங்காமல் வழிந்து ஓடி வெளியாகிற தென்பதையே காட்டுகிறது. அந்தத் தலை வறண்டதனம் படைத்தவர்கள் தொண்ணூறு குளைக்குள் அதற்குரிய பலஜைப் பெறுவார்களாகவும்.

அவர்கள் வாழ்கின்ற பூமியை ஹலாக் ஆக்கி சர்வ ஒசம் செய்யத் தயாராக விற்கின்ற வானமும் பாதாளமும் இருக்கிறது என்பதை மறந்துவிட்டார்களோ? பூமியில் ஸீர் ஊற்று வரவேண்டிய எல்லையில் தீத்தன்ஸீர் ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்தபோதே, இந்நப் பூமியை அழிக்க முகூர்த்தக்கால் ஊன்றியாச்சு என்பதை அவர்கள் அறிந்ந இருக்கிறார்கள்?

இன்னும் அந்ந 'அலீப் லாம் மீ'மை மனிதன் தன்னில் அறிந்நு, அதன் உதவிகொண்டு வேத விட்டுக்குள் நுழைந்து, சாந்தி என்னும் சலாமத்தை அடையட்டும் என்று விதித்துள்ளதை, அல்லாஹ்-வாகிய வஸ்து வித்தாக விளங்கும் கடவுள் அறிய வேண்டுமென்று மனிதன் ஏவகிறது, அல்லாஹ் பயன் பெறுவதற்கா? அப்படி மாற்றி மறுத்துச் சொல்லுகிறவர்கள், அதே குர்ஆன் ஷரீபில் அல்லாஹ்வின் ஆக்ஞஞ்சுக்கு மாற்றமாகச் சொல்லுகிறவர்கள், சண்டாளப் பாவியாகிய இபுலீஸ் என்று கூறி வைத்துள்ளதைப் புறக்கணிக்கும் மகா தெரிய முள்ளவர்களாய் ஆய்விட்டார்களா? அந்நத் தெரியம் எமனுகிய இஸ்ராயில் என்னும் இடியின் முன்பாக விற்குமா பார்ப்போம்.

தன்னை அறிந்துள்ள சிரங்கீவியர்களாகிய பாரவான்வஞ்சுக்குத் தன்னை அறியாதவர்களா யிருந்து கொண்டு, சிறுபிள்ளைத் தொழுகையையே போதுமான தாகப் பிடித்துக்கொண்டுள்ள வயதான பெரிய மனிதர்கள், புத்தி சொல்லும் காலமும் னேரமும் வந்துவிட்டதுபோலிருக்கிறது.

இன்னும் ‘அரசிற் கபுசடன் ஏறிய மாமதினுக்குரை
சிக் குல திலகத்து சையதுனு’வாகிய எம் மனுக்குல
நயகம் முகம்மது (சல்) ஆல னபியவர்கள் மூலமாக
இறக்கப்பெற்ற குர் ஆன் ஷரிபின் கண்ணே தீர்க்கம்
பிறங்குக் காணக்கிடக்கும் திருவசனங்களாவன:—

மனிதர்களை என்மை செய்ய ஏவுகின்றீர்கள்.
ஆனால் ஸீங்கங்களோ அதைச் செய்வதில்லை. ஸீங்கங்கள்
வேதத்தைப் படிக்கிறீர்களே, படித்தும் அறிய அறிவு
இல்லையா?
குரா. 2, ஆயத். 44.

(தங்கள் தலைவர்களால் கூறப்படும்) பொய்யை
அல்லாமல் வேதத்தின் மெய்யான ஞானம் சிறிதுகூட
அறியாத மூடர்களும் அவர்களுள் இருக்கிறார்கள்.

குரா. 2, ஆயத் 78.

பிறகு ஸீங்கங்கள் தாமே உம்மவர்களைக் கொலை புரி
கிறவர்களாகவும், ஒரு கூட்டத்தை அவர்களின்
இல்லங்களிலிருந்து வெளிக் கிளப்புகிறவர்களாக
வும், அவர்களுக்கு இடர்செய்வதில்பாவழும் அதிக்கிரமமு
மான செய்கைகளைக்கொண்டு ஸீங்கங்கள் ஒருவர்க்கொரு
வர் தீங்கிற்கு உதவி புரிபவர்களாகவும் இருக்கிறீர்கள்.
அவர்களை வெளிக் கிளப்புவது உங்களுக்குத்
தகாத காரியமாயிருக்கிறது. என்ன! வேதத்தின் ஒரு
பகுதியில் எம்பிக்கை வைத்து மற்றைய பகுதியை
மறந்து விடுகிறீர்களோ? ஆகவே அப்படிச் செய்கிறவர்
களுக்கு இம்மையில் மானக்கேடும் தரித்திரியமும், ஸியா
யத் தீர்ப்புக்கு ஸிற்கும் னளர்ன மறுமையில் மிக்க
கொடுரமான வேதணையின் பக்கம் திருப்பப்படுவதுமே

யன்றி வேறென்ன இருக்கிறது? இன்னும் ஸீங்கள் செய்வதை அல்லாஹ் அறிந்து கொள்ளாதவனுயில்லை.
சூரா. 2, ஆயத். 85.

மேலும், அல்லாஹ்வின் ஆஸயங்களிலிருந்து அவனுடைய மைத்தை ஜபிக்கிறவர்களைத் தடுக்கிற வனை, இன்னும் அந்ந ஆஸயங்களை ஒசமாக்குவதில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்பவணைக்காட்டிலும் பெரிய அனியாயக்காரன் யார்? அவர்களுக்கு இவ்வுலகில் இழுவன்டு. மேலும் பின்வரும் மறுமையிலும் கொடிய வேதனை யுண்டு.

சூரா. 2, ஆயத். 114.

மேலும், கிழக்குத் திசையும் மேற்குத் திசையும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியன். ஆதலின் எத்திசை ஸீங்கள் முகம் திரும்புகிறீர்களோ அத்திசையில் தான் அல்லாஹ்வின் திருமுகம் (இருக்கிறது); அல்லாஹ் விசாலக் கொடையுடையவன். எல்லாம் அறிபவன்.

சூரா. 2, ஆயத். 115.

னம்முடைய உத்தரவின்படி னேர் வழி காட்டக் கூடிய இமரம் (முதன்மை) ஆனவர்களை ஜனங்களுக்கிடையில் உண்டாக்கினோம். சூரா. 32, ஆயத். 24.

ஸீங்கள் அல்லாஹ்வின் விஷயமாக எங்களுடன் வாதாடுகிறீர்களோ? மேலும் அவன் எங்களுடைய றப்பாகவும் உங்களுடைய றப்பாகவும் இருக்கிறார்கள். எங்கள் செயல்கள் எங்களுக்கும், உங்கள் செயல்கள் உங்களுக்குமா யிருக்கின்றன. மேலும் னங்கள் அவனையே மெய்யாக ஞாயிருக்கிறோம் என்று சொல்வீர்களாக.

சூரா. 2, ஆயத். 139.

மேற்கூறிய திருவசனங்களை னின்று கவனிக்கு மிடத்து, இந்நப் புனித வேதம் இப் பூமிக்கு இறக்கப் பெற்ற முதற் காலமாகிய ஆதிகாலத்தில், இறைவனின் னேர்வழியை மறுதலித்த விரோத மனம் படைத்தவர் களையே அவை சுட்டிக் கூறியனவாயிருப்பினும், பிறருக் காக மட்டும் பெரும் பெரும் மார்க்க உபதேசங்களைச் செய்துவிட்டுத் தாங்கள் மட்டும் றப்பாகிய இறைவனின் னேர்வழிபாட்டைப் பின்பற்றுது இருக்கும், இக் காலத்திய மத போதகர்கள் என்று தலை ஆட்டி வயிறு வளர்க்கத் திரிகிறவர்களுக்கும் இந்நத் திருவசனங்கள் மிகப் பொருத்தமாகவே இருக்கின்றன. மேலும் அவர்கள் தங்களுடைய குலத்தையே ஒழிப்பதற்கான வழியில் ஒருவர் மீது ஒருவர் ‘குபர் பத்வர’ கொடுத்துக் கொண்டு, அந்நரங்காத்தில் சூழ்ச்சி செய்த வண்ணமாகவே அலைந்து திரிவதையும், தங்களுக்குள்ளே ஏற்படும் சிறுசிறு சச்சரவுகளுக்காக, ‘அதனால் அவன் காபிராய்விட்டான் - இதனால் இவன் காபிராய்விட்டான்’ என்று ஹபிப் குலமக்களை ஒவ்வொரு ஞஞம் காபிராக்கிக்கொண்டே போவதையும், மேலும் செல்வத்தை அறிந்து னேர்வழி னடப்பவர்களுக்கு இன்னலும் இடைஞ்ஞலும் அவமானமும் அவதாறும் செய்வதில் தரிபாடாக இருப்பதையும் பார்க்கும்போது, இக் காலத்தில் னிகழப்போகும் இந்ந அனீதத்தை முன்னறிந்து, ஆண்டவனே முற்கூறிய ஆயத்துக்களை இறக்கி யருளியுள்ளான் என்றே காணக்கிடக்கிறது.

மனிதன், தன் முயற்சியால் எவ்வளவு படித்தாலும் அழிந்து போகிற வெளிரங்கமான பொய்தான்

தெரியுமே ஓழிய, மெய்யாகிய னித்திய அந்நரங்கம் பலகோடி உள்ளவற்றில் ஒரு திவலைகூடத் தெரிய வரவே வராது. ஆகவே அந்ந மெய்யாகிய உள்ளகப் பெட்டகத்தைத் திறக்கும் திறவுகோல் தங்கள் மெய்த் தவப்பாட்டினால் என்றென்றும் ஹயாத்தாயுள்ள இறை வனிடத்திலிருந்து பெற்றுத் திருக்கரம் வைத்திருக்கும் ஒரு சற்குரு பிரானுகிய பாரவான்ஸை இப்பவே தேடி அடைய வேண்டியது மனிதனுக்கப் பிறந்ந ஒவ்வொரு வருடதைய உயிர்க்கடமையா யிருக்கிறது.

அத்தகைய - ஜீவஞ்சுடு அமல் பெற்றுள்ள அரசர் கோமானுகிய - அதாவது கலிமாவைத் தன்னில் உயிர்ப்பொருளாக அறிந்து கல்பு பிரகாசமாகி எமன் இருளில் ஓளி பரப்பும் தவ ஆதிக்க வல்லபத்தைப் பெற்றிருக்கின்றவர்களாகிய - ஞான மேதைகளிட மல்லாமல், அதை அறியாத மற்றவர்களிடம் ஒருவன் வேத விளக்கத்தைக் கேட்பதே, அதாபாகிய ஏரகத் தில் அவணைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் என்று வேதச் சட்டம் இருக்கும்போது, மெய்னிலை அறியாது அதை தர்ஜுமா செய்கிறவனுக்கு சுவர்க்கம் வந்து விடுமோ? மேற்கொண்டு தன்னையறியும் தவ முறையில் தலை யிட்டு விற்கும் மெய்யறிந்நவர்களைத் தூஷணை செய்யவும் அவர்களுக்கு இடர் செய்யவும் துணிகிறது என்ன அதிக்கிரமமோ?

ஏழை அழுத கண்ணீரே கூரிய வாஜை ஒக்கும் என்றிருக்குமானால், மெய்ஞ்ஞானப் பாரவான்ஸாகிய மகத்துக்களின் திரு உள்ளம் பேதித்தால் எந்ந வலிமை படைத்த எப்பொருளும் பேதியாதோ என்று என்-

மனத்தவர்கள் அறிவு அனைத்தும் குவிந்து பார்க்கட்டும்.

தப்பிதங்களுக்குத் தண்டனை பீடிக்கும் காலமானது, முன்போலே இல்லாமல் இப்போது சமீபமான காலமாய் இருக்கிறது; ஏனெனில் மகதி அவர்களுடைய அதி ஜெயச் செயல் வலிமை உரிமை ஒங்கில் விளங்கும் காலம் இது என்று திட்ட வட்டமாக அறிந்தே சொல்லுகிறோம்.

325

விசுவநாத உயிராணித் திருவசனம்

(திருச்சிராப்பள்ளியில் னிகழ்த்தியருளியது)

தெய்வீக இச்சையுடைய பெருங்குல மக்களே! னன் பேசுகிறேன். னீங்கள் கேளுங்கள். னன் பேசுகிறேன் னீங்கள் கேளுங்கள் என்றேனே. னன் பேசுவது பிரசங்கம் அல்ல. பிரசங்கம் எல்லோரும் செய்வார்கள். னீங்களும் செய்வீர்கள். எத்தனையோ என்ன நற்ற பிரசங்கங்களை னீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். அதல்ல இது. யின்னே என்ன?

இது ஒரு தெய்வீகச் செயலென்று தெரிந்தல்லவா, பெருங்குல மக்களாகிய னீங்கலெல்லோரும் வந்திருக்கிறீர்கள்! இது பிரசங்கம் அல்ல என்று னன் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இது - உயிராணித் திருவசனம் - விசுவநாப உயிராணித் திருவசனம். விசுவபருபம் என்கிறது வேறோ. விசுவநாதம் என்கிது வேறோ. அந்த விசுவநாதம் என்னப்பெற்றது சந்திர குரியாள் ஓடிக் கொண்டிருக்கிற இந்த உலகத்தினிடத்திலே இல்லை. யின்னே அது எங்கே இருக்கிறதென்றால், ஜீவ உல

கத்திலே - ஜீவ னட்டிலே - ஜீவச்செம்மல்களுடைய இதய கமலத்திலே இருக்கிறது. அங்கே இருந்துதான் 64 ராகங்கள், தாளங்கள், மேளங்கள், அவ்வளவையும், அதற்கான கருவிகளைச் செய்து செய்து இணைத்து இணைத்து அந்த ஏத்தை இங்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்த ஜீவதை இலட்சண விலாசத்திற்குப் பெயர்தான் விசுவநாதம். அது இங்கு உள்ளதல்ல. ஸீங்கள் பிறர் எழுதியதைப் படிப்பீர்கள் - பேசியதைக் கேட்பீர்கள் - பிறகு, அதை வைத்துப் பேசுவீர்கள். ஆனால், ஒன்றை பேசுகிறது அப்படியல்ல. ஒன், பார்த்துப் பேசுகிறேன். அந்த விசுவ ரூபத்தைப் பார்த்துப் பேசுகிறேன். விசுவநாதத் தொனியைக் கேட்டுப் பேசுகின்றேன். அப்படியானால் ஒன்றை பேசுவது பிரசங்கமா? பிரசங்கம் அல்ல - உங்கள் ஓவ்வொரு வருக்கும் வேண்டிய உயிராணித் திருவசனம். அந்த விசுவரூபம் என்னப்பட்டதற்குக் கோடி சூர்யப் பிரகாசமும் பின்னடையும் - ஒன்றும். அதற்கு இது ஒரு பெரிசல்ல. உலகத்தில் சும்மா உபசாரத்திற்குச் சொல்வது தான் கோடி சூர்யப் பிரகாசம் என்று.

அந்தக் கோடி சூர்யப் பிரகாச விசுவரூபத்தைத் தரிசித்து அனுபவிக்கத்தான் இந்த மனுத்தாலும் வந்தது. அப்படிக் கில்லாமல், இந்த உலகிற்கு மனு வந்தது - செத்து அவஸ்தைக்குப் போவதற்குத்தான் என்று - எந்த வேதத்தைக் கொண்டும் என் முன்னால் னிருபிக்க முடியாது. மனுவை இறைவன் சாகப் படைக்கவில்லை. பின்னே என்ன? இப்ப இருக்கிற இவ நுடைய இந்தப் பீத்த உடலைத் தாக்கி ஏற்றநு விட்டு,

இதற்குள் இருக்கிறதே எக்கோடி காலத்திற்கும் அழியாத ஜீவப் பிரகாசத் தங்கு உடல், அதைப்பெற்று வித்தியாக வாழுவே இவனைப் படைத்தான். அதற்காகவே அந்ந அறிவென்கிற மாணிக்கத்தையும் இந்ந உடலில் வைத்துப் படைத்திருக்கிறான். மனுவைத் தவிர, வேறு எந்ந ஜீவராசிக்காவது இந்ந அறிவு மாணிக்கம் இருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை. யானை முதல் ஏறும்புகடை என்பத்து னன்று ஊரூயிரம் ஜீவராசிகள் அவ்வளவையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் சரியே - அவ்வளவுக்கும் மனிதனுக்குள் இந்ந அறிவு திவலைகூடக் கிடையாது. அப்போ, இந்ந உன்னத அறிவை மனிதனுக்கு மட்டும் எதற்குத் தந்நான்? அது வாழ்கிற மாதிரி வாழ்ந்து சாவதற்கா, இவனுக்கு இந்ந அறிவைத் தந்நிருப்பான்? இல்லை - தரவில்லை. இந்ந அறிவு என்கிற மாணிக்கத்தை உனக்குத் தந்நது, சாவுக்கோ - இந்நப் பீத்தப்பிழைப்புக்கோ - பீத்தப் பொருள் சம்பாதிக்கிறதற்கோ அல்ல. னிஜமான பொருளைச் சம்பாதித்து னீ எக்கோடி காலத்திற்கும் ஆண்மையாக இருந்து வாழுவே இந்ந னர ஜென்மத் தில் உன்னைப் படைத்தது. அது இப்ப எப்படிப் போச்சு என்றால், இதைப் பேசக்கூட ஆனே இல்லாத தூசிகூட இந்த னினைவே யில்லாத எல்லைக்குப் போய் விட்டது. இந்நப் பேச்சேயில்லாத உலகத்தில் னும் குடியிருக்கிறோம். னும் எதற்காகப் பிறந்நோம் என்று பேசுகின்ற உலகத்தில் னும் இல்லை. இப்போ னன் சொல்கிறேன் - அதாவது தேவனுக - மரண மில்லாத

பெருவாழ்வு வாழி - எக்கோடி காலத்தும் அழிவில்லாத அந்நப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்க - பிறந்ந மகனே னீ. இது சத்தியம்.

எல்லாவற்றுக்கும் - வித்து இருக்கிறது. அப்படியானால், தேவனுக ஆவதற்குரிய வித்து எது? தேவ னுவதற்கு வித்து னரன். வேறு ஏதாவது வித்து இருக்கி றதான்றால் இல்லை. இந்ந னரன்தான் மனிதன் ஆகித் தேவன் ஆவது. அதை மறந்நு விட்டு தேவனுவற்குத் தந்ந அறிவு மாணிக்கம் - அழியாத னித்திய உடலைப்பெற்று வாழுக் கொடுத்த அந்ந அறிவு மாணிக்கம் இப்போ னன்ன ஆச்சுது? “உணவுப் பிரச்னை - உணவுப் பிரச்னை” என்று சொல்லித் திரிவதாகப் போச்சு. எவ் வளவு கீழ்த்தரமான செயலுக்கு அதைக் கொண்டு போய் உபயோகிக்கிறோம் என்று பார். இன்னும் மிரு கங்கள், பறவைகள், ஜலம் வாழ் ஜந்நுக்கள் என்று எவ்வளவோ ஜாதிகள் இருக்கின்றனவே - இந்ந உணவுப் பிரச்னை அதுகளுக் கெல்லாம் கிடையாதோ? அவையெல்லாம் வாழ்லையோ? அவைகள் எல்லாந் நானே வாழுது! இது ஒரு வார்த்தை யென்று வாயிலே பேசிக்கொண்டு திரிகிறோயே - என்னடா அப்பா, அவ்வளவு அருமையானது உன்னுடைய உணவு? கவனமாய்க் கேள். எழுவகைத் தோற்றுத்தில், கீழ்மட்டத்திலுள்ள தாவர வர்க்கத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரு சந்நன மரத்தை ஓரிடத்தில் வைத் தால், அதற்குவேண்டிய உணவை, அது எப்படி எடுத்துச் சாப்பிடுது? அதற்குப் பக்கத்தி

லேயே ஒரு எட்டிமரத்தை வைத்தால், அந்ந உணவை இது தின்னுமா? தின்னவே தின்னது. அது போலவே, ஒரு வேப்பமரத்தை வை - பக்கத்திலேயே ஒரு கரும் பையும் வை - இதன் உணவை அது தின்னுமா? அதன் உணவை இது தின்னுமா? தின்னவே தின்னது என்று உங்ஙள் அறிவுக்கே படுமே - படாதா? னல்லா யோசித்துப் பாருங்ஙவோ. தின்னவே தின்னது, அல்லவா? ஆம் - இப் படைப்பினங்ஙளெல்லாம் எந்நப் பள்ளிக்கூடத்திலே போய்ப் படிச்சி வந்நு சம்பாதிச்சுப் பிழைக்குதுங்ங? சொல்லு! அப்படியிருக்க, அறுக்கவைகளை னிறைத்துவைத்து, ஆயிரத்தெட்டா அண்டங்ஙளையும் உனக்காகவென்றே படைத்திருக்கின்ற இந்ந உலகத்திற்கு வந்நு, ஸீ மட்டும் ஏன் “உணவுப் பிரச்னை உணவுப் பிரச்னை” என்று பேசிக் கொண்டு திரியநே! இதற்காகவா இறைவன் அவை களுக்கெல்லாம் இல்லாத அறிவை உனக்குக் கொடுத்திருப்பான்? அந்ந அறிவு என்கிற மாணிக்கத்தை, ஸீ தேவானுவதற்குத்தான் கொடுத்தான். இதை எடுத்துச் சொல்லவே ஒதி இல்லாத உலகத்தில் - இந்நப் பேச்சேயில்லாத ஒரு பெருங்நூட்டத்தில் ஸீ வாழ் வதால், இது இப்பத்தான் புதிசா வந்நு உன் காதில் விழுக்குது! முந்ந விழுந்நிருந்நால், அது பெரிய வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்கும். எவ்வளவு பெரிய வித்தியாசமா யிருக்குமென்றால், இப்போது னம் இருக்கிற இந்ந ரூபத்திற்கும் - னம் தலைமேல் கடமையாக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் அந்நத் தேவரூபத்திற்கும் இடை

யிலுள்ள அவ்வளவு வித்தியாசமா யிருக்கும். அந்த வித்தியாசம்தான் எவ்வளவு என்றால், எழுவகைத் தோற்றத்தில், ஓர் இனத்துக்கும் இன்னேர் இனத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் எவ்வளவோ அவ்வளவு. எழுவகைத் தோற்றமென்றால் இந்த உலகத்திற்குத் தெரியாதே! எந்த வித்துவானிக் கேட்டாலும் தெரியாது. உன் உலகத்தில் அது இல்லை இப்போ. அந்தப் படிப்பு எல்லாம் அழிந்து போச்சு. எழுபது வருடத்துக்கு முந்தி அதெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்தநு - படிக்கிற பாடத்திலேயே இருந்தநு. இப்போ ஈங்கள் வாழ்கிற இந்தப் படிப்பு உலகத்திலே இல்லவே யில்லை. ஒருத்தருக்கும் தெரியாதென்று னன் சொல்லுகிறேனே - எங்கே, சொல்லுங்க பார்க்கலாம். யாருக்காவது தெரிந்தா சொல்லட்டும். ஒல்வகை யோனியென்றால், சொல்லிப்போடுவங்க. ஆனால், எழுவகைத் தோற்றம் என்னவென்றாலோ, “மெம்மெம்மே” என்று மேலும் கீழும் முழிப்பார்கள். அப்போ ஒங்களெல்லாம் - சிறுபிள்ளையாய் இருந்த காலத்திலே - இதெல்லாம் சங்கம் சங்கமாய் இருந்தது. இப்போ அந்தப் பாடமே மறைந்து போச்சு.

எழுவகைத் தோற்றம் என்றால் என்ன? அமர், மனு, விலங்கு, புள், ஊர்வன, ஜலம்வாழ் ஜந்து, தருக்கினம். இதுவே எழுவகைத் தோற்றம். அமர் - மனு-னர் என்றால், ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது தெரியுமா? தருக்கினத்துக்கும் பறவை இனத்துக்குமுள்ள அவ்வளவு வித்தியாசமே அந்த வித்தியாசம். எல்லா ஈணைச்சுப் பாருங்கோ. இது

வும் அதுவும் பக்கத்திலா இருக்குது? இதுவும் அதுவும் ஒரு சாதியா? இல்லை. ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு வித்தியாசமா யிருக்குது. அது போலவே, ஜலம்வாழ் ஜந்துக்களுக்கும், ஆடுமாடுகளுக்கும் எவ்வளவு வித்தி யாசம் இருக்கிறதோ அவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது, உனக்கும் உன் பேரில் கடமையாக இருக்கிற அந்ந இன்னேரு பிறப்புக்கு மிடையில்- அதாவது மனு வுக்கும் தேவப்பிறப்புக்கும் இடையில்.

இப்போ னும் னரஞ்சியிருக்கிறோம். அமர் ஆக வேண்டும். அப்படியானால், இப்போ இருக்கிற னரகப் பிறவிக்கும், அமர் ஆவதற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறதென்றால், எழுவகைத் தோற்றத்தை உலகில் இறைவன் படைச்சிருக்கானே - அதில் ஊர்வன சாதி யை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்கும் பறவை இனத் துக்கும் பக்கத்திலா இருக்குதென்று பாருங்களேன் - இதன் சேர்க்கையானது அதற்கு எத்துமா? அதன் சேர்க்கை இதற்கு எத்துமா? எத்தாது. அதுபோலவே, இப்போ னும் இருக்கிற இந்ந னரஷடம்புக்கும், னும் பெறவேண்டிய அழியாத மேனியென்று சொன்னேனே, அந்நத் தேவ ருபத்திற்கும் இவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட வித்தியாசம் இருக்குதென்று யாராவது இதுவரை உங்களிடம் சொல்லியதுண்டா? இல்லை. ஆகவே இப்போ னன் சொல்லுகிறேனே, இது பிரசங்கமா? இல்லை. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களைச் செயலில் பிரட்டி ஆக்கிவைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிற சொல்.

சாதாரணமாக மயில், அன்னம், புரு, இன்னும் வாசி என்ற குதிரை, கவனக்குளிகை என்பவைகளின் மீது ஏறி; கயிலாயம், வைகுந்நம், பிரம்மலோகம் ஆகிய அதி மகோன்னத னிலைகளுக் கெல்லாம் தெய்வங்களாய் உள்ளவர்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதுண்டா? சொல்லுங்கையா! னீங்கள் என்ன எனக்குக் குறைந்ந மனிசரோ? ஒம் ஒரு கிழவர் இப்படிப் பேசுகிறபோது, னீங்கள் அவ்வளவு பேரும் வயசு ஆளுங்குத்தானே சொல்லுங்கையா! கேள்விப்பட்டதுண்டா, இல்லையா? “உண்டு” என்று சொல்லுங்களேன்.

“குப்பிரமணியர் மயில் வாகனத்தில் ஏறிக் கயிலாயம் போனார்கள்” என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோ மே - னம் வேதங்களிலும் மற்ற சிரந்நங்களிலும் எழுதியிருக்கிறதே. அதென்ன, அவரை மட்டும் அப்படிப் படைச்சது? அவர் ஒருத்தருக்கு மட்டுந்நான் அது கடமையா? இன்றைக்கு இதோ, (அனந்நாதி தேவர் களைச் சுட்டிக்காட்டி) அறுபத்தேழு சாதிகள் - பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் - போக்குவரவில் இருக்கிறார்களே - இது என்ன செயல்! அதற்குப் பிறந்ந மகனே னீ. இதோ இங்கே பிரத்தியட்சத்தில் இருக்கே. மனு என்றால் லேசல்ல, எளிதல்ல. அப்பேர்ப் பட்ட வல்லபம் உடையவன். எக்கோடி காலத்துக்கும் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு வாழ வந்நவன்.

மரணமென்றால், இரண்டுவிதம் இருக்கிறது. இப்போ னன் சூருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். உன் னினைவைப் பிரட்டி ஆக்கவேண்டிய செயல் எல்லாம்

ரொம்ப இருக்குது. ஆர்வமா கேட்கிறீர்களேயென்று இந்ந னேரத்தில் கட்டாயம் பேசவேண்டியதைப் பேசுகிறேன். மரணத்தில் இரண்டு வகை உண்டு என்றேன் அல்லவா? அதெப்படி என்று கேட்கிறீர்களா!

ஓரு ஜெயில் சூப்பிரண்டெண்ட் இருக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர் தன் வீட்டிலே யிருந்து புறப்படுகிறார். எங்கே? ஜெயிலுக்கு! மின்னுலே ரெண்டு போலீஸ்காரர்கள் துப்பாக்கியோடு வருகிறார்கள். “எங்கே ஜெயா போகிறீங்கு” என்று அவரைக் கேட்டால் “ஞன் ஜெயிலுக்குப் போகிறேன்” என்கிறார். இன் மெருத்தன் - ஓரு திருடன். அவனுக்கும் இரண்டுபேர் துப்பாக்கிகளுடன் கூடவேயிருக்கிறார்கள். அவனை கேக்கி, “எங்கேடா, போகிறுய்” என்றால், அவனும் “ஞன் ஜெயிலுக்குப் போகிறேன்” என்று அழுது கொண்டே சொல்லுகிறார். இரண்டுபேரும் ஜெயிலுக்குத் தான் போகிறார்கள் ஆனால், அவர் எதற்குப் போகிறார்? இவன் எதற்குப் போகிறான்? சூப்பிரண்டெண்ட் போகிறது அதிகாரம் பண்ணவும், மதிப்படையவும், தன் குடும்பத்தை விசாலமாகச் செல்வப் படுத்தவும். ஆனால், திருடன் என்னத்துக்குப் போகிறான்? உதை தின்னவும், அவமானப்படவும். இரண்டு பேருந்தான் ஜெயிலுக்குப் போருங்க - ஆனால், இரண்டும் ஒன்றுதானு? இரண்டுவார்த்தையும் சரியாயிருக்குதா என்று அறிவில் வைத்து யோசித்துப் பாருங்கோ.

இதைப்போலவே, அந்நாத் தங்கப் பிரகாச ஜீவ தேசத்தில் - தன் இதய உலகுக்குள்ளாவாகத் தான்

நுழைந்து கொள்வதும், இன்னெரு முர்க்கத் தடியன் (எமன்) வந்து இவனை அடி அடின்னு அடித்து, பண்ணத கோலமெல்லாம் பண்ணிச் சின்னுபின்னமாக்கி, இவனுடைய ஜீவச் சாளரங்களையெல்லாம் னரகலாக்கி, ஏற்றித்து அலகையாக்கி விட்டுப் போகிறுனே இதுவும், ரெண்டும் ஒன்று? இரண்டுக்கும் திட்டமான அடையாளம் இருக்கிறது. அது என்ன அடையாளம்? தீட்டாகிய ஜலம் ஏற்றத்துடன் வெளியாவது - இது ஒன்று. “கசப்பு” வெளியாகாமல் பரிசுத்தமாயிருப்பது - இன்னென்று. அசுத்த னரகவாதிகளான பாவிகளையும் பரிசுத்த புண்ணியர்களையும் பாகுபடுத்திக்காட்டும் பிரத்தியட்சமான அடையாளம் இது. கசப்புடன் செத்தான் ஒருவன் என்றால், அவன் னரகவாதி - அவனை நெருப்பில் வைக்கனும் - அவனைச் சுட்டால்தான் அந்தக் குடும்பத்துக்கு எல்லது. இல்லாவிட்டால் பாவமே லபிக்கும். ஆனால், பரிசுத்த ஜீவப் பிரயாணமானவர்களையோ, புஷ்பமாட்டம் எடுத்து அலுங்காமல் கொண்டு போய் மண்ணடக்கம் செய்ய வேணும். இவர்களின் சடலத்தை மூன்று ஞட்களுக்குப் போட்டிருந்தாலும், வியர்வை வேர்த்துக் கொண்டே யிருக்கும். அப்போ, செத்துப் போன நென்று அர்த்தமா? இல்லை - ஆள்ளனே இருக்குதென் ருகுதல்லவா?

“இதோ தெய்வம் வருகிறார்கள், வந்நிருக்கிறார்கள், என் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பிரயாணமாவதும் அப்படிக்கில்லாதபடி, இங்கே தொண்டையில் “கர் கர்” என்று கருக்கரிவானைப் போட்டு அறுக்க, ‘தூர் புரீ’ என்று “கசப்பு” கத்தரித்துவிழ,

அண்டளிக்கமுடியாத னற்றத்துடன் அவலமாக ஓழி வதும் இரண்டும் ஒன்று? மனிதன் செத்தால் மட்டுந் நானே, அண்டளிக்கமுடியாத னற்றம் அடிக்குது. அது ஏன்? அந்நக் ‘கசப்பு’ வெளியேறுவதால்தான். அது தானே ஜீவன் - இவனை உண்டாக்கியது அதுவே. அது வெளியில் கத்தரிச்சு விழுவதால்தான் அந்நச் சூறை னற்றம், பின் னற்றம்! மற்ற எந்ந ஒரு ஜீவராசியாவது செத்தால் இப்படி னறுவதுண்டா? இல்லையே, ஏன்? இவன் பெரியதோர் செயலுக்கு வந்நவன், அந்நக் கடமையை விட்டுவிட்டு, அற்பச் செயலைச் செய்து திரிந்நதினாலே, அதற்குத் தண்டனையாக வருது அந்ந னற்றம். கற்பாந்ந கோடி வாழ்க்கைக் கல்லவா வந்ந வன்? அந்ந வாழ்வுக்கு வந்நவன், ஒரு ஈனச் செயலிலே னுழைந்நுகொண்டு திரிந்நதாலே, அதற்குத் தண்டனையா வருது! அப்படியானால், எமது சொந்ந வாழ்க்கை தான் எது? எமக்குள்ளே தங்க சொருபமாகிய தெய் வீக உடல் ஒன்று இருக்கிறது - அதனுள், இந்நத் தூல உடல் இருக்கும்போதே வீர னுழைந்நு பழகிக்கொள்ளும் வாழ்க்கையே அது. அழியாத தெய்வீக உடலே உன் சொந்ந உடல். அது இன்னெருத்தர் கிரயத்துக்கு வாங்கிக் கொடுக்கிறதல்ல. அவரவருக்கும் அது தனிச் சீதனமாகிய சொந்ந உடல்.

இந்ந உலகத்திலே, ஒரு வேலைக்கு, ஒரு பணக்காரர் அல்லது படிப்பாளி போனால் “வாங்க வாங்க” என்று. உபசரிப்பாங்கு. ஆனால், ஒரு ஏழைபாழை போனால் “அட-சே- அப்படி னில்” என்பார்கள். இந்ந மெய் வாழ்வில், அதைப்போல அல்ல. ஏழை

யானலும் பணக்காரனுன்னும் சரியே - இரண்டு பேரும் ஒரே தரந்நான். படிப்பாளியாய் இருந்நாலும் அதே தரந்நான். இதில் எல்லோருக்கும் ஒரே சட்டந் நான். னித்தியமான செயலுக்குப் பணம் தேவை யில்லை. ஆனால், இந்ந உலகக் காரியங்களுக்கோ, அதுதான் வேணும். அது இல்லாவிட்டால், எம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டாங்க. ஆனால் னித்தியச் செயலுக்கோ, பணக்காரனும் சரியே - ஏழையும் சரியே. அந்நத் தெய்வீக முதலை வாங்கக்கூடிய பொருள் ஒவ்வொருவரிடமும் இருக்கிறது. அதை இப்போது கும் சொல்லமாட்டோம். அது எல்லோ ரிடத்திலும் இருக்கிறது. ஏதாவது உலகப்பொருளை வாங்குவதா யிருந்நால், வலுபேரோடு கூடி மதிப் பாகப் போகவேண்டும்; கொஞ்ஞும் பணம் காசு இருக்கவேணும். ஆனால், இதிலே - ஓர் அரசனைக் கூப்பிட்டு எந்ந இலக்கில் வைப்பார்களோ அதே இலக்கில்தான் ஒரு ஏழையையும் வைப்பார்கள் - ஏன்? அந்ந னித்திய முதலை வாங்குகிற சொத்து அவனி டத்திலும் இருக்கிறது, இவனிடத்திலும் இருக்கிறது. அப்போ - ஒரு அரசன் போய் வாங்குகிற சொத்து ஓர் ஏழையிடத்திலும் இருக்கிறதென்றால், அது எவ்வளவு னிரந்நரமான பெருந்நகைச் செயலா யிருக்க வேணும்.

அந்ந முதல் எல்லாருக்கும் சொந்நமானது. அது எது? னீ மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு பெறுகிற அந்ந வரமே அந்ந முதல். அது ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்நச் சொத்து. ஆனபடியினாலே, உனக்குள்ளாகவே

அதை வாங்குகிற கிரயத்தையும் இறைவன் வைத் திருக்கிறுன்! அந்நக் கிரயத்தை எடுத்துக்கொடுத்து அதை ஞம் வாங்குவேண்டியதுதான்.. அதற்கு வேறே இந்ந உலகப் பொருள் தேவையில்லை. அப்போ - இறைவனுடைய செயலைக் கைபோட இறைவனுடைய படைப்பிலேயே அதற்கான பொருளையும் னம்மிடத்தில் வைத்திருக்கிறுன் பார்!

மரணமிலாப் பெருவாழ்வாகிய அந்நப் பெரிய பாக்கியத்தை ஸீ பெறுவதற்காக வேண்டியே இறை வன் இந்ந ஸீதிவித்தாகிய மனுத் தூலத்தை உண்டாக்கினான். இந்ந மனிததூலத்தைப் படைத்தது செத்துப் போகிறதுக்கு அல்ல. அனியாய மரணத்துக்குப் போகிறதற்கு அல்ல. அனியாய மரணத்துக்குப் போய் விட்டாலோ, என்ன கதி? எக்கோடி காலத்திற்கும் அங்கு வித்திய அவஸ்தைதானே? அங்கு, சாகாமல் அலகையாக இருக்கிறுனென்று காட்டுவதற்குத் தானே தெவசம் முதலிய எல்லாச் சடங்குகளும் இந்ந உலகத்தில் செய்யப் படுகிறது. அப்போது சொல்லப்படும் மந்திரங்கள் அவன் ஸீங்குாத அவஸ்தையில் இருக்கிறுன் என்பதையே குறிக்கும். எவ்வளவு காலத்துக்கு அந்ந அவஸ்தையில் ஸீற்கனுமென்றால், என்னற்ற னெடுங்கால காலம் அந்ந அவஸ்தையில் தங்கித் தரிக்க வேண்டும். அந்ந அவஸ்தையை மகிழ்ச்சிச் செல்வமாக ஞம் மாற்றிக் கொள்வது இந்நப் பித்த உடலில், அழிஉடலில் இருக்கிறபோதோன். இந்ந அழிஉடலில் இருக்கும்போதுதான் அதைப் பெற்றுக் கொள்ள வேணும். ஆகவே இந்ந ஒரே ஒரு வேலைக்குத்தான்

மும் தூஸ்ம் எடுத்து வந்நோமே தவிர, வேறே எந்த வேலைக்கும் அல்ல.

சாதாரணமாக வாயிலே சொல்லக் கூசும் - ஏனென்றால் அது தின்பது கீழ்த்தரமான உணவு. பன்றி என்று சொல்வோம். அது சாகிறது, மனிதனும் சாகிறான். அது செத்தவுடனே ஒட்டத் தெருவிலே பாருங்கு, காசு எடுத்துக்கொண்டு ஒடருங்கு. “எங் கூடா அப்பா ஒடுறே” என்றால், “கறி வாங்கு” என்கிறான். அந்தப் பன்றியைப் போய்க் கேட்டாலோ, “என் கறி மட்டுமா கிரயத்துக்குப் போவது? என் மசிரு கூடத்தான் காசுக்குப் போவது! மனுப்பயல் வாங்கு கிறான்” என்கிறது. னியாயமா னினைச்சுப் பார்த்தால், அது சொல்லாவிட்டாலும் - மும் சொன்னால்தான் என்ன - எதார்த்தத்தைச் சொல்லலாம் அல்லவா?

சரி - அதே போல - மனு செத்தால் - இவர் தான் குளிச்சி கிளிச்சி ஆறுகால பூஜைபண்ணிக் கொண்டிருந்தவர் ஆச்சே - இவர் செத்தால் - என்ன கதி? கேட்டவுடனே, ஒடனும் குளிக்க. ஆயிரம் மை லுக்கு அப்பாலிருந்து, செத்தான் என்று காகிதம் வந்தால் அதைக் கண்ணிலே பார்த்து வாசித்தவுடனே, போட்டுப் போட்டுக் குளிக்க ஒடனும். அப்போ - அவன் தீட்டு அவ்வளவு தூரத்துக்கு விஸ்தரிச்சுப் போச்சோ! முன்னே முன்றை முழுத்துக்குள்ளே கட்டுப் பட்டுக் கிடந்தது - உயிர் பிரிந்நவுடனே எவ்வளவு தூரம் விசிறிவிட்டது பார்த்தியா? இவர் அடைகிற பலனு இது? இது தானு மனிதன் அடையும் பலன்! இதுக்கா மும் வந்தது? ஒரு பொருளை - அழியாத பொருளைச் சம்

பாதிக்க அல்லவா வந்தோம். பொருள்தான் எல்லோரும் சம்பாதிக்கிறோம். ஆனால், அது பொய்ப்பொருள். மெய்ப் பொருள் அல்ல. னும் வாழ்வதற்கு மெய்யல்லவா வேணும்? அப்போ - னும் எக்கோடி காலத்துக்கும் இருந்து வாழ்வதற்கான மெய்ப்பொருள் வேணுமென்றால், அதைச் சம்பாதிக்கிற ஒரு முறை இருக்கிறது. சாதாரணமாக ஒருவன் மன்வெட்ட அரிவாள் எடுத்துப் போவானு? அது போல எந்த எந்த வேலைக்கு எந்த எந்த ஆயுதங்கள் வேணுமோ அந்தந்த ஆயுதங்களை யல்லவா தேவேணும். இந்நத் தெய்வீக வேலையில் பழக்குவதற்குப் பெரியோர்களாகிய செம்மல்கள் வந்தார்கள். இதைக் கிரயத்துக்கு விற்க அவர்கள் வரவில்லை. ஏரரைத் தேவர்களாக மாற்றுவதற்கே அவர்கள் வந்தார்கள். மக்கள் அழிவிலே ஸிற்கிறுர்களே என்று இரக்கப் பட்டு, அழியாத் தன்மையில் அவர்களைப் புகுத்துவதற்கு வந்தார்கள்.

சாதாரணமாக, எமதர்மன் என்ற பெயர் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். ஆனால், எமன் என்றால் யாருக்கு? அது போலவே தர்மன் என்றால் யாருக்கு? இது ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. தன்னை அறிந்தவர்களுக்குத் தர்மன், தன்னை அறியாதவர்களுக்கு எமன். அப்போ எமதர்மன் என்ற பெயர் எப்படிப் பிணைத் திருக்கிறது பார்! இந்தச் சொல்லுக்குள்ளே இவ்வளவு பெரியசெயல் இருக்கிறது என்று காட்டி இந்த விவரங்களை எடுத்துச் சொல்வாரில்லை. னும் பெறவேண்டிய வற்றைக் களுவில் கூடச் சொல்வாரில்லை.

ஆனால், உலகத்திலோ சாமியார் கூட்டத்திற்குக் குறைவேயில்லை. மந்தை மந்தநயாகக் கிடக்குது. அவர்கள் சாமியார் அல்ல. னீங்கள் அவர்களை ஊன் றிக் கவனிக்காததால் “சாமியாரு - சாமியாரு” என் கிறிர்கள். சாமியார் வருவார் - கொட்டகை, ஜோட்ஜி, கெஜினியுடன்! அவருக்கு முத்தி எங்கே இருக்கிறது தெரியுமா? உன் மழியில்தான். உன் மழியிலே முத்தி தேடப் பார்க்கிறவனு, உனக்கு ஜீவன் முத்தியை அளக்கப்போகிறுன்! அவன் கையிலே அது கிடையாது. அவன் வார்த்தையில் அதை னும் என்றாகக் கண்டு கொள்ளலாம். தன் கையில் இன்னது இருக்கிறது, இன்னது இல்லை என்று யதார்த்தத்தைச் சொல்லாமல், ஒரு குல்லு மூல்லுத்தனமாகப் பேசவான். னமக்கு முந் நித் தெரிந்ந கதையைத்தான் அவனும் பேசிக்கொண்டு போவான். அந்நக் கதையால் னமக்கு என்ன பலன்? னமது தூக்கம் கெட்டதுதான் - னம்ம பணம் போனது தான் - னமது பிழைப்பு கெட்டதுதான் காபம்! வேறுன்ன வருப்?

ஆனால், னும் அவசியம் தெரிந்துகொள்ள வேண் டியது எது? இந்ந உலகத்தில் னரஞ்சைப் பிறப்பு எடுத்து வந்தோமே, அது எதற்காக என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். னரப் பிறப்பு என்றால் என்ன? னம் தாயோ அல்லது தந்தநயோ னம்மைப் பெற்ற போது இப்படி, இந்ந உருவத்தில், ஆண்பிள்ளையாக வரவேண்டுமென்று னினைத்தா பெற்றுர்கள்? எங்கு அம்மா னினைத்தாளா? அல்லது எம் தந்தை னினைத் திருப்பாரா? இல்லை. னம்ம செயலைப் பார்த்தாலே,

அவர்கள் அப்படி னம்மைப் பெறவில்லை யென்று தெரி கிறதல்லவா? னினைத்துப் பெற்றெடுக்கவில்லை. அப்போ, எப்படியோ ஒரு வெறியினுலே - ஓர் ஆவல் ஆசையினுலே, அறிவழிந்ந தன்மையினுலே வந்நது இந்நரப் பிறப்பு. ஆனால் தேவப் பிறப்போ அப்படி அல்ல. இன்னொருவருடைய கையகத்தாகி, எமன் கைப்படா னித்திய முத்திக்கு ஆகவேனுமென்று பிறக்கவேண்டும். அதற்கு னரனே இணக்கமான வித்து. ஒரு வான ஏட்டுச் செம்மலின் கையிலேபோய் இவன் மாட்டிக் கொண்டால், இந்ந னரனைத் தேவனுக மாற்றுவது அவர்களுக்கு அவ்வளவு இணக்கமாயிருக்கும்! இந்ந னரன் என்ற ஒரு வித்துத்தான் தேவனுகிறதே தவிர, மற்றப்படி பெரிய யானையாகவே இருந்நாலும் முடியாது.

தரைதனில் னரராய்த் தோன்றித்
தாம்கெதி அடையா தோரை
முறைசங்ஙா ரஞுக்கி ரகம்
முடித்துமே மனுவாய் மாற்றி
விரைபிரம்மம் அவர்மு கத்தில்
கவத்துமே படைத்துப் பின்னும்
மறைப்படாத் தேவ ராக்க
வந்நனர் உலகுக் கம்மே.

இப்போது னன் பேசுகிறேனே - எந்நச் செயலைப் பற்றி ஐயா, பேசுகிறேன்? உங்ஙள் தலைக்கு வேண்டிய செயல்லவா இது - பழனிக்கெல்லாம் போகிறீர்களே! எங்ஙவங்ஙெல்லாமோ ஒடுகிறீர்களே! இந்ந மெய்வழிச் சாலை வெகு தூரமோ உங்ஙளுக்கு? இதிலே வரக்கூடிய லாபம் என்ன? எதற்காக இறைவன் உங்ஙளை மனித ஞகப் படைத்தானே அதை வெகு எளிதாகப் பெறலாமே - உங்ஙள் ஊரிலே இவ்வளவு பேர்கள் (அனந்நாதி

தேவர்களைக் காட்டி) - என் மக்கள் - இருக்கிறார்கள் என்ற உரிமையால் உங்களைப் பார்த்து இப்படிக் கேட்கிறேன்? வேறே ஒருத்தரா யிருந்நால், திரும்பியா பார்ப்பேன்? என்ன அவசியம்? பழனி எங்கே, ராமே சுவரம் எங்கே, திருப்பதி எங்கே - இன்னும் எங்கெங் வெல்லாமோ போய்ச் சுற்றுகிறோமே, என்ன காரியத் துக்கு? மெய்வழிச்சாலை மட்டும் வெகு தூரமோ? ஏன் வரக்கூடாது? என்ன கெட்டுப்போகும்? என்ன காரியம் இது? எப்பேர்ப்பட்ட காரியம்? அதை னினைக்க வேண்டாமா? னமக்காக இன்னெருத்தரா னினைக்கிறது? னன் இங்கே பேசுவதற்கு வரவில்லை. இவர்களைல்லாம் (அனந்நாதி தேவர்களைக் காட்டி) கேட்டுக் கொண்டார் களை என்று இரக்கப்பட்டு இந்ந வார்த்தைகளை வெளியிடுகிறேன். எம் கையில் என்ன இருக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியாது! (அனந்நாதி தேவர் களை மீண்டும் சுட்டி) இவர்களுக்குத் தெரிந்நதா முதலிலே? தெரியலே. தெரியவே தெரியாது.

ஆனால் ஸீங்கள் எவ்வளவோ சாஸ்திரங்களை எல்லாம் படித்திருப்பீர்கள்! சிவபுராணம் - அது இதுன்னு - கண்ணில் கண்டதெல்லாம் படித்திருப்பிங்க. அதிலே, சிவானந்நபோதம் என்ற நூல் சொல்கிறதாவது,

“மனிதரிலும் பறவையுண்டு விலங்குண்டு
கல்லுண்டு மரமு முண்டு
மனிதரிலும் ஸீர்வாழும் சாதியுண்டு
அனேககுல மனித ருண்டு
மனிதரிலும் மனிதருண்டு வானவரும்
மனிதர்போல் வருவ துண்டு

மனிதரிலே பிறப்பறுக்க வந்நதுவே
அருமையென வகுத்தார் முன்னோ

அப்போ, மனிதரிலே எத்தனை ரகம் இருக்கிறது. ஆனால் அத்தனையும் பார்த்த அளவில் அடையாளம் தெரிகிறதா என்றால், தெரியவில்லை. மனு என்றால் எப்பேர்ப்பட்ட வித்து? தேவனுகின்ற வித்தல்லவா? அப்போ, தேவப் பிறவியே மனுவிற்கு இன்னொரு பிறவி யென்று சொல்லப்பெறுகிறது. ஒம் ஒரு யோனி யிலிருந்து பிறந்தோமே அந்நப் பிறப்பல்ல அது. உன் கண், உன் கண்ணுயிருக்காது - அது வேறே கண்ணுக்க வரும். தெய்வக் கண்ணுக்க வரும். உன் செவி தேவச் செவியாக வரும். னவானது தேவ னவாக வரும். தேவ உணர்ச்சியாக வரும், தேவ உயிராக வரும், தேவ வாக்காக வரும். எல்லாவற்றையும் தேவக் கருவி களாக மாற்றி விடுவார்கள். ஆனால் பார்வைக்கு அந்நக் கருவிகள் முந்தி யிருந்த படியாகவே இருக்கும். இந்நச் செயல் செய்கிறதென்ன, விளையாட்டா? எல்லோரும் செய்யலாமோ? ஆனால் இந்நச் செயல் செய்கிறவர்களென்றால், எல்லா திட்டமாய் னெஞ்சிலே ஆணி வைத்தாப்போலே னினைத்துக் கொள்ளுங்கள் இந்ந வார்த்தையை - அதாவது அந்நச் சர்வேஸ் வரனுலே தரப்பெற்ற தெய்வீக முத்திரை அவர்களிடத்திலிருக்கும். அந்நச் சிவபிரானுலேயே அந்ந முத்திரை வைக்கப்பெறும். ஆனால் குரு என்று மனிதர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றவரால் இந்ந வேலை செய்வதற்கு - அதாவது, உன்னைத் தேவனுக்க மாற்று

வதற்கு - முடியவே முடியாது. அவருக்கு னீ கோடி கோடியாகச் செலவு பண்ணினாலும், உன் மதிப்புக் காகச் செலவு பண்ணுகிறும். அவர் உனக்குக் கோடி கோடியாக அளந்தாலும் அதுவும் மதிப்புக்குத்தான். அதென்ன அரைக்கால்படி உப்புக்குக்கூட ஆகாது. மதிப்பு - அது ஒண்ணுக்கும் ஆகாது - சோற்றுக்குப் போட்டுக்கக்கூட ஆகாது. அப்போ, இந்நால் தேவச் செயலானது அபுருபம் என்று தெரியவில்லையா? இன் றைக்கு உலகத்தில் எடுத்துக்கொண்டால் எத்தனையோ சாமியார்கள், எண்ணிறந்த கோடி சாமியார்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்ந அடையாளம் அவர்களிடத்தில் இருக்குமா? சர்வேஸ்வரருலேயே அனுப்பப்பெற்று வந்தவர்களுக்குத்தான் இந்நச் செயல் பலிக்குமே தவிர, மற்றவர்களுக்குப் பலிக்கவே பலிக்காது. உன்னைத் தேவகை மாற்றுவதற்கு அந்நச் சக்தி இருக்காது. உன்னை அந்நால் தேவ ரூபத்துக்கு மாற்றவே முடியாது - ஆகாது!

சரி ஜயா, உன்னுடைய ஒரு பகட்டைக் கொடு, பத்தாயிரம் ரூபாய் தருகிறேன் என்றால் னும் கொடுப்போமா? கொடுக்க மாட்டோம். ஞக்கைக் கொடுத்தால் இருபதாயிரம் தருகிறேன் என்றால் கொடுப்போமா? கொடுக்க மாட்டோம். அப்போ, என்ன கிரயமுள்ளது மனிதனுடைய ஓவ்வொரு கருவிகளும்! ஓவ்வொன்றுக எடுத்துக்கொள். இப்படி எத்தனை கருவி யிருக்கு! அப்போ, ஏழை யாரிருக்கா? மனிதப் பிறப்பிலே வைச்சு ஏழை ஒருத்தரு மில்லே. பின்னே என்ன? இந்ந அழிந்து போகிற ஈனச் செயலிருக்கும் பாரு, இதிலே

தான் ஏழை ஏழையென்று இவனுகச் சொல்லிக்கொள் வது. ஏன், உணவுப் பிரச்னை, உணவுப் பிரச்னை என்று திரிகிறவன்தானே! இதையே பேசிப் பேசிமன்றையைப் போட்டுவிட்டுப் போகிறவன்தானே! இவனுக்கு எம்மட்டு அறிவிருக்கும்?

உணவுப் பிரச்னை என்று சொல்லி மகா முயற்சி யோடு அலைகிறுர்களே, உணவு கிடைக்காமல் ஒரு வேளை பட்டினிகிடந்நால், அடுத்த வேளை எப்படியாவது உணவு கிடைத்து விடுமே. பட்டினியாய்க் கிடந்நு செத்தவர்கள் யாராவது உண்டா? இல்லையே. ஒரு னேர சிறிய இந்ந அவஸ்தைக்கு இவ்வளவு முயற்சி எடுக்கிறுர்களே - ஜீவ அவஸ்தையானது ஊழி ஊழி மானெடுங்காலம் - ஏரகத்தில் அமளிபட விற்கிற தாச்சே. அதற்கு இவ்வளவு முயற்சியைக் காணுமே. இதைப் பார்க்கிறபோது கடப்பாறையை விழுங்கி விட்டுச் சுக்குக் கஷாயம் போட்டது போலவும் - சுக்கை விழுங்கினதற்குக் கடப்பாறை கஷாயம் போட்டது போலவும் இருக்கிறது. னிஜுமாகப் பிறந்நு - னிஜுமான் அறிவைப் பெற்றுள்ள மனுவே! என்னிப்பார். என் உடலோத்த பிறவியரே! மறுபடியும் என்னிப் பார்!

மனிதன் என்ன உன்னதமாக வாழ வந்நவன், என்ன ரீதிக்குப் போகிறுன் பார். இவன் செயலைப் பார்த்துப் பன்றியெல்லாம் பழிக்குது! இதை என்னிப் பார்க்கவேண்டியது யார்? ஆடுமாடா என்னிப் பார்க்கும் னமக்காக? முத்தான் என்னிப் பார்க்கனும். என்னிப் பார்க்க முந்தித் தெரியாவிட்டால் கூட

எண்ணிப் பார்க்கிற அளவுக்கு இப்ப உங்களைக் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கோம், எண்ணிப் பாருங்கோ.

மனு வீறுக்காக வரவில்லை. சாவுக்கு வேண்டி வரவில்லை. அவஸ்தைக்காக வேண்டி வரவில்லை. ஒரு கருப்பிலே கட்டையாயிருக்கிறவனுக்கு, ஒரு சிகப்பா வாட்டசாட்டமாக அழகாக இருக்கிற இன்னெருவனைப் பார்த்தா, “ஆஹா அந்த உடலாட்டம் னமக்கிருந்தால் தேவலை,” என்று ஆசை வரும் அல்லவா? வசீகரமா, இளமையாயிருந்தால் தேவலை யென்று முகத்திலே என் னென்னத்தையோ தேய்ச்சிப் பாலிஷ் பண்ண ஆசை வருகிறதே. அப்படியிருக்க, அழியாத உடலாக, தங்கு உடலாக மாறுகிறதென்றால் அதுக்கு ஆசையா யிருக்காது ஒருவனுக்கு? எல்லாயிருக்கும். இது, இந்த உடல், இறுதியில் அவஸ்தையிலேதான் கொண்டுபோய் மாட்டும். ஆனால், அந்த உடலை எடுத்தவுடனே எனச்சம் இல்லாமல் போகிறதே, அது எப்படி? (தம் மக்களாகிய அனந்தாதி தேவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி) இவர்களும் எம்மைப் போல னம்மோடு - கூடப் பிறந்நவங்குதானே? - ஆம், னம்மோடு இருந்நவங்குதான், னம்ம ஊர்தான், னம்ம சாதிதான், னம்மோடு ஒன்றூய்ப் பழங்கியவங்குதான், அவங்குக்கு மட்டும் என் என்றாக்கா, ‘அவன் கிடக்கிறஞ், போ!’ என்று வருதே, அது எப்படி? இந்தத் திடம் எல்லாருக்கும் வருமா? னீயாக அப்படி னினைத்துக்கொள்வதா? முரட்டுத் தனமா னினைத்துக்கொள்வதா? இல்லை இல்லை, அப்படியில்லை. அந்த வேலையை - அந்தப் பிரம்ம

வித்தையாகிய செயலைத் தானே செய்து செய்து பழகிக் கொள்வது. இந்ந உடலையே மாற்றி, அழியாத தங்கு வுடலில் குடி ஏறி ஏறிப் பழகிக் கொள்வது, செத்துச் செத்துப் பழகிக் கொள்வது. இப்படிப் பழகினால், தனம் போய்வந்ந அந்ந வீட்டுக்கு என்றைக்குப் போவோமென்று ஆசையா யிருக்குமா இருக்காதா? தங்கவீடொன்று இருக்குது, ஒரு கூரை வீடும் இருக்குது. கூரை வீட்டிலே னும் குடியிருக்கிறோம், தங்க வீட்டிலே எப்பப் போய் னும் குடியிருப்போம் என்று ஆசையா யிருக்குமா யிருக்காதா? எவ்வளவு ஆசையாயிருக்கும்! அங்கே அழுதுகொண்டா போவங்கு? அது போல, தங்கு முதல் ஒன்று இருக்கிறது, அது தெய்வீக முதல். மனிதன் பெறவேண்டியது அது. அதற்கு ஒரு பூவண காலம் இப்போது வந்திருக்கிறது. ஊருண்டுகளுக்கு முன்னால் வடலூரின் கண்ணே ஒரு பூவணக்காலம் வந்தது. மண்டைக்கர்வம் கொண்ட தலையாட்டிகள் அதைக் கைசோர விட்டு விட்டு, இன்றைக்கு லட்சக் கணக்கில் போய் அந்ந இடத்திலே சோறு ஆக்கிப் போட்டு நூற்றுக்கிருர்கள். அதனால் அவர்களுக்கு வரும் பிரயோசனம் என்ன?

ருத்திராட்சம் ! ருத்திராட்சம் என்றால் என்ன ? எமன் அஞ்ஞுகின்ற குளிசம் என்று பெயர். ருத்திராட்சம் ருத்திராட்சம் என்று முக்காத்துட்டுக் காயை வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வதா? அவர்கள் கொண்டுவந்தது ஒரு அசலான முதல். அதை னீ அடைவதற்கு, ‘இதோ பார் இது னகல் - இதற்கு ஒரு அசல் இருக்குது’ என்று காட்டுவதற்குத் தானே எடுத்து வைத்தாங்கு ? இந்த

ங்கலர் உனக்கு னிசமான முத்தியைத் தரும்? அது எப்படித் தரும்? அப்ப, இந்ந னகலுக்கே இவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டு இவ்வளவு பெருக்கமா முயற்சி பண்ணு கிறதாக இருந்நால், அந்ந அசலை அடைவதற்கு எந்ந மாதிரியான முயற்சி எடுக்கவேண்டுமென்று ஞம் யோ சித்தால் வராதா? அந்ந அசல் கிடைக்கிற வரைக்கும்- ஸீ முக்காத் துட்டுக்கு ஒரு கொட்டையை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கவேண்டும், அந்நப் பேரரச் சொல்லி. என்னியா இது? மாணிக்கம் என்று பேரரச் சொல்லி வேலங்ஙாயை எடுத்துக் கட்டிக்கொள்வதா? அது அவ்வளவு கட்டாயம்! அது இவனுக்கு எப்பவும் ஞாபகமிருந்து, “இவன் வீராகச் சாகப்படாது, னித்திய ஞக வாழ வேண்டும்,” என்று என்னிப் பெரியவர்கள் எடுத்து வைத்திருக்கிறார்களே-இந்நக் கட்டாயங்நூடத் தெரியவில்லையா? னன் இப்ப சொல்லவிட்டாவது தெரியுமா? இல்லே, தெரியாமல் தான் போகுமா?

அடுத்த னளானது ரொம்ப திகுடு முகுடான னள் வருகுது - அந்ந னளானது எல்லோருக்கும் புத்தி சொல் கிற னளாக இருக்குது.

சாதாரணமாக உலகத்தில், னம்ம உடலுக்குள் உள்ள அந்ந ஜீவன் இல்லை என்றால், னம்மிடத்தில் உள்ள ஓவ்வொரு கருவிகளும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் பத்தாயிரம் கிரயமுள்ள கருவிகள் என்று மேலே பேசி ஞேமே - அது ஒரு பைசாகூடப் பெருது. எந்ந முதல் இல்லாவிட்டால்? அந்ந ஜீவன் என்ற முதலில்லாவிட்டால். இந்நக் கருவிகளைல்லாம் சேர்ந்து ஒரு பைசாகூடப் பெருதது மட்டுமல்ல, கையிலே தொடுவதற்கும் காலி

கொடுக்கனும். அப்பேர்ப்பட்ட இந்தக் கிரயத்துக்கு இந்ந உடலை ஏற்றி வைத்திருக்கிறது இந்ந ஜீவன்.

அப்பேர்ப்பட்ட அந்த ஜீவனைக்காறைத் தன்றுடைய வணக்கம், என்ன வணக்கம்? மனு வணக்கமா? மனுக்களுக்குரிய வணக்கமா? என்று கேட்கிற னள் இன்று. இது புதிசா உள் காதில் விழுந்திருக்கிறது! தன் ஜீவனை அறியாமல் - தன்னை அறியாமல் செய்கிற வணக்கம் என்ன வணக்கம்?

எல்லா வேதங்களும் இதைத்தான் குறிக்கின்றன. “இவன் தன்னை அறிந்தவனு - அறியாதவனு? என்பது மரண காலத்தில் தெரிந்து விடும். மரண தருவாயில் அறியாத பாவியாய் இருந்நால், அவனுக்குக் ‘கசப்பு’ வெளியாகிவிடும். இந்ந அடையாளத்தைத்தான் ஒவ்வொரு மதத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ‘‘ஜலம் வரும் பாவிகளுக்கு’’ - ‘‘கசப்பு வந்து விடும் பாவிகளுக்கு’’ என்கிறார்கள்.

“சைவ மானதழி அகம்பேய தானுசி னின்றதழி
சைவ மிஸ்லையானுல் அகம்பேய ஜலம் வரும் கண்டரயே”
(அகப்பைச் சித்தர்)

அப்போ - அதுதான் படுதுற்றம். பாவியாப் போய் விட்டான் என்பதற்கு அடையாளம். அதை னிறுத்துகின்ற ஸ்விட்ச்சானது-பிரணவ ஸ்விட்ச்சானது ஒன்று இருக்கிறது. பஞ்சாட்சரம் என்றும், அஷ்டாட்சரம் என்றும், கலியா என்றும், இப்படிப் பல்வேறு மைங்களைக் கொண்டுள்ள மூலமந்தநிர ஸ்விட்ச் அது. அந்த ஜீவ ஸ்விட்ச்சை இப்போ மும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், இந்த னள் மும் வாழ்கிற

ஞன். அப்படி அவகோடாக வருகிற அந்ந ஞன் எப்ப வோ? என்றைக்கோ? எந்ந னேரத்திலோ? இதை னமக்கு எச்சரிக்கை செய்யவே-

“இப்பவோ பின்னையோ சற்றுனே ரத்திலோ
இரவிதான் படுனேரமோ
இரவிலோ பகலிலோ உதயகா லத்திலோ
எந்நெந்ந வேளாதனிலோ
அப்பிலோ தீயிலோ னுயிலோ போயிலோ
அரவுதஞ் பெருமிடியிலோ
ஆருத புண்ணிலோ அடனேய்கள் தன்னிலோ
ஆயுதங் நவளினுலையோ
செப்பரிய வீட்டிலோ காட்டிலோ என்னுயிர்
பிரிந்திடும் இறைவா”

என்றெல்லாம் சொல்கிறுர்கள். அப்போ - அந்நப் பிரணவ ஸ்விட்சைப்பெற காலவரம்பு ஏதாவது இருக்கிறதா என்று பாருங்கள். இதைக் கட்டாயமாக ஒவ்வொருவரும் பெற்றே தீரவேண்டும். எப்போது? எந்ந னேரம் கேட்டோமோ அந்ந னேரமே! ஏன்? தான் வாழ்வதுக்குத்தான். முடிவிலே தலைக்கு வருகிறதே ஆபத்து - மானெடுங்கால ஆபத்து - யாரும் தடுக்க முடியாத ஆபத்து - அந்ந ஆபத்தைத் தடுக்கிறதுக்குத் தானே உனக்கு இந்ந உன்னத அறிவைத் தந்நான். சேறு தின்னுவதற்கல்ல - பொய்ப்பொருளைச் சம் பாதித்துப் போட்டுவிட்டு - மானங்கெட்டு - கரட்டு கொரட்டுக்கரட்டுகொரட்டுஎன்று இழுத்துக்கிட்டு - கடைசி யிலே அங்கே சிரிப்பாச் சிரிச்சப் போகுதே - அதுக்காக தரலே ஜயா உனக்கு இந்நஅறிவு! மானெடுங்கால ஆபத்து ஒன்று வருகுதே - அதை யாராலும் தடுக்க

முடியாதே - அந்ந ஆபத்தைத் தடுப்பதற்காகத்தான் இந்ந அறிவு மாணிக்கத்தைத் தந்நான். இந்ந அறிவு மாணிக்கத்தை எல்லோரும் பலன்கேடாக ஆக்கினிடாத படி, இந்ந அறிவு மாணிக்கத்தின் முழுப்பலன் உண்டா கும் படியாக - பெருமையுடன் ஒங்கும் படியாக - இப்பவே செய்து கொள்ளுங்கள். “கொள்ளுங்கள்” என்று னன் சொல்லுகிறேன் உனக்கு. னீ என்னிடத்திலே வந்து கேட்கவில்லை. னன் உன்னிடத்திலே வந்து சொல்லுகிறேன் - வலிய வந்து. வலிய வந்தா சொல்லனும் இது?

செந்தில்மு னிமணி வந்நந்ந னளிலிந்
நப்பயிர் செய்ததுண்டு
செயல்பொரு மைமூல வர்க்கமி ருகங்ஙள்
சேதங்ஙள் செய்ததுண்டு
பகுதாது மாமணிப் பயிரினுக் குக்காவல்
பார்க்கவும் வந்நதுண்டு
பன்றிப லமிரு கங்ஙள்க டுவாய்யின்
பற்றிய ழித்ததுண்டு
சேர்க்கவும் மெய்வழி தேசமெல் லாழுமே
சீருரை பாழையெலாம்
தீர்க்கதெ ரிசிகள் ழுமிபுல் லுள்ளன
ளௌலாம்வ ருவதுண்டு

யா? அந்நக் கடம்பவனக் காளையாகிய செந்தில் முனிமணி என்ற அந்நச் சிவசுப்பிர முத்தானது, வந்து, இந்ந உலகத்தில் அந்ந மகத்தான செயலை ஒரு னன் னடத்திக்கொண்டு இருந்திருக்குமல்லவா? இந்நச் செயல் சும்மாவா பொத்தென்று வந்நிடுச்ச! இந்நச் செயலை னடத்தினார்களே அவர்களிடத்தில் - இந்ந உடலை

எக்கி அந்த உடலீக்காட்டி எனக்கு இப்படி அருள் வேணும் என்று கேட்கிறார்களே-அதுகூடத் தெரியலையா? எல்லா வெள்ளையா சொல்லுகிறார்களே -

“இக்கடத்தை எக்கி அக்கடத்துள் எரக்கி
இப்படிக்கு மோட்சம் அருள் வரயே” என்று—
(திருப்புகந்து)

இன்றைக்கு, இப்போ, அந்நச் செயல் எங்கே நடக்குது? இங்கே தான்; அன்றைக்கு சுப்பிரமணியர் வந்திருந்தபோது, அவர்கள் முன் போய், யார் பக்தி யுடன் கரணம் போட்டாங்க? இல்லை - விரட்டினங்க! என்? இவர்கள் தான் சுப்பிரமணியர் என்று தெரியுமா? தெரியவில்லை - மனுத்துலத்திலா தெரியும்? அதெப்படித் தெரியும்? தெரியாது. செயலை வைத்து, அந்த இலஞ்ஞிய மனத்தினர்க்கு - ஏகாந்த மனத்தினர்க்கு - அந்த அழியாத வாழ்வுக்குரிய மனத்தினர்க்கு மட்டுந்தானே படும். மற்றவர்க்கு அன்றைக்குப் பட்டதா? அவர்கள் இன்ன வர்கள் என்று அன்றைக்குத் தெரிந்ததா? இல்லே. அவர்கள் கொண்டுவந்த செயல், எம் கையிலிருக்கும் இதே செயல்தான்.

“இக்கடத்தை எக்கி அக்கடத்துள் எரக்கி
இப்படிக்கு மோட்சம் அருள் வரயே”

என்று இதை ஒங்கி ஒங்கி - முக்கி முக்கி - முப்பத்து முக்கோடி தடவை உருப்போட்டதினுலேயா வரப் போகுது. கர்ணம் அடிச்சிக்கிட்டுச் சொன்னால்தான் ஆகுமா? ஆகாது. தானுகவா அது வந்துமும்? ஒருக்காலும் வராது.

“முருகா - முருகா” என்கிறுனே, அந்நத் தெய்வ யைகம் இவன் வீட்டு ஆளா? அந்ந வார்த்தையைக் கேட்கிற போதே பக்தியற்ற இவனது அவஸ்டசணக்குறி தெரியுது - அதற்குப் பலன் பாவந்நான் வருமே தவிர, அவர்களின் இரக்கமா வரும்? இப்ப, எம்மைப் பார்த்து ஒருவன் வெட்டையர்ய்ப் பேரைச் சொன்னால், கோபம் வருதே. அப் பிரபுவை - சிவசெம்மலை - வெட்டையரச் சொல்கிறுனே, அச்சமில்லாமல். இந்நத் தூர்த்தனுக்கா அவர்களின் இரக்கம் கிட்டும்? இதைக் காலமெல்லாம் சொன்னாலும் கிட்டுமா? கிட்டாதே. அப்போ, இதை எடுத்து ஒன் உங்கவிடம் பேசுகிறேன் என்றால், என்னத்துக்காகப் பேசுகிறேன்? காலமெல்லாம் ஒருவன் பேசுகிறுனே, எங்கே இந்ந வார்த்தையை யெடுத்து இப்படிப் பேசச்சொல்லு. பேசுவாரு? பேசுமாட்டான். “அப்படி யிப்படி” யென்று மழுப்பி விட்டுப் போயிடு வான். “ஆய்ரா - ஊய்ரான்னு” கத்திவிட்டு அங்கிட்டுப் போயிடுவான். ஏன்? “காட்டு” என்று எட்டிப் பிடிச்சீக் கிட்டா என்ன செய்வது என்று.

ஓரு காலத்தில் மகாவிஷ்ணுவானவர் இந்ந உலகத்துக்கு வந்நார். கிருஷ்ண பரமாத்மா, அந்ந ஐல மேக சாமள ரூபராகிய அவர்கள், அருச்சுனனுக்கு 30 வருட காலம் தோழிக்கவே இருந்நார்கள். என்னையா? ஓரு னளல்ல, ஒரு மாசமல்ல, ஒரு வருஷமல்ல. முப்பது ஆண்டு காலம்! அவனுக்கு னல்லா மூர்த்தன்யமான வயது வருகின்ற காலம் வரைக்கும் ஒன்றாகவே இருந்நார்கள். அவர்களை எல்லாருக்கும் தெரியும். என்ன விளைச்சிருந்நால்வு. னல்லா அறிவிலே மகா சாமர்த்திய

மானவர் - னமக்கு ஒரு இனக்கமான கையாள்-
ஆயுதம் - துணிச்சலிலே பார்த்தால் எதற்கும் சளைக்
காத வீரர் - ஆகையால் இவரை வைத்து எதையும்
சாதிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் அவரைக்கொண்
டாடிக்கொண்டு இருந்நார்கள். அதே போலத்தான்
அருச்சனனும் அவர்களை விளைத்தான். மகாவிஷ்
னுவும் அவனும் - இரண்டுபேரும் ஒன்றுகவே இருந்நார்
களே - பழகினர்களே ஒன்றுகவே முப்பது வருஷம்
வரைக்கும். அப்படியிருந்தும், அவர்களை அருச்சன
னுக்கே தெரியவில்லை என்றால், கொஞ்ஞனேரம் இப்ப
ங்னு எக்கிப்பார்த்தாலா, “இவங்கு பிரம்ம விஷ்ட”
ரென்று தெரியப்போவது! உஜார்! இந்ந இலக்கில்
மறுபடியும் ‘உஜார்’ என்கிறேன்!

துரியோதனுதிகள் இந்நப் பாண்டவர்களைப்
போல எத்தனை மடங்கு அதிகம்! ஏராளமான கும்பல்.
அவர்களில் யாருக்காவது மகாவிஷ்ணுவை இன்னு
ரென்று தெரியுமா? “ஆ! இவர்கள் மகாவிஷ்ணு-
னீலமேக சாமளூபர் - அவதார புருஷர்” என்று
தெரியுமா? தெரியவில்லை - பகவானிப்பார்த்து அவலட்
சணமாகச் சொல்லியிருக்கிறோன, அருச்சனனுங்கூட.
என்னென்ன கேவலமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி
யிருக்கிறோன். கடைசியிலே அதைச் சொல்லிக்
கதறுகிறோன!

“யாத வாளன் மைத்துனு அடாஅ சோதை யின் னுயிர்க்
காத லாய காலியாய கண்ண கண்ண என்றுனுன்
ஒத லாவ தன்றியேஷ ரைத்த தீமை யாவையும்
மாத காத தென் றுனை றிந்தி லேன்னன் மாயனே”

அப்போ பகவானை இன்னுரென்று தெரியாமல் இப்படி எல்லாம் சொல்லித் திரிந்து கொண்டிருந்நவன் அர்ச்சனன் என்று ஆகுதல்லவா? மகாவிஷ்ணு எனத் தெரிந்திருந்நால், அப்படிச் சொல்ல வருமா? இதைச் சொல்லிச் சொல்லி, பகவானின் பாததாமரகளில் விழுந்தானென்றால், அப்போ, அவன் என்ன தெரிந்து கொண்டிருப்பான்? ஒரு கஷணனேரத்திற்குள்ளாக என்ன மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கும்? இது உன் அறிவுக்கு எட்டுதா? யோசனைக்கு எட்டுமா? எட்டவே முடியாத காரியமாக அல்லவா இருக்குது! னன் கொஞ்ஞனேரத் திற்கு முந்திச் சொன்னேனே - இந்நக் கருவிகளை எல்லாம் தேவகருவிகளாக மாற்றி விடுவதென்று - அதை இங்கே வைத்துப்பார் - அப்போ, பொருத்தமாயிருக்கும்.

கஷணனேரத்தில் அந்நக் கருவிகளை எல்லாம் மாற்றி, அவனுடையதை எடுத்துக்கொண்டு தன்னதை வைத்துத் தினித்து விட்டார்கள் என்றால், இந்ந வார்த்தை பொருந்தும். மற்றப்படி எந்ந யோசனை பண்ணினாலும், இது எட்டுமா? எட்டவே எட்டாது.

செய்த்தலைச் செவிகண் வாயும்
தீக்குணப் பேழை யெங்கும்
கைத்தலை மலர்க்கை வைத்துக்
களைந்தெடுத் தெறிந்நாங் நாங்கு
வைத்தனர் புதிதா யெங்கும்
வலிமைகள் குழுறி னிற்க
மெய்த்திறன் வாரிப் பின்னும்
வான்முகட் டெத்தி னாரே.

இப்படிப்பட்ட காரியமானது யாருடைய யூதத்திற்கும் எட்டக் கூடியதா?

அருச்சனாக்கு வீராதிவீரன் என்ற பெயருண்டு. னமது சாஸ்திரங்களில் வீரன் என்றால் என்ன? புலியின் தோலும், கவரிமான் கற்றையும், வீரன் கை ஆயுதமும் உயிர் போகவிட்டுத்தான் கையாலே தொடழியும். இன்னெருத்தர் அதற்கிடையில் தொட முடியாது. இப் படி வீரனுக்கு இலட்சணம் சொல்வார்கள். அப் படியானால் வீராதி வீரனுக்கு இலட்சணம் வாய் கொண்டு சொல்வதற்கு இல்லை. அப்போ, அவ் வளவு அளவுகடந்ந பலத்தை உடையவன் அவன். அவனுடைய திடத்துக்கு உபமானம் கொடுக் கிறதுக்கே இல்லை. அப்பேர்ப்பட்ட வீராதி வீரன் தன் னுடைய பாசறையை விட்டுப்புறப்பட்டுவிட்டான். இன் னும் துரியோதனத்தினாலையை படைக்குப் போய்ச் சேர வில்லை. இடையிலே போய் னின்று தன் எதிரில் இருக்கும் வரம்பிளான் படையைப் பார்த்தான். இப்படிப் பார்த்த வுடனே உடல் னடுங்கிச்சி - கை னடுங்கிச்சி - கால் னடுங்கிச்சி - தொடை னடுங்கிச்சி - சுடர் முடியும் னடுங்கியது - விட்டுவிட்டான் கை ஆயுதத்தை - ஆமாம். இப் பேர்ப்பட்ட வீராதி வீரனுடைய கை ஆயுதத்தைப் பறித்ததே அது எது? இப்பேர்ப்பட்ட பலசாலியினுடைய கையாயுதத்தைப் பறித்ததே அது எது? எப்படியும் பறிச்சிட்டுது அல்லவா? அப்போ, பறிச்ச அது எது என்றால் ஒரு மனிதனுக்குள்ளே அதிமிஞ்ணிய பயங்கரம் என்றிருக்கும் அந்ந ஒரு பொருள்தான். அதுக்கு எது ஏம் எதிர்த்துவிற்காதென்றுதெரிகிறதல்லவா? அப்போ, மனிதனுடைய பலத்துக்கெல்லாம் மிஞ்ணின அது எது?

மரணபயம். அப்பேர்ப்பட்ட அந்நப்பயத்தின் கையிலே இருந்து பறிச்சி, மறுபடியும் அந்ந ஆயுதத்தை அவன் கையிலே கொடுத்ததே அது எது? அது பகவானின் செயல். அன்றைக்குத்தான் பகவானுடைய செயல் இருந்தா? பகவான் செயல் அன்றேடே அந்ந மாதம் தேதியோடே போய்விடுமா அல்லது ஸித்தியமாக இருக்குமா? இந்நச் சூரியன்கூட அப்படியே இருக்குதே- ஒரு ஜடப்பொருள். அந்ந உயிர்ப் பொருளா போயிருக்கும்? இல்லே, போகாது. அன்றைக்கு மட்டும் இருந்தது இன்றைக்குப் போய்விடுமா? போய்விடாது. இவ்வளவு வெய்யிலடிச்சுதே காய்ந்திருக்குமா? அல்லது மழை பெய்ததில் இத்துப் போய் இருக்குமா? இருக்காது. வெகு காலமாச்சே அதனால் காலங்குடந்து போயிருக்குமா? போயிருக்காது - ஆனால், ஒரு காரியம் கேளுங்கள். “உங்ஙளுக்கும் தருவதற்கு யுகயுகம் வருவேன்” என்று ஒரு வார்த்தையு மிருக்குதே அதிலே - ஏனையா - அதே கீதையிலே. னன் பவக்கோள் மிஞ்ஞிய காலத்திலே வருவேன் என்று இருக்குதே. இப்ப என்ன புண்ணிய காலமா? பவக்கோள் தலை எடுத்து, எங்கும் பறவாப் பறந்து படர்ந்து, சிரிப்பா சிரிச்சித் திரிகிற காலமா யிருக்குதே இப்போ- இந்நக் காலத்திலே பகவான் வராமலா இருப்பார்கள்? ஆனால் வந்நால் அவர்களின் அங்கு அடையாளம் தெரியுமா?

“சாகாது பிறவாது
தனிமுதலா இருந்தனன்

ஆவாஇவ் வுலகுபடும்
 அழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக
 மேவாது ரின்றேன்
 மாயையினுண் மெய்யேபோல்
 ஒவாதுவந்நு பிறந்நிடுவேன்
 யுகந்நோறும் யுகந்நோறும்”

இப்படிச் சொன்னவர்கள், அதற்குரிய காலம் என்று இதே காலத்தைச் சொல்கிறார்களே, வராமலா இருப் பார்கள்? அவர்கள் வந்நாக்கா னமக்குத்தான் அடையாளம் தெரியுமே. தெரியுமா? தெரியாது. அதுதான் அடையாளம் இருக்குதே - ஏன் - படத்திலே போட்டு ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இருக்குதே. னமக்காத் தெரியாது அவர்கள் வந்நா? வரவில்லை என்றுதானே, உங்கள் எண்ணம்? ஆனால் வந்நுவிட்டார். வரக்கூடாதா? அன்று குருகூத்திரத்தில் அவர்கள் இந்நக் கிதையை எழுதினார்களா? இல்லே. அர்ச்சுனன் எழுதினான்? இல்லே. யாரிடமாவது சொன்னார்களா? அதுவும் இல்லை. சரி - இந்நக் கிதை இவ்வளவு பெரிய புத்தக மாய் இருக்குதே - இதிலுள்ள இவ்வளவு சம்பாஷணையையும் அங்கே பண்ணிக்கொண்டிருந்நால் இவர்கள் தலை தப்புமா? னல்லா யோசனை பண்ணிப் பாருங்க. இதைக் கிதை என்று ஒப்புக்கொள்வோம் - சத்தியமா னும் னம்பிக்கொள்வோம் - இவ்வளவும் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறவரக்கும் துரியோததுதிகள் பூப் பறிச்சிக் கொண்டா இருந்நார்கள்? ஏனையா - அப்போ அந்நக் கிதை இல்லையா? கட்டாயம், சத்தியமா, கிதை இருக்கனுமே - எங்கே அது? இத்தனை காகிதம் படிக்கிற வரரக்கும், என்ன, அங்கே னிற்குமா இவன் தலை.

ஓரு பக்கம் படிக்கிறதுக்குள்ளே, தலையைத் தூக்கிக்கிட்டுப் போய்விடுமே. அப்போ, அந்நக் கிதை என்னப் பட்டது எது? இந்நக் கிதைக்குள்ளாகவே இருக்கணுமே அது. அது எங்கே? அதுதான் ஒரு மொழிக் கிதை. அது ஒரே ஒருமொழிக் கிதை. இப்ப, இது எப் படிப் பொருந்துது பாருங்க. ஒரு மொழிக் கிதைதான் அவனுக்குத் தந்நது.

இப்பப் படிக்கிற கிதையானதை - பொழுது போக்குக்காக இவர் காலமெல்லாம் படிக்கிறாரே -அருச் சுனைப்போல் பலன் வந்நதா இவருக்கு? வந்நதா என்று எல்லா விணைத்துப் பாருங்க - யாருக்காவது வந்திருக்கா? விணைத்துப் பாருங்கவேன் - படிக்கிறாரே முக்கி முக்கி - அவருக்காவது வந்நதா? வரவில்லை. அப்போ இவர் படிக்கிறது கிதை இல்லையா? பகவான் சொன்ன அந்நக் கிதை எங்கே? அரச்சுனனுக்கு அந்ந விஸ்வரூப தரிசனை காட்டுகிறதும் அந்நக் காண்மைம் தருகின்றதுமான அந்ந ஒரு சொல் கிதை எது? அது அழிந்து போச்சா? அந்நத் தெய்வ முதல் அழியுமா? அழியாதே. னன் எதுக்காகப் பேச வந்திருக்கிறேன் உங்ஙவிடத்தில்? என்ன விணைத்து னன் பேசுகிறேன்? னளைக்கு னீ ஒரு ஆட்டை அனுப்புவே, னீ ஒரு மாட்டை அனுப்புவே, இவர் ஒரு முழி வாங்கிக் கொடுப்பாரு, என்று னன் பேசுகிறேன் - ஏன்யியா? அங்ஙிருந்து இங்கே வந்து எதற்காக னன் உன் காதிலே இதைப் போடுகிறேன்? னீ ஆயிரம் பதினூயிரம் கொடுத்தாலும் இந்ந ஒரு வார்த்தை உனக்குக் கிட்டுமா? உன் காதுக்கு வருமா? உன் செவிப் புலனுக்கு எட்டாதபடிக்கு எந்ந

ஓரு செயலையும் செய்ய வருமா? ஓரு செயல் செய் வதற்கு முதலிலே உன் செவிப் புலனுக்கு அது வர வேணுமே! அப்போ, உன் செவிப் புலனுக்கு முதலிலே எட்ட வைக்கிறது எதுக்காக? உன் கையை எதிர் பார்த்தா? னீ கொடுத்தா என் வயிறு வளர்க்கவேணும்? ஏன்? உன்னைப்போல் னன் இல்லையோ? இந்நச் சக்தி கூட எனக்கு இல்லேன்னு உனக்கு மேம்பட்ட சக்தி எனக்கு இருக்குமா? தன் அழிவு வயிறுக்கு உன்னை எதிர்பார்க்கிறவனிடம் என்ன இருக்கும்? உன்னைவிட மேம்பட்ட சக்தி வேறென்ன இருக்கும்? ஆகையால், பெருந்நிரளாகக் கூடிஇருக்கும் பெருங்குல மக்களே! னன் உங்ஙவளிடம் வந்து பேசுகிறதானது என்ன காரியத்துக்காக வேண்டிப் பேசுகிறேன்? எதுக்காகப் பேசுகிறேன்? அதாவது, அனியாய மரணத்தை எதிர் பார்த்து விடுவீர்களே என்னமே என்ற அச்சத்தால் பேசுகிறேன். அப்போ னீங்ஙவள்ளவோ அவஸ்தைப் படவேண்டும்? அது எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. சத்தியமா பயத்தினால் னன் உங்ஙவளுக்குச் சொல்கிறேன். இன்னெனுருவர் படுகிற அவஸ்தையானது எனக்குப் பயம். ஏனென்றால், உன்னுடைய தூலமே என்னுடைய தூலமும். உன் தூலம் வேறே, என்னுடைய தூலம் வேறே அல்ல. அப்போ, என்னுடைய இந்நத் தூலத் துக்குச் சகோதரராக உள்ளவர்கள் அந்ந அவஸ்தைக்கு டப்பட்டால் அது என்றைக்கு முடிகிறது? அந்ந அவஸ்தை இந்ந உலக அவஸ்தையைப் போல்லவே. உள்ள னள் உள்ள வரைக்கும் கோடான கோடி காலத்திற்கல்லவா அந்நப் பேரவஸ்தைப் படவேண்டும். அவஸ்தைக்காக மூம் பிறக்கவில்லை. (தம்

மக்களாகிய அனந்தாதி தேவர்களைக்காட்டி) உன் கூடப் பிறந்நவர்கள் இதோ கரை தாண்டிவிட்டார்களே - என்ன என்றால், அவன் கிடக்கிறுன் போ என்று வந்து விட்டாங்களே - அவர்களுக்கு என்ன இரண்டு தலையா இருக்குது? உன்கூடப் பிறந்நவர்கள்தானே? என்ன, அவர்களுக்கு மட்டும் ஒன்று கையா? இல்லையே.

இந்த ஒரு மொழிக் கிதையானது எங்கே இருக்குது? காலமெல்லாம் கிதையைப் படிக்கிறவன் - படிச்சி உங்கிட்ட வகுல் பண்ணுகிறவன் - இந்த விளக்க மெல்லாம் உங்கிட்ட சொல்லுவானு? ஏனையா சொல்ல மாட்டான்? அவனுக்குத் தெரியாது!

வெஞ்ஞாயி லேவிஜூயன் அஞ்சியவன் ஸ்தமேய
ஸ்தமேன வேதனிந்தி
கொஞ்ஞுறவை வாம்புரண்டு வெஞ்ஞாயர்க்க மிஞ்ஞுவிதம்
வந்தெந்தோர் வாய்மை கீதைபோல்
பஞ்ஞாயர்கள் கீதமுழு தோதியுரைக் கிழும்பன்றுள்
பற்குளான்போல் வந்தெவர்க்கு
மிஞ்ஞியேவி ஜயன்யன்ப் போலவிவன் டாக்குமெங்கள்
வேதருல றதர்சன்விதி.

“கொஞ்ஞுறவை வாம்புரண்டு வெஞ்ஞாயர்க்க மிஞ்ஞுவிதம்
வந்தெந்தோர் வாய்மை கீதைபோல்”

“ஓர் வாய்மை” - அந்த ஒரு வார்த்தைதானே அங்கே வெளியானது - ஒரு வார்த்தைதானே அந்த லக்கிலே பொருந்தும். இல்லாவிட்டால், அங்கே இவன் தலை விற்காதே. அது எங்கே? காலமெல்லாம் இவன் படிச்சாலும் அந்தப் பலன் உண்டா? கிடையாது. அர்ச்சனனுக்கு ஒரே சொல்லில், அந்த விமிஷமே அந்தக்

கீதையின் பலன் வந்திடுச்சே. அப்படி இருக்கக் கால மெல்லாம் இவன் படிச்சாலும் அந்நப் பலன் வருதா? ஒரு மொழிக் கீதை என்றால் கட்டாயம் வரணும் அல்லவா?

பகவவின் கீதை யள்ளுவுள்
பற்குளார் மற்றேர்க் கிந்து
யுகுகும் வந்து கீதை
உங்கள்க்கும் தநுவே னென்று
சுக்நலி ழுற்ற வாக்கு
தாயெங்கே புழங்கு தென்று
இக்நலில் தேடு வார்கள்
இவர்கள்மெய்யும் மனத்த ராமே.

அப்போ, பகவான் வருகிறேன் என்று சொல்லி யுள் ஓர்கள். வருகிறேன் என்று சொல்லியிருக்க, ஏனையா, “விஸ்வரூப தெரிசனம், காண்மைப்பம், தெரிசனை இப்படி எங்கய்யா புழங்குது? எந்ந ஊரிலே புழங்குது? எங்கே இந்ந வார்த்தை எல்லாம் புழங்குது?” என்று தேடு கிறதுக்கு மனம் வரவேண்டாமா? - அவர்களோ வருகிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, தனக்கு வேணும் என்ற மனிதனுக்கு எந்ந என்னை வரும்? இது எங்கே புழங்குது என்றுதானே தேட வரும் - இல்லே, இந்நக் கீதையை எடுத்துக்கொண்டு படிக்கவருமா? ஏன்? அவர்கள் சொன்ன அந்நக் காலம் வந்நுவிட்டதே - பகவான் வந்திருப்பார்களே - அந்நச் செயல் எங்கேவைடக்குது - எங்கே தருகிறார்கள் என்று தேட அல்லவா மனம் வரும்? கூட்டம் கூடிக்கொண்டு படிக்கிறதுக்கா மனம் வரும்? உட்கார்ந்துகொண்டு படிக்கிறதுக்கு ஒடுக்கிறனே - காரணம் என்ன? அவங்க

“குசுகுசு” என்று இரகசியமா வந்திருப்பாங்கு என்று எண்ணமா? வேறு என்ன எண்ணம்? அந்நக் காலம் வந்து விட்டதே - அந்நச் செயல் எங்கே டாக்குதென்ற எண்ணம் அல்லவா வரஞும் னன் மனத்தவர்களுக்கு? அதைவிட்டு இந்நக் கிதையைப் படிச்சுக்கொண்டிருக்கிற அவர்கள் மனதைப் பார்க்கிறபோது அவர்களுக்குப் பகவாணத்தேடுகிற னினைப்பே இல்லை. னினைப்பு இருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. மெய் மனத்தவருக்கு, தேடத்தான் வருமே தவிரப் படிக்கவராது.

பகவனின் உபதே கத்தைப்
பகர்கின்றேர் இவர்யா இன்றுள்
பகவனின் ஒருசொல் கிழத்
பவம்அழி விஸ்வ ருபம்
தகவகான் டை மற்றும்
தந்துவ ததற்கின் இவில்
பகவதும் வருக்க டாதோ
பார்குந வந்தீட் டாரே.

கிதை என்றால் என்ன? உபதேசம். யாருடைய உபதேசம்? பகவானுடைய உபதேசம். பகவானுடைய உபதேசத்தைப் பேசுகிறதற்கு இவர் யாரு? னல்லா னினைத்துப் பாருங்கள் - னல்லா காதிலே விழுது தில்லே - னன் கிழவன் ரொம்ப - அதனுல்தான் கேட்கிறேன். பவம் அழி விஸ்வருபம், தகவ காண்ஷபம் தர பகவான்தான் இப்ப வந்து விட்டாரே. இனி என்ன பண்ணுவாய்?

வந்தனர் இன்றுள் எல்லா
மறைகளும் மதம்கைக் கொண்டு
உந்தன்றுன் வைத்தும் பார்க்கும்
உருவடை யான மிள்ளே

வந்நுசன் எதங்க வோடு
வளர்வடை யாளம் வேறு
விந்நையாய்ச் செயல் அதீந
யாகவே முழங்கு நம்ம!

அன்றைக்கு அந்ந மரத்திலே சிவப்பழும் என்ற ஒரே
கனிதான் காய்த்தது - இன்றைக்குச் சைவம், வைண
வம், ஜெனம், புத்தம், இஸ்லாம், இன்னும் கிறித்
துவம் என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாக் கனிகளும் ஒரே
மரத்திலே காய்க்கிறது.

அம்மனும் அனந்நர் கன்பல்
லாயிர மாயி ரம்மாய்
தம்மனுச் சாதி அறுபத்
தேவோரு கும்பாய்ச் சேந்து
அம்மனுப் பேந மில்லா
தாக்கப்பெற் றிருக்கும் காட்சி
எம்மனுப் பிறப்பே யேற
றுன்றலைக் கில்லா தேனே?

வாய்த்திறந் நாலங் காட்டும்
வடிவடை மாயோ னென்ன
தாய்அசோ தயர்க்கு அன்றுள்
தனிப்பட எடந்ந தென்பார்
ஆய்யதீச் சிந்தை யான
அனந்நர்கள்க் காலம் காட்டத்
தாய்மனுப் பிறப்பே உங்கள்
தாலைக்கநு இல்லா தேனே?

[விகவாவச ஞு சித்திரை . ம். 20ஆம் தேதி (2-5-65) அன்று
திருச்சித் தில்லை எகரில் உள்ள உயர்னிலைப் பள்ளியில், ஏரரைத் தேவராக்கும்
புனித பூரண பலமறை உதிக்கும் ஒருமொழிக்கீதை உருவக உதய பாலிப்புத்
திருவிழாவில், இது னிகழ்ந்நது.]

●
ஆதியே துளை

கர்த்தாதி கர்த்தர்
பிரம்மோதய சாலை ஆண்டவர்கள்
அருளிச்செய்த

எயவாதையைந் தடுக்கும் என்றியம்

இறுதித் திருக்கூடகக் கொரல்

எல்லாண்டு எல்லாண்டு
எண்ணிலடங் காக்காலம்

வல்லமையும் சீர்சிறப்பும்
வாழ்வினுக்கே வந்நமனு

பரமபத வாழ்வினுக்கே
பாரில்ப தைத்தமனு

வரமான சொர்க்கபதி
வாழ்வினுக்கே வந்நமனு

ஞநுங்கால வாழ்வினுக்கே
னிலத்தில் படைத்தமனு

அண்டமனித் துள்ளபொருள்
அனைத்தும் மனுங்கைக்கே

குடுத்தான் பரம்பெரியோன்
குறித்தபெரும் வாழ்வினுக்கே

இதைவிட்டு ஏறிச்செத்து
ஏறிதீட்டாய்ப் போருயே

தீட்டாகிச் செத்தபின்னே
 தேத்தவரு வான்குருக்கள்

 இறைவனுட தீர்ப்பதனை
 இவன்று மாற்றுபவன்

 ஜயோச தென்னவய்யா
 அனியாய அறிவலவோ

 ஜீவாவி யுன்னுதற்கே
 சீர்மணம ஸ்படைத்தான்

 னரகள ரினெருப்பில்
 ஏறுமணப்பு வைப்போடும்

 பொல்லங் குறிவே
 பெருகிவருங் காலம்ஹஜார்

 பின்னற்றத் தீட்டைப்
 பிரியமாய்த் தானுகக்கும்

 கனத்தா யிவுவரும்
 கடுக்கூடுமைக் காலமய்யா

 ஏழ்பிறப்பு னித்தியத்தில்
 இருந்தாள வந்நமன்றே

 னித்தியவாழ் வக்கென்றே
 னிலத்தில் படைத்தமனு

 ஆரும்பி றப்பிலேயே
 அனித்தியனுப் போனக்கால்

 ஏழாம் பிறப்புடலம்
 எடுக்காமல் போவாயேல்

பேராப்பெரு னட்டமுடன்
 பொனமென்ற பேரும்வரும்

 தேருப் பின்னற்றம்
 சிதறிவிடும் ஞீவவித்து

 என்றுமே மீளாமல்
 ஏரினரகம் போவாயே

 இதற்காக உன்னை
 இறைவன் படைக்கவில்லை

 ஆறுபிறப் பின்விபரம்
 அறியாய் பெருமகனே

 ஆறுபிறப் பின்னதென்று
 அங்கம்தெ ரிவதிங்கே

 இவ்வுடலில் ஏழ்பிறப்பும்
 இருப்ப தறியாமல்

 செத்துப்பி றப்பதென்று
 சொல்வார் அறியாதோர்

 இவ்வுலகி லேயலைந்து
 எந்தநவிதத் தேட்டாலும்

 அங்கேஅ றியவொண்ணு
 ஆறுபிறப் பானகுறி

 தெரிவதுஇங் கேயப்பா
 திரண்டேழு தன்பிறப்பும்

 இப்படிஇ ருக்குதென்று
 எவரும் அறியார்கள்

உன்னலகத் தேட்டனைத்தும்
ஊதாரித் தானழிவே

அனைத்தும்னி ரூபணசெய்
தாக்கும் இடமிதனை

தேடாதி ரூப்பதென்ன
தோசித்தன மய்யாவே

இறைவன்செய் னன்றியது
ஏட்டாப் பெருங்குடனே

ஏழாம் பிறப்பதுனீ
ஏடுக்கையிலே திருத்தயா

மாரு திருக்கவந்ந
மறையோன் சொருபமிது

அழியாச் சிறப்புடைய
ஆண்டோன் சொருபமிது

என்றும்இ ருக்கவந்ந
ஈசன்சொ ரூபமிது

அழித்துவிடா தேன்று
அறைந்நேன் உலகினுக்கே

நித்தியத் தின்பிறவி
ஏயெடுக்கா தேஇருந்நு

கெடுத்துவி டாதேயென்று
கூறும்கொ ரல்இதுவே

கற்பாந்ந கோடி
கருவுலவாழ் வீதென்று

சற்பாத் திருக்கத்
 தானேறி வாழ்வதற்கு
 எண்ணத்த டங்காத
 எப்பெரும்பா வங்யங்குடன்
 வெற்புஎம் படருன்னீ
 விட்டொழிந்து போகுமய்யா
 சாதிமா னென்றுசொல்லி
 தரணிதனி லேபிறந்து
 சாதிகெட்ட பாவிளமன்
 தன்கையில் சிக்கிவிட்டால்
 கசப்புஜலம் தீட்டுடனே
 கணத்துபெரு ஏற்றமுடன்
 விறைத்து விறுவிறுத்து
 வேறுபட்டுப் போகும்முகம்
 இந்தாடை யாளம்கண்டால்
 எக்கோடி காலமுமே
 வந்துள் ரினரகம்
 வலுவாய்ப் பிடித்திடுமே
 எமபயத்தைத் தாண்டாத
 எவ்வாழ்வும் வாழ்வுமல்ல
 எமபயத்தைக் கடந்திடலோ
 எவ்வாழ்வும் வாழ்வாகும்
 அமலாம்பஞ் ஞாட்சரவா
 எாயுதமெய் ஆலயத்தில்

எமதனவே மெய்ப்பொருளை
 ஞடிய தடந்திடுவாய்
 னசிவெளி யேழுச்ச
 ஓடாத்த வத்தாலே
 மறலிவெருண் டோடுகின்ற
 வான்குலத்தி லேபிறந்நு
 வாழ்வாய்சி ரஞ்சிவியாய்
 வரைந்தேன் பெருமகனே
 அழியாத்தி ருஞ்சில்
 ஆனும்தி ருவாக்கு
 வலுவாக்கு ஈதறிந்நு
 வாழ்வீர்ம ஞுக்குலமே!

அனுபந்தம்

சர்வமத மெய்வழிச் சபையும் இஸ்லாமும்

18-3-66 ல் ‘மறுமலர்ச்சி’யில் வெளியாகிய லால் பேட்டை மௌலிகளின் அபிப்பிராயத்தைப் பற்றி, மெய்வழிச் சபையார் ஜனங்களுக்கு எடுத்துக்கூறும் தெளிவுரை.

8-4-66ல் வெளியான சென்னை “நூருல் இஸ்லாம்” பத்திரிகையிலும், 18-3-66 ல் வெளியான திருச்சி “மறுமலர்ச்சி” ப் பத்திரிகையிலும் பிரசுரிக்கப்பட்ட சேலம் முஸ்லிம் வாலிபர்கள் பெடரேஷன் செக்ரடரியின் வினாக்களுக்கு, லால்பேட்டை மதரஸா மன்பாள் அன்வாரின் னஜீர், மெய்வழிச் சபையைக் குறித்துக் குறைக்கறி விடைகொடுத்தது சம்பந்தமாக, ஜனங்கள் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள மேன்றே இந்த தெளிவுரையைத் தருகிறோம்.

சேலம் னகரில் ஒரு தனிப்பட்ட முஸ்லிம் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட சச்சரவினால், எங்கள் மெய்வழிச் சபையைப் பற்றியும், அதன் கொள்கைகளைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளாமலும் தீர் விசாரிக்காமலும் கேள்விகளும் பதில்களும் வந்துள்ளன.

(முதலாவதாக, “மேற்படி சங்கத்தில் குறிப்பிட்ட வழி முறையைக் கைக்கொண்டு, தன்னை னஜீஸை விட்டும் னீக்கிச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டால், இறைவனைக் கண்டுகொள்ள முடியும்” என்று மெய்வழிச் சபையார் கூறுகிறார்கள் என்று, சேலம் வாலிபர்கள் கூறியதற்கு லால்பேட்டை னஜீர் பிரதானமான இதுபற்றி ஒன்றும் கூருமல் விட்டுவிட்டார்). னங்கள் கைக்கொண்டுள்ள சன்மார்க்க வழிமுறையினால் எங்கள் கல்பானது பிரகாசக் கதிர் இலங்கு, மகாப் பரிசுத்த னூர் என்னும் சுயஞ் ஞோதியாக ஆக்கப்பெற்று, எங்கள் கை வசத்தில் விளங்குகிறது. அதை, இனி எவரும் மாற்றவோ

அழிக்கவோ முடியாது. கலிமாவை அறிவதுதான் இஸ்லாத்தின் முக்கிய அடிப்படை. ஜந்நு கடமைகளில் முதல் கடமையும் இதுவே. கலிமாவை ஒவ்வொரு இன்ஸானும் தன்னில் அறிவதன் மூலம், தன்னைப் படைத்த ணயகனுடைய மறைப்படா விகாவாகிய னேர்முக தரிசனையையும் பெறுகிறார். மற்றைய னன்கு கடமைகளுக்கும் (பருல்களுக்கும்) ‘கலா’ என்ற ஒத்திவைத்தல் உண்டு. கலிமாவை மாத்திரம் தூலம் அழியுமின் கட்டாயம் மனிதன் அறிந்நே தீரவேண்டும். இதனுலேதான்! மெய் வணக்கம் விரைவேறிப் பூர்த்தி யாகிறது. இதனையே இரண்டாம் கலிமா (ஷஹாதத்து) என்பதில் றப்பாகிய ஆண்டவளைத் தன்னில் திட்டவட்டமாக னேரில் காண வேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்துகிறது. இன்னும் அது, பரஞ்சோதி ஒத்தாணி முத்தாகிய கலிமாவைத் தன்னில் பிரகாசமாகக் கண்டறியாமல், வாயில் மட்டும் சொல்லிக்கொண்டிருந்நால் போதாது என்பதையும் வலியுறுத்துகிறது.

திருக்குர்தூனில், “‘ஞன் உன் ஜீவ னரம்பிற்கும் சமீபமாய் இருக்கிறேன், னே என்ன அறியமாட்டாயா?’” என்றும்; “‘இறை வளைக் கண்டுகொள்ளாமல் துன்யாவில் குருடனுக இருந்நால் ஆகிரத்திலும் குருடனுகவே இருப்பான்?’” என்றும்; இது என் வழி, னன் பார்த்ததின் பேரில் உங்ஙளையும் ஆண்டவன்பால் கூப்பிடுகிறேன்’’ என்றும்; இன்னும் மனுக்குல ணயகம் (ஸல்) அவர்களின் திருவாக்கான ‘ஹதீஸ்’ களின்படி, “‘ஆண்டவன் இன்ஸானின் கல்பகத்தில் வெளியாவதன்றி, வேறு எங்கும் வெளியாவதில்லை’’ என்றும் “‘மூமீனுடைய கல்பு இறைவனுடைய அர்ஷபீடு’’ மென்றும்; “‘இன்ஸான் இறைவனின் ரகசியப் பெட்டகம்’’ என்றும் இன்னும் பல பலவாம் சாக்ஷியங்கள் காணப்படுகின்றன.

மேலும் ஒருவன், தன் உயிர் உள்ளபோதே “‘ஜானாபு’’ என்னும் அசுத்தமாகி விட்டால், அவன் ‘னிய்யத்து’ செய்து உடனுக்குடன் குளிக்க வேண்டியது அவசியக் கடமையாய் இருக்கிறது. அப்படி இருக்க, ஒருவன் மவுத்தாகிற காலத்தில் கசப்பு, என்கிற அசுத்தம் வெளியாகி மரணித்து விட்டால், யார் “‘னிய்யத்து’’, செய்து குளிக்கிறது? அவனுக்காக இன்னெருவன் செய்தால் னஜீஸ்

னங்குமா? அவன் எப்படிப் பரிசுத்தனாகுவான்? இந்ந அசுத்தம் தான் அவன் ஜன்னத்துக்குப் போகும் அடையாளமோ? னாரே முகமதியாவின் தஜல்லியத்தை ஒரு காமில் னயகம் அவர்களின் னல்லுதவி கொண்டு, னேரில் தன்னில் தரிசித்தவனுக்கே, ‘சக்ராத்’ என்னும் அமளி மிகுந்ந கைசேத னெருக்கு வராது; கசப்பும் வராது. எங்கள் சபையில் உள்ள ஆண்களும் பெண்களும் ‘சக்ராத்தும் – கசப்பும், இல்லாமல் மகிழ்ச்சி ஜீவப்பிரயாணர்களாய், றப்புடைய னேர் சன்னிதிக்குப் போக முழு யோக்கியதை யள் எவர்களாய் ஆகியிருக்கிறார்கள். (மேலே சொல்லிய இத்தகைய உண்மைகள் பொதிந்ந கேள்வி வாசகத்தை, லால்பேட்டை மௌல்வி பதில் சொல்லாமல் எட்டித் தாண்டிவிட்டார். இல்லாத்தில் இவர் தெரிந்துள்ள உச்சிப்பிடி இதுதானே? ஆகையினால்தான் னங்கள் முதலாம் பர்லாகிய கலிமாவின் மகான்மிய மகத்துவத்தை எடுத்துக் காட்ட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இன்னும் எங்களை அவருடைய பதிலில் இழுக்காவிடில், னங்களும் எடுத்துக்காட்டி யிருக்க மாட்டோம். இதையே அறியாதபோது எழுவகை அமானிதமும் சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற மனிதன், இறைவனுக்குக் கடன் காரன் என்பது தெரியவா போகிறது.)

இரண்டாவதாக, சேலம் வாலிபர் பெட்ரேஷன் செக்ரடரி, “இவர்கள் (மெய்வழிச் சபையார்) பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று தொழு வேண்டியதில்லை”, என்று சொல்வதாகக் குறை கூறுகிறார். திதற்கும், லால்பேட்டை னஜீர் னேர்பதில் தரவில்லை. மெய்வழிச் சபையைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்களை, “பள்ளிவாசலுக்குப் போய்த் தொழு வேண்டாமலோ” என்று எப்போதும் எங்கள் சபை சொன்ன தில்லை; வணக்கமென்னும் தொழுகையை யாரும் விட்டதும் இல்லை. அப்படி இருக்க, மவுத்தாம் தகத்திலிருந்து றப்புடைய னேர் தரிசனையில் வணங்குகின்ற மெய்வணக்கத்தைப் புறக்கணித்தவர்களைக் குறித்துப் பேசிய னியதியான, தீ வைத்தல், சிறைப்படுத்தல், கொலை செய்தல் போன்ற செயல்களைச் சிறிதும் பொருத்தமில்லாமல் எங்கள் சபையைச் சம்பந்நப்படுத்தி இங்கே எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறார்.

மெய்வழி அங்ஙத்தினர் சபையில் சேரும்போது, “சரிகைத் துறையில் தொழுகை, பூஜை முதலிய அனுஷ்டானங்களில் தவருத வர்களாய் இருத்தல் வேண்டும்” என்று உறுதி வாங்கியே சேர்க்கப் பெறுகிறார்கள். அந்ந உறுதிப்படி முஸ்லிம் அங்ஙத்தினர்கள் பலரும் பள்ளிவாசலுக்குப் போய்த் தொழுது வருகிறார்கள். அப்படி இருக்க, “தொழுவேண்டியதில்லை” என்று எங்ஙள் சபையார் சொல்லுகிறார்களென்பது அபாண்டப் பொய்யாரும், எங்ஙள் ஞானபிதா அவர்கள், திருப்புத்தூரிலே எவாபு கல் கட்டிட மஸ்ஜித்தில் கல்லைத் துணைத்து மின்சார விளக்குப் போட்டும், தொழுதும், அங்ஙவேயே வெகுகாலம் இருந்து எல்லூத்துச் செய்தும் வந்திருக்கிறார்கள்.

குர்ஆன் ஓரீபில் “குரையேஹஜ்ஜில்” கண்டுள்ளபடி, உண்மையில் ஆண்டவனின் ஒரு ஞானி னேர் தரிசகை (வணக்கம்) ஆயிரம் வருஷ வணக்கத்திற்கு மேலானது என்பது மெய்ச் செயல். இன்னும் ஹத்தீல், “அஸ்ஸலாத்து மெஅராஜில் மூமினீன்” என்ற னுயகம் (ஸ்ல) அவர்களின் திருவாக்கின்படியே, மெய்வழி சபையில் இம் மெய்ச் செயல் திட்டமாக னடைபெற்று வருகிறது. குத்பல் அக்தாப் கெளதுல் ஆலம் அவர்கள், “தான் பெற்றுள்ள மகத்தான் ஞானத் தின்படி மெய்வனக்கம் புரியாதவனே மாபெரும் அறிவிலை” என்று கூறிய வாக்கியம், மெய்வழிச் சபை ஆலய முன்முகப்பில் போர்டில் எழுதித் தொங்கவிடப்பெற்றுள்ளது. அதுவே எங்ஙள் செயலைக் குறிக்கிறது. ஆகையால், முதல் விதியான கலிமா என்னும் மூலமந்திர னிருபிக சூபரைத் தன்னில் திட்டவட்டமாகக் கண்டு தெரிந்துகொள் ஞும்வரை, ஒருவன் வணங்கும் வணக்கம், னப்ஸே ஷஷத்தானியா வைத்தவிர வேறு என்ன வணக்கமாக இருக்கும்? மனிதனின் உள்ள மாகிய மகா மகஞுக்கான இருதயத்தை, ஒரு சற்குரு பெருமானுடைய னல்லுதவி கொண்டு பிரகாசமாக ஆக்கிக்கொண்டால்தான், அதன் மீது அவனுடைய ஆசை சாம்ந்து னின்று வணங்க ஏதுவாகும். இவ்வித அகமிய தொழுகைதான் ஜீவ மேம்பாட்டிற்குக் கூட்டிச் செல்லும் தரத்தையும் சக்தியையும் உடையது. இதை அறியும்வரை, வெளிரங்க ஓரீகத்தின் தொழுகையை விடாமல் தொழுவேண்டியது தான். இக் கருத்துக்கொண்டே னுயகம் (ஸ்ல) அவர்களும், மற்ற னதாக்களும், மெய்ஞானம் அடைவதற்கு முதற்படியாக ஓரீகத்துத் தொழுகையை எடுத்து வைத்தார்கள். மேலும், குர் ஆன் ஓரீபில்

“மாலூன்” என்ற குராவில் அருளிச் செய்துள்ளபடி, மெய் வணக்கம் அல்லாத புறத் தொழுகையை மட்டும் போதுமாக்கிக் கொண்டவர்கள் “வைல்” என்று சொல்லப்பட்ட ரெளரவாதி னரகத் துக்கு உரியவராவார்கள் என்று கூறுவதும் அறியத்தக்கது. ஷரீகத் தின் வெளிரங்குத் தொழுகை, சிறுபிள்ளையாக இருந்நது முறை கொண்டே பழக்கம் வருவதற்காக எடுத்து வைத்தது. இதையே போதுமாக்கிக் கொள்வது என்பது னிலைனிற்காது ; வேதத் தீர்ப்பும் ஆகாது. மேலான பலன்தரும் அகமியத் தெளலீதுடைய ஒருமைப் பாட்டுத் தொழுகை இருக்க, ஏன் அதை அறிய விரும்பவில்லை ? மேற்கொண்டு அந்ந அகமியத் தொழுகை தொழுகின்றவர்களை “பித்து” செய்வதும், அவமானப்படுத்துவதும், குறைகூறுவதும்தானு, பெரிய மனிதர்களின் உன்னத மேம்பாடு ?

மூன்றுவதாக, சேலம் பெட்டேஷன், “திருமக்கா சென்று அங்குள்ள கஅபதுல்லாவைச் சுற்றிவருவதால் ஒரு பயனுமில்லை” என்று மெய்வழிச் சபையார் சொல்வதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறது. அதற்கு, லால்பேட்டை மௌலியியும், “ஹஜ்ஜை மறுப்பவன் வன்காமிருக்கு ஒத்தவனுவான்” என்கிறார். இது, எங்ஙள் சபையார்மேல் சுமத்துகிற அபாண்டப் பழி. மெய்வழிச் சபையார் ஹஜ் யாத்திரை செய்வதையும், தவ்வாப்பு செய்வதையும் இன்கார் (மறுப்பு) சொன்னதில்லை. சொல்லவும் துணியார். மெய்வழி அங்குத்தினர்களில் சிலர், சமீபத்தில்கூட “ஹஜ்” முடித்து வந்திருக்கிறார்கள். மேலும் சர்வ மதங்வளின் மூல மந்திரங்களை அவரவர்களின் கல்பகத்தில் பிரகாசக் கதிரிலங்கங்ப் பதிப் பித்து, ஓயாத்தொழுகையில் னிலைனிறுத்தாட்டி வருகின்றவர்களாகிய எங்ஙள் ஞானபிதா மெய்வழிச் சாலைஆண்டவர்கள், தங்ஙள் பத்தினியா ரோடு மக்காமா னகரம் சென்று “ஹஜ்” முடித்து, மதினு முனவ்வரா சென்றகாலை, அங்குள்ள னாயிகள் ஞயகம் (ஸ்ல) அவர்கள் திருச்சன்னி தானமாகிய “ரெளலாஷ்ரியில்” னின்று கணிந்தநுருகித் தோத்திரம் செய்தருளிய குநுமனி யாலீ எங்ஙள் ஆதி மெய் உதய ழரண வேதாந்ந னாலில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது பகிரங்கும். அதில்,

“விதம் பூத்த சிகிக்னெறி னித்யவழி யும்பூத்த வீதவேதா”
என்று திருவாய் மலர்ந்நருளி யிருப்பதையும் ஐங்ஙள் கவனிப்பார் களாக.

ஞன்வாவதாக, “சேலத்தார்” கவனத்தில் உறுத்துவது மெய்வழி அனந்தநர்களின் தலைப்பாகக் கூடாது. இதுபற்றி மவுல்வி யாதும் கூறவில்லை. ணயகம் (ஸல்) அவர்கள் “பல தெய்வத்தை வணங்கும் முஷ்டிகீன்கள் தலையில் தொப்பியும், ஒரே தெய்வத்தை மெய்யாகக் கண்டு வணங்குபவர்கள் தலையில் பாகையும் அணிவார்கள்” என்று அருளிச் செய்துள்ளார்கள். இதனால் பாகை அணிவது இஸ்லாத்திற்குப் புறம்பா? அல்லது ஒவ்வொரு முஸ்லீமும் கட்டாயம் அணிந்து அலங்குரித்துக்கொள்ள வேண்டிய சிரசாபரணமா? என்பதை ஜனங்ஙள் சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களாக!

ஜந்தாவதாக, லால்பேட்டை மவுல்வி, மெய்வழிச் சபையாரைக் குறித்து, “அவர்கள் இஸ்லாமிய கோஷ்டியல்ல; மக்களை வழி கெடுக்கும் தஜ்ஜால்கள் என்று கூற வேண்டும்” என்கிறுர். தஜ்ஜால்கள் என்று பொதுவாகச் சொன்னால் மக்களுக்கு இன்னுரென்று தெரியாது. லாகிர் உலமாக்களும் பாதின் உலமாக்களும் ஒப்புக்கொண்டபடி, ஐந்து 1300-க்குப் பின் மஹதி அலூகிஸ்ஸலாம் அவர்கள் தோன்றி யருஞ்வார்கள், அக்காலத்தில் அவர்கள் “அலீப்-லாம்-மீம்” “அந்நக் கிதாப்” என்று கூறி, மக்களின் கல்பைத் திறந்து இல்லாமை னிரம்ப வெளியாக்குவார்கள். அவர்கள் எல்லா மதங்களையும் எல்லா ஜாதிகளையும் மெய்து என்றும் ஒரே குலத்திலாக்கி, அதிலேயச் செயல் வளிமையுடன் விளங்குவார்கள். அவர்களின் மெய்ச்செயல்களைக் குறித்து, பல தீர்க்கத்திசனங்களும் வெளியாகும். அதுகாலத்தில் அவர்களை அடைந்து அவர்களின் மெய்யான வழிபாட்டைப் பின்பற்றி ணடக்கிறவர்களுக்குத் தீங்கிமூப்பவர்களும் அவதாறு செய்கின்றவர்களும்தான் “தஜ்ஜால்கள்” என்று கிரந்தங்ஙளில் விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இப்படி இருக்க, லால்பேட்டை மவுல்வி, மெய்வழிச் சபையிலுள்ள முஸ்லிம் அங்குத்தினர்களை மட்டும் அல்லாமல், தன்னின் அறிந்த சைவர், வைணவர், கிறிஸ்தவர் முதலிய ஜம்பத்தாறு சாதி களைச் சேர்ந்த அங்குத்தினர்களையும் “வழி கெடுக்கும் தஜ்ஜால்கள்” என்று சொல்லத் துணிந்து அபாண்ட அவதாறுகும். முன் வந்த சர்வ மத தீர்க்கதறிசிமார்களும் எதிர்பார்த்த கால னிர்ணயப்படி, இன்று சைய்யதுனு மகதி அலூகிச் சலாம் அவர்கள் உதயம் செய்

திருக்க, அவர்களைத் தேடி அடைந்து பயன்பெறும் அறிவில்லாதவர்களாய், அவர்களுக்கு இன்னல்களும் இடைஞ்ஞால்களும் செய்பவர்களையார் என்று கூறுவது? இறுதிக்காலம் இதோ னெருங்ஙிவிட்டது. இன்னள், ஜம்பத்தாறு சாதி மக்கள் - பல்லாயிரக்கணக்கானாலே - கூடிப் பெற்றுள்ள வித்தியச் செயல் சிறப்பினைக் கண்டு மனம் சுகியாது பொருமை விரம்பி வழிகிறது.

மேலே குறித்த பத்திரிகைகளில் வெளியாகிய லால்பேட்டை னுஜிரின் ஆய்ந்நறியா வார்த்தைகளை எம்பி, மார்க்கம்பட்டி போன்ற பட்டி தொட்டி கிராமங்களிலும் சிறு னகரங்களிலும் உள்ள முஸ்லிம் கள் மெய்வழி சமூகத்தாரை ஊருக்குள் புகவிடக் கூடாதென்றும், சோறு தண்ணீர் கொடுக்கக் கூடாதென்றும் பேசிக் கூச்சல் போட்டும், பிற ஊர்களில் உள்ளவர்களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதியும் கலகத்திற்கு ஆங்ஙாங்கு அடிகோலுகிறூர்கள். இதைப் பார்க்கும்போது எல்லாச் சமூகத்தையும் எல்லா மதத்தவர்களையும் சம்மாகப் பாவித்து ஆதரித்து வரும் மகாபலம் பொருந்நிய எம்முடைய அரசாங்கம் இன்னடில் இப்போது செங்ஙோல் செலுத்தி வருகிறது என்பதை மறந்து எம்முடைய மவுல்வி அவர்களுக்கே ராஜாங்கும் வந்துவிட்டது என்று நினைத்து; மௌலிகிகள் மேலே எடுத்துக் காட்டியுள்ள படியும், தங்கள் யோசனைப்படியும், எல்லா அக்கிரம அமல்களும் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அது எங்ஙே கொண்டுபோய் விடும் என்று அவர்கள் யோசிக்கவில்லை. அப்படி ஏதும் னடந்நால், லால்பேட்டை னுஜிர் முதலிய மௌலிகிகள்தான் ஜவாப்தாரியாவார்கள் என்று திட்டமாக அறியவேண்டும். இப்படி சமூகத் துவேஷம் வகுப்புக் கலகம், வெறுப்பு, பகை முதலிய செயல்களைத் தூண்டி விட்டும், அவைகளை வளர்த்தும் வருவதற்காக அரசாங்கச் சட்டப் படி கிரியினல் னடவடிக்கைகள் எடுக்க னேரிடும் என்று எச்சரிக்கி ரேம். கடைசியாக, திருக்குர் ஆன் ஆணைப்படி, “‘மெய் வந்து விட்டது பொய்யானது அறியப் போகிறது’”. அபத்தப் பொய்யானது அறிய வேண்டியதுதான் என்பதை லால்பேட்டை மதரஸா னுஜிர் அறியக்கடவர்.

ஆதியேதுணை
வாக்கியக்களின் உள்க் குறிப்பு வரிசை

வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்
அ					
324	அகம் பிரம்மாஸ்மி	343	306	அனந்நர்கள்	301,302
324	அகராடகர் சிகரம்	343	322	அனந்நர் / அனந்நகிதீஸானுமாம்	336
264	அங்ஙத்தினன்	219	142	அனித்தியம்	135
265	அங்ஙத்தினன்	220	284	அஜபை	232
322	அடிப்படையான ஸம்பிக்கைகள்	335	96	அஷ்டாட்சரம்	113
324	அடி முடி னடு	343	77	அஹிம்சை	105
253	“அண்ட சாராம் முழுவதும் இத்யகாலச்சக்கரத்திற்குள்” அனுவாக அடங்கியிருக்கிறது	210 - 211	51	ஆசார அனுஷ்டாங்ஙவளின் ஞேக்கம்	86 - 88
176	அதிஷ்டம்	147	49	ஆசான்	88
293	அமானிதக் கடன்	288 - 289	120	ஆசான்	130
185	அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப் பேணித்தமராக் கொள்ள - விரிப்பு	150	280	ஆசான்	230
268	அருள்	223	281	ஆசான்	230
299	அருள்	298	320	ஆசான்	322-324
293	அழிடலக் ஆட்சி	284 - 285	296	ஆசீர் பாதம்	296 - 297
205	அறம்	159 - 160	293	ஆசை	290
264	“அறிவதனைக் கொண்டு அறிவதனைக் காலனுதல்” அறிவு	219 - 220	293	ஆட்சி	284 - 285
வாக்கிய எண் - பக்க எண்		வாக்கிய எண் - பக்க எண்		வாக்கிய எண் - பக்க எண்	
173	-	146	248	-	206
264	-	219	305	-	301
315	-	307	325	- 352,353,	
				375,376	
233	அறிவுடையவன்	193	117	- 129	129
16-17	அறிவுடையோர் ஆண்மை	51-52,	150	- 138	132
101	அறிவுடையோர் ஆண்மை	115	154	- 140	138
242	“அறியோம் னற்றுள்கள் குரு வழக்கு குருவேதுணை”	203	156	- 140	140
284	அன்னம்	232	257	- 215	155
197	அன்னியர்கள்	153	262	- 217,218	216
165	அன்பு	143	137	ஆஸ்திகம்	218
189	அன்பே சிவம்	151	38	இரண்டும் கெட்ட உலகம் இது	69 - 70
227	அன்பே சிவம்	180	52	இராத்து	88
290	அன்பே சிவம்	252,260	290	இராஜகெம்பீரப் பிரசங்கம்	242-269
			136	இலிங்கும்	134

வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்	
324	இறுதி மெசியா	343		<u>எம்வாதையத் துடுக்கும் என்திறம்</u>		
82	இறைவனின் அன்பு	107-108		(இறுதித் திருக்கூடக்கொரல்)	390-395	
	ஏ		14	எமன்	46	
14	எ-சன்	41,42	238	எமன்	195-196	
	ஓ		160	எல்லாண்டு எல்லாண்டு		
3	உண்டு கான் (ஸ்ரீ காகபுசன்டர் பிரான் ஜீவ மந்திரம்)	20		(அதிமானமியம் விளக்கம்)	142	
293	உணவுப் பிரச்சை	290-291	141	எழுதா மறை	135	
325	உணவுப் பிரச்சை	353-354, 370	229	எழுவகைத் தோற்றம்	186-187	
100	உத்தியோவனம்	114	321	எழுவகைத் தோற்றம்	325-328	
	உபதேசம்		325	எழுவகைத் தோற்றம்	355-356	
				ஏ		
வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்		121	ஏகராசிக் குவியல் னிலை	130	
14	- 42	165	- 143.	324	ஏகாட்சரம்	342
228	- 182-186	237	- 195	190	“ஏடுதண்ணிலில் எதிர்ஏறிற்று” - விரிப்பு	151
239	- 199-200	245	- 205	106	ஏழ் பிறப்பு	117 - 120
293	- 278	295	- 296	316	ஏழ் பிறப்பு	308 - 315
320	- 324			ஓ		
211	உபதேச இரவு	165 - 166	18	ஜந்நோகை	52 - 54	
325	உயிராணித் திருவசனம்	350		ஓ		
290	உயிருடலம்	267 - 268	325	ஒரு மொழி கீதை	378 - 389	
303	உயிருடலம்	300 - 301	100	ஒலிவாமலை	114	
228	உலகங்ஙள்	181		ஓ		
271	உலகப்பொருள், தேவன் என்ற இரண்டு எஜமானருக்கு னி ஸ்ரீயம் செய்ய முடியாது	224	324	ஒம் தத் சத்	343	
284	உஜாது	232		ஃ		
	ஓ		228	கடவுள்	182	
324	ஊமை எழுத்து	342	253	கடவுள்	208 - 210	
	ஏ		320	கடவுள்	322	
264	எண்ணமும், ஞதமும்	220	208	“கண்டறி யாமுன்கை கொண்டிடு வானின்று விண்டதெந்ந வேதமோ” - விளக்கம்	163 - 164	
325	எமதர்மன்	364	289	கல்க்கி	238 - 239	
210	எமபயம்	164-165	324	கல்க்கி	343	
251	எமபயம்	207				

வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்
15	கல்யாணம்	50 - 51			சு
253	கல்யாணம்	212	53	சத்தான தலம்	89 - 90
1	கல்வி	1	312	சத்தினி உடம்பு	306
2	கல்வி	8 - 9	322	சபையின் ஞேக்கம்	333
81	கல்வி	107	324	சம்மத மனத்தினர்க்கான சத்திய யுகப்பரிசு	342 - 350
140	கல்வி	135		சமரசம்	
325	கலிமா	374 - 375			
	கா				
256	காட்டானை வாலைப் பற்று	214 - 215	14	- 45	207 - 162-163
178	"காத்துள்ள போதே தூத்திக்கொள்"	147	212	- 167	244 - 204
293	காரணம்	281, 287	252	- 208	270 - 224
157	கான்வாதாக்கள்	141	289	- 237-238, 239, 240	.
			290	- 256-257, 261	.
			291	- 270-271	292 - 275
299	கிரணம்	298	299	- 298	320 - 319, 321
			322	- 333 - 335	
			289	சமரச வேத ஞாதர்	238 - 239
320	கீதை	321	193	"சமரச வேத ஞாதாவே - சாதிகளின் கந்தாவே"	152 - 153
299	கீர்	298		சர்வமத மெய்வழிச் சபையும் இஸ்லாமும்	396 - 402
			300	சற்குரு	299
	கு		293	சன்னதங்ஙள்	279
52	குதாத்து	88	289	சன்மார்க்கம்	
	குரு			(சாமுனம் செத்துப் பழகுதல்)	239
	வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்	325	சன்மார்க்கம்	
6	- 23	14 - 42		(சாமுனம் செத்துப் பழகுதல்)	371 - 372
64	- 101	71 - 103	167	சஷ்டியப்பத பூர்த்தி	144
92	- 111	97 - 113		சா	
241	- 201	247 - 206	134	சாகாக் கல்வி	134
286	- 234	293 - 278	198	சாதி	154
299	- 298	320 - 319	289	சாதிகளின் மேல் அரசாஞ்சபவர்	238-239
			211	சாலை	165
32	குருகேஷத்திரம்	64	289	சாலை ஆண்டவர்கள்	238 - 239
98	குருகேஷத்திரம்	113 - 114	45	சாலைத் தமிழ்	75 - 84
251	குருகேஷத்திரம்	207	59	சாலைப் பொன்னரங்ஙம்	99
			115	சாலை வணக்கங்ஙள்	128
	கோ		116	சாலை வணக்கங்ஙள்	128 - 129
14	கோவில்கள்	49			
243	கோவில் ஆனுஷ்டாணங்ஙள்	203			

வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்
132	சாவா வரம்	133		சொ	
183	சாவு (மாள்தல்)	149	239	சொர்க்கம்	200
290	சாவு (மாள்தல்)	247-250, 258-259		சோ	
292	சாவு (மாள்தல்)	272 - 273	306	சோதிடம்	301 - 302
325	சாவு (மாள்தல்)	357-360, 363		ஞா	
	சி		300	ஞானகுரு	299
7	"சிவாயனம் வென்று சந்தித் திருப்போக்கு அபாயம் ஒரு ஞானமில்லை"	24-25	57	ஞான பண்டிதர்	99
202	சிஷ்டபரிபாலனம்	156 - 157		ஞானம்	
	சீ		வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்	
119	சீடன்	130	58	- 99	75 - 104
	ஈ		103	- 115-116	248 - 206
			253	- 211	274 - 226
	ஊ		293	- 292	
133	சுதந்திரம்	134	290	ஞானி	255
297	சுயராஜ்ஜியம்	297	300	ஞானி	298
322	சுயராஜ்ஜியம்	329		த	
	தி		100	தண்டகாரண்யம்	114
293	குக்குமம்	281, 287	134	தவம்	134
247	குக்கும ஞான னிஷ்டை	206	6	தரிசனை	23, 24
312	குக்கும தேகம்	306	320	தரிசனை	321
131	குத்திரன்	133	290	தன்னையறிதல்	261-262
299	குரியன்	298	180	தனஞ்செயன்	148
	செ			தா	
13	செய்னாற்றி	33 - 38	9	"தாயுமிலி தந்நையிலி தான் தனியன் காணேடி"	26
325	"செந்தில் முனிமணி வந்தநந் னாவிலிந்தப்பயிர் செய்ததுண்டு"	376 - 378		தி	
293	சென்கை உயர்ன்தி மன்ற னீதிபதி திரு. சோமசுந்தரம் வந்திருந்த போது பிறந்த ஆண்டவர்கள் வாக்கியம்	277 - 295	320	திரு. சின்மயானந்நாவும், மெய்வழி எஸ்.ஆர். ஞாயடு (ஹூவேஸ் குபரின்டெண்டிங் என்ஜினியர்) அவர்களும் வந்திருந்த போது வெளியான பிரம்மப் பிரகாச மெய்வழிச் சாலை ஆண்டவர்கள் திருவாக்கிம்	
	சே				318-325
314	சேவை	307			
	ஈச				
111	சைவ மதம்	127			

வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எ
23	திரு னள்	56-58	96	பஞ்சூட்சாரம்	113
183	திரு னள்	149	325	பஞ்சூட்சாரம்	374 - 37
301	திரு விழா	299	282	படிக்கின்ற முறை	230 - 22
211	திரிகோணமலை	166	179	"படிப்படக்கிக் கேள்வி யெல்லாம் பற்றற விட்டடக்கிப் பார்த்திடலும் அடக்கி"	148
221	திவசம்	174	- திரு அருட்பாவிரிப்பு		
	தி		290	படைத்தான் படைப்பெல்லாம் மனுவுக்காக	243-244, 245-246, 264- 266
73	தீர்த்தம்	104	293	படைத்தான் படைப்பெல்லாம் மனுவுக்காக	282-283
149	தீகை	138	299	பத்தரை மாத்து தங்ஙம்	298
	தூ		311	பத்து வயதுள்ள சத்தினி	305 - 306
273	தூக்கம்	225 - 226	310	"பாளளிக்கும் தேகமிது சுடுவது அபராதம்"	303-305
56	தூக்க மாத்திரை	92-94	287	பரமவித்து	234-235
247	தூல ஞான னின்டை	206	182	பழுமொழி	149
293	தூலம்	281, 287	211	பஜர்	166
	தெ		130	பக்கிக்கின்ற அக்கினிகள்	132-133
10	தெய்வக் குபேர ழவண காலம்	26-27		தா	
138	தெய்வம்	135	199	பாதகன்	154
293	தெய்வம்	278	196	பாவசாதி	153
302	தெய்வம்	300	120	பாவம்	130
	தே		267	"பார்வையில் பாண்டியன் தன்னை வைத்திடப் பார்க்கும் தொ தில் வேறு இல்லையடி"	222
57	தேக பண்டிதர்	99		பி	
289	தேவகுருமர்த்த சமூகத்தாய்	238 - 239	269	பிடரி	223
180	தேவதத்தன்	148	180	பித்	148
325	தேவப் பிறப்பு	366, 367-368	96	பிரணவம்	113
21	தேவர்கள்	55	118	பிரணவம்	129
61	தேவர்கள்	100	325	பிரணவ ஸ்விட்ச்	374 - 37
111	தேவர்கள்	124 - 126	284	பிரம்மச்சாரி	232
177	தேவர்கள்	147	322	பிரம்மப் பிரகாச் மெய்வழி சாலை ஆண்டவர்கள் சரிதம்	331 - 3
	தூா				
153	தூண்டர்கள்	139			
	ப				
251	பகவான்	207			
272	பசுவின் தூக்கமும், காரசாரம் இல்லாத உணவும்	225			

பிரம்மப் பிரகாச மெய்வழி சாலை ஆண்டவர்களின் துவச் செயலாட்சி மாட்சி		வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்
வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்			
3 - 15,16,17	14 - 48,49,50	118	பிரம்மம்	129
27 - 60-61	28 - 61	14	பிரம்ம வித்தை	42,43,44, 46,47,49
31 - 63	33 - 64	20	பிரம்ம வித்தை	54
34 - 65	36 - 66 - 67	29	பிரம்ம வித்தை	61-62
39 - 70	40 - 70 - 71	95	பிரம்ம வித்தை	112
41 - 71-72	42 - 72	96	பிரம்ம வித்தை	113
48 - 85	60 - 100	290	பிரம்ம ஸிஷ்டர்	254
63 - 100	66 - 101	148	பிரளைக்ங்களில் ஞானிகளின் சாரீரம்	138
76 - 104 - 105	84 - 108	86	பிரளைம்	109
88 - 110	90 - 110	206	பிரளைம்	160-162
91 - 111	93 - 111-112	218	பிரளைம்	169 - 171
104 - 116	109 - 122-123	238	பிரளைம்	196
110 - 123-124	111 - 126-127	131	பிராம்மணன்	133
114 - 128	115 - 128	124	பிருக்த யோகம்	131
118 - 129	127 - 132	324	பிள்ளையார் சுழி	342
146 - 137	159 - 141	83	பிறப்பு வகைகள்	108
163 - 142-143	166 - 143-144		பி	
169 - 144 - 145	180 - 148	211	பீட்டுமி	165
184 - 149-150	188 - 150		பு	
191 - 151-152	192 - 152	120	புண்ணியம்	130
201 - 155-156	202 - 156-157	284	புராக்	232
203 - 157-158	209 - 164	182	புராதனமொழி	149
213 - 167	215 - 168	14	புனர் ஜென்மம்	42-43
219 - 172-173	221 - 174		பு	
230 - 191	232 - 193	269	“புமியிலுள்ள அனைவரின் மேலும் அது ஒரு கண்ணியைப் போல வரும்” - விரிப்பு	223-224
235 - 194	239 - 198-199	228	புமியின் தலைவு	180-181
240 - 200	255 - 213	247	பூரண ஞான ஸிஷ்டை	206
277 - 228-229	279 - 229		பூ	
288 - 235-236	289 - 239	195	“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கூட்டளைக்கல்”	153
290 - 243, 263	311 - 305-306	289	பெரியதூப்	238 - 239
292 - 276-277,275	312 - 306-307			
293 - 279-280,	313 - 307			
281-282, 284-285,	315 - 308			
286, 287-288,	325 - 365-367			
289-290, 294				

வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்
பே					
290	பேரினபம்	257-258	140	“மலர்மிசை ஏகினேன்”	135
பை					
246	“பையப் பையத் தின்ரூல் பஜையையும் தின்றுவிடலாம்”	205	248	மறதி	206
பொ					
81	பொய்க் கல்வி	107	3	மறவி கைதீண்டா சாலை ஆண்டவர்கள் மெய்மதம்	10-20
230	பொய்க் குரு	187-190	4	மறவி கைதீண்டா சாலை ஆண்டவர்கள் மெய்மதம்	21
290	பொய்க் குரு	259-260	14	மறு பிறப்பு	42-43
293	பொய்க் குரு	287, 291	64	மறு பிறப்பு	101
324	பொய்க் குரு	344-350	214	மறு பிறப்பு	168
325	பொய்க் குரு	365, 368-369	319	மறு பிறப்பு	316-317
257	பொருமை	215	6	மறை மொழி	23-24
211	பொன்னரங்ஙம்	165	11	மறை மொழி	27
பெள					
81	பெளர்ணமி	299	80	மனம்	106-107
பீ					
324	மகதி	343	170	மனம்	145
293	மகாகாரணம்	281, 287	260	மனம்	216
228	மண்டலங்ஙள்	181	264	மனம்	219
3	மதம்	16	315	மனம்	307-308
144	மதம்	136	மனிதனின் கடமைகள் :		
152	மதம்	139	வாக்கிய எண் - பக்க எண்		
299	மதம்	298	3	- 15-16	19 - 54
4	மதிப்பிலடங்வா மாணிக்கப் பரிசு	21-22	24	- 58	35 - 66
100	மதிவளரும் பூவனம்	114	36	- 67-68	37 - 68-69
258	மந்நிரஸ்திரம்(மூன்று)	215	43	- 73-74	
217	மயிர் பாலம் னெருப் பாறு	169	46	- 84 54	- 90
284	மயில்	232	56	- 96-97	65 - 101
293	மர்க்கடஞாயம்	286	67	- 101-102	70 - 102-103
158	மரணம்	141	79	- 106	87 - 109
325	மரணமிலாப் பெருவாழ்வு	357, 360-363	89	- 110	99 - 114
3	மரணமே உன் கூர் எங்கே	20	103	- 115-116	107 - 120-121
4	மரணமே உன் கூர் எங்கே	22	108	- 121-122	112 - 127-128
			113	- 128	118 - 129
			120	- 130	122 - 130
			123	- 131	125 - 131
			126	- 131	135 - 134
			143	- 136	145 - 136-13
			146	- 137	147 - 137-13
			161	- 142	164 - 143

வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்
194 - 153	216 - 168		257	முகதாட்சண்யம்	215
219 - 171-172	220 - 173-174		10	முச்சுடர்	26
222 - 174-175	223 - 175-176		323	முத்துனபிதங்ஙவள் பெருந்நடம்	336-342
238 - 196, 197, 198			182	முதல் னூல்	149
246 - 205	251 - 208		259	முதல் மந்திரம்	216
254 - 212	255 - 212-213		182	முதன் மொழி	149
256 - 213-215	263 - 218-219		158	முப்பால்	141
264 - 219	266 - 221		298	மும்மலங்ஙவள்	297-298
267 - 221	275 - 227		50	“முயற்சி திருவினை ஆக்கும்”	88
278 - 229	285 - 232-234				
294 - 295-296	309 - 303				
294 மனித உடல் எடுத்து பிறந்தவர்களுக்கு இளமையிலேயே கற்பிக்கப் பெற வேண்டிய ஞன்கு பாடங்ஙவள்	295-296		96	மூல மந்திரம்	113
304 மனிதனின் முதல் கடமை	301		289	மூல மந்திரம்	236-237
22 மனித ஜன்நா	55-86		169	மூன்று பத்தியங்ஙவள்	144
14 மனு ஈசன்	41				
68 மனு ஈசன்	102				
290 மனு ஈசன்	247				
293 மனு ஈசன்	277-278, 283-284		1	மெய்க் கல்வி	1-2
320 மனு ஈசன்	318-319		81	மெய்க் கல்வி	107
322 மனுக்குலத்திற்கு மெய்வழியின் அரூட்பரிசு - பிறவிப் பயனும் மெய்க்குரு பிரானும்	329-336		95	மெய்க் கல்வி	112
325 மனுத் தூலத்தின் உண்ணதம்	369-370		1	மெய்க் கல்விக் கலா சாலை	1-2
290 மனுவிற்கு ஒரே சட்டம்	257		2	மெய்க் கல்விக் கலா சாலை	3-5
317 மனுவுக்கு வேண்டியது 3 1/2முழு இடந்தானே	315 - 316		278	மெய்த் தொழுகை	229
68 மனுஞீசன்	102		259	மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு	216
289 மனுமகன் / மகதி	238 - 239		26	மெய்யும், பொய்யும் - கதை	59-60
			246	மெய்வழி	205-206
			289	மெய்வழி குபோலஸ்சிய உச்சம்	236-240
				மெய்வழிச் சபை :	
				வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்
			85 - 109	249 - 206	
			289 - 237-238	322 - 335-336	
			323 - 339 - 342		
				மெய்வழிச் சாலை :	
				வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்
			206 - 162	209 - 164	
			275 - 227	276 - 227	
			292 - 276	293 - 284	
			322 - 329-331		

வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்க் குறிப்பு	பக்க எண்
292	மெய்வழி னித்திய முத்தி பாபஞை தரித்திரிய சங்வார மகிழ்ச்சிப் பத்திரிம்	271- 275	325	வணக்கம்	374
289	மெஸ்ஸியா	238 - 239	293	வயது	277, 289
	மே		182	வழி னால்	149
231	மேனூட்டுப் பழக்கம்	191-193	187	வள்ளல்	150
	மை			வா	
14	மைகுர் அரசர் அவர்களுடன் சந்திப்பில் வெளியாகிய பிரம்பப் பிரகாச மெய்வழி சாலை ஆண்டவர்கள் திருவாக்கு	38 - 50	118	வாக்கு	129
289	மைத்திரேய புத்தர்	238-239	293	வாடாத ஆட்சி	284 - 285
	மோ			வி	
121	மோனம்	130	186	விசனம்	150
324	மோன எழுத்து	343	325	விசவநூத உயிராணித் திருவசனம் திருச்சிராப்பள்ளியில் னிகழ்த்தியருளியது	350 - 389
	யா		293	வித்தியாதத்துவம்	288-289
171	யாகம்	145	35	விதி	65 - 66
204	யாரும் கட்ட முடியாத திருமாளிகையே உன் தேகம்	158-159	55	விதியும், விலக்குகளும்	90 - 91
	யி		174	விபூதி	146
289	யுகனுதர்	238-239	197	விரோதி	153
	யோ		62	விஸ்வரூபக் காட்சி	100
102	யோக்கியனும் போக்கிரியும்	115	72	விஸ்வரூப தரிசனம்	104
247	யோகம்	206	290	விஸ்வரூப தரிசனம்	267 - 268
290	யோகி	255	293	விஸ்வரூப தரிசனம்	292 - 294
	யி			வீ	
130	ரக்ஷிக்கற அக்கினிகள்	132 - 133	128	வீட்டைதல்	132
	யா		324	வீரபோக வசந்தராயர்	343
121	ராசி னிலை	130.		வெ	
	யி		162	வெற்றி வீர வாழ்க்கை	142
325	ருத்திராட்சம்	372 - 373		வே	
	யீ		239	வேதம்	200
284	வணக்கம்	232	267	வேதம்	222
	வை		267	வேத விளக்கம்	222
	வை		241	வேதாந்நம்	201, 202
	வை		303	வைரமணித் தேகம்	300-301
	வை		131	வைஸ்யன்	133

வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்	வாக்கிய எண்	உள்குறிப்பு	பக்க எண்
	ன			ஊ	
211	னரக தேகம்	166	44	நூலறிவினர் உரை	74 - 75
239	னரகம்	200	74	நூலறிவினர் உரை	104
325	னரங்	353	105	நூலறிவினர் உரை	116-117
2	னற்றுள்	5 - 8			
94	னற்றுள்	112			
263	னன்னம்பிக்கை வைப்பு - ஞேக்கம்	218-219	47	நேய்	84 - 85
	ஏ			ஐ	
3	ஞதன் தான் வந்நுலாவ - தீர்க்க தரிசனம் - பூர்ணாகபுசண்டர் பிரான் ஜீவமந்திரம்	20	283	ஜீவ தேகம்	231
321	ஞல் வகை யோனி	325	78	ஜீவ பண்டிதர்	105 - 106
137	ஞுஸ்திகம்	134		ஜீவபிரயாணம் (அடக்கம், பெருமாள்தல்)	
	ஒ		வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்	
14	- 40-41	142 - 135	56	- 91-92,94-96	132 - 133
225	- 178	290 - 266	183	- 149	224 - 177
292	- 271-272	293 - 281	290	- 251-252-254	292 - 273-275
308	- 302	320 - 318	324	- 343	325- 357-360,363
325	- 351-352				
3	னித்தியம் :		5	ஜீவன்	22 - 23
	வாக்கிய எண் - பக்க எண்	வாக்கிய எண் - பக்க எண்	170	ஜீவன்	145
69	னினைவு	102	172	ஜீவன்	145 - 146
250	னினைவு	207	284	ஜீவன்	232
305	னினைவு	301	325	ஜீவன்	373 - 374
116	னிஷ்டை	129	125	ஜீவன்முக்தன்	131
247	னிஷ்டை	206	243	ஜீவன்முக்தன்	204
307	னிஷ்டை	302	248	ஜீவன்முக்தன்	206
	ஒ		131	ஷத்திரியன்	133
				ஒ	
140	ஒந்தி	135	286	ஹக்கீகத் முகம்மது	284
289	ஒந்தி	239	311	ஹபீப்	305 - 306
290	ஒந்தி	266 - 267			
56	ஒந்தித் தீர்ப்பு	98 - 99			

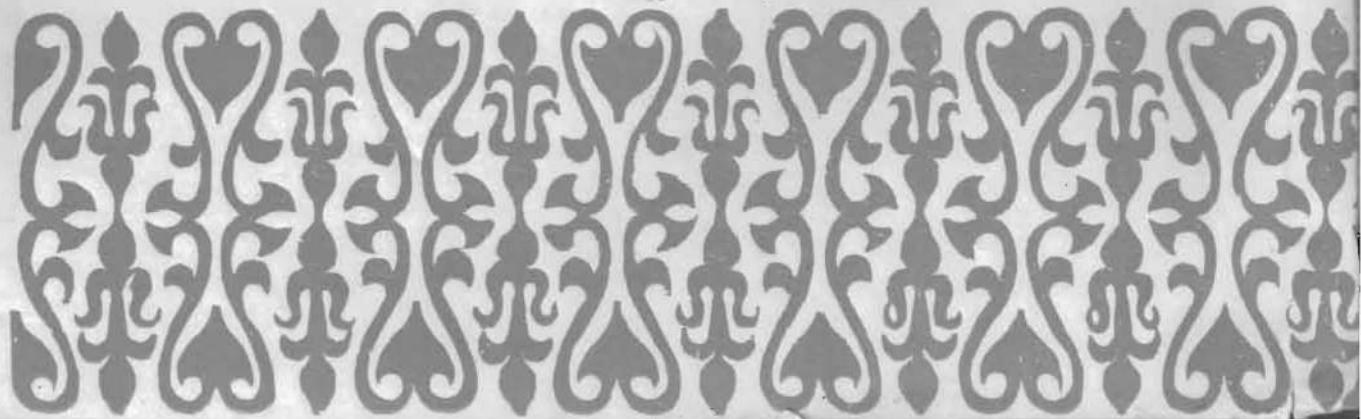
பரம் சார்ந்த இன்னூல் வெளியீட்டுப் பொறுப்பாளர்கள் :

சாலை சாரங்காலர் அய்யங்காரி
வெளியீட்டுப் பொறுப்பாளர்கள் :
திருச்சி.

அச்சிட்டோர் :

அழகன் அச்சகம் & ஆப்செட்ஸ், ஆர்க்கா(ு)

அழகன் அச்சகம், ஆற்காடு.

அழகன் அச்சகம், ஆற்காடு.

